B E S T S E L L E R

Judith McNaught

EDITURA MIRON

REGATUL VISELOR

O CAPCANĂ SEDUCĂTOARE, PERICULOASĂ, DE MÎNDRIE, PASIUNE, LOIALITATE ȘI DRAGOSTE COPLEȘITOARE...

Table of Contents

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ŞASE
CAPITOLUL ŞAPTE

CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOISPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PAISPREZECE
CAPITOLUL

CINCISPREZECE
CAPITOLUL
ŞAISPREZECE
CAPITOLUL
ŞAPTESPREZECE
CAPITOLUL
OPTSPREZECE
CAPITOLUL
NOUĂSPREZECE
CAPITOLUL
DOUĂZECI
CAPITOLUL

DOUĂZECI ŞI UNU
CAPITOLUL
DOUĂZECI ŞI DOI
CAPITOLUL
DOUĂZECI ŞI TREI
CAPITOLUL
DOUĂZECI ŞI
PATRU
CAPITOLUL
DOUĂZECI ŞI CINCI

JUDITH McNAUGHT

REGATUL

VISELOR

CAPITOLUL 1

— Un toast pentru ducele de Claymore și mireasa lui.

În condiții normale, acest îndemn pentru un toast de nuntă ar fi

declanşat zâmbetele şi ovaţiile doamnelor elegante şi ale domnilor reuniţi în marea sală a castelului Merrick. Ar fi fost înălţate cupele cu vin şi s-ar fi auzit numeroase toasturi în cinstea unei căsătorii atât de nobile şi de grandioase ca aceea care

avea să aibă loc aici, în sudul Scoţiei.

Dar nu azi. Nu la această nuntă.

La această nuntă, nimeni nu a ovaţionat şi nimeni nu şi-a ridicat cupa. La această nuntă, toată lumea urmărea pe toată lumea şi toată lumea era tensionată.

Familia miresei era tensionată. Familia mirelui era tensionată. Oaspeţii şi servitorii şi câinii de vânătoare din sală erau tensionaţi. Până și primul conte de Merrick, al cărui portret atârna deasupra căminului, părea tensionat.

— Un toast pentru ducele de Claymore și mireasa lui, repetă fratele mirelui și vocea lui răsună ca un bubuit de tunet în tăcerea nefirească, de mormânt, a sălii ticsite.

— Fie ca cei doi să se bucure împreună de o viață lungă și roditoare.

În mod normal, străvechiul toast stârnește o reacție previzibilă: mirele zâmbește întotdeauna cu mândrie, convins că a realizat ceva absolut minunat. Mireasa zâmbește pentru că a fost în stare să-l convingă de acest lucru.

Oaspeţii zâmbesc pentru că, în cadrul nobilimii, o căsătorie pecetluieşte unirea a două familii importante şi a două mari averi, ceea ce reprezintă în sine un motiv de sărbătorire şi de debordantă bucurie.

Dar nu astăzi. Nu în

cea de a paisprezecea zi a lunii octombrie, 1497.

Terminându-și toastul, fratele mirelui își înălță cupa și îi zâmbi încordat mirelui. Prietenii mirelui își înălțară cupele și zâmbiră fix spre familia miresei. Cei din familia miresei își înălțară

cupele şi îşi zâmbiră rece între ei. Mirele, singurul care părea imun faţă de ostilitatea din sală, îşi înălţă cupa şi îi zâmbi calm miresei, cu ochi în care zâmbetul nu ajunsese.

Mireasa nu se obosi să zâmbească nimănui. Părea furioasă şi

revoltată.

De fapt, Jennifer era atât de înnebunită, încât aproape că nici nu vedea lumea din jur. În clipa aceea fiecare fibră din ființa ei era concentrată asupra unui ultim, disperat apel către Dumnezeu, care, din lipsă de atenție sau de

interes, o lăsase să ajungă în această tristă situaţie. „Dumnezeule”, strigă ea în tăcere, înghițind nodul de teroare care i se umfla în gâtlej, „Dacă ai de gând să faci ceva, atunci trebuie s-o faci repede, dacă nu, peste cinci minute o să fie prea

târziu! Sunt sigură că merit ceva mai bun decât această căsătorie forţată cu un bărbat care mi-a răpit fecioria! Doar nu eu i-am oferit-o pe tavă, Tu ştii bine asta!”

Dându-şi seama de nebunia de a-l mustra pe Atotputernicul, Jennifer schimbă repede

registrul, pledându-și cauza: „Nu Te-am servit întotdeauna cum se cuvine? Nu Te-am ascultat întotdeauna?”, șopti ea în tăcere.

„NU ÎNTOTDEAUNA, JENNIFER”, bubui vocea Domnului în mintea ei.

„Aproape

întotdeauna,” recunoscu Jennifer înnebunită. Am fost zi de zi la slujbă, exceptând dăţile când am fost bolnavă, ceea ce s-a întâmplat rar şi mi-am spus rugăciunile în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Aproape în fiecare seară, amendă ea repede, înainte de a

putea fi din nou contrazisă de conștiința ei, „exceptând dăţile când am adormit înainte de a se fi terminat. Și am încercat, sincer am încercat să fiu tot ceea ce bunele surori de la mânăstire au vrut să fiu. Tu știi cât m-am străduit! Doamne,

termină ea disperată, „dacă mă ajuţi să scap din asta, niciodată nu voi mai fi încăpăţânată sau impulsivă.”

“ASTA NU POT SĂ CRED, JENNIFER” bubui Domnul, îndoit.

„Nu, jur,” îi replică ea serioasă, încercând să facă un târg. „O să fac

tot ce vrei, o să mă întorc direct la mănăstire şi o să-mi dedic viaţa rugăciunilor şi... „

— Contractul de căsătorie a fost semnat. Chemaţi preotul, anunţă lordul Balfour şi respiraţia lui Jennifer se transformă în icnete

sălbatice, panicate, în timp ce din minte îi zburară orice alte posibile sacrificii. „Doamne”, imploră ea în tăcere, „de ce îmi faci asta? Doar nu o să lași să mi se întâmple asta, nu?”

În sala cea mare se așternu tăcerea, în timp

ce uşile se deschideau larg.

„BA DA, JENNIFER O SĂ LAS.”

Mulţimea se dădu automat în lături, permiţându-i preotului să intre şi Jennifer simţi că i se sfârşeşte viaţa. Mirele păşi alături de ea şi Jennifer se dădu brusc

un centimetru în lături, în timp ce stomacul i se întorcea din cauza repulsiei şi a umilinţei de a-i suporta apropierea. Dacă ar fi ştiut măcar cum un gest necugetat putea sfârşi în dezastru şi disgraţie. Dacă nu ar fi fost atât de impulsivă şi de

imprudentă!

Închizând ochii, Jennifer lăsă afară chipurile ostile ale englezilor și fețele ucigătoare ale rudelor ei scoțiene și înfruntă, în sufletul ei, adevărul sfâșietor: impulsivitatea și imprudența, cele două cele mai mari defecte ale

ei, o aduseseră la acest crunt deznodământ – aceleași două defecte care o făcuseră să comită cele mai dezastruoase nebunii. Acele două defecte, combinate cu disperata dorință de a-l face pe tatăl ei să o iubească așa cum îi iubea pe fiii lui

vitregi, erau responsabile de ruina în care-şi adusese propria-i viaţă:

La cincisprezece ani, acestea o conduseseră să încerce să se răzbune pe fratele ei viclean şi duşmănos, într-un fel care i se părea a fi onorabil şi corect –

adică acela de a îmbrăca pe furiş armura lordului Merrick şi de a lupta apoi împotriva acestuia, pe câmpul de onoare. Această magnifică nesăbuinţă i-a adus o severă scărmăneală din partea tatălui ei, chiar acolo, pe câmpul de onoare, şi doar o infimă

satisfacţie de a-l fi doborât pe vicleanul ei frate de pe cal!

În urmă cu un an, aceleaşi porniri au făcut-o să se comporte astfel încât bătrânul Lord Balder şi-a retras cererea în căsătorie, distrugând astfel visul atât de drag al tatălui ei de a uni cele

două familii. În schimb, aceste trăsături au dus la pedepsirea ei prin trimiterea la mănăstirea din Belkirk unde, în urmă cu şapte săptămâni, devenise o pradă uşoară pentru armata pusă pe jaf a Lupului Negru.

Iar acum, din cauza

tuturor acestor lucruri, era forțată să se mărite cu dușmanul ei; un războinic englez brutal, ale cărui armate îi asupriseră țara, un bărbat care o răpise, care o ținuse prizonieră. Răpindu-i fecioria și distrugându-i reputația.

Dar acum era prea

târziu pentru implorări şi promisiuni. Soarta ei fusese pecetluită în clipa în care, în urmă cu şapte săptămâni, fusese aruncată la picioarele bestiei arogante de lângă ea, oferită ca o potârniche pentru un festin.

Jennifer înghiţi. Nu,

înainte de asta, ea o pornise pe această cărare a dezastrului ceva mai devreme, în aceeași zi, când refuzase să țină seama de atenționarea că armatele Lupului Negru se aflau în apropiere.

Dar de ce ar fi trebuit să creadă asta, se întrebă

Jennifer, apărându-se. „Se apropie Lupul!” era un strigăt de groază care se auzise aproape în fiecare săptămână, în ultimii cinci ani. Dar în ziua aceea, în urmă cu șapte săptămâni, strigătul fusese dureros de adevărat.

Mulţimea din sală se

agita neîncetat, aşteptând un semn din partea preotului, dar Jennifer era pierdută în amintirile ei din ziua aceea...

Fusese o zi neobişnuit de frumoasă pentru vremea aceea, cu cerul de un albastru vesel, cu aerul

înmiresmat. Soarele strălucea deasupra mănăstirii, scăldându-i turnulețele gotice și arcadele grațioase într-o lumină aurie, puternică, radiind fericire deasupra adormitului sătuc Belkirk, care adăpostea mănăstirea, două prăvălii, treizeci și patru

de căsuţe şi o fântână comunală, din piatră, în centrul lui, unde se adunau sătenii în după-amiezele de duminică, aşa cum făceau şi atunci. Pe o colină mai îndepărtată, un păstor îşi păzea turma, în timp ce într-un luminiş nu departe de fântână,

Jennifer se juca de-a baba-oarba cu orfanii pe care i-i dăduse în grijă stareța.

Şi aşa a început totul, în această tihnită atmosferă de râsete şi relaxare. Ca şi cum ar fi putut într-un fel schimba evenimentele retrăindu-le în mintea

ei,

Jennifer închise ochii și dintr-o dată era din nou acolo, în poieniță, cu copiii, pe cap gluga babei-oarba.

— Unde ești, Tom Mac Givern? striga ea, bâjbâind cu mâinile întinse, prefăcându-se că nu putea localiza

băiețelul de nouă ani care chicotea într-una și despre care urechile îi spuneau că se afla la doar un pas în dreapta ei. Zâmbind sub protecția glugii, își luă poza unui monstru „clasic”, ridicându-și brațele în față, cu degetele desfăcute ca

niște gheare și începând să calce apăsat, strigând cu o voce adâncă, amenințătoare:

— Nu-mi poți scăpa, Tom Mac Givern!

— Ha! N-o să mă găsești, babă-oarbă, strigă acesta din dreapta ei.

— Ba da, o să te

găsesc! — amenință Jenny întorcându-se apoi deliberat spre stânga, stârnind cascade de râsete din partea copiilor care se ascundeau după copaci și se ghemuiau în spatele tufișurilor.

— Te-am prins! strigă Jennifer triumfătoare,

câteva minute mai târziu, repezindu-se asupra unui copil care alerga chicotind, prinzând în mâna ei o încheietură micuță. Fără respirație, râzând, Jenny își aruncă gluga să vadă pe cine prinsese, nepăsătoare la cascada de păr roșu, auriu, care i

se revărsă peste umeri şi braţe.

— Ai prins-o pe Mary! Mary e acum baba-oarba! strigau copiii, adunându-se în jurul ei.

Fetiţa de cinci anişori se uită în sus la Jenny, cu ochii ei cafenii mari şi temători, cu trupul

tremurând de groază.

— Te rog, șopti ea agăţându-se de piciorul lui Jenny, n-nu vreau să port gluga... o să fie întuneric înăuntru. Trebuie să mi-o pun?

Zâmbind liniștitor, Jenny îi îndepărtă cu tandreţe părul de pe faţă.

— Nu, dacă nu vrei.

— Mi-e frică de întuneric, mărturisi inutil Mary, cu umerii ei înguști prăbușiți de rușine.

Ridicând-o în brațe, Jenny o îmbrățișa cu putere.

— Fiecare se teme de ceva. Uite, adăugă ea în

glumă, eu mă tem de... de broaşte.

Nesincera mărturisire o făcu pe fetiţă să chicotească.

— Mie îmi plac broaştele! Nu mă sperie deloc.

— Vezi? Eşti foarte curajoasă. Mai curajoasă decât mine! spuse Jenny

lăsând fetița jos.

— Lady Jenny se teme de broaștele alea proaste, le spuse Mary copiilor, în timp ce alergau.

— Nu-i adevărat, strigă tânărul Tom, gata să sară în apărarea frumoasei Lady Mary care, în ciuda înaltului

ei rang, era întotdeauna gata la orice – inclusiv să-şi ridice poalele fustelor şi să intre în iaz ca să-l ajute să prindă o broască-bou, grasă – sau să se caţere într-un copac, iute ca o pisică, să-l salveze pe micuţul Will căruia îi era frică să coboare.

Tom tăcu văzând privirea rugătoare a lui Jenny şi nu mai comentă pretinsa ei teamă de broaşte.

— O să-mi pun eu gluga, se oferi Tom voluntar, privind-o plin de adoraţie pe fata de şaptesprezece ani care purta costumul sobru al

unei novice, dar care nu era călugăriță și care, cu siguranță, că nu se comporta ca o călugăriță. Cum, chiar duminica trecută, în timpul lungii predici a preotului, capul lui Lady Jenny căzuse în față și doar tusea falsă a lui Tom, aflat în banca din

spatele ei a trezit-o la timp ca să nu fie văzută de ochii vigilenţi ai stareţei.

— Este rândul lui Tom să o poarte, consimţi Jenny prompt, dându-i acestuia gluga. Zâmbind, privi copiii ţâşnind spre ascunzătorile preferate,

apoi își luă testemelul și vălul scurt pe care le scosese ca să facă pe baba-oarba. Cu gândul de a se duce la fântâna comunală unde sătenii chestionau curioși câțiva membri ai clanului, care treceau prin Belkirk în drum spre casele lor, despre războiul

împotriva englezilor care se purta la Cornwall, Jenny își ridică vălul, cu gândul să și-l pună pe față.

— Lady Jennifer! Veniți repede – aveți vești! strigă de-o dată unul dintre săteni.

Cu voalul și testemelul uitate în

mână, Jenny o rupse la fugă iar copiii, simţindu-i surescitarea, întrerupseră jocul şi o luară şi ei la fugă, după ea.

— Ce veşti? întrebă Jenny cu sufletul la gură, cercetând cu privirea chipurile inexpresive ale grupului de nou veniţi.

Unul dintre aceştia făcu un pas în faţă, scoţându-şi respectuos căciula şi vârându-şi-o sub braţ.

— Sunteţi fiica lordului Merrick?

La auzului numelui Merrick, doi dintre bărbaţii de lângă fântână se întrerupseră brusc din activitatea lor de a

scoate o găleată cu apă şi schimbară între ei priviri uimite, cu gânduri ascunse, înainte de a-şi coborî din nou, repede, capetele şi de a-şi ţine feţele în umbră.

— Da, spuse nerăbdătoare Jenny, aveţi veşti de la tatăl meu?

— Da, my lady. Vine încoace, nu este departe în urma noastră, cu un grup mare de oameni.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Jenny respirând ușurată. Cum merg luptele în Cornwall? întrebă ea după o clipă, gata acum să-și uite grijile

personale și să se dedice bătăliei pe care scoțienii o purtau la Cornwall, în sprijinul Regelui James și a lui Edward al V-lea, care aspirau la tronul Angliei.

Expresia acestuia răspunse întrebării lui Jenny, înaintea cuvintelor.

— Când am plecat, se terminase totul. La Cork şi la Taunton părea că am câştigat, la fel şi la Cornwall, până când a apărut diavolul însuşi şi a preluat comanda armatei lui Henric.

— Diavolul? repetă Jenny încet.

Bărbatul scuipă, ura

contorsionându-i chipul.

— Da, diavolul, chiar Lupul Negru, arde-l-ar focul iadului, de unde-a venit.

Auzind pomenindu-se de Lupul Negru, două țărănci își făcură semnul crucii ca și cum ar fi vrut să alunge diavolul. Lupul Negru era cel mai

urât şi cel mai de temut dușman al Scoţiei, dar următoarele vorbe ale bărbatului le făcură să caşte ochii, îngrozite:

— Lupul se întoarce în Scoţia. Îl trimite Henric aici, cu o armată proaspătă. Să ne pedepsească pentru faptul că îl susţinem pe

Regele Edward. O să vedeţi, o să fie morţi şi vărsare de sânge ca ultima oară, doar că mai rău. Clanurile se grăbesc să se întoarcă acasă, să se pregătească de luptă. Eu cred că Lupul o să atace mai întâi Merrick, înainte de alte locuri. Clanul vostru a făcut cea

mai mare vărsare de sânge printre englezi, la Cornwall.

Spunând acestea, bărbatul își înclină politicos capul, își puse coiful și sări înapoi pe cal.

Micile grupuri de lângă fântână se îndepărtară și ele curând

după aceea, luând-o de-a lungul drumului care traversa terenul întins, acoperit cu arbuşti mărunţi, ca să cotească apoi în sus spre dealuri. Totuşi, doi dintre aceştia nu-şi continuară drumul dincolo de cotitură. Odată scăpaţi de privirile sătenilor,

întoarseră la dreapta, trimițându-și caii într-un galop grăbit, dispărând în pădure.

Dacă i-ar fi urmărit, Jenny i-ar fi zărit, poate, întorcându-se înapoi prin pădurea care se întindea chiar de-a lungului drumului din spatele ei. Dar ea era

atunci ocupată cu infernul care se dezlănţuise printre cetăţenii din Belkirk, sat care se afla, întâmplător, chiar pe drumul dinspre Anglia, spre castelul Merrick.

— Vine Lupul! Domnul să se milostivească de noi,

strigă una dintre femei.

Un bărbat începu să strige tot mai tare, cu spaimă în glas:

— În Merrick vrea să lovească. Pe stăpânul Merrick-ului îl vrea în fălcile lui, dar în drum o să devoreze Belkirk-ul.

Brusc, văzduhul se umplu de preziceri

sumbre despre foc și moarte și măcel iar copiii se strângeau în jurul lui Jenny, agăţându-se de ea, îngroziţi. Pentru scoţieni, fie că erau nobili sau ţărani de rând, Lupul Negru era mai rău decât diavolul însuși și mai periculos,

pentru că diavolul era un spirit, în timp ce Lupul era din carne şi sânge, Diavolul cu chip de om, o fiinţă monstruoasă, care le ameninţa existenţa, chiar aici, pe pământ. Era spectrul malefic la care apelau scoţienii ca să-şi sperie copiii

neascultători.

„O să te înhaţe Lupul”, era ameninţarea cu care îşi speriau copiii să nu se ducă în pădure sau să nu îşi părăsească patul în timpul nopţii, sau când nu-i ascultau pe părinţi.

Agasată de această isterie stârnită de ceva

ce, pentru ea era mai curând o legendă decât un om, Jenny îşi ridică vocea, să se facă auzită peste toată zarva.

— Mai curând, strigă ea cuprinzând în braţe copiii terifiaţi care se înghesuiseră în jurul ei la prima pomenire a Lupului, o să se întoarcă

la regele lui păgân, să-şi poată linge rănile pe care i le-am făcut noi la Cornwall, în timp ce-o să îndruge minciuni mărețe ca să-şi exagereze victoria. Iar dacă nu va face aşa, va alege un domeniu mai slab ca Merrick – unul pe care să aibă poate

norocul să-l cucerească.

Cuvintele şi tonul ei de dispreţ amuzat făcură să se întoarcă multe priviri uimite spre chipul ei, dar nu doar simpla bravadă o făcuse pe Jenny să vorbească astfel: ea era o Merrick iar un Merrick nu accepta niciodată să se

teamă de cineva. Îl auzise de sute de ori pe tatăl ei spunându-le asta fiilor lui vitregi și ea adoptase acest crez. Mai mult, sătenii îngrozeau copiii, ceea ce ea refuza să lase să se perpetueze.

Marry trase de fustele lui Jenny ca să-i atragă atenția și cu o voce

mică, tremurată, o întrebă:

— Lady Jenny, tu nu te temi de Lupul Negru?

— Firește că nu! spuse Jenny cu un zâmbet larg, încurajator.

— Se zice că Lupul e cât un copac de înalt, interveni Tom plin de îngrozită venerație.

— Cât un copac! chicoti Jenny încercând să facă o glumă cu Lupul înconjurat de celelalte vietăţi. Dacă aşa este, atunci ar fi un adevărat spectacol să-l vezi încercând să încalece pe cal! Ar avea nevoie de patru paji să-l urce sus pe cal!

Aberaţia acestei imagini stârni câteva chicote printre copii, exact ce sperase Jenny.

— Cică, spuse micuţul Will scuturându-se elocvent, dărâmă zidurile cu mâinile goale şi bea sânge!

— Ca să vezi!

înseamnă că indigestia îl face așa de rău. Dacă apare în Belkirk, o să-i oferim în schimb o bere bună, scoţiană, spuse Jenny făcând cu ochiul.

— Tata zice, sări un alt copil, că e întotdeauna însoţit de un gigant, un Goliat pe nume Arik, care are cu

el un satâr cu care măcelăreşte copiii...

— Am auzit că... întrerupse ameninţător un alt copil.

Dar Jenny i-o tăie repede.

— Haide să vă spun ce am auzit eu. Cu un zâmbet destins, Jenny începu să-i conducă spre

mănăstirea care se afla chiar imediat după cotitura drumului, improvizând repede.

— Eu am auzit că este atât de bătrân încât trebuie să-şi mijească ochii ca să vadă, uite aşa...

Şi Jenny se schimonosi exagerat, ca

cineva aproape orb care se uită în jur fără să vadă nimic și copiii chicotiră.

Înaintând, Jenny continuă cu aceleași glume deconectante și copiii intrară în jocul ei, adăugându-și propriile sugestii ca să-l facă pe Lup să pară absurd.

Dar în ciuda râsetelor

şi a aparentei veselii de moment, cerul se întunecase dintr-o dată sub un pâlc de nori grei care se apropiau în rotocoale şi aerul devenise muşcător de rece, învolburându-i lui Jenny pelerina, ca şi cum natura însăşi s-ar fi înfiorat la pomenirea

unui asemenea diavol.

Jenny se pregătea să facă o altă glumă la adresa Lupului, dar se întrerupse brusc la vederea unui grup de bărbați din clanul ei, care dădeau cotul dinspre mănăstire, venind spre ea. O fată frumoasă, îmbrăcată ca

şi Jenny într-o rochie de un gri sumbru, cu un testemel alb şi un voal scurt, cenuşiu, de călugăriţă novice, călărea în faţa conducătorului grupului, aşezată cu demnitate cu amândouă picioarele de o singură parte a şeii, zâmbetul ei

timid confirmându-i lui Jenny ceea ce deja ştia.

Cu un strigăt înnăbuşit de bucurie, Jenny se repezi înainte, apoi îşi controla impulsul nepotrivit cu o adevărată lady şi se opri în loc. Ochii îi rămaseră lipiţi de tatăl ei, apoi se întoarseră scurt spre

ceilalţi bărbaţi din clan, care priveau peste ea cu aceeaşi încrâncenată dezaprobare pe care i-o arătaseră de-a lungul anilor, de când fratele ei vitreg îşi lansase cu succes oribila lui poveste.

Trimiţând copiii înainte, cu ordinul strict

de a se duce direct la mănăstire, Jenny aşteptă în mijlocul drumului pentru ceea ce i se păru o veşnicie, până când, în sfârşit, grupul se opri în faţa ei.

Tatăl, care în mod evident făcuse un popas la mănăstirea unde se afla şi Brenna, sora

vitregă a lui Jenny, sări jos de pe cal, apoi se întoarse să o ajute pe Brenna să coboare. Jenny tremura de nerăbdare, dar preocuparea scrupuloasă pentru curtoazie şi demnitate era atât de tipică marelui bărbat, încât Jenny încremeni cu

un zâmbet crispat pe buze.

În sfârşit, el se întoarse complet spre ea, deschizându-şi larg braţele. Jenny se ghemui în îmbrăţişarea lui, strângându-l cu putere, bâlbâindu-se de surescitare.

— Tată, mi-a fost atât

de dor de tine! Au trecut aproape doi ani de când nu te-am mai văzut! Eşti bine? Arăţi bine. Abia dacă te-ai schimbat în tot acest timp!

Desfăcându-i cu blândeţe braţele din jurul gâtului său, lordul Merrick îşi îndepărtă uşor fiica, în timp ce

privirea lui trecu peste părul ciufulit, obrajii roşii şi rochia teribil de boţită. Jenny se chirci în ea sub prelunga scrutare, rugându-se ca tatăl ei să aprobe ceea ce vedea şi, de vreme ce acesta se oprise deja la mănăstire, ca raportul stareţei să fi fost pe

placul lui.

În urmă cu doi ani, comportamentul ei o trimisese la mănăstire; acum un an fusese şi Brenna trimisă aici, pentru siguranţă, câtă vreme lordul era plecat la război. Sub ferma îndrumare a stareţei, Jenny ajunsese să-şi

aprecieze părţile bune şi să-şi depăşească defectele. Dar în timp ce tatăl ei o inspecta din creştet până în călcâie, nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă acesta o vedea pe tânăra doamnă care devenise, sau tot pe fetişcana nesupusă care fusese în

urmă cu doi ani. Ochii lui albaştri se întoarseră în sfârşit spre faţa ei, zâmbind.

— Ai devenit femeie, Jennifer.

Inima lui Jenny începu să zboare; venind din partea taciturnului ei tată, un astfel de comentariu însemna un

premiu important.

— M-am schimbat și în alte feluri, tată, promise ea cu ochii strălucind. M-am schimbat mult.

— Nu chiar așa de mult, fetița mea înălțându-și sprâncenele dese, albe, acesta se uită cu înțeles la voalul scurt

şi la testemelul care atârnau uitate de vârful degetelor ei.

— Ah! făcu Jenny râzând şi grăbită să se explice. M-am jucat de-a baba-oarba... cu copiii... şi nu intrau sub glugă. Ai văzut-o pe stareţă? Ce ţi-a spus Mama Ambrose?

În ochii lui sobri scânteie râsul, dar replică sever:

— Mi-a spus că ai obiceiul să stai pe colina ta și să te uiți la cer, visând, ceea ce sună foarte cunoscut, fetiţo. Și mi-a spus că ai tendința să aţipeşti în timpul liturghiei, dacă

preotul ţine o slujbă mai lungă decât crezi tu c-ar trebui, ceea ce îmi sună la fel de cunoscut.

Lui Jenny i se prăbuşi inima la ceea ce părea a fi o trădare din partea stareţei pe care o admira atât de mult. Într-un fel, Mama Ambrose era ca un adevărat stăpân al

propriului ei domeniu, controlând veniturile din partea fermierilor şi animalele care aparţineau superbei mănăstiri, prezidând la masă, de câte ori aveau oaspeţi şi ocupându-se de toate celelalte chestiuni, de la mirenii care lucrau pământul

mănăstirii, la călugărițele care trăiau închise între zidurile înalte.

Brenna era îngrozită de femeia severă, dar Jenny o iubea, astfel încât aparenta trădare din partea stareței tăie adânc în inima ei.

Următoarele cuvinte

ale tatălui ei, rostite cu severă mândrie, dădură uitării dezamăgirea.

— Mama Ambrose mi-a mai spus că pe umerii tăi se află un cap care-i face cinste chiar şi unei stareţe. A spus că eşti o Merrick pur-sânge, cu suficient curaj ca să poţi deveni

conducătorul clanului. Dar nu o să ajungi acolo, o preveni el, spulberând cel mai drag vis al lui Jenny.

Lui Alexander, cel mai mare dintre cei trei frați vitregi ai ei, îi va reveni poziția care-i fusese promisă ei. Ceea ce nu ar fi fost atât de

greu de suportat, dacă Alexander ar fi fost bun, sau cel puţin cinstit, dar el era un uneltitor mincinos şi un trădător iar Jenny ştia asta, chiar dacă tatăl ei şi clanul ei nu vedeau. Din primul an când venise să locuiască la castelul Merrick, începuse să

împrăştie poveşti despre ea, poveşti atât de calomnioase şi de dezgustătoare, dar atât de inteligent concepute încât, după câţiva ani reuşise să întoarcă tot clanul împotriva ei. Pierderea afecţiunii clanului încă o mai durea cumplit. Chiar şi

acum, când se uitau prin ea ca şi cum nu ar fi existat, Jenny trebui să-şi impună să-i roage să o ierte pentru lucruri pe care nu le făcuse.

William, fratele mijlociu, era ca şi Brenna, dulce şi teribil de timid, în timp ce Malcolm, cel mai mic,

era la fel de ticălos şi de perfid ca Alexander.

— Stareţa a mai zis, continuă tatăl ei, că eşti bună şi blândă dar că ai şi temperament...

— Ah. În mod normal, Jenny s-ar fi bucurat, dar urmărind chipul tatălui ei, văzu cum acesta deveni mai

aspru şi mai tensionat decât îl văzuse vreodată. Chiar şi glasul i se înăspri, spunând:

— Este bine că ai renunţat la firea ta sălbatică şi că ai devenit tot ce eşti acum, Jennifer.

Se opri, ca şi cum nu ar fi putut sau nu ar fi

vrut să continue şi Jenny îndrăzni, încet:

— De ce, tată?

Inspirând lung, greu, tatăl ei spuse:

— Pentru că viitorul clanului va depinde de răspunsul tău la următoarea mea întrebare.

Cuvintele acestea

răsunară în mintea ei ca sunetele unei goarne, ameţind-o de surescitare şi bucurie. „Viitorul clanului depinde de tine...?” Era atât de fericită, încât abia dacă-şi credea urechilor. Era ca şi cum s-ar fi aflat sus pe deal, privind spre mănăstire, visându-şi

visul ei iubit, cu ochii deschişi – acela în care tatăl ei venea mereu spre ea, spunându-i, „Jennifer, viitorul clanului depinde de tine. Nu de fraţii tăi vitregi. De tine.” Era ocazia pe care o visase ea ca să-i dovedească clanului tot ce putea şi să-i recâştige

afecţiunea. În acest vis cu ochii deschişi, era întotdeauna chemată să întreprindă un act de mare curaj, ceva măreţ şi periculos, cum ar fi să înlăture zidul castelului Lupului Negru şi să-l captureze pe acesta cu mâinile goale. Dar indiferent cât de

imposibilă ar fi fost misiunea ei, niciodată nu s-a îndoit, niciodată nu a ezitat o clipă, să accepte provocarea.

Jenny cercetă chipul tatălui ei, întrebându-l nerăbdătoare:

— Ce trebuie să fac? Spune-mi şi o voi face! Voi face ori...

— Te măriţi cu Edric MacPherson?

— Ceee? gâfâi îngrozita eroină din visele lui Jenny. Edric MacPherson era mai bătrân decât tatăl ei; un bărbat zbârcit, înfricoşător, care încă de pe când începuse să se transforme din fetiţă în

domnişoară, se uita la ea într-un fel care îi făcea pielea ca de găină.

— Te măriţi sau nu, cu el? Sprâncenele roşcate, delicate ale lui Jenny se strânseră împreună.

— De ce? întrebă eroina care nu pusese niciodată întrebări.

O privire stranie, îngrijorată, întunecă fața tatălui ei.

— Am mâncat bătaie la Cornwall, fetiţo, am pierdut jumătate din oameni. Alexander a fost omorât în bătălie. A murit ca un adevărat Merrick, luptând până la ultima suflare, adăugă el

cu tristă mândrie.

— Îmi pare bine că tu ești teafăr, tată, spuse Jenny incapabilă să simtă mai mult decât o scurtă undă de tristețe pentru fratele vitreg care-i făcuse viața un infern. Acum, ca de atâtea ori în trecut, își dori să existe ceva ce

putea face ea, pentru ca tatăl ei să fie mândru de ea.

— Ştiu că l-ai iubit ca pe propriul tău fiu. Acceptându-i alinarea cu o scurtă mişcare a capului, acesta reveni la discuţia începută.

— Au fost mulţi cei care s-au opus să mă

urmeze la Cornwall să lupte pentru cauza Regelui James, dar totuși clanurile m-au urmat. Nu este niciun secret pentru englezi că influența mea a adus clanurile la Cornwall iar acum regele englez vrea răzbunare. Îl trimite pe Lup în Scoția să atace

castelul Merrick.

Nespusa durere îi ascuţi glasul profund, când recunoscu:

— Nu vom fi în stare, acum, să rezistăm asediului, nu, dacă nu ne va ajuta în luptă clanul MacPherson. MacPherson are destulă influenţă asupra altor

douăsprezece clanuri, ca să le determine să ni se alăture și pe acestea.

Mintea lui Jenny alerga. Alexander era mort iar Lupul venea cu adevărat să-i atace căminul... Vocea răgușită a tatălui ei o smulse din amețeală.

— Jennifer, pricepi ce

îţi spun eu? MacPherson mi-a promis ajutorul numai dacă îl accepţi tu de bărbat.

Prin mama ei, Jenny era contesă şi moştenitoarea unui mare domeniu care se învecina cu al lui MacPherson.

— Îmi vrea

pământurile? spuse ea aproape plină de speranță, amintindu-și felul cumplit în care ochii lui Edric MacPherson îi cercetaseră trupul, în urmă cu un an, când se oprise la mănăstire ca să-i facă o „vizită de curtoazie”.

— Da.

— Nu i le putem da pur și simplu, în schimbul ajutorului său? se oferi ea disperată, gata, dornică, să sacrifice fără ezitare un întins domeniu pentru binele oamenilor ei.

— Nu ar accepta așa ceva! spuse tatăl ei

mânios. Este o onoare să te lupți pentru neamul tău, dar el nu și-ar putea trimite oamenii să lupte într-o bătălie care nu este a lor și să accepte pământurile tale pentru el, drept răsplată.

— Dar dacă își dorește atât de mult pământurile mele,

trebuie să existe o cale...

— El te vrea pe tine. Mi-a trimis vorbă la Cornwall. Privirea lui rătăci pe chipul lui Jenny, înregistrând schimbările uluitoare care transformaseră simplitatea copilăroasă, pistruiată, delicată, într-un chip de o frumuseţe

aproape exotică.

— Fetiţo, tu ai acum înfăţişarea mamei tale, care aţâţă poftele unui bărbat bătrân. Nu ţi-aş fi cerut aşa ceva, dacă ar fi existat o altă posibilitate. Obişnuiai să mă implori să te fac stăpâna clanului, îi aminti el brutal. Spuneai

că nu există nimic ce n-ai fi în stare să faci pentru clanul tău…

Stomacul lui Jenny se strânse într-o senzaţie de vomă la gândul că-şi va încredinţa trupul, toată viaţa ei, în mâinile unui bărbat care-i stârnea o repulsie instinctivă, dar îşi înălţă

capul şi întâlni curajoasă privirea tatălui ei.

— Da, tată, spuse ea, încet. Trebuie să vin cu tine acum?

Mândria şi uşurarea de pe chipul lui aproape că făcură să merite sacrificiul. Tatăl ei scutură din cap.

— Este mai bine să

rămâi aici, cu Brenna. Nu avem cai de prisos şi suntem grăbiţi să ajungem la Merrick ca să ne pregătim de luptă. O să-i trimit vorbă lui MacPherson că ai fost de acord să te măriţi cu el, apoi o să trimit pe cineva aici, după tine.

Când acesta se

întoarse să încalece, Jenny cedă tentaţiei cu care luptase în tot acest timp: în loc să rămână deoparte, intră printre şirurile de călăreţi care fuseseră odinioară prietenii şi tovarăşii ei de joacă, în speranţa că poate unii dintre ei au auzit-o dându-şi

încuviinţarea să se mărite cu MacPherson şi că acest lucru le va neutraliza îndărătnicia, se opri în dreptul calului unui roşcovan cu faţa roşie.

— Bună ziua, Renald Garvin. Ce mai face soţia ta? îl întrebă, zâmbindu-i ezitant.

Maxiliarele acestuia se încleştară, iar ochii lui negri trecură pe deasupra ei.

— Destul de bine, îmi închipui, spuse el muşcător. Jenny înghiţi la neîndoielnica respingere din partea bărbatului care o învăţase odinioară să

pescuiască şi care râsese împreună cu ea, când căzuse în apă repede.

Jenny se întoarse şi se uită implorator la bărbatul din şirul de lângă Renald.

— Şi tu, Michael MacCleod? Te mai doare piciorul?

Ochi albaştri, reci, îi

întâlniră pe ai ei, ca să se îndrepte repede înainte.

Se duse spre călăreţul din spatele acestuia, al cărui chip era plin de ură și își întinse mâna implorator, spunând cu o voce înecată, rugătoare:

— Garrick

Carmichael, au trecut patru ani de când s-a înecat Becky a ta. Îţi jur acum, aşa cum ţi-am jurat atunci, că nu am împins-o eu în râu. Nu ne certam, asta a fost o minciună inventată de Alexander ca să...

Cu chipul împietrit, Garrick Carmichael

dădu pinteni calului şi fără măcar să o privească, bărbaţii începură să treacă pe lângă ea.

Doar bătrânul Josh, armurierul clanului, îşi opri calul, lăsându-i pe ceilalţi să treacă. Aplecându-se, îşi puse mâna bătătorită pe

capul ei.

— Eu ştiu că spui adevărul, fetiţo, o asigură el şi absoluta lui loialitate îi aduse lui Jenny lacrimi în ochi, în timp ce privea în sus, în ochii lui blânzi, cafenii.

— E drept, eşti plină de temperament, nimeni nu neagă asta, dar chiar

şi când erai de-o şchioapă îl ţineai în frâu. Poate că Garrick Carmichael şi ceilalţi or fi fost ei prostiţi de aerul angelic al lui Alexander, dar nu bătrânu’ Josh. Pe mine n-o să mă vezi plângând după el! Clanul o s-o ducă de departe mai bine cu tânărul

William. Carmichael şi ceilalţi – adăugă el încurajator, o să-şi revină când o să ştie că te măriţi cu MacPherson pentru binele lor şi al tatălui tău.

— Unde sunt fraţii mei vitregi? întrebă Jenny ca să schimbe subiectul, să nu

izbucnească în lacrimi.

— Vin şi ei, pe un alt drum. Nu ştiam dacă Lupul nu va încerca să ne atace în timpul marşului, aşa că ne-am despărţit după ce am ieşit din Cornwall. Spunând acestea, o mai mângâie o dată pe creştet şi dădu pinteni

calului.

Ca într-o ceață, Jenny rămase stană de piatră în mijlocul drumului, privindu-și clanul îndepărtându-se călare și dispărând după cotitură.

— Se întunecă, îi spuse Brenna cu glasul blând, plin de simpatie.

Ar trebui să ne întoarcem la mănăstire.

Mănăstirea. Abia în urmă cu trei ceasuri plecase Jenny de la mănăstire, simţindu-se veselă şi plină de viaţă. Acum se simţea – moartă.

— Ia-o înainte. Eu – eu nu mă pot întoarce

acolo. Nu, încă. O să urc puţin pe deal.

— Stareţa o să se îngrijoreze dacă nu ne întoarcem până se întunecă şi nu mai e mult, spuse Brenna îngrijorată. Aşa era întotdeauna, Jenny încălcând o regulă şi Brenna supunându-i-se.

Brenna era bună, docilă şi frumoasă, cu păr blond, ochi cafenii şi dulce, ceea ce o făcea, în ochii lui Jenny, întruchiparea feminităţii. Totodată era timidă şi sfioasă, pe cât era Jenny de impulsivă şi de curajoasă. Fără Jenny nu ar fi avut nici cea mai

mică aventură – şi nici n-ar fi fost vreodată dojenită. Fără Brenna care să-şi facă griji şi să o protejeze, Jenny ar fi avut şi mai multe aventuri, şi ar fi avut parte de mai multe dojeni. Drept rezultat, cele două fete erau total devotate una alteia şi

încercau să se protejeze pe cât posibil de defectele fiecăreia.

Brenna ezită, apoi se oferi cu un ușor tremur în glas:

— Rămân cu tine. Dacă rămâi singură, o să uiți de or ă și poți să pici în ghearele unui – urs, în întuneric.

În clipa aceea, perspectiva de a fi ucisă de un urs i se păru lui Jenny de-a dreptul îmbietoare, față de viața pe care o vedea înaintea ei, întunecoasă și plină de rele presentimente. În ciuda faptului că dorea cu adevărat, că avea nevoie să rămână

afară ca să-şi poată aduna gândurile, Jenny scutură din cap, ştiind că dacă vor face asta, Brenna o să moară de spaimă când va da ochii cu stareţa.

— Nu, ne întoarcem.

Ignorându-i cuvintele, Brenna o apucă pe Jenny de mână

şi o luă la stânga, spre panta dealului care străjuia mănăstirea şi pentru prima oară Brenna era cea care conducea, iar Jenny, cea care o urma.

În pădurea care se întindea de-a lungul drumului, umbrele se mişcau tainic, rămânând

paralele cu poteca pe care urcau fetele.

Pe la jumătatea drumului pe panta puternic înclinată, Jenny se săturase deja să-şi plângă de milă şi făcu un efort herculean să-şi ridice moralul.

— Închipuie-ţi, începu ea uitându-se la

Brenna, de fapt mi s-a oferit ocazia să fac un gest grandios și nobil – să mă mărit cu MacPherson, pentru binele poporului meu.

— Ești ca Ioana d’Arc conducându-și poporul spre victorie, consimți Brenna cu entuziasm.

— Exceptând faptul

că eu mă mărit cu MacPherson.

— Și, că vei avea o soartă mai tristă decât a ei, termină Brenna încurajator.

La această remarcă deprimantă pe care o făcuse sora ei cu atâta entuziasm, ochii Jennei se dilatară de râs.

Încurajată de faptul că lui Jenny îi revenise abilitatea de a râde, Brenna căută altceva cu care să-i distragă atenția și să o înveselească. În timp ce se apropiau de culmea dealului, acoperită cu o pădure deasă, o întrebă brusc:

— Ce a vrut tata să

spună când ți-a zis că „ai aerul mamei tale”?

— Nu știu, începu Jenny, sustrasă de senzația bruscă, neplăcută, că erau urmărite în întunericul care se lăsa. Întorcându-se și mergând cu spatele, se uită în jos, spre fântână și văzu că sătenii

dispăruseră în căldura căminelor lor. Strângându-şi pelerina în jurul ei, se înfiora sub vântul muşcător şi adăugă, fără prea mult interes:

— Maica Stareţă spune că aerul meu este uşor obraznic şi că trebuie să mă apăr de

efectul pe care o să-l am asupra bărbaţilor, când voi pleca de la mănăstire.

— Ce vor să însemne toate astea? Jenny dădu din umeri, neinteresată.

— Nu ştiu.

Întorcându-se şi mergând din nou cu faţa înainte, Jenny îşi aminti

de testemelul şi de voalul din mână şi începu să-şi repună testemelul.

— Ţie cum îţi par? întrebă ea aruncându-i Brennei o privire derutată. Nu mi-am văzut chipul de doi ani, decât când mi l-am surprins în apă. M-am

schimbat mult?

— Ah, da, râse Brenna. Nici măcar Alexandru nu ţi-ar mai putea spune că eşti costelivă şi ştearsă sau că părul tău este morcoviu.

— Brenna! o întrerupse Jenny, izbită brusc de propria ei

indiferență. Suferi mult pentru moartea lui Alexander? Era fratele tău și...

— Nu mai vorbi despre asta, o rugă Brenna cu voce tremurândă. Am plâns când mi-a spus tata, dar au fost lacrimi puține și mă simt vinovată că nu

l-am iubit cum ar fi trebuit. Nici atunci şi nici acum. Nu am putut. Era atât de... de meschin. Este urât să vorbești rău despre morţi, dar nu mă pot gândi la prea multe lucruri bune pe care să le spun despre el. Vocea i se pierdu şi îşi strânse

pelerina în jurul corpului, sub vântul umed, uitându-se la Jenny cu ochi imploratori, dorind să schimbe subiectul.

— Atunci spune-mi cum arăt, o invită Jenny, strângându-și repede, cu putere, sora în brațe.

Se opriră din mers,

împiedicându-se de copacii deşi care acopereau restul povârnişului. Un zâmbet leneş, gânditor, se întinse peste chipul frumos al Brennei în timp ce-şi studia sora vitregă, ochii ei de culoarea alunei rătăcind pe chipul expresiv al lui

Jenny, dominat de o pereche de ochi mari, de limpezimea cristalului albastru, sub sprâncene castanii, graţios arcuite.

— Ei bine, eşti... eşti chiar frumoasă!

— Bine, dar vezi ceva neobişnuit la mine? o întrebă Jenny gândindu-se la cuvintele Maicii

Stareţe, în timp ce-şi punea testemelul pe cap şi prindea în ace, deasupra, micul voal de lână.

— Orice ar putea face un bărbat să se poarte ciudat.

— Nu, stabili Brenna, care o privea pe Jenny cu ochii unei fete inocente,

absolut nimic. Un bărbat ar fi răspuns cu totul altfel, pentru că deşi Jennifer Merrick nu era frumoasă în înţelesul convenţional, înfăţişarea ei era în acelaşi timp şocantă şi provocatoare. Avea o gură generoasă care invita la sărutat, ochi ca nişte safire

lichide care şocau şi îmbiau, părul ca o mătase grea, roşie-aurie şi un trup zvelt, voluptuos, făcut pentru mâinile unui bărbat.

— Ai ochi albaştri, începu Brenna binevoitoare, încercând să o descrie şi Jenny chicoti.

— Şi acum doi ani tot albaştri erau, spuse ea. Brenna deschise gura să răspundă, dar cuvintele se transformară într-un strigăt sugrumat de mâna unui bărbat care i-o astupă, în timp ce începea să o târască în spate, la adăpostul des al copacilor.

Jenny se lăsă în jos, aşteptând instinctiv un atac din spatele ei, dar prea târziu. Lovind din picioare şi strigând împotriva mâinii înmănuşate a unui bărbat, a fost ridicată în sus şi cărată în pădure. Brenna fusese aruncată pe spinarea calului

răpitorului ei ca un sac de făină, membrele ei confirmând faptul că leşinase. Dar Jenny nu era chiar atât de uşor de supus. În timp ce răpitorul ei fără chip o trânti pe spinarea calului, ea se aruncă într-o parte, rostogolindu-se liberă,

aterizând pe iarbă şi pământ, împingându-se în mâini şi picioare, sub cal şi reuşind în sfârşit să se ridice. Răpitorul o apucă din nou şi Jenny îşi vârî unghiile în obrazul lui, răsucindu-se în strânsoare.

— Fir-ai tu să fii! sâsâi acesta încercând să

o apuce de mâinile care se agitau. Jenny scoase un strigăt bun de îngheţat sângele în vine şi izbi cu toată puterea de care era în stare, nimerind cu cizma neagră, grea, de călugăriţă novice, în fluierul piciorului acestuia. Cu un oftat de

durere, bărbatul blond îi dădu o clipă drumul. Jenny o rupse la fugă și poate că ar fi reușit chiar să câștige distanță dacă nu i s-ar fi prins gheata în rădăcina groasă a unui copac și nu ar fi fost trântită cu fața la pământ, izbindu-se cu capul de o piatră,

în timpul căderii.

— Dă-mi funia, spuse fratele Lupului cu un zâmbet lugubru pe faţă, uitându-se la camaradul său. Trăgându-i pelerina peste cap captivei aproape leşinate, Ştefan Westmoreland i-o înfăşură apoi în jurul trupului, folosind-o ca

să-i imobilizeze braţele de-a lungul acestuia, apoi luă funia pe care o legă bine de mijlocul lui Jenny. Terminând, ridică bocceaua umană şi o aruncă fără reverenţă peste cal, cu fundul spre cer, apoi se aruncă în şa, în spatele ei.

CAPITOLUL DOI

— Lui Royce n-o să-i vină să creadă ce noroc am avut, îi strigă Ştefan călăreţului a cărui prizonieră era şi ea legată şi aruncată peste şa. Închipuie-ţi, fetele

lui Merrick stând după pomul ăsta, gata de cules ca două mere de pe creangă. Acum nu mai avem de ce să studiem apărarea lui Merrick – o să capituleze fără luptă.

Legată fedeleş în închisoarea ei neagră, de lână, cu capul

bubuindu-i şi cu mijlocul lovindu-i-se de spinarea calului la fiecare lovitură din copite, numele „Royce” îi îngheţă lui Jenny sângele în vine. Royce Westmoreland, contele de Claymore. Lupul. Poveştile cumplite pe care le auzise despre el

nu i se mai păreau acum chiar atât de fanteziste. Brenna şi cu ea fuseseră răpite de nişte bărbaţi care nu arătau nici un respect faţă de veşmintele ordinului Sfântului Alban, pe care le purtau ele, veşminte care indicau statutul lor de novice, călugăriţe

aspirante, care nu depuseseră încă jurământul. Ce bărbaţi sunt aceia care să se atingă de nişte călugăriţe, sau aproape-călugăriţe, fără conştiinţă sau teamă de pedeapsă, omenească sau divină. Nici un bărbat nu ar face asta.

Numai un diavol și discipolii săi ar avea această cutezanță!

— Asta a leșinat, spuse Thomas cu un zâmbet lasciv. Păcat că nu avem timp să ne probăm prada, deși, dac-ar fi după mine, eu unul aș prefera bucățica aia delicioasă pe care ai

înfăşurat-o în pătură, Ştefan.

— Din cele două, frumuseţea e cea de la tine, răspunse Ştefan rece şi oricum, nu probezi nimic până când nu decide Royce ce are de gând să facă cu ele.

Aproape sufocată de spaimă sub învelitoarea

ei, Jenny scoase un sunet slab de protest, dar nimeni nu o auzi. Îl imploră pe Dumnezeu să-i trăsnească pe cei doi, doborându-i de pe cai, dar Dumnezeu nu păru să o fi auzit iar caii continuara să galopeze la nesfârşit, dureros. Se rugă să i se arate un

oarecare plan de evadare, dar mintea ei era prea ocupată, tulburând-o până la nebunie cu poveşti sumbre despre cumplitul Lup Negru: nu ţine în viaţă prizonierii decât când vrea să-i tortureze. Râde când victimele lui urlă

de durere. Le bea sângele...

Simţi fiere în gât şi începu să se roage, dar nu pentru evadare, pentru că în străfundul ei ştia că nu exista nici o evadare. Se rugă în schimb ca moartea să vină repede şi să nu facă de râs mândrul nume al

familiei. Auzi vocea tatălui ei, în sala castelului Merrick, instruindu-şi fiii vitregi, când aceştia erau mici: „Dacă este voia Domnului să muriţi în mâinile duşmanului, atunci să muriţi cu demnitate. Să muriţi luptând ca nişte

războinici. Ca nişte adevăraţi Merrick. Să muriţi luptând…”

Cuvintele îi bântuiră mintea ceas după ceas, iară şi iară şi totuşi, când caii încetiniră şi auzi în depărtare inconfundabilele sunete ale unei mari tabere, furia începu să-i

depăşească groaza. Era mult prea tânără ca să moară, îşi spuse ea şi nu era cinstit! Şi o să moară şi buna Brenna şi asta tot din cauza ei, a lui Jenny. Va trebui să i se înfăţişeze bunului Dumnezeu cu această greutate pe conştiinţă. Şi asta pentru că un

căpcăun însetat de sânge bântuia ţara, devorând totul în calea lui.

Inima care-i bubuia îşi dublă bătăile când caii opriră brusc. În jurul ei auzea doar zăngănit de metal pe metal, în mişcarea oamenilor, apoi însă auzi vocile prizonierilor,

voci de bărbaţi care cerşeau patetic îndurare

— „Fie-ţi milă, Lupule

— Milă, Lupule...”

Aceste cumplite incantaţii se transformară într-un adevărat strigăt în timp ce era smulsă de pe pe cal, fără pic de respect.

— Royce, stai acolo, ţi-am adus ceva! strigă răpitorul ei.

Complet orbită de pelerina care-i fusese aruncată pe cap, cu braţele încă legate cu funia, fu aruncată peste umărul răpitorului. O auzi pe Brenna alături de ea strigându-i

numele, în timp ce erau purtate pe umăr.

— Fii curajoasă, Brenna, strigă Jenny, dar vocea îi era înăbușită de pelerină și ştia că Brenna nu o putea auzi.

Jenny fu brusc coborâtă pe pământ și împinsă în față. Picioarele îi erau

amorţite şi se împiedică, alunecând greoi în genunchi. Să mori ca o Merrick. Să mori cu demnitate. Să mori luptând. Cuvintele i se plimbau prin minte în timp ce încerca zadarnic să se ridice în picioare. Deasupra ei, Lupul vorbi pentru prima oară şi

ştiu că vocea era a lui. Vocea era gravă, aspră – o voce venind direct din măruntaiele iadului.

— Ce-i asta? Ceva de mâncat, sper.

Se zice că mănâncă din carnea celor pe care-i ucide... Cuvintele micului Thomas îi reveniră în minte şi o

cuprinse furia auzind strigătul de groază al Brennei și strigătele de îndurare ale prizonierilor. Funia din jurul brațelor ei fu brusc desfăcută. Mânată de demonii gemeni ai mâniei și groazei, Jenny se ridică neîndemânatic în picioare, cu brațele

luptându-se cu pelerina, arătând ca o stafie furibundă, care încearcă să scape de giulgiul ei. Şi în clipa în care acesta căzu, Jenny îşi făcu mâna pumn şi o lansă cu toată puterea spre uriaşul demonic din faţa ei, lovindu-l în maxilar. Brenna leşină.

— Monstrule! Barbarule! strigă Jenny şi lovi din nou, dar de data asta pumnul îi fu prins într-o strânsoare dureroasă şi ţinut sus, deasupra capului ei.

— Diavole! strigă ea zbătându-se şi aplicându-i o lovitură puternică în fluierul

piciorului.

— Progenitura Satanei! Jefuitorul nevinova...!

— Ce nai...! bubui vocea lui Royce Westmoreland şi întinzând mâna, îşi apucă atacatorul de mijloc, ridicându-l în aer, la un braţ distanţă.

A fost o greşeală. Piciorul ei cu gheată lovi din nou, nimerind direct în vintrele lui Royce, cu o putere care aproape că-l încovoie.

— Ticăloasă mică! tună acesta în timp ce surpriza, durerea şi furia îl făcură să-i dea drumul, ca s-o prindă

apoi de voal, apucând o mână de păr de dedesubt și trăgându-i capul pe spate.

— Potolește-te odată! răcni el.

Până și natura părea să-i dea ascultare; prizonierii își încetară implorările, zăngănitul metalelor încetă și peste

luminişul imens se aşternu o tăcere cumplită, nepământeană. Pulsul îi alerga, scalpul o durea şi Jenny strânse din ochi, aşteptând lovitura pumnului puternic care în mod sigur avea să o ucidă.

Dar aceasta nu veni.

Pe jumătate de teamă şi pe jumătate cuprinsă de o curiozitate morbidă, deschise încetişor ochii şi pentru prima oară îi văzu cu adevărat Faţa. Spectrul demonic care se înălţa deasupra ei aproape că o făcu să urle de groază: era uriaş. Enorm. Părul

lui era negru şi pelerina neagră se umfla în spatele lui, mişcându-se sinistru în bătaia vântului, ca şi cum ar fi fost însufleţită. Lumina focului dansa peste trăsăturile lui bronzate, ca de vultur, aruncând umbre care-l făceau să arate cu adevărat

satanic; focul strălucea în ochii stranii, încălzindu-i, până când începură să ardă ca nişte cărbuni argintii, pe chipul răvăşit, bărbos. Umerii lui erau masivi şi largi, pieptul, incredibil de lat, braţele umflându-i-se de muşchi. O singură privire îi fu de

ajuns lui Jenny să ştie că omul ăsta era capabil de toate lucrurile cumplite care se spuneau despre el.

Să mori cu demnitate! Să mori uşor! Jenny îşi întoarse capul şi-şi înfipse dinţii în încheietura lui groasă.

Îi văzu ochii

strălucitori mărindu-i-se o clipită, înainte ca mâna lui să se ridice şi să se oprească apoi în obrazul ei, cu o forţă care-i izbi capul într-o parte şi o trimise la pământ, în genunchi. Instinctiv, Jenny se strânse într-un ghem protector şi aşteptă cu

ochii strânşi lovitura de graţie, în timp ce groaza striga prin toţi porii trupului care tremura.

Vocea uriaşului vorbi deasupra ei, de data aceasta şi mai teribilă, pentru că era atât de controlată, încât şuiera de furie înăbuşită:

— Ce dracu ai făcut?

răbufni Royce spre fratele lui mai mic. Nu avem şi fără asta destule probleme? Oamenii sunt terminaţi de foame iar tu aduci aici două femei ca să le stârneşti şi mai mult nemulţumirea.

Înainte ca fratele lui să deschidă gura, Royce se întoarse către celălalt

bărbat, poruncindu-i aspru să-i lase singuri, apoi se uită necruţător spre cele două femei prăbuşite la picioarele lui, una dintre el leşinată, cealaltă făcută ghem şi tremurând atât de violent încât parcă ar fi fost apucată de un acces de convulsii. Fără

să ştie de ce, fata care tremura îl înfuria mai mult decât cea leşinată.

— Ridică-te! strigă el la Jenny, împingând-o cu vârful cizmei. Ai fost destul de curajoasă adineauri, acum ridică-te!

Jenny se forţă şi sprijinindu-se cu mâna

de pământul de sub ea, se ridică jalnic în picioare, legănându-se fără echilibru, în timp ce Royce se întorcea din nou spre fratele lui.

— Aştept un răspuns, Ştefan!

— Şi o să-ţi dau unul, dacă încetezi să mai urli la mine. Femeile astea

sunt...

— Călugăriţe! izbucni Royce, privirea lui întorcându-se brusc spre crucifixul care atârna de un şnur negru la gâtul lui Jenny, deasupra testemelului murdar şi a vălului strâmb. O clipă, descoperirea lui îl lăsă

aproape fără replică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai adus călugărițe aici, ca să fie folosite drept târfe?

— Călugărițe! bâigui Ștefan, încremenit.

— Târfe! cârâi Jenny revoltată. Nu, omul ăsta nu putea fi chiar atât de necredincios încât

efectiv să le dea pe mâna bărbaţilor, să fie folosite drept târfe.

— Te-aş putea omorî pentru prostia asta, Ştefan, aşa că ajută-mă...

— O să simţi altfel când o să-ţi spun cine sunt, începu Ştefan smulgându-şi privirea îngrozită de la crucifixul

şi hainele lui Jenny, anunţând cu reînnoită plăcere:

— În faţa ta, fratele meu iubit, se află Lady Jennifer, iubita fiică mai mare a Lordului Merrick.

Royce se zgâi la fratele lui mai mic, iar pumnii i se deschiseră

încet, în timp ce se întorcea să studieze cu dispreţ faţa plină de noroi a lui Jenny.

— Ori ai fost prostit, Ştefan, ori ţara răsună de false rumori, pentru că se zice că fata lui Merrick este cea mai strălucită frumuseţe de pe aici.

— Nu, nu am fost prostit. Chiar este fata lui, am auzit-o chiar pe ea spunând asta.

Apucându-i lui Jenny bărbia tremurândă între degetul mare și arătător, Royce se uită intens la chipul ei murdar, studiindu-l la lumina focului, în timp ce

sprâncenele i se încruntau şi buzele i se strâmbau într-un zâmbet posac.

— Cum poate cineva să spună că eşti o frumuseţe? Giuvaierul Scoţiei? spuse el cu sarcasm deliberat, insultător.

Royce văzu

scăpărarea de furie pe care cuvintele lui o aprinse pe chipul lui Jenny când se smulse din strânsoarea degetelor lui, dar în loc să fie emoţionat de curajul ei, îl cuprinse mânia. Orice era legat de numele de Merrick îl înfuria, făcând să clocotească în

el dorința de răzbunare și o înșfacă din nou de obrazul palid, murdar și o trase înapoi spre el.

— Răspunde-mi! porunci el, cu o voce cumplită. În starea ei aproape de isterie, Brennei i se păru că Jenny accepta într-un fel insulta care i se cuvenea

ei de drept şi apucându-se de rochia lui Jenny, folosindu-se de ea ca de o proptea, reuşi să se ridice într-o poziţie verticală nesigură, apoi îşi lipi trupul de al lui Jenny, cu toată partea dreaptă, ca şi cum ar fi fost două gemene unite la naştere.

— Nimeni nu îi spune astfel lui Jenny! cârâi ea când crezu că tăcerea prelungită a acesteia avea în mod sigur să-i aducă o pedeapsă din partea gigantului din fața ei.

— Mie... Mie mi se spune astfel!

— Tu cine naiba mai

ești? întrebă el furibund.

— Ea nu e nimeni! izbucni Jenny uitând de cel de al optulea comandament, în speranța că Brenna ar putea fi eliberată dacă ar fi luată drept călugăriță și nu drept o Merrick. Ea nu este decât Sora Brenna, de la mănăstirea

din Belkirk!

— Este adevărat? o întrebă Royce pe Brenna.

— Da! strigă Jenny.

— Nu, şopti Brenna, slab.

Strângându-şi mâinile în pumni, pe laterale, Royce Westmoreland închise scurt ochii. Era

ca un coşmar, îşi spuse el. După un marş forţat, nu avea adăpost, nu mai avea merinde şi nu mai avea răbdare. Iar acum, mai avea şi asta pe cap. Acum, nici măcar un răspuns cinstit de la două femei îngrozite nu era în stare să obţină. Era obosit, îşi dădu el

seama, epuizat de cele trei zile şi trei nopţi fără somn. Îşi întoarse spre Brenna ochii sălbatici, aprinşi.

— Dacă mai ai o speranţă să supravieţuieşti în următoarea oră, o informă el recunoscând-o corect drept cea mai

ușor de intimidat dintre cele două și în consecință cea mai puțin în stare de a scorni vreo minciună, atunci o să-mi răspunzi acum, adevărul-adevărat. Privirea lui cruntă se înfipse în ochii ca aluna, măriți de groază, ai Brennei,

ţintuind-o.

— Eşti sau nu, fiica Lordului Merrick?

Brenna înghiţi şi încercă să vorbească, dar nu reuşi să împingă un cuvânt măcar, dincolo de buzele tremurânde. Încovoindu-se, în apărare, înclină capul uşor, confirmând.

Mulţumit, Royce aruncă o privire ucigătoare spre scorpia îmbrăcată în hainele unei bune călugăriţe şi se întoarse să-i poruncească scurt fratelui său:

— Leagă-le şi du-le într-un cort. Spune-i lui Arik să facă de gardă, să le protejeze de bărbaţi…

Mâine le vreau pe amândouă vii, pentru interogatoriu.

Mâine le vreau pe amândouă vii, pentru interogatoriu... cuvintele reverberau în mintea torturată a lui Jenny, în timp ce zăcea în cort, pe jos, lângă biata Brenna, cu încheieturile de la

mâini şi picioare legate cu chingi de piele, privind în sus la cerul fără pic de nor, luminat de stele, printr-o gaură din vârful cortului. Oare ce fel de interogatoriu avea Lupul în minte, se întreba ea în timp ce epuizarea se dovedi, în final, mai puternică

decât teama. Ce mijloace de tortură va folosi ca să obţină răspunsurile exacte şi ce răspunsuri anume erau aşteptate? Ziua de mâine, Jenny era sigură de asta, va însemna sfârşitul vieţii lor.

— Jenny? Tu nu crezi, nu, că ne omoară

mâine? şopti Brenna cu voce tremurată.

— Nu, minţi Jenny încurajator.

CAPITOLUL TREI

Tabăra Lupului părea să revină la viață înainte ca ultimele stele să dispară de pe cer, dar Jenny nu dormise mai mult de o oră, toată noaptea. Tremurând sub

apărarea subţire a pelerinei ei uşoare, privea în sus la cerul ca cerneala, cerându-i pe rând iertare lui Dumnezeu pentru nenumăratele ei nebunii şi rugându-l să o cruţe pe sărmana Brenna de inevitabilele consecinţe ale hotărârii ei prosteşti

de a urca ieri seară pe deal.

— Brenna, şopti ea când mişcările bărbaţilor de afară deveniră mai zgomotoase, arătând că tabăra se trezise la viaţă, te-ai sculat?

— Da.

— Când o să ne pună

Lupul întrebări, lasă-mă pe mine să răspund.

— Da, răspunse din nou Brenna, cu glas spart.

— Nu sunt sigură ce vrea el să știe, dar precis că este ceva ce nu trebuie să-i spunem. Poate că eu o să reușesc să ghicesc de ce pune o

întrebare şi astfel să ştiu când să-l induc în eroare.

Răsăritul abia începuse să strieze cerul cu rozaliu, când în cort intrară doi bărbaţi care le dezlegară, permiţându-ie doar câteva minute de intimitate în tufişurile

din pădure, la marginea întinsului luminiş, înainte de a o lega la loc pe Jenna şi de a o duce pe Brenna la întâlnirea cu Lupul.

— Aşteptaţi, strigă Jenny când le înţelese intenţiile. Sora mea nu... nu... nu se simte bine.

Unul dintre aceştia,

un uriaş de vreo doi metri care nu putea fi decât legendarul colos numit Arik, îi aruncă o privire care-i îngheţă sângele şi ieşi. Celălalt paznic continuă să o conducă pe Brenna şi prin deschizătura cortului, Jenny observă privirile lascive pe care i

le aruncau bărbaţii din tabără în timp ce aceasta trecea printre ei, cu mâinile legate la spate.

Jumătatea de oră cât lipsi Brenna i se păru lui Jenny o eternitate dar spre marea ei uşurare, Brenna nu arăta, la întoarcere, semne să fi

suferit vreo cruzime fizică.

— Ești bine? Nu ți-a făcut niciun rău, nu? spuse Jenna când rămaseră singure.

Brenna înghiți, scutură din cap și izbucni brusc în lacrimi.

— Nu, plângea ea isteric, deși s-a înfuriat

rău de tot pentru că nu – nu mă puteam opri din plâns. Eram atât de speriată, Jenny, iar el e atât de uriaş şi de aspru şi eu nu mă puteam opri din plâns, ceea ce nu f... făcea dec... cât să-l înfurie şi... şi mai tare.

— Nu plânge, gata, a trecut totul, minţi Jenny

ca s-o liniştească. Minciuna, îşi spuse ea în gând, începea să devină o nimica toată pentru ea.

Stefan trase prelata de la cortul lui Royce şi intră.

— Dumnezeule mare, e o frumuseţe, spuse el referindu-se la Brenna,

care tocmai plecase. Păcat că e călugăriță.

— Nu este, izbucni Royce, iritat. A reușit, între două reprize de plâns să-mi explice că este „novice”.

— Asta ce mai e?

Royce Westmoreland era un războinic întărit în lupte, ale cărui

cunoştinţe rudimentare despre religie erau virtual inexistente. Lumea lui, încă de când era doar un copil, fusese milităria aşa că traduse în termeni militari ce înţelesese el din explicaţia înlăcrimată a Brennei.

— Aparent, o novice

este un voluntar care nu şi-a terminat antrenamentul sau care încă nu a jurat credinţă stăpânului său.

— Crezi că spune adevărul?

Royce se strâmbă şi mai trase un gât de bere.

— Este prea înspăimântată ca să

mintă. De aceea, este prea înspăimântată ca să vorbească.

Ochii lui Ștefan se îngustară în semn de gelozie pentru fată sau de enervare că fratele său eșuase în a obține informații mai valoroase.

— Și prea frumoasă

ca să o interoghezi cu mai multă asprime?

Royce îi aruncă o privire sardonică, dar gândul lui era la ceea ce îl frământa.

— Vreau să știu cât de fortificat este castelul Merrick, cât și dispunerea domeniului său – orice putem afla,

care să ne folosească. Altfel, o să trebuiască să faci drumul acela la Merrick, pe care l-ai început ieri. Adu-mi-o pe soră, spuse el cu mortală hotărâre, trântind cu zgomot pe masa improvizată pe căpriori, cana cu bere.

Când uriaşul Arik

intră în cort, pământul părând să se cutremure la fiecare pas al lui, Brenna se trase în spate, îngrozită.

— Nu, nu mă duce din nou la el.

Ignorând-o complet pe Brenna, acesta se duse mai departe spre Jenny, o apucă de braţ

cu mâna lui enormă şi o ridică în picioare. Legenda, își dădu seama Jenny uşor isterizată, nu exagerase mărimea toporiștii de luptă a lui Arik: mânerul acesteia era gros ca o buturugă.

Lupul făcea paşi, agitat, în cortul lui imens, dar se opri brusc

la intrarea lui Jenny, ochii lui metalici scrutând-o în timp ce ea stătea mândră în picioare, cu mâinile legate la spate. Deşi chipul ei era intenţionat inexpresiv, Royce era uluit să vadă în ochii ei albaştri, care se uitau dispreţuitori într-ai lui,

îngrijorare mascată. Îngrijorare – dar nici urmă de lacrimi. Își aminti, brusc, ce auzise despre fiica mai mare a lordului Merrick. Celei mai mici i se spunea „Giuvaerul Scoției", dar legenda spunea despre cea din fața lui că era moștenitoarea rece,

mândră, a unei zestre atât de bogate şi a unei linii de sânge atât de nobile, încât nici un bărbat nu o putea atinge. Nu numai atât, se spunea despre ea că era o fată ștearsă, care respinsese singura cerere în căsătorie pe care se părea că o va

primi vreodată şi în consecinţă fusese trimisă de tatăl ei la mănăstire. Cu faţa plină de noroi, era imposibil de spus acum cât de „ştearsă” era, dar în mod clar, nu avea frumuseţea angelică a surorii ei şi nici temperamentul acesteia. Cealaltă fată

plânsese lamentabil – asta însă se uita ţintă în ochii lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar sunteţi surori?

Bărbia ei se ridică şi mai mult.

— Da.

Royce spuse, cu un glas dispreţuitor:

— Ciudat. Sunteţi surori bune? întrebă el brusc, ca şi cum ar fi fost contrariat. Răspunde-mi! izbucni el când fata se încăpăţână să tacă.

Jenny, care era mult mai îngrozită decât arăta, se îndoi dintr-o dată că acesta avea de

gând să o tortureze sau să o trimită la moarte, după acest interogatoriu care începuse cu întrebări nevinovate despre genealogia ei.

— Este sora mea vitregă, recunoscu ea și o urmă de curaj sfidător îi învinse teroarea. Dar mi-e greu să mă

concentrez, cu mâinile legate la spate. Este dureros și inutil.

— Ai dreptate. Picioarele tale ar trebui legate, spuse el cu deliberată cruzime, amintindu-și de lovitura primită în vintre.

Părea atât de furios încât un sentiment de

amuzată satisfacţie îi aduse lui Jenny un vag zâmbet pe buze. Royce îl văzu şi nu-şi putu crede ochilor. Bărbaţi în toată firea, războinici, tremurau în prezenţa lui, în timp ce fetişcana asta, cu bărbia ei mândră şi încăpăţânată, savura de fapt plăcerea

de a-l înfrunta. Curiozitatea şi răbdarea lui se evaporară brusc.

— Gata cu politeţurile banale, spuse el aspru, apropiindu-se încet de ea.

Amuzamentul lui Jenny se evaporă şi se retrase un pas, apoi se

opri, impunându-şi să fie tare.

— Vreau răspunsuri la întrebările mele. Câţi oameni înarmaţi ţine tatăl tău la castel?

— Nu ştiu, spuse Jenny simplu, după care rată efectul bravadei ei, făcând un pas înapoi.

— Tatăl tău ştie că

intenţionez să vin spre el?

— Nu ştiu.

— Îmi pui răbdarea la încercare, o preveni el cu o voce ameninţătoare. Ai prefera să-i pun întrebările astea surioarei tale?

Ameninţarea avu

efectul scontat; expresia ei dispreţuitoare se transformă în disperare.

— De ce nu s-ar gândi că o să-l ataci? De ani de zile există zvonuri că o să faci asta. Acum, ai o scuză! Nu că ai avea nevoie de una! strigă Jennifer, înnebunită de groază când acesta

începu din nou să se apropie de ea.

— Ești un animal! Îți face plăcere să ucizi oameni nevinovați!

Cum acesta nu negă faptul că îi făcea plăcere, Jenny se chirci în sinea ei.

— Acum că știi asta, spuse el cu o voce

periculos de calmă, presupun că o să-mi spui câţi oameni înarmaţi are tatăl tău?

Jenny calculă repede că trebuie să fi rămas cel puţin 500.

— Două sute, spuse ea.

— Nebună mică, proastă şi încăpăţânată!

sâsâi Royce apucând-o de braţe şi scuturând-o cu putere. Te-aş putea rupe în două cu mâinile goale şi totuşi continui să mă minţi?

— Ce te aştepţi să fac? strigă Jenny zvârcolindu-se, dar tot încăpăţânatată. Să-mi trădez tatăl, pentru

tine?

— Nu ieşi din cortul ăsta – îi promise el – până nu-mi spui tot ce ştii despre planurile lui – de bună voie sau cu puţin ajutor din partea mea, care nu o să-ţi facă prea mare plăcere.

— Nu ştiu câţi oameni a strâns, strigă

Jenny, neajutorată. Sincer. De doi ani nu l-am mai văzut pe tata, până ieri. Şi nici înainte nu vorbea prea multe cu mine!

Luat prin surprindere de răspunsul acesta, Royce se uită la ea.

— De ce?

— Nu... nu îi

plăceam, recunoscu ea.

— Pot să înţeleg de ce, spuse el scurt, gândindu-se despre ea că era femeia cea mai încăpăţânată pe care o cunoscuse vreodată. Care avea, totodată, observă el brusc, gura cea mai moale, cea mai tentantă pe care o

văzuse el şi foarte posibil, cei mai albaştri ochi.

— Nu ţi-a vorbit şi nu te-a băgat deloc în seamă în toţi aceşti ani şi totuşi îţi rişti viaţa ca să-l protejezi de mine?

— Da.

— De ce?

Existau câteva

răspunsuri, sincere şi mai sigure, pe care i le-ar fi putut da Jenny, dar mânia şi durerea îi amorţeau mintea. Spuse, simplu:

— Pentru că te dispreţuiesc şi dispreţuiesc tot ce reprezinţi tu.

Royce se uită la ea,

prins undeva între furie, uluială și admirație pentru curajul ei disprețuitor, îi veni s-o omoare, ceea ce nu i-ar fi oferit răspunsurile pe care le vroia și deși gândul de a o sugruma îl atrase o clipă, acest lucru nici nu se punea în discuție. Oricum, cu

cele două fete captive era posibil ca Merrick să capituleze fără luptă.

— Ieşi afară, spuse Royce scurt. Nerăbdătoare să scape de prezenţa lui urâtă, Jenny se întoarse şi o luă la fugă spre ieşire, dar cum prelata era coborâtă, se opri.

— Am spus să ieşi! strigă Royce ameninţător, când aceasta se întoarse spre el.

— Nu-mi doresc nimic mai mult dar totuşi nu pot trece prin prelată.

Fără o vorbă, Royce se duse şi ridică prelata,

apoi, spre surpriza ei, se aplecă exagerat, imitând persiflativ o plecăciune.

— Servitorul dumneavoastră, doamnă. Dacă există ceva ce v-ar face prezenţa dumneavoastră aici mai plăcută, sper că nu veţi ezita să-mi aduceţi la cunoştinţă.

— Atunci dezleagă-mi mâinile, îi ceru Jenny, spre marea lui surpriză.

— Nu, izbucni Royce. Prelata căzu la loc, lovind-o şi împingând-o într-o parte şi Jenny se repezi afară furioasă şi surprinsă, apoi scoase un strigăt înăbuşit când

o mână nevăzută se întinse şi o apucă de braţ, dar nu era decât unul din duzina de paznici postaţi afară, în faţa cortului Lupului.

La vremea când Jenny se întoarse în cort, Brenna era cenuşie de teama de a fi rămas singură.

— Jur, sunt cât se poate de bine, o liniști Jenny așezându-se cu greu pe jos.

CAPITOLUL PATRU

La intervale periodice, în valea în care își instalase Lupul tabăra în noaptea aceea, se aprindeau focuri. Stând în picioare în deschizătura cortului,

cu mâinile legate la spate, Jenny studia gânditoare activitatea din jur.

— Brenna, dacă ar fi să evadăm...

— Să evadăm? Cum, pe Mama Preacurată, putem face asta? spuse sora ei, aproape fără glas.

— Nu sunt sigură, dar indiferent cum, trebuie s-o facem foarte repede, l-am auzit pe câţiva vorbind afară, ei cred că vom fi folosite ca să-l forţăm pe tata să capituleze.

— O să facă el asta? Jenny îşi muşcă limba.

— Nu ştiu. A fost o

vreme – înainte ca Alexander să vină la Merrick – când oamenii mei ar fi preferat să-şi depună armele decât să vadă că păţesc eu ceva. Acum nu mai ştiu.

Brenna simţi nodul din gâtul surorii ei şi deşi dorea din suflet să o aline pe Jenny, ştia că

Alexander înstrăinase atât de mult clanul Merrick de tânăra lor stăpână, încât acestuia nu-i mai păsa câtuși de puțin de ea.

— Dar pe tine te iubesc, aşa încât e greu de ştiut ce vor decide sau câtă influență va avea tata asupra lor.

Totuşi, dacă am evada repede, am putea ajunge la Merrick înainte de a fi decis ceva. Trebuie să facem asta.

Dintre toate obstacolele din calea lor, cel care o îngrijora cel mai mult pe Jenny era drumul efectiv înapoi spre Merrick, pe care-l

aprecia cam la vreo două zile călare, de aici. Fiecare ceas petrecut pe drum era riscant; bandiţii bântuiau peste tot şi două femei singure erau considerate o pradă uşoară chiar şi pentru nişte bărbaţi cinstiţi. Efectiv, drumurile nu erau sigure. Nici

hanurile. Singurele adăposturi sigure trebuiau căutate la mănăstiri şi stareţii, locul unde alegea să tragă orice călător respectabil.

— Problema este că nu avem nici o şansă de evadare cu mâinile legate, continuă Jenny

cu glas tare, cu privirea spre tabăra activă. Ceea ce înseamnă fie că va trebui să-i convingem să ne dezlege, fie că va trebui să reuşim să fugim în pădure în timpul mesei, când nu suntem legate. Dar dacă facem aşa, absenţa noastră va fi descoperită

de îndată ce vor veni să ia tăvile, când noi nu vom fi ajuns prea departe. Totuşi, dacă asta o să fie singura noastră şansă în următoarele două zile cel mult, va trebui să riscăm, declară ea pe un ton vesel.

— Şi ce-o să facem,

odată scăpate în pădure? întrebă Brenna stăpânindu-şi cu bravadă teroarea de a se afla singură în pădure, noaptea.

— Nu prea ştiu, presupun că o să ne ascundem undeva, până când vor renunţa să ne mai caute. Sau poate c-

ar trebui să-i păcălim, să-i facem să creadă că am luat-o spre est, în loc de nord. Dacă le-am putea fura doi cai, asta ne-ar crește șansele de a lua distanță față de ei, chiar dacă ne-ar fi mai greu să ne ascundem. Problema e să găsim o cale de a le face pe

amândouă. Avem nevoie să fim în stare și să ne ascundem ș i să luăm distanță față de ei.

— Cum putem face asta? întrebă Brenna cu fruntea puternic încruntată într-un inutil efort de gândire.

— Nu știu, dar trebuie să încercăm

ceva. Pierdută în contemplare, privea înainte fără să-l vadă pe bărbatul înalt, bărbos, care se oprise să vorbească cu unul dintre cavalerii lui şi o studia intens.

Focurile de armă se mai domoliseră şi paznicul lor veni să le ia

tăvile şi să le lege la loc, fără ca ele să fi găsit încă o schemă acceptabilă, deşi discutaseră mai multe variante excentrice.

— Nu putem rămâne aici ca nişte pioni, acceptând să fim folosite în avantajul lui. Trebuie să evadăm, izbucni

Jenny în noaptea aceea, în timp ce zăceau întinse pe jos, lipite una de alta.

— Jenny, te-ai gândit cumva la ce ne-ar putea face când... dacă, se corectă ea repede, ne va prinde?

După un moment de gândire, Jenny o liniști.

— Nu cred că o să ne omoare. Moarte, nu-i vom mai putea fi de nici un folos. Tata va insista să ne vadă înainte de a capitula şi contele va trebui să ne arate – vii şi respirând – altfel tata l-ar sfâşia în bucăţi, spuse Jenny decizând că era mai bine, mai puţin

înfricoşător să se gândească la el ca la contele de Claymore decât ca la Lupul.

— Ai dreptate, conveni Brenna şi adormi pe loc. Dar mai trecură câteva ore până când Jenny reuşi să se relaxeze suficient ca să facă şi ea la fel pentru

că, în ciuda bravadei şi a aerului ei încrezător, era mai îngrozită decât fusese vreodată în viaţa ei. Era îngrozită pentru Brenna, pentru ea şi pentru clanul ei şi nu avea nici cea mai mică idee cum să evadeze. Ştia doar că trebuiau să încerce.

În ce privește convingerea că răpitorul lor nu le-ar ucide dacă le-ar prinde, de asta era sigură; existau totuși și alte, de negândit, alternative bărbătești de a evita uciderea lor, ca să le pedepsească. În mintea ei reveni imaginea chipului

întunecat, ascuns sub o barbă deasă, de cel puţin câteva săptămâni, şi se cutremură amintindu-şi ochii aceia ciudaţi, argintii, când o priveau aseară, cu flăcările focului reflectate în ei. Astăzi, ochii aceia fuseseră ca cenuşiul furios al unui cer de

furtună, dar existase o clipă când privirea coborâse pe gura ei şi expresia din ochii aceia se schimbase, şi această indefinită schimbare îl făcuse să arate chiar mai ameninţător ca înainte. Probabil că barba îl făcea atât de înspăimântător, se

încuraja ea, pentru că îi ascundea trăsăturile. Precis că fără barba aceea ar fi arătat ca orice alt bărbat în vârstă, de... treizeci şi cinci de ani? De patruzeci? Ascultase poveşti despre el când era încă o fetiţă de trei, patru ani, deci trebuia să fie foarte bătrân! Se

simți mai bine, dându-și seama cât era de bătrân. Numai barba aceea îl făcea atât de fioros, se liniști ea. Barba și înălțimea aceea și ochii aceia stranii, argintii.

Veni dimineața dar Jenny încă nu găsise un plan cu adevărat viabil,

care să le satisfacă atât nevoia de viteză şi cea de a se putea ascunde, cât şi pe aceea de a evita să cadă în mâna banditţilor, sau ceva şi mai rău.

— Dacă măcar am avea nişte haine bărbăteşti – spuse Jenny şi nu pentru prima oară

– atunci am avea mult mai multe şanse, atât să evadăm cât şi să ajungem la destinaţia noastră.

— Nu putem, pur şi simplu, să-i cerem paznicului nostru să ni le dea pe ale lui, spuse Brenna cu disperare, în timp ce spaima reuşise

să învingă până și placida ei dispoziție. Ce n-aș da să pot coase ceva, adăugă ea oftând, sunt atât de agitată încât nu pot sta locului. Crezi că paznicul mi-ar da un ac dacă l-aș ruga frumos?

— Greu de crezut, răspunse Jenny absentă,

apucându-se de tivul rochiei în timp ce se uita afară la oamenii care tropăiau pe acolo, în hainele lor de luptă, zdrenţuite. Dacă cineva ar avea nevoie de un ac și de aţă, atunci ăștia ar fi bărbaţii de afară, se gândea ea.

— Și apoi, ce ai putea

coase cu... Jenny coborî glasul dar mintea ei mergea și abia își putu reţine zâmbetul vesel de pe faţă, când se întoarse încet spre Brenna, spunându-i cu o voce intenţionat degajată:

— Brenna, ai dreptate să-l rogi pe paznic să-ţi dea un ac și

ață. Pare un om destul de cumsecade și știu că te place. De ce nu-l strigi și nu-l rogi să ne dea două ace?

Jenny așteptă, râzând în sinea ei când Brenna se duse la prelată și-i făcu semn paznicului. O să-i spună ea Brennei de planul ei, dar nu acum;

chipul Brennei ar trăda-o dacă ar trebui să mintă.

— Este un alt paznic, nu-l ştiu deloc pe ăsta, şopti Brenna dezamăgită, când paznicul se apropie de ea.

— Să-l trimit după paznicul nostru?

— Neapărat, spuse Jenny zâmbind.

Sir Eustache era cu Royce şi Ştefan, studiind nişte hărţi, când fu informat de santinelă că doamnele îl roagă să vină la ele.

— Aroganţa ei este fără margini! izbucni Royce referindu-se la

Jenny. A ajuns să trimită paznicii să facă drumuri pentru ea şi culmea, aceştia aleargă să-i îndeplinească poruncile. Controlându-şi tirada, spuse scurt:

— Presupun că faţa aia murdară, cu ochii albaştri, te-a trimis?

Sir Lionel chicoti şi

scutură din cap.

— Eu am văzut două fețe curate, Royce, dar cea care a vorbit cu mine avea ochii mai curând verzi, nu albaștri.

— Ah, înțeleg, spuse Royce sarcastic, nu aroganța te-a trimis fuga marș la mine,

părăsindu-ţi astfel postul, ci frumuseţea. Ce vrea?

— Nu mi-a spus. Vrea să vorbească cu Eustace, aşa mi-a zis.

— Du-te înapoi la post şi rămâi acolo. Spune-i să aştepte, se răsti Royce.

— Royce, este vorba

doar de două femei fără apărare, îi aminti cavalerul şi pe deasupra şi micuţe. Şi nu ai încredere în nimeni să le păzească, în afară de Arik sau de unul dintre noi, spuse acesta referindu-se la cavalerii care constituiau garda personală de elită a lui

Royce şi care erau şi prietenii lui de încredere. Le ţii acolo legate şi sub pază, ca şi cum ar fi nişte bărbaţi periculoşi, în stare să ne învingă şi să evadeze.

— Nu pot avea încredere în nimeni altcineva când e vorba de femei, spuse Royce

abrupt, frecându-și absent ceafa. Am obosit să tot stau în cortul ăsta. Vin cu tine să văd ce vor.

— Vin și eu, spuse Ștefan.

Jenny îl văzu pe conte venind, pașii lui mari aducându-l repede spre cortul lor, cu două gărzi

în dreapta și cu fratele lui în stânga.

— Ei? Ce mai e de data asta? o întrebă Royce pe Jenny intrând în cortul lor cu cei trei bărbaţi.

Brenna se frământă pe loc, panicată, cu mâna la inimă, cu faţa, întruchiparea inocenţei,

când se grăbi să preia vina asupra ei.

— Eu… eu am trimis după el. După Sir Eustace, spuse, arătând cu capul în direcția gărzii.

Cu un oftat de nerăbdare, Royce își retrase privirea de la Jenny și se uită la

proasta ei de soră.

— Şi catadicseşti să-mi spui mie de ce l-ai chemat?

— Da.

Era, de fapt, tot ce ar fi reuşit să scoată vreodată de la ea, înţelese Royce.

— Foarte bine, atunci spune-mi.

— Eu... noi – Brenna îi aruncă lui Jenny o privire nefericită, apoi se lansă mai departe – noi... am vrea foarte mult să primim ață și ace de cusut.

Privirea lui Royce se întoarse surprinsă spre singura persoană capabilă să fi conceput

vreun mod de a folosi acele spre propriul lui disconfort fizic, dar astăzi Lady Jennifer Merrick îi întoarse privirea fără îngâmfare, cu chipul spăşit şi Royce avu o ciudată senzaţie de dezamăgire că bravada ei se dezumflase atât de repede.

— Ace? repetă Royce, încruntând-se la ea.

— Da, răspunse Jenny cu un glas cu grijă modulat, care nu era nici provocator și nici supus, doar calm politicos, ca și cum și-ar fi acceptat cu calm soarta. Zilele sunt lungi și noi nu prea avem ce

face. Sora mea, Brenna, a sugerat să ne petrecem timpul cosând.

— Cosând? repetă Royce dezgustat de el însuși pentru că le ținea legate și sever păzite. Lionel avea dreptate – Jenny nu era decât o femeie mignonă. O fată tânără, încăpățânată,

nechibzuită, cu mai multă bravadă decât minte. O supraestimase pur şi simplu pentru că nici un alt prizonier adus în faţa lui nu îndrăznise să-l înfrunte.

— Unde vă închipuiţi că vă aflaţi aici, în salonul reginei? izbucni el. Aici nu avem nimic

din toate acele... Creierul lui se împotmoli încercând să caute denumirile drăcoveniilor ălora deasupra cărora femeile de la curte își petreceau ceasuri întregi, cosând cu fir de broderie.

— Gherghefe? se oferi Jenny. Ochii lui o

scrutară cu dezgust.

— Mă tem că nu – nu avem gherghefe.

— Poate atunci măcar un cadru mic, pentru tighelit? adăugă ea, făcând ochii mari, cu inocenţă, în timp ce-şi reţinea râsul.

— Nu!

— Trebuie să existe

ceva pe care să putem folosi acul şi aţa, adăugă repede Jenny, în timp ce acesta se întorcea să plece. O să înnebunim dacă nu facem ceva, zi după zi. Nu contează ce anume coasem. Precis că ai ceva ce trebuie cusut... Royce se întoarse în loc, cu un aer

surprins şi încântat şi îndoit.

— Vă oferiţi voluntare să cârpiţi pentru noi? Brenna era întruchiparea nevinovată a şocului, la sugestia lui; Jenny încercă să o imite.

— Nu m-am gândit chiar la cârpit...

— Avem aici de cârpit pentru o sută de croitorese, vreme de un an, spuse Royce hotărât, decizând în clipa aceea că ele trebuiau să-şi câştige pâinea şi locul de dormit – atâta cât era – şi cârpitul era forma ideală de a o face... întorcându-se spre

Godfrey, spuse:

— Ocupă-te tu de asta.

Brenna arăta minunat de lovită la gândul că sugestia ei a putut avea drept rezultat ralierea efectivă cu duşmanul; Jenny făcea un efort serios de a-şi păstra aerul de nefericire, dar

în clipa în care cei patru bărbaţi se aflau suficient de departe ca să le poată auzi, îşi aruncă braţele pe după gâtul surorii ei şi o îmbrăţişa cu exuberanţă.

— Tocmai am depăşit două dintre cele trei obstacole în calea evadării noastre. Vom

avea mâinile dezlegate şi vom avea acces la deghizare, Brenna.

— La deghizare? începu Brenna, dar înainte ca Jenny să fie nevoită să-i explice, ochii ei se măriră a înţelegere şi îşi cuprinse sora într-o a doua îmbrăţişare, râzând

încetişor.

— Haine bărbăteşti – chicoti ea – pe care ni le-a oferit chiar el.

În mai puţin de o oră, cortul lor se umplu de doi munţi miniaturali de haine şi de un al treilea de pături şi mantale rupte, aparţinând

soldaţilor. O stivă de haine aparţinea exclusiv lui Royce şi Stefan Westmoreland, cealaltă, cavalerilor lui Royce, dintre care, Jenny constatase cu uşurare că doi erau bărbaţi de dimensiuni medii spre mic.

Jenny şi Brenna

lucrară până târziu în noapte, strângând din ochi în lumina pâlpâitoare. Reparaseră deja hainele pe care le aleseseră să le îmbrace pentru evadare şi le ascunseseră bine. Lucrau acum, cu zel, la stiva de haine care-i aparţineau lui Royce.

— Cât crezi că este ceasul? întrebă Jenny în timp ce cosea mărunt, unind bine manșetele cămășii acestuia. Alături de ea se aflau multe alte piese din garderoba lui, care primiseră la rândul lor modificări creative similare, inclusiv câteva perechi de pantaloni

care fuseseră abil strâmtați la genunchi, pentru a face imposibil unui picior să treacă de acest punct.

— În jur de zece, răspunse Brenna rupând ața cu dinții. Ai avut dreptate – adăugă ea zâmbind în timp ce ridica în sus una dintre

cămăşile contelui, care avea acum brodate pe spate, în negru, un craniu cu două oase încrucişate – nu o să observe când o să se îmbrace cu ea. Jenna râse, dar Brenna căzu brusc pe gânduri.

— Mă gândeam la MacPherson, spuse

Brenna şi Jenny deveni atentă, pentru că sora ei era efectiv foarte inteligentă când reuşea să-şi înfrângă spaima.

— De fapt, eu una nu cred că trebuie să te măriţi cu MacPherson.

— De ce spui asta?

— Pentru că tata îl va anunţa fără doar şi poate

pe rege – poate chiar şi pe papă – că am fost răpite de la mănăstire, iar asta va provoca un tărăboi atât de mare, încât regele James va trimite forţe la Merrick. O mănăstire este inviolabilă iar noi ne aflam sub protecţia ei. Şi atunci, dacă regele

James va veni în ajutorul nostru, nu vom mai avea nevoie de clanurile lui MacPherson, nu?

O sclipire de speranţă străluci o clipă în ochii lui Jenny, dar dispăru la fel de repede.

— Eu nu prea cred că ne aflam efectiv pe pământurile mănăstirii.

— Tata nu o să ştie asta, aşa că noi spunem că ne aflam. Şi cred că aşa va spune toată lumea.

Cu sprâncenele încruntate, intrigat, Royce stătea în picioare în faţa cortului său, cu privirea spre cortul mai

mic de la marginea taberei, unde se aflau cele două femei ostatice. Eustace îl schimbase tocmai pe Lionel şi făcea de pază.

Lumina slabă a lumânării, care se strecura între pânza cortului şi pământ îi spunea lui Royce că

femeile erau încă treze. Acum, în pacea relativă a luminii lunii, recunoscu în sinea lui că o parte din motivul pentru care fusese mai devreme în cortul lor era curiozitatea. Din clipa în care aflase că Jennifer se spălase pe faţă, simţise o curiozitate de

netăgăduit să o vadă. Acum descoperea că era caraghios de curios în ceea ce privea culoarea părului ei. Judecând după sprâncenele ei arcuite, părul trebuia să fie castaniu sau roşcat, în timp ce sora ei era în mod clar blondă, dar Brenna Merrick nu-l

interesa. Jennifer, da.

Aceasta era ca un puzzle ale cărui piese el trebuia să aştepte să le descopere pe rând şi fiecare dintre acestea era mai surprinzătoare decât precedenta.

Era clar că auzise şi ea neobişnuitele poveşti despre pretinsele lui

atrocităţi şi totuşi nu era nici pe jumătate atât de îngrozită de el pe cât era majoritatea bărbaţilor. Asta era prima şi cea mai intrigantă piesă a jocului – fata întreagă. Curajul ei și lipsa ei de frică.

Urmau apoi ochii – ochi enormi, care te

captivau, de un albastru bogat, care-l ducea cu gândul la catifea. Ochi uluitori. Candizi şi expresivi, cu gene lungi, roşietice-cafenii. Ochii ei îl făcuseră să-şi dorească să-i vadă toată faţa iar astăzi, când i-a văzut-o, nu-i venea să creadă că se spunea

despre ea că era o femeie ştearsă. Nu era ceea ce se zice o frumuseţe, dar nici „drăguţă” nu era cuvântul potrivit pentru ea, dar când se uitase în sus la el, astăzi în cort, rămăsese încremenit. Pometţii obrajilor ei erau înalţi şi delicaţi, pielea

era netedă ca alabastrul, ușor rozalie, nasul, mic. În contrast cu aceste trăsături delicate, bărbia ei micuță avea o ascuțime care trăda în mod clar încăpățânarea și totuși, când a zâmbit, a putut jura că văzuse două mici gropițe.

Una peste alta, era un

chip intrigant, ademenitor, în mod categoric, ademenitor. Şi asta fusese înainte de a-şi fi permis să-şi amintească de buzele ei moi, generoase.

Smulgându-şi gândurile de la buzele lui Jennifer Merrick, Royce îşi ridică privirea,

uitându-se intrigat la Eustace. Înţelegând întrebarea nerostită, Eustace se întoarse puţin, astfel ca focul de tabără să-i lumineze trăsăturile şi-şi ridică mâna dreaptă ca şi cum ar fi avut un ac delicat între cele două degete, apoi îşi mişcă braţul,

lăsându-l să se înalţe şi să se lase încetişor în jos, în mişcarea ondulată a cusutului.

Fetele coseau. Royce găsi ideea aceasta destul de greu de înţeles, având în vedere ora înaintată. Propria lui experienţă cu femeile bogate era că acestea coseau anumite

piese speciale pentru familiile și căminele lor, dar cârpitul îl lăsau pe seama servitoarelor. Presupuse, în timp ce încerca fără succes să descifreze conturul lui Jennifer, a cărei umbră se vedea prin pânza cortului, că femeile bogate coseau poate și

ca să aibă ce face când se plictiseau. Dar nu la ora asta din noapte și nu la lumânare.

Cât de harnice erau fetele Merrick, își spuse el cu oarecare sarcasm și neîncredere. Ce drăguț din partea lor să vrea să-și ajute răpitorii, reparându-le

îmbrăcămintea. Câtă generozitate.

Cât de al naibii de nepotrivit.

Mai ales în cazul lui Lady Jennifer Merrick, a cărei ostilitate o experimentase, deja.

Îndepărtându-se de cort, Royce începu să înainteze în zig-zag,

printre oamenii lui epuizaţi, răniţi în lupte, care dormeau pe pământ, înfăşuraţi în mantalele lor. Apropiindu-se de cortul lor, răspunsul evident la subita lor nevoie de a avea ace şi foarfece îl izbi dintr-o dată, înjurând în timp ce

iuţea pasul. Fără îndoială că fetele distrugeau hainele care le fuseseră date, îşi dădu el seama cu furie!

Brenna scoase un ţipăt de îngrozită surpriză când Lupul dădu de-o parte foaia de cort care ţinea de uşă şi se aplecă să intre, dar

Jenny abia dacă tresări şi se ridică încet în picioare, cu o expresie politicoasă, bănuitoare, pe chip.

— Ia să vedem ce-aţi făcut voi aici, izbucni Royce luându-şi privirea de la Brenna care-şi dusese protector mâna la gât şi uitându-se la

Jenny.

— Arată-mi!

— Cum să nu, am început tocmai să lucrez la cămaşa asta, spuse Jenny evaziv, punând cu grijă alături cămaşa căreia tocmai îi cususe împreună mânecile. Întinzându-se spre stiva cu haine pe care

intenţiona să le îmbrace, ridică o pereche de pantaloni groşi de lână şi arătă spre peticul din faţă, frumos cârpit, ca să fie inspectat de Royce.

Total uluit, Royce se uită la cusătura mică, aproape invizibilă, pe care o făcuse aceasta. Mândră, îngâmfată,

nedisciplinată şi încăpăţânată, recunoscu el pentru sine, dar şi o cusătoreasă a naibii de pricepută.

— Trece de inspecţia dumneavoastră, milord? Ne putem păstra slujbele, sire? spuse Jenny cu un vizibil uşor amuzament în glas.

Dacă ar fi fost altcineva decât prizoniera lui şi mândra fiică a duşmanului său, Royce ar fi fost tentat să o ridice în braţele sale şi să o sărute vârtos.

— Faceţi o treabă excelentă, recunoscu el, cinstit. Dădu să plece, apoi se întoarse brusc,

cu brațul ținând prelata de-o parte.

— Oamenii mei suferă de frig, în hainele lor rupte și nepotrivite pentru vremea rea care vine. Vor fi fericiți să știe că ceea ce au, până sosesc hainele de iarnă, este cel puțin purtabil.

Jenny prevăzuse

posibilitatea ca Royce să-şi da seama cât de periculoase ar putea fi ea şi Brenna în mână cu nişte foarfece şi că acesta ar putea chiar veni în inspecţie, aşa încât pregătise pantalonii tocmai ca să-l păcălească. Totuşi, nu se aşteptase să-i facă un

compliment cinstit şi se simţi oarecum stânjenită acum, când Royce arătase că mai avea un dram de omenie în el.

După plecarea lui, amândouă fetele se prăvăliră înapoi pe zdrenţe. Cu ochii pe stiva de pături din colţ, tăiate fâşii, Brenna spuse

cu ochii plini de teamă:

— Ah, Jenny, nu știu, dar eu nu m-am gândit la bărbaţii ăştia ca la nişte... oameni.

Jenny nu-i mărturisi că și ea se gândise la fel și spuse, pentru amândouă:

— Ei sunt duşmanii noştri și duşmanii

tatălui nostru și dușmanii regelui James.

În ciuda acestei convingeri, mâna ei ezită când se întinse după foarfecă, dar apoi își reveni, o înșfacă și tăie cu stoicism o altă pelerină, gândindu-se la cel mai bun plan de evadare, pentru a doua

zi dimineaţa.

Mult după ce Brenna, epuizată, adormi, Jenny zăcu trează, gândindu-se la toate lucrurile care puteau merge bine, sau prost.

CAPITOLUL CINCI

Cristale de gheaţă acopereau iarba, strălucind sub primele raze de soare. Jenny se ridică încetişor, atentă să nu o trezească pe Brenna mai devreme

decât era nevoie. După ce-şi revizuise sistematic toate alternativele, ajunsese la planul cel mai realist şi se simţea aproape optimistă gândindu-se la şansele unei evadări reuşite.

— Este timpul? şopti Brenna cu glasul sugrumat de spaimă,

întorcându-se pe spate ca să o vadă pe Jenny deja îmbrăcată, sub hainele ei, cu pantalonii groşi de stofă, cămaşa bărbătească şi vestonul pe care-l purtau dimineaţa, când paznicul le escorta în pădure, unde li se permiteau câteva

minute de intimitate pentru necesităţile personale.

— Este timpul, spuse Jenny cu un zâmbet încurajator.

Brenna păli, dar se ridică şi începu să se îmbrace cu mâini tremurătoare.

— Aş vrea să nu fi

fost atât de laşă, şopti Brenna cu mâna pe inima care-i bubuia, în timp ce se întindea, cu mâna liberă, după vestonul din piele.

— Nu eşti laşă, o linişti Jenny cu glas scăzut, tu îţi faci doar prea multe griji, şi asta cu mult înainte, pentru

posibilele consecinţe ale tuturor actelor tale.

De fapt, continuă ea, ajutând-o să-şi înnoade la gât şnururile cămăşii, eşti chiar mai curajoasă decât mine. Pentru că dacă eu aş fi fost la fel de îngrozită ca tine de consecinţe, nu aş fi avut niciodată curajul să fac

ceva.

Brenna tăcu, dar surâsul ei preocupat era o apreciere tăcută a complimentului.

— Ai cascheta?

Cum Brenna încuviinţă din cap, Jenny se aplecă şi-şi luă cascheta neagră cu care îşi va ascunde în curând

părul lung, pe care şi-o ascunse acum în cingătoarea pantalonilor de sub fustă. Soarele se mai înălţase puţin, transformând cerul într-un cenuşiu apos, în timp ce fetele aşteptau momentul în care va apărea uriaşul să le escorteze în pădure,

rochiile lor largi, de călugăriță, ascunzând hainele bărbătești de dedesubt.

Clipa se apropia și Jenny își coborî vocea la o șoaptă, repetând pentru ultima oară planul, de teamă ca Brenna să nu uite, în panică, ce avea de făcut.

— Ține minte, fiecare clipă va conta, dar noi nu trebuie să părem că ne grăbim, altfel vom atrage atenția. Când îți scoți rochia, o ascunzi bine sub un tufiș. Speranța noastră de a evada este aceea ca ei să caute două călugărițe, nu doi băieți. Dacă dau

de hainele noastre, ne vor prinde înainte de a fi părăsit tabăra.

Brenna dădu din cap, înghiți și Jenny continuă.

— De îndată ce scăpăm de haine, stai cu ochii pe mine și te miști încetișor printre tufișuri. Nu asculta la

nimic altceva şi nu te uita la nimic altceva. Când vor pricepe că am plecat, vor da alarma, dar pe noi nu ne interesează asta, Brenna. Să nu-ţi fie teamă de gălăgie.

— Nu, spuse Brenna cu ochii mari deja, de spaimă.

— Noi rămânem în pădure şi ne deplasăm în jurul graniţei sudice a taberei, spre ţarcul unde sunt ţinuţi caii. Căutătorii nu se vor aştepta ca noi să ne îndreptăm înapoi spre tabără, ne vor căuta în direcţia opusă – intrând în pădure. Când ne

apropiem de ocol, tu rămâi în pădure iar eu aduc caii. Cu puţin noroc, oricine stă de pază la cai va fi mai interesat să ne caute pe noi, decât caii.

Brenna dădu din cap şi Jenny se gândi cum să formuleze mai bine ce mai avea de spus. Ştia că

dacă erau văzute, ea va fi cea care va trebui să creeze o diversiune pentru ca Brenna să reușească să scape, dar a o convinge pe Brenna să continue drumul fără ea, nu avea să fie un lucru ușor. Cu voce joasă, poruncitoare, Jenny spuse în final:

— Iar acum, în cazul în care vom fi separate...

— Nu! Nu. Nu ne putem separa, izbucni Brenna.

— Ascultă-mă! şopti Jenny atât de sever încât Brenna îşi înghiţi protestul.

— Dacă vom fi despărţite, trebuie să

cunoști restul planului, pentru ca eu să pot... să te prind din urmă, mai târziu. Când Brenna dădu din cap, fără chemare, Jenny îi luă într-ale ei mâinile umede și i le strânse cu putere, ca pentru a-i insufla propriul ei curaj.

— Nordul este spre

dealul acela înalt – cel de dincolo de țarcul cailor. Ştii la care mă refer?

— Da.

— Bine. După ce aduc caii şi ne urcăm pe ei, rămânem în pădure, înaintând spre nord, până în vârful dealului. Odată ajunse acolo, coborâm luând-o spre

vest, dar trebuie să rămânem în pădure. Când dăm de un drum, mergem paralel cu el, dar trebuie să rămânem tot timpul în pădure. Claymore va trimite probabil oameni să păzească drumurile, doar că aceştia vor căuta două călugăriţe de la

mănăstirea Belkirk, nu doi bărbaţi tineri. Dacă avem noroc, ne vom întâlni poate cu nişte călători şi ne vom alătura lor, ceea ce ne va ajuta să ne ascundem şi ne va mări şansele de succes.

Brenna, mai este ceva. Dacă ne recunosc

şi se iau după noi, tu ţii cât poţi de repede direcţia pe care ţi-am spus-o iar eu o s-o iau în altă direcţie, ca să-i îndepărtez de tine. Dacă se întâmplă aşa, rămâi ascunsă cât poţi. Nu sunt mai mult de cinci, şase ceasuri până la mănăstire, dar dacă eu

sunt prinsă, tu trebuie să mergi mai departe fără mine. Nu ştiu unde ne aflăm acum. Presupun că imediat după graniţa cu Anglia. Tu călăreşti spre nord-vest și când ajungi într-un sat, întrebi care este direcţia spre Belkirk.

— Nu te pot părăsi,

spuse Brena încet.

— Trebuie – ca să-i poţi aduce pe tata şi pe oamenii lui să mă salveze.

Chipul Brennei se lumină uşor când înțelese că în final avea să o ajute pe Jenny, nu să o abandoneze şi Jenny îi zâmbi cu toată faţa.

— Sunt sigură că sâmbătă ne vom afla la Merrick.

— La Merrick? izbucni Brenna. Nu ar trebui să rămânem la mănăstire și să trimitem pe cineva să-l anunțe pe tatăl nostru de cele întâmplate?

— Dacă vrei, tu poți

rămâne la mănăstire iar eu o s-o rog pe Mama Ambrose să-mi dea o escortă ca să-mi pot continua drumul spre casă, undeva în cursul zilei de astăzi sau la noapte. Tata e convins că noi suntem ostatice aici, aşa încât trebuie să ajung imediat la el,

înainte de a accepta condițiile. În plus, precis că o să vrea să știe câţi oameni se află aici, ce arme au, chestii dintr-astea, la care numai eu pot răspunde.

Brenna încuviinţă din cap, dar nu numai pentru asta dorea Jenny să se ducă personal la

Merrick, şi amândouă ştiau bine de ce. Mai mult ca orice, Jenny dorea să facă ceva pentru care tatăl şi clanul ei să fie mândri de ea, iar aceasta era ocazia de aur. Când şi dacă va reuşi, dorea să fie acolo, să vadă asta cu ochii ei.

Pașii santinelei se auziră afară și Jenny se ridică în picioare, cu o privire politicoasă, chiar conciliantă. Brenna se ridică, arătând ca și cum avea să dea ochii cu moartea.

— Bună dimineața, spuse Jenny în timp ce Sir Godfrey le escorta

spre pădure? Mă simt ca şi cum nu aş fi dormit destul.

Sir Godfrey, un bărbat la vreo treizeci de ani, îi aruncă o privire ciudată – asta pentru că, îşi spuse Jenny, nu-i adresase până atunci nici un cuvânt politicos; apoi înţepeni când

privirea înghețată a acestuia păru să coboare în jos, de-a lungul hainelor ei, acum căptușite cu cele bărbătești.

— Ați dormit puțin, spuse el, evident conștient de eforturile lor nocturne, cu acul.

Pașii le erau înăbușiți

de iarba udă, în timp ce Jenny mergea la dreapta acestuia iar Brenna, împiedicat, lângă ea.

Simulând un căscat, îi aruncă lui Godfrey o privire piezişă.

— Sora mea chiar se simte slăbită pentru că a stat atât de târziu. Ar fi tare bine pentru noi

dacă ne-aţi permite câteva minute să ne împrospătăm la râu.

Faţa lui adânc brăzdată, bronzată de soare, se întoarse spre ea, studiind-o cu un amestec de suspiciune şi neîncredere, apoi Sir Godfrey încuviinţă din cap.

— Cincisprezece minute, spuse el şi Jenny se simţi în al nouălea cer, dar vreau să pot vedea tot timpul capul cel puţin a uneia dintre voi.

Rămase santinelă la marginea pădurii, cu profilul întors spre ele, cu ochii, Jenny ştia bine,

nu mai jos de capetele lor. Până acum niciunul dintre ei nu manifestase dorința lascivă de a le privi când erau parțial dezbrăcate și astăzi Jenny le era în mod special recunoscătoare.

— Fii calmă, îi porunci ea Brennei conducând-o direct la

râu. Odată acolo, merse de-a lungul apei, îndreptându-se cât putu mai mult spre pădure, neîndrăznind să-i dea lui Sir Godfrey ocazia de a intra în pădure, pe urmele lor, apoi se opri în spatele unei ramuri joase de copac, aplecată deasupra unui desiş de

tufișuri.

— Apa pare rece, Brenna, strigă Jenny, ridicând glasul ca să poată fi auzită de paznicul lor, care, astfel, să nu simtă nevoia să le urmărească prea îndeaproape. În timp ce vorbea, Jenny rămasă sub ramura copacului,

își scoase cu grijă vălul și testemelul, făcându-i semn Brennei să facă la fel. Când cele două văluri scurte fură înlăturate, Jenny se lăsă cu grijă jos, ținând vălul deasupra capului, ca și cum capul ei ar fi fost în continuare în spatele lui și îl atârnă pe ramura de

deasupra ei. Mulţumită, merse încovoiată spre Brenna care-şi ţinea şi ea vălul deasupra capului, i-l luă din mâinile tremurânde şi îl agăţă cât putu de bine, de tufiş.

Două minute mai târziu cele două fete îşi ascunseseră bine hainele

cenușii sub hățiș, făcând o movilită de frunze și rămurele deasupra lor ca să le ascundă privirilor. Într-un moment de inspirație, Jenny vârî mâna sub movilită și își luă batista. Ducându-și un deget la buze, îi făcu Brennei un semn cu ochiul și merse repede,

târâş, vreo cincisprezece metri în direcţia opusă de cea în care intenţionau să o ia. Oprindu-se doar cât să agaţe batista albă de o ramură smulsă, ca şi cum ar fi pierdut-o în efort, se întoarse şi alergă spre Brenna.

— Asta ar trebui să-i

păcălească iar nouă să ne lase mai mult timp, spuse ea. Brenna încuviință din cap, părând îndoită și plină de speranță totodată și cele două femei se uitară o clipă una la alta, verificându-și reciproc înfățișarea. Brenna întinse mâna, îi trase lui

Jenny cascheta mai jos peste urechi, îi vârî dedesubt o şuviţă roşcată, rătăcită şi dădu mulţumită din cap.

Cu un zâmbet de satisfacţie şi încurajare, Jenny o luă de mână şi o conduse repede în pădure, luând-o spre nord, rămânând în

perimetrul taberei, rugându-se ca Sir Godfrey să le acorde cele cincisprezece minute promise şi cine ştie, poate chiar ceva mai mult.

Câteva minute mai târziu se aflau deja în spatele ţarcului unde erau ţinuţi caii,

ghemuite în spatele tufişurilor, ţinându-şi respiraţia.

— Stai aici şi nu te mişca! spuse Jenny observând cu privirea imediata vecinătate, căutând santinela care cu siguranţă fusese postată aici, la caii de luptă. O văzu dormind

buștean pe jos, în capătul celălalt al țarcului.

— Paznicul doarme în post, șopti ea victorioasă, întorcându-se spre Brenna, apoi adăugă, încet:

— Dacă se trezește și mă prinde încercând să fur caii, urmează planul,

mergând pe jos. Înţelegi? Rămâi în pădure şi ia-o spre dealul din spatele nostru.

Fără să mai aştepte răspunsul, Jenny începu să înainteze pe brânci. La marginea pădurii se opri să se uite în jur. Tabăra era încă parţial

adormită, amăgită de dimineaţa cenuşie, cu cer acoperit, că era mai devreme decât în realitate. Caii erau aproape la un braţ distanţă de ea.

Santinela tresări doar o singură dată, în somn şi Jenny apucă de căpăstru dogeai agitaţi

şi-i conduse spre funia care forma ţarcul. Înălţându-se incomod în vârful picioarelor, ridică funia suficient ca să poată trece caii pe sub ea şi în două minute îi dădu Brennei unul dintre animale şi amândouă le mânară repede adânc în pădure,

cu zgomotul copitelor înfundat de stratul gros de frunze putrede, ude de roua dimineţii.

Jenny îşi stăpânea cu greu zâmbetul triumfător în timp ce îndreptau caii spre un copac căzut pe care-l folosiră ca să încalece, apoi o porniră spre

pantele abrupte din spatele lor. Se aflau încă în drum spre culmea înaltă, când începură să se înalţe spre ele sunetele slabe ale alarmei.

Zarva stârnită nu mai făcu necesară deplasarea lor în linişte şi în strigătele oamenilor,

fetele își împunseră deodată caii cu tocurile și aceștia se năpustiră înainte, prin desișul pădurii.

Amândouă erau călărețe experte și amândouă se adaptară repede călăritului încălecat. Totuși, lipsa șeilor era o frână, pentru

că trebuiau să se țină tare cu genunchii, ceea ce caii de luptă considerau un semnal de mărire a vitezei și ele trebuiau să se agate de căpăstru ca să nu cadă. În fața lor se afla creasta înaltă după care, de cealaltă parte, se aflau poate un drum,

mănăstirea şi în final, domeniul Merrick. Se opriră o clipă pentru ca Jennifer să se poată orienta, dar pădurea obtura puţinul soare existent şi Jenny renunţă, forţată să se orienteze după instinct.

Jennifer zâmbi, mângâind greabănul

gros, mătăsos, al enormului cal de luptă pe care-l călărea și spuse:

— Brenna, mă gândesc la legendele despre Lup – despre calul său. Nu se spune că numele lui este Thor şi că este cel mai iute cal de luptă? Și cel mai

inteligent?

— Da, răspunse Brenna tremurând puţin în răsăritul rece, în timp ce caii începură să-şi aleagă drumul prin pădurea deasă.

— Şi nu se spune, continuă Jenny, că este negru ca păcatul şi nu are decât o stea albă în

frunte, ca semn de recunoaştere?

— Da.

— Şi nu cumva calul de sub mine are o astfel de stea?

Brenna întoarse capul să se uite şi încuviinţă.

— Brenna, spuse Jenny râzând încetişor, l-am furat pe Thor, calul

negru al atotputernicului Lup!

Animalul își ciuli urechile când își auzi numele și Brenna uită de grijile ei și izbucni în râs.

— Acum înțeleg de ce era legat și ținut mai departe de ceilalți, adăugă Jenny veselă,

purtându-și apreciativ privirea de-a lungul magnificului animal. Asta explică și de ce, când am pornit-o prima oară în galop ca să ne îndepărtăm de tabără, el era mult mai rapid decât calul tău și a trebuit să-l înfrânez. Aplecându-se în față, mângâie din nou

grumazul animalului.

— Ce frumuseţe eşti, şopti ea fără nici un resentiment pentru cal, numai pentru fostul lui proprietar.

Godfrey stătea în fața cortului lui Royce, cu vocea lui gravă răgușită de furie, cu gâtul gros,

bronzat, înroşit de jenă.

— Royce, femeile au... au... fugit, cam acum trei sferturi de ceas, Arik, Eustace şi Lionel le caută în pădure.

Royce se opri din gestul de a se întinde după o cămaşă, cu chipul aproape comic de neîncredere, în timp ce

se uita la cel mai destoinic şi de temut cavaler al său.

— Ce au făcut? spuse el, pe chip cu un zâmbet neîncrezător, amestecat cu un început de enervare. Vrei să-mi spui, izbucni el smulgând furios cămaşa din stiva de haine pe

care le cârpiseră ostaticele noaptea trecută, că te-ai lăsat păcălit de două fete naive?

Royce își vârî un braț pe mânecă, apoi se uită furios, nevenindu-i să creadă, la deschizătura mânecii care refuza să se despartă pentru ca

pumnul lui să poată trece prin ea. Înjurând sălbatic în barbă, smulse o alta, îi cercetă manșeta să se asigure că era necusută și-și vârî brațul în ea. Dar mâneca se desprinse de restul cămășii și căzu înapoi, ca fermecată.

— Jur pe Dumnezeu,

scuipă Royce printre dinţi, că în clipa în care o să pun mâna pe vrăjitoarea cu ochi albaştri, o s-o... Azvârlind cămaşa cât colo, se duse la un cufăr, scoase o cămaşă nouă de acolo şi şi-o trase pe el, prea furios ca să-şi termine propoziţia.

Întinzându-se automat după sabia scurtă și-o prinse la brâu și trecu furios pe lângă Godfey.

— Arată-mi unde le-ai văzut ultima oară, spuse el răstit.

— Aici, în pădure, spuse Godfrey ducându-l spre locul unde atârnau de ramuri cele două

văluri. A... nu... nu este necesar să audă şi ceilalţi asta, nu?

Un zâmbet scurt sclipi în ochii lui Royce în timp ce-i aruncă o căutătură piezişă uriaşului de lângă el, înţelegând dintr-o dată că mândria lui Godfrey suferise o gravă lovitură

şi că acesta spera că totul va rămâne doar între ei.

— Nu este nevoie să sunăm alarma, spuse Royce, picioarele lui uriaşe purtându-l de-a lungul malului apei, cu privirea scrutând printre copaci şi prin tufişuri.

— Nu o să ne fie prea

greu să le prindem.

După o oră nu mai era chiar așa de sigur de asta și amuzamentul fu înlocuit de mânie. Avea nevoie de femeile astea, ostatice. Ele erau cheia care îi va deschide porțile castelului lui Merrick, poate fără vărsare de sânge și

pierderea unor oameni valoroşi.

Cei cinci bărbaţi periară împreună pădurea, îndreptându-se spre est, crezând că una dintre fete îşi pierduse batista în goana ei, dar când nu găsiră nicio urmă dincolo de locul respectiv, Royce ajunse

la concluzia că probabil una dintre fete – afurisita aia cu ochii albaştri, fără îndoială – avusese sclipirea de spirit de a agăţa cârpa aia acolo, ca să-i îndrepte în mod deliberat spre o pistă falsă. Era absurd – incredibil. Dar, aparent,

adevărat.

Cu Godfrey de o parte și cu un aprig Arik de cealaltă, Royce trecu pe lângă cele două văluri cenușii și le smulse furios de pe ramuri.

— Sunați alarma și formați o echipă care să cerceteze fiecare bucățică din pădurea

asta, ordonă el trecând prin dreptul cortului fetelor. Fără îndoială că se ascund prin tufişuri. Pădurea asta este atât de deasă încât poate că am şi trecut pe lângă ele.

Mai bine de patruzeci de oameni formară o linie continuă, începând să pieptene pădurea,

pornind de la marginea râului şi înaintând încet, căutând sub fiecare tufiş şi buştean. Minutele deveniră un ceas, apoi două, până când în final se făcu după-amiază.

Stând pe malul pârâului unde fuseseră văzute ultima oară fetele, Royce scruta

dealurile acoperite de păduri dese, dinspre nord, expresia lui devenind tot mai dură cu fiecare clipă care trecea fără ca ostaticele lui să fie găsite. Vântul se înteţise şi cerul era acoperit.

Se apropie Ştefan, atunci întors dintr-o

expediţie de vânătoare, în care pornise noaptea trecută. Urmând îngrijorat privirea lui Royce îndreptată spre cel mai înalt deal dinspre nord, spuse:

— Am auzit că fetele au fugit în dimineaţa asta. Chiar crezi că au ajuns până acolo?

— Nu au avut timp mergând pe jos, răspunse Royce, cu vocea răgușită de mânie. Dar am trimis oameni să cerceteze drumul, în cazul în care au ales calea mai lungă, din jurul dealului. Au întrebat toţi trecătorii pe care i-au întâlnit, dar

nimeni nu a văzut două femei tinere. Un sătean a văzut doi tineri urcând călare dealul, atâta tot.

— Oriunde ar fi, vor pierde direcţia, pe dealurile acelea nu e destul soare ca să-l folosească pentru orientare. În plus, ele nu ştiu unde se află, ca să

ştie încotro s-o apuce.

Stefan rămase tăcut, scrutând cu ochii dealurile îndepărtate, întorcându-se apoi brusc spre Royce.

— Adineauri, când am intrat în tabără, m-am întrebat dacă nu cumva ai decis să pleci singur la vânătoare, azi-

noapte.

— De ce? întrebă Royce.

Stefan ezită, ştiind că Royce preţuia puternicul cal negru de luptă, pentru loialitatea şi enormul lui curaj, mai mult poate decât pe unii oameni. De fapt, comportamentul lui

Thor pe câmpul de luptă devenise aproape la fel de legendar ca acel al stăpânului său. O renumită doamnă de la curte se plânsese odată prietenelor ei că dacă Royce Westmoreland i-ar acorda jumătate din atenția pe care i-o acordă calului ăluia

afurisit, s-ar considera norocoasă. Iar Royce replicase, cu sarcasmul lui cunoscut, că dacă doamna ar avea jumătate din loialitatea și inima calului său, ar lua-o de nevastă.

Iar în tabără nu exista nici un om care să fi îndrăznit să scoată calul

lui Royce afară din ţarc, pentru un scurt galop. Ceea ce însemna că altcineva o făcuse.

— Royce...

Royce se întoarse, simţind ezitarea din glasul fratelui său, dar privirea îi fu atrasă brusc spre terenul din dreptul lui Ştefan, unde

frunzele şi crengile formau o nefirească ridicătură, la baza unui tufiş. Un al şaselea simţ îl făcu să dea cu vârful cizmei în ridicătură, şi atunci văzu, inconfundabilul cenuşiu sumbru al veşmintelor de călugăriţă. Aplecându-se, se întinse

şi trase de haine, exact în clipa în care Ştefan adăugă:

— Thor nu este în ţarc, cu ceilalţi cai. Probabil că l-au luat fetele, fără ştirea pazei.

Royce se îndreptă încet, cu fălcile încleştate, în timp ce se uita la hainele aruncate

acolo, cu vocea ascuţită de furie.

— Noi am căutat două călugăriţe care mergeau pe jos. Ar fi trebuit să căutăm doi bărbaţi scunzi, călare pe calul meu. Înjurând în barbă, Royce se întoarse pe călcâie şi o luă spre ţarcul în care erau ţinuţi

caii. Trecând prin dreptul cortului fetelor, aruncă hainele cenușii, părăsite, prin deschizătura acestuia, cu un gest furios și dezgustat și o rupse la fugă, cu Ștefan în urma lui.

Paznicul uriașului țarc își salută stăpânul și

se dădu înapoi, cuprins de spaimă, când Lupul întinse mâna și îl apucă de veston, ridicându-l cu picioarele în aer.

— Cine a făcut de pază dimineață, la răsăritul soarelui?

— Eu... eu, milord.

— Ți-ai părăsit cumva postul?

— Nu! Milord, nu! strigă omul, ştiind că pedeapsa pentru asta, în armata regelui, era moartea.

Royce îl aruncă dezgustat într-o parte. Peste câteva minute, un grup de doisprezece oameni, cu Royce şi Ştefan în frunte, galopau

de-a lungul drumului, îndreptându-se spre nord. Când ajunseră la dealurile abrupte care se aflau între tabără și drumul nordic, Royce opri brusc calul, strigând ordine.

Presupunând că femeile nu au avut nici un accident sau nu au

pierdut direcţia, Royce ştia că acestea coborâseră deja de partea cealaltă şi urcaseră următoarea coastă. Chiar şi aşa, trimise patru oameni cu ordinul de a căuta dealurile, dintr-o parte într-alta.

Cu Ştefan, Arik şi

ceilalţi cinci oameni rămaşi, Royce înfipse pintenii în cal, pornind în galop. După două ceasuri ocoliseră dealul şi o porniră spre drumul nordic. O bifurcaţie ducea spre nord-est, cealaltă, spre nord-vest. Încruntându-se nesigur, Royce le făcu semn

oamenilor să oprească, gândindu-se pe ce cale ar fi putut-o lua femeile. Dacă acestea nu ar fi avut prezența de spirit să lase batista aia nenorocită în pădure ca să-și inducă în eroare urmăritorii, ar fi luat-o cu toți oamenii lui spre nord-vest. Dar așa, nu

putea ignora posibilitatea ca ele să fi ales în mod deliberat un drum care că le fi ajutat să câştige o jumătate de zi de mers. Royce ştia că asta le-a fi costat timp, dar le conferea siguranţă. Totuşi, se îndoia că fetele ştiau care era direcţia bună

spre casa lor. Se uită la cer; mai rămăseseră cel mult două ore de lumină. Drumul spre nord-vest părea să o ia, în depărtare, sus, pe dealuri. Drumul cel mai scurt era totodată şi cel mai dificil de traversat noaptea. Două femei, îngrozite şi vulnerabile,

deşi îmbrăcate în bărbaţi, ar alege cu siguranţă drumul cel mai sigur şi mai uşor, chiar dacă era mai lung. Hotărându-se, îl trimise pe Arik cu restul oamenilor să cerceteze o întindere de douăzeci de mile din acest drum.

Pe de altă parte, îşi

spunea Royce furios în timp ce-și mâna calul spre drumul spre nord-vest, făcându-i semn lui Ștefan să-l urmeze, vrăjitoarea aia arogantă, uneltitoare, cu ochi albaștri, era în stare să se fi aventurat singură pe dealuri, noaptea. Asta e în stare să aibă curaj să

facă orice, își spuse el cu furie crescândă, gândindu-se cât de politicos îi mulțumise el pentru hainele reparate noaptea trecută, și cât de dulce de gentilă fusese ea, acceptându-i mulțumirile. Nu cunoștea frica. Nu, încă. Dar când o să pună

mâna pe ea, o s-o învețe ce înseamnă. O s-o învețe să-i fie frică de el.

Fredonând veselă în sinea ei, Jenny mai adăugă ceva vreascuri la focul pe care-l aprinsese folosind cremenea care i se dăduse ieri să-și aprindă lumânările

pentru cusut. Undeva în pădurea deasă din jur, un animal urla înfricoşător la luna care se înălţa, iar Jenny fredona şi mai decisă, ascunzându-şi instinctivul fior de groază sub un zâmbet larg, încurajator, ca să o liniştească pe sărmana

Brenna. Ameninţarea ploii trecuse, lăsând în urmă un cer negru, înstelat, luminat de o lună rotundă, galbenă, pentru care Jenny era profund recunoscătoare. Ploaia era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum.

Animalul urlă din

nou şi Brenna îşi strânse mai mult în jurul trupului pătura calului, întrebând-o în şoaptă pe Jenny, fixând-o cu ochi încrezători:

— Jenny, ce-am auzit acum este ceea ce cred eu? Ca şi cum cuvântul ar fi fost de nerostit, îl formă doar, cu buzele

palide.

Jenny era convinsă că erau mai mulţi lupi, nu doar unul.

— Te referi la bufniță? improviza ea, zâmbind.

— Nu a fost o bufniță, spuse Brenna şi Jenny se chirci alarmată când un acces de tuse

urâtă o cuprinse pe sora ei, lăsând-o fără suflu. Sensibilitatea la plămâni, care o supărase pe Brenna aproape tot timpul, de mică, revenise în noaptea aceasta, agravată de frigul umed și de spaima ei.

— Chiar dacă nu a

fost o bufniță, spuse Jenny cu blândețe, niciun prădător nu se va apropia de focul ăsta – știu asta. Garrik Carmichael mi-a spus într-o noapte, când ne întorceam toți trei de la Aberdeen și zăpada ne-a obligat să campăm. A făcut un foc și ne-a spus

asta, lui Becky şi mie.

În clipa aceea, pericolul de a menţine focul o îngrijora pe Jenny aproape la fel de mult ca şi pericolul lupilor. Un foc mic, chiar şi în pădure, putea fi văzut de la mare distanţă şi cu toate că se aflau la câteva sute de

metri de drum, nu putea scăpa de sentimentul că urmăritorii lor încă le mai puteau găsi.

Încercând să-şi uite grijile, îşi strânse genunchii la piept, îşi sprijini bărbia de ei şi arătă spre Thor.

— Ai văzut vreodată în viaţa ta un animal aşa

magnific ca acesta? La început am crezut că o să mă arunce de pe el, azi-dimineață când l-am încălecat, apoi însă a părut că înțelege urgența noastră și s-a liniștit. Şi tot timpul, asta este cel mai ciudat, părea că ştie ce vreau de la el, fără măcar să

trebuiască să-l impulsionez sau să-l ghidez. Închipuie-ţi încântarea tatei, la întoarcerea noastră, că nu doar am scăpat din ghearele Lupului, dar am făcut-o chiar în spinarea calului său!

— Nu poţi fi sigură că e calul lui, spuse

Brenna părând cuprinsă de teamă la gândul de a fi furat un cal de mare valoare şi faimă.

— Fireşte că e al lui! declară Jenny mândră. Este exact cum vorbesc menestrelii despre el, în cântecele lor. În plus, se uită la mine ori de câte ori îi pronunţ numele.

Ca să ilustreze, Jenny îi spuse încet numele şi calul îşi înălţă capul magnific, uitându-se la ea cu ochi atât de inteligenţi, încât păreau omeneşti.

— El este! spuse Jenny jubilând, dar Brenna păru să se chircească la gândul

acesta. Spuse în şoaptă, studiind cu ochii ei mari, cafenii, zâmbetul curajos, hotărât al surorii ei:

— Oare de ce ai tu atât de mult curaj, iar eu, atât de puţin?

Jenny spuse, chicotind uşor:

— Pentru că Domnul

nostru este un Dumnezeu corect şi de vreme ce tu ai primit atâta frumuseţe, a vrut să-mi ofere şi mie ceva, în schimb.

— Ah, dar... Brenna se opri dintr-o dată când superbul cal negru îşi ridică brusc capul şi necheză puternic în

noapte.

Ridicându-se în picioare, Jenny se repezi la Thor, punându-şi mâna pe botul acestuia ca să-l facă să tacă.

— Repede – stinge focul, Brenna! Cu pătura. Cu inima bubuindu-i, Jenny îşi ciuli urechile aşteptând

zgomotul călăreţilor, simţindu-le prezenţa chiar dacă nu-i putea încă auzi. Spuse frenetic:

— Ascultă-mă. În clipa în care eu mă urc pe Thor, dă drumul calului tău, trimiţându-l în – goană în pădure, în direcţia asta, apoi aleargă aici şi ascunde-te

după copacul ăsta căzut. Nu te mişca de acolo şi nu scoate niciun sunet, până nu mă întorc.

În timp ce vorbea, Jenny se ajută de o buturugă şi se urcă în spinarea lui Thor.

— Îl scot pe Thor în drum şi o iau în sus, pe urcuşul acela. Dacă

diavolul ăla de conte este acolo, o să alerge după mine. Şi Brenna, adăugă ea fără suflu, întorcându-l deja pe Thor spre drum, dacă mă prinde și nu mă întorc, îndreaptă-te spre mănăstire şi urmează planul nostru, trimite-l pe tata să mă salveze.

— Dar... şopti Brenna, tremurând de spaimă.

— Fă asta! Te rog! o imploră Jenny și-și porni calul în galop prin pădure, spre drum, făcând în mod deliberat cât mai mult zgomot ca să înlăture orice urmăritor din direcţia

Brennei.

— Acolo! îi strigă Royce lui Ştefan arătând spre umbra întunecată care gonea spre culmea înaltă, dând apoi pinteni cailor, luând-o la goană spre drum, în urmărirea calului şi călăreţului. Când ajunseră în dreptul locului unde campaseră

fetele, mirosul trădător al focului proaspăt stins îi făcu pe Royce şi Ştefan să se oprească brusc.

— Cercetează tabăra, strigă Royce, pornind deja mai departe, în galop. Poate o găseşti acolo pe fata mai mică.

— La naiba, dar ştie să călărească! îşi spuse

Royce aproape în admiraţie, cu privirea fixată pe silueta mică, aplecată mult pe grumazul lui Thor, în timp ce încerca, fără succes, să păstreze distanţa de trei sute de metri dintre ei. Royce ştiu instinctiv că era Jenny, nu timida ei soră

– la fel cum ştia că în faţa lui galopa Thor. Thor alerga din tot sufletul lui, dar nici măcar viteza galantului armăsar negru nu putea recupera timpul pierdut ori de câte ori Jennifer refuza să îl lase să sară vreun obstacol mai mare, făcându-l să-l

ocolească. Fără șa îi era greu să rămână în echilibru, dacă-l lăsa să sară prea sus.

Royce redusese distanța dintre ei la cincizeci de metri și se apropia repede, când Thor viră brusc afară din poteca pe care se afla și refuză să sară peste un

copac căzut, un semn sigur că simţise pericolul şi încerca să se protejeze pe el şi pe călăreţ. Un strigăt de alarmă şi groază ţâşni din gâtlejul lui Royce, când privi în noapte şi își dădu seama că dincolo de copacul căzut nu mai era altceva decât

o prăpastie adâncă și golul.

— Jennifer, nu! urlă el, dar ea nu îi luă în seamă atenționarea.

Îngrozită până la isterie, Jennifer aduse calul înapoi, îl struni și își vârî tocurile în flancurile lui lucioase.

— Dă-i drumul!

strigă ea şi după o clipă de ezitare, calul uriaş îşi strânse sub el picioarele din spate şi se lansă într-un salt puternic. Un strigăt omenesc sfâşie noaptea, aproape în aceeaşi clipă în care Jenny îşi pierdu echilibrul şi alunecă de pe calul în salt,

rămânând o clipă agăţată de coama lui deasă, înainte de a se prăbuşi cu zgomot în ramurile copacului căzut. Apoi se auzi un alt sunet – bufnitura cumplită a unui animal uriaş plonjând pe o pantă abruptă şi rostogolindu-se spre

moarte.

Jenny se cățăra nesigură din hățișul ramurilor, când Royce coborî de pe calul lui și veni alergând spre stâncă. Jenny își dădu părul din ochi și văzu acum că la câteva picioare în spatele ei nu mai era altceva decât un

gol negru, apoi își îndreptă privirea spre răpitorul ei, dar acesta se uita în jos, cu maxilarele încleștate. Era atât de vlăguită și dezorientată, încât nu protestă când Royce o apucă de braţ într-o strânsoare dureroasă și o trase cu el, coborând

panta abruptă.

Pentru o clipă, Jenny nu înţelese ce vroia acesta, apoi mintea i se limpezi puţin. Thor! îşi căuta calul! Jenny mătură sălbatic cu privirea terenul accidentat rugându-se ca, printr-o minune, magnificul animal să fi

scăpat teafăr. Îl văzu în aceeaşi clipă cu Royce, forma nemişcată, neagră, zăcând doar la câţiva metri mai încolo, la picioarele unui bolovan care-i întrerupsese căderea şi-i fracturase gâtul.

Royce îi eliberă braţul împingând-o şi Jenny

rămase în loc, paralizată de remușcări și durere, uitându-se la superbul animal pe care-l ucisese cu neîndemânarea ei. Ca într-un vis, îl privea acum pe cel mai de temut războinic englez îngenunchind cu un picior lângă sărmanul lui cal mort, mângâindu-i

încetişor blana neagră, lucioasă şi spunând cuvinte pe care nu le putea auzi prea bine, cu o voce răguşită.

Ochii i se înceţoşară de lacrimi, dar când Royce se ridică şi se întoarse brusc spre ea, panica se alătură tristeţii. Instinctul îi

spuse să fugă şi se întoarse să o ia la goană, dar nu fu destul de iute. Royce o prinse de păr şi o trase înapoi, înfigându-şi cu cruzime degetele în scalpul ei. Cu ochii lucioşi, însufleţiţi de ură, îi spuse sălbatic:

— Să fii blestemată! Calul ăsta pe care l-ai

omorât a avut mai mult curaj și mai multă loialitate decât majoritatea oamenilor! A avut atât de al naibii de mult din amândouă, încât te-a lăsat să-l trimiți la moarte.

Durerea și groaza de pe chipul palid al lui Jenny erau aproape

palpabile, dar fără nici un efect pentru răpitorul ei, care o strânse mai tare, mai dureros de păr, trăgându-i și mai mult capul pe spate.

— A știut că dincolo de copac nu era decât un hău și te-a prevenit, după care te-a lăsat să-l

trimiţi la moarte!

Ca şi cum nu mai putea avea încredere în forţa lui de stăpânire, îi dădu brusc drumul la păr, ca să o apuce de încheietura mâinii, trăgând-o brutal pe drumul în sus, afară din prăpastie. Abia atunci îşi dădu Jenny seama că

o luase jos cu el doar ca să o împiedice să-i fure celălalt cal. Doar că ea fusese atât de răvășită încât nici măcar nu se gândise la asta, deși i se oferise oportunitatea. Acum începea să-și revină în simțiri și în timp ce el o urca pe spinarea calului, apăru o

altă ocazie. Exact în clipa în care contele dădu să-și ridice piciorul peste spinarea calului, Jenny se întinse brusc spre hățuri, reușind să-i smulgă unul, din mâini. Planul ei eșua pentru că Royce se urcă fără efort pe calul în alergare,

petrecându-și apoi brațul pe după talia ei, într-o strânsoare care o lăsă fără aer.

— Mai încearcă o singură dată ceva, îi șopti el în ureche cu o furie atât de puternică încât Jenny se făcu mică, și o să te fac să regreți cât o să trăiești! Mă

înțelegi? Royce își sublinie întrebarea strângând-o și mai tare.

— Da! spuse Jenny fără sufle și acesta își slăbi încetișor apăsarea pe coșul pieptului.

Ghemuită în spatele copacului căzut unde o instruise Jenny să

rămână, Brenna îl privea pe Ştefan Westmoreland îndreptându-se spre luminiş, cu calul ei. Din locul unde se afla nu vedea decât picioarele animalului, pământul pădurii şi în clipa în care acesta descăleca, picioarele bărbatului. Brenna decise

înnebunită că ar fi trebuit să alerge mai adânc în pădure, dar dacă ar fi făcut asta, poate că s-ar fi rătăcit. În plus, Jenny îi spusese să rămână locului iar Brenna o asculta întotdeauna, în astfel de situaţii, pe Jenny.

Picioarele bărbatului

îl aduseră mai aproape. Acesta se opri lângă foc, răscolind cu vârful cizmei cărbunii aproape stinşi şi Brenna simţi instinctiv că ochii lui scrutau tufişul întunecat după care se ascundea. Bărbatul se mişcă brusc, venind spre ea şi pieptul începu să i se înalţe şi să

coboare în spasme de groază, în timp ce plămânii i se luptau pentru aer. Astupându-și gura cu mâinile, încercă să-și înăbușe accesul de tuse care o cuprinsese, în timp ce se uita, cu spaimă înghețată, la vârfurile cizmelor care se aflau la

doar câţiva centimetri de ale ei.

— Gata acum, tună vocea puternică în micul luminiş, haide, ieşi afară, milady. Ne-ai oferit o vânătoare pe cinste, dar acum vânătoarea s-a terminat.

Sperând că era o capcană şi că de fapt el

nu ştia că ea se afla acolo, Brenna se ghemui şi mai mult în ascunzătoarea ei.

— Foarte bine, oftă bărbatul, înseamnă că trebuie să mă aplec să te scot eu de acolo. După care se aplecă brusc şi într-o clipă o mână uriaşă pătrunse printre

ramuri, bâjbâind în jur și închizându-se, în final, pe sânul Brennei.

Un strigăt indignat de groază i se împotmoli în gât când mâna acestuia se deschise, apoi se închise înapoi la loc, ca și cum ar fi încercat să identifice ce anume găsise. Când în

sfârşit identifică, îşi smulse mâna înapoi, o clipă şocat, apoi o lansă din nou, o apucă pe Brenna de braţ şi o trase afară.

— Ei, ca să vezi, spuse Ştefan fără să zâmbească, s-ar părea că am dat peste o zână a pădurii.

Brenna nu avea destul curaj ca să se lupte cu el sau să-l muşte, aşa cum făcuse Jenny cu fratele lui, dar reuşi totuşi să-i arunce o privire încruntată când o ridică pe calul ei şi încalecă apoi pe al lui, ţinând în mână frâiele ambilor cai.

Când ieşiră din

pădure în drum, Brenna se rugă în gând ca Jenny să fi scăpat, apoi se întări ca să se uite în sus, pe drumul spre culme. Inima îi sări din piept când o văzu pe Jenny venind călare spre ea, în fața Lupului Negru, pe calul acestuia. Ștefan își aduse calul să

meargă în pas, alături de Royce.

— Unde e Thor? întrebă el dar expresia ucigașă de pe chipul lui Royce îi răspunse înaintea vocii.

— E mort.

Royce își continuă drumul tăcut, cu buzele lipite, devenind tot mai

furios cu fiecare clipă care trecea, în afara cumplitei dureri pe care o resimţea pentru dispariţia lui Thor, era obosit, flămând şi teribil de enervat că o fată tânără (pe Brenna o considera în mod corect, nevinovată) cu părul roşu (acum ştia asta)

reușise să păcălească o santinelă experimentată, de temut, să întoarcă cu susul în jos o jumătate de armată și să-l forțeze pe el să-și petreacă o zi și o noapte ca să o prindă din nou. Dar ce-l înfuria cel mai mult era voința ei de neînfrânt, spinarea ei dreaptă și

modul ei sfidător. Era asemenea unui copil răsfățat care nu recunoștea că a greșit, tăvălindu-se pe jos și plângând.

Când intrară în tabără, capetele se întoarseră să-i privească, cu chipurile relaxate, dar nimeni nu fu atât de

prost încât să-i aplaude. În primul rând evadarea în sine era un motiv de jenă, nu de bucurie, dar faptul că ostaticele mai erau și femei pe deasupra, era ceva de neconceput. Era umilitor.

Royce și Ștefan călăriră spre țarcul

cailor şi Royce descăleca, apoi o trase neceremonios pe Jenny după el. Aceasta se întoarse să o ia spre cort, apoi îşi stăpâni un strigăt de durere când Royce o smulse înapoi spre el.

— Vreau să ştiu cum ai scos caii din ţarc fără

să te vadă santinela.

Toţi bărbaţii din apropiere părură dintr-o dată tensionaţi şi se întoarseră spre Jenny, aşteptându-i răspunsul. Până atunci se comportaseră ca şi cum ar fi fost invizibilă, dar acum aceasta se chirci sub privirile lor intense,

sfredelitoare.

— Răspunde-mi!

— Nu a fost nevoie să-i scot pe furiş, spuse Jenny cu câtă demnitate şi calm reuşi să adune. Santinela ta era adormită.

O flacără de dureroasă neîncredere licări în ochii furioşi ai

lui Royce, dar chipul îi rămase inexpresiv când îi făcu semn lui Arik. Uriaşul blond, cu toporişca de luptă în mână, o porni printre oameni, îndreptându-se spre paznicul vinovat. Jenny urmărea tabloul în desfăşurare, întrebându-se ce avea să păţească

bietul om. Sigur, ştia că va fi pedepsit pentru indisciplină în timpul serviciului, dar pedeapsa nu o să fie cumplită. Sau da? Nu avea să ştie asta, pentru că Royce o apucă de braţ şi începu s-o tragă după el.

În timp ce Royce mărşăluia cu ea

traversând tabăra, Jenny putea simţi privirile ostile, furioase, ale fiecărui soldat şi cavaler prin dreptul căruia trecea, îşi bătuse joc de ei, fugind şi scăpându-le. Acum o urau pentru asta şi ura lor era atât de virulentă încât parcă-i ardea pielea. Până şi

contele părea mai furios pe ea ca înainte, își spuse Jenny aproape alergând, încercând să țină pasul cu el ca să nu-i smulgă brațul din încheietură.

Preocuparea față de furia lui fu brusc depășită de o calamitate și mai apropiată, Royce

Westmoreland o ducea spre cortul lui, nu spre al ei.

— Nu intru acolo! strigă ea smulgându-se spre spate. Înjurând în barbă, contele întinse mâna şi o ridică pe umăr ca pe un sac cu făină, cu fundul în sus, cu părul lung căzând până la

pulpele lui. Râsete şi aplauze lascive izbucniră în tabără în timp ce bărbaţii erau martori la umilirea ei şi Jenny se înecă aproape de furie şi de neputinţă.

În cort, Royce o trânti pe grămada de blănuri de pe jos, apoi rămase să o privească în

timp ce ea se chinuia să se ridice în poziţie şezând, apoi în picioare, cu ochii pe el, ca un animal mic, încolţit.

— Dacă te atingi de mine te omor, jur, strigă ea dându-se mintal înapoi din faţa furiei care-i transformase lui Royce chipul în oţel şi

ochii, în săgeţi argintii.

— Să mă ating de tine? repetă el cu sarcastică satisfacţie. Ultimul lucru pe care-l stârnești acum în mine este pofta. O să stai în cortul ăsta pentru că este deja foarte păzit şi nu trebuie să mai irosesc timpul altor

oameni să-l păzească pe al tău. Mai mult, acum te afli în mijlocul taberei, iar dacă decizi să fugi, oamenii mei te vor omorî. Este clar?

Jenny se uită la el dar rămase într-o tăcere de piatră și refuzul ei arogant de a se supune voinței lui îl înfurie și

mai mult pe Royce. Pumnii i se încleştară, dar îşi înfrânse pornirea şi continuă:

— Un singur lucru dacă mai faci ca să mă enervezi pe mine sau pe oamenii mei, şi îţi voi face viaţa un infern. Mă înţelegi?

Privind chipul acela

dur, sinistru, Jenny crezu pe deplin că aşa ar face.

— Răspunde-mi! îi porunci el cu glas ucigător, înţelegând că acesta era deja dincolo de orice putere de stăpânire, Jenny înghiţi şi dădu din cap.

— Şi... reîncepu

Royce dar se opri brusc, ca și cum nu ar mai fi fost sigur pe puterea lui de stăpânire, ca să continue. Întorcându-se, smulse o carafă cu vin de pe masă și dădu să bea din ea, când Gawin, pajul lui, intră în cort. Ținea pe brațe păturile pe care le luase mai

devreme din cortul fetelor – pături pe care vroia să le dea oamenilor, când văzuse că acestea fuseseră ciopârţite, nu cârpite. Chipul băiatului era întruchiparea furiei şi a neîncrederii.

— Ce naiba mai e şi cu tine? izbucni Royce

cu carafa la jumătatea drumului spre gură.

Gawin îşi ridică spre stăpânul lui chipul tânăr, indignat.

— Păturile, sire, spuse el întorcându-şi privirea acuzatoare spre Jenny. Le-au ciopârţit, în loc să le cârpească. Şi aşa le-ar fi fost destul de frig

oamenilor doar cu păturile astea ca să se învelească, dar acum...

Inima lui Jenny începu să bubuie de cea mai autentică teroare când contele puse carafa înapoi pe masă, foarte încet şi foarte grijuliu. Vorbi şi glasul lui era o şoaptă răguşită, zgâriind

de furie.

— Vino aici.

Scuturând din cap, Jenny se retrase un pas.

— Nu faci decât să-ţi agravezi situaţia, o preveni el când ea se mai dădu un pas înapoi.

— Am spus vino aici.

Jenny s-ar fi aruncat mai curând de pe o

stâncă. Prelata cortului era ridicată, dar nu avea unde să fugă; oamenii se adunaseră acolo din clipa în care Royce o cărase în cort, așteptând desigur să o audă plângând și cerând îndurare.

Royce i se adresă pajului său, fără să-și ia

de pe Jenny privirea ca pumnalul.

— Gawin, adu ace şi aţă.

— Da, milord, spuse Gawin şi se duse într-un colţ, de unde se întoarse cu acestea. Le puse pe masă apoi se dădu înapoi, în timp ce Royce ridică zdrenţele care

fuseseră odată pături și întinzându-i-le roșcatei care le distrusese, îi spuse cu o voce nefiresc de calmă:

— O să le cârpești pe toate la loc.

Trupul i se relaxa și Jenny se uită la răpitorul ei cu un amestec de uluială și ușurare. După

ce-l făcuse să-şi piardă o zi şi o noapte alergând după ea, după ce-i omorâse calul acela superb şi îi distrusese hainele, singura pedeapsă pe care se gândise să i-o aplice era aceea de a cârpi la loc păturile distruse. Asta să-i facă viaţa un infern?

— Nu vei dormi cu o pătură pe tine până când nu le repari pe toate la loc, ai înţeles? adăugă el, cu vocea la fel de moale şi de tăioasă ca oţelul lustruit.

— Până când nu le va fi cald oamenilor mei, ţie îţi va fi frig.

— În... înţeleg, spuse

Jenny cu voce tremurată. Atât de reţinut era comportamentul lui – atât de părintesc – încât nu-i trecu prin cap că acesta nu terminase cu ea, încă. De fapt, în timp ce se apropia, cu mâna întinsă spre fâşiile de stofă din mâna lui, lui Jenny îi trecu prin minte

gândul că zvonurile exageraseră cu mult brutalitatea lui, un gând care i se zdruncină o clipă mai târziu.

— Au! strigă ea când mâna lui mare se repezi ca un şarpe în atac şi se închise peste încheietura mâinii ei întinse, smulgând-o în

față cu o forță care-i scoase aerul din piept și-i dădu capul pe spate.

— Afurisită mică și răsfățată, izbucni el. Cineva ar fi trebuit de copil să scoată mândria asta din tine. Dar cum nimeni n-a făcut o, o s-o fac eu...

Mâna lui se ridică și

Jenny îşi acoperi capul cu braţul, crezând că vroia să-i dea o palmă peste obraz, dar mâna uriaşă care se aştepta să o lovească, îi îndepărtă doar braţul.

— Ţi-aş frânge gâtul în două dacă te-aş lovi aşa. Eu am în minte altă ţintă.

Până ca Jenny să reacţioneze, Royce se aşeză şi cu o mişcare fluidă, o luă şi o trânti peste poala lui.

— Nu! gâfâi ea zvârcolindu-se îngrozitor, furios de conştientă de prezenţa bărbaţilor de afară, care-şi ciuleau urechile să

audă.

— Să nu îndrăzneşti! strigă ea aruncându-se cu toată greutatea spre podea. Royce își petrecu piciorul peste ale ei, imobilizând-o între coapsele lui şi ridicând mâna.

— Asta, spuse el în timp ce mâna i se lansă

cu forţă asupra fundului ei, este pentru calul meu. Jenny număra loviturile printre valurile de durere, muşcându-şi buza până la sânge, în efortul de a-şi sugruma hohotele de plâns, în timp ce mâna lui se ridica şi cobora cu forţă, iară şi iară.

— Asta este pentru spiritul tău distructiv... pentru fuga ta prostească... pentru păturile pe care le-ai stricat...

Cu gândul să dea în ea până când va plânge şi-l va implora să se oprească, Royce continuă până când

începu să-l doară palma, dar chiar dacă ea se zvârcolea nebunește ca să-i evite mâna, nu scoase nici un sunet. De fapt, dacă tot trupul nu i-ar fi zvâcnit spasmodic de fiecare dată când mâna lui o pleznea peste fund, s-ar fi întrebat dacă ea simțea ceva.

Royce ridică din nou mâna, apoi ezită. Fesele ei se încordară, anticipând lovitura, trupul i se tensiona, dar tot nu scoase nici un sunet. Dezgustat de el şi privat de satisfacţia de a o fi făcut să plângă şi să cerşească îndurare, o aruncă din poală şi se

ridică, uitându-se în jos, la ea, cu respirația iuțită.

Chiar și acum încăpățânarea ei, mândria ei de neclintit refuzau să-i permită să zacă prăbușită la picioarele lui. Sprijinindu-se cu mâna de pământ, se ridică

încet, clătinându-se, până când reuşi să stea dreaptă în faţa lui, ţinându-şi pantalonii în talie. Stătea cu capul aplecat ca să-şi ascundă faţa de privirea lui, dar în timp ce o privea, ea se scutură, încercând să-şi îndrepte umerii care-i tremurau. Părea atât de

mică și de vulnerabilă, încât Royce simți o undă de remușcare.

— Jennifer... strigă el.

Capul ei se ridică atunci și Royce încremeni de surpriză și nedorită admirație în fața imaginii care i se arăta. Stând acolo ca o țigancă sălbatică,

furioasă, cu părul revărsându-se în cascade de jur împrejurul ei ca niște flăcări aurii și cu ochii ei imenşi, albaştri, vii de ură și de neascunse lacrimi, aceasta ridică încet mâna... o mână care ţinea pumnalul pe care reușise să i-l smulgă din

cizmă, în timp ce el o bătea.

Şi în această ireală clipă, în timp ce ea ridica pumnalul lui, gata să lovească, Royce Westmoreland îşi spuse că era cea mai magnifică creatură pe care o avusese el vreodată; un înger sălbatic, frumos, al

răzbunării, cu pieptul ridicându-i-se și coborând cu furie, în timp ce își înfrunta curajoasă dușmanul care se înălța deasupra ei. O rănise și o umilise, își dădu seama Royce, dar nu-i frânsese acest spirit de nesupus. Dintr-o dată, Royce nu mai era

sigur dacă vroia într-adevăr să i-l frângă. Încet şi fără emfază, întinse mâna.

— Dă-mi pumnalul, Jennifer.

Ea îl ridică mai sus – ţintind, îşi dădu seama Royce, direct spre inima lui.

— Nu o să-ţi mai fac

nimic rău, continuă el calm, în timp ce tânărul Gawin se apropia pe furiș, în spatele ei, cu chipul cumplit, pregătindu-se să apere viața stăpânului său.

— Și nici, adăugă Royce apăsat, ca o comandă adresată lui Gawin, prea zelosul meu

paj, care în clipa asta se află în spatele tău, gata să-ţi taie gâtul dacă faci o mişcare.

În furia ei, Jenny uitase de pajul din cort – uitase că băiatul fusese martor la umilirea ei! Revelaţia aceasta erupse în ea ca un vulcan.

— Dă-mi pumnalul,

spuse Royce întinzând mâna spre ea, convins acum că i-l va da. Şi i l-a dat. Pumnalul tăie aerul cu viteza luminii, aţintit direct spre inima lui. Doar reflexele rapide l-au ajutat să-i schimbe direcţia cu braţul, apoi să-l răsucească şi să-l smulgă din strânsoarea

ei puternică și chiar și așa, când o trase spre el și își petrecu brațul pe după ea, imobilizând-o la trupul lui, sângele strălucitor, roșu, se prelingea deja din tăietura adâncă pe care ea reușise să i-o facă de-a lungul obrazului, lângă ureche.

— Vrăjitoare mică însetată de sânge! spuse el încet, sălbatic, toată admiraţia pentru curajul ei dispărând când simţi sângele curgându-i pe faţă.

— Dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi omorât pentru asta!

Gawin se holba la

rana stăpânului său cu o furie care i-o depășea pe a lui Royce şi când băiatul se uită la Jenny, în ochii lui era moarte.

— Chem paza, spuse el aruncându-i lui Jenny o ultimă privire ucigătoare.

— Nu fi prost! sări Royce. Vrei să se afle în

tabără şi apoi în ţară că am fost înjunghiat de o călugăriţă? Teama de mine, de legenda mea, este cea care îi înfrânge pe duşmanii noştri înainte chiar de a ridica arma spre mine!

— Vă cer iertare milord, spuse Gawin. Dar pe ea cum o s-o

opriţi să vorbească, în clipa în care o să-i daţi drumul?

— Să-mi dai drumul? spuse Jenny revenindu-şi din transa ei indusă de groază, la vederea sângelui provocat de ea. Ai de gând să ne dai drumul?

— Într-un final, dacă

nu o să te omor înainte, izbucni Lupul, împingând-o de lângă el cu o forţă care o trânti lată peste zdrenţele din colţul cortului. Înşfacă apoi carafa cu vin fără s-o scape din ochi şi bău prelung, cu ochii la acul gros de pe masă, pus lângă aţă.

— Găsește un ac mai subțire, îi porunci el pajului. Jenny rămase locului, uluită de cuvintele și de acțiunile lui. Acum că îi revenea rațiunea, nu-i venea să creadă că nu o ucisese pe loc, pentru că încercase să îl omoare. Prin minte îi alergau

cuvintele lui, „Teama de mine, de legenda mea, este cea care îi înfrânge pe dușmanii noștri înainte chiar de a ridica arma spre mine.” Undeva într-un colțișor întunecat din mintea ei, ajunsese deja la concluzia că Lupul nu era chiar așa de rău cum

spunea legenda despre el, dacă ar fi fost doar pe jumătate atât de rău pe cât se spunea, ar fi fost deja torturată și molestată. În schimb, el avea de gând să le dea drumul, ei și Brennei.

Când Gawin se întoarse cu un ac mai mic, Jenny avea aproape

un sentiment caritabil pentru bărbatul pe care încercase să-l omoare cu câteva minute în urmă. Nu putea şi nu-l va ierta pentru faptul că abuzase fizic de ea, dar consideră, cinstit, că erau chit, acum că-i rănise atât trupul cât şi mândria, aşa cum i le

rănise el pe ale ei. Stând acolo și privindu-l cum bea din carafă, decise că cel mai bun și mai înțelept lucru de acum înainte era să facă tot posibilul ca să nu-l provoace să-și schimbe decizia de a le trimite înapoi la mănăstire.

— O să trebuiască să

vă rad barba, sire, spuse Gawin, altfel nu o să pot vedea rana, ca să o cos.

— Atunci rade-o, bombăni Royce. Nu ştii să coşi nici când vezi. Am cicatrice peste tot, ca să-ţi demonstrez asta.

— Ce păcat că v-a tăiat chiar pe faţă, conveni Gawin şi o clipă

Jenny avu sentimentul că încetase să mai existe pentru ei.

— Era aşa şi aşa destul de crestată, adăugă Gawin pregătind un cuţit ascuţit şi apă pentru ras.

Trupul băiatului îl ascundea pe Lup de ochii ei când acesta se

apucă de treabă şi în timp ce minutele se scurgeau încet, se trezi aplecându-se uşor, într-o parte şi într-alta, teribil de curioasă să vadă ce faţă fioroasă se ascundea după barba lui deasă, neagră. Sau ascundea o bărbie care trăda slăbiciune? se

întreba ea aplecându-se mai mult spre stânga, încercând să vadă ceva. Mai mult ca sigur că ascundea o bărbie slabă, decise ea, aplecându-se acum atât de mult spre dreapta încât aproape că își pierdu echilibrul încercând să vadă pe lângă paj.

Royce nu uitase de prezența ei și nici nu avea încredere în ea, acum că se dovedise suficient de curajoasă ca să încerce să-l omoare. Urmărind-o cu coada ochiului, o vedea aplecându-se de o parte și de alta și-i spuse ironic pajului:

— Mişcă-te mai într-o parte, Gawin, ca să-mi poată vedea faţa înainte să se răstoarne ca o sticlă, încercând să vadă pe după tine.

Jenny, care se aplecase mult spre dreapta, nu-şi putu recăpăta echilibrul suficient de repede ca să

pretindă că nu se uita la el. Roşeaţa i se urcă în obraji şi-şi smulse privirea de la chipul lui Royce Westmoreland, dar nu înainte de a-şi fi făcut uluitoarea impresie că Lupul era considerabil mai tânăr decât crezuse ea. Mai mult, nu avea o bărbie

slabă. Bărbia lui era puternică, pătrată, cu o gropiță ciudată, mică în mijloc. Dar mai mult de atât nu putea spune nimic.

— Haide, haide, nu fi rușinoasă, o încuraja Royce sarcastic, dar vinul puternic pe care-l băuse îi îmblânzise mult

temperamentul. În plus, găsea uluitoare şi amuzantă trecerea ei rapidă de la o asasină cutezătoare la o fetişcană curioasă.

— Uită-te bine la faţa în care tocmai ai încercat să-ţi sculptezi iniţialele, o îmboldi el urmărindu-i profilul

superb.

— Trebuie să vă cos rana asta, milord, spuse Gawin, încruntându-se. Este adâncă și s-a umflat și o să fie și așa destul de urâtă.

— Încearcă să nu mă faci hidos pentru Lady Jennifer, spuse Royce sardonic.

— Sunt pajul vostru, milord, nu cusătoreasă, răspunse Gawin cu acul şi aţa deasupra tăieturii despicate care începea lângă tâmpla stăpânului său şi urma linia obrazului.

Cuvântul „cusătorească” îi reaminti dintr-o dată lui

Royce de împunsăturile curate, aproape invizibile, pe care le făcuse Jenny reparând nişte pantaloni de lână şi îi făcu semn lui Gawin să se dea în lături, întorcându-şi capul spre captiva lui.

— Vino aici, îi spuse lui Jenny cu voce calmă,

care sună totuşi autoritar.

Nedorind să îl mai provoace, cu atât mai puţin să-l facă să-şi schimbe gândul de la eliberarea lor, Jenny se ridică şi se supuse îngrijorată, uşurată totuşi că nu mai şedea pe fundul care îi pulsa

dureros.

— Vino mai aproape, insistă el când Jenny se opri suficient de departe ca să nu o poată atinge.

— Mi se pare firesc să trebuiască să repari tot ce distrugi. Coase-mi fața.

În lumina celor două lumânări, Jenny văzu

despicătura pe care i-o făcuse pe obraz și vederea cărnii sfâșiate, adăugată la gândul de a o străpunge cu acul o făcu aproape să leșine. Își înghiți bila urcată în gât și șopti prin buzele uscate:

— N... nu... pot.

— Poți și o s-o faci,

stabili Royce implacabil. Cu o clipă în urmă începuse să se îndoiască de înțelepciunea de a o lăsa în apropierea lui cu acul, dar văzându-i groaza când ea și-a privit opera, nu mai avea nicio reţinere. De fapt, își spuse el, obligând-o să continue

să se uite la rană – să o atingă – era ca o pedeapsă!

Cu vizibilă neplăcere, Gawin îi dădu acul cu ață iar Jenny îl luă cu mâna care-i tremura, ținându-l deasupra feței lui Royce, dar abia în clipa în care ea se pregătea să-l atingă,

Royce îi opri mâna şi spuse cu o voce rece, ameninţătoare:

— Sper că nu eşti atât de proastă încât să faci acest chin şi mai inutil dureros?

— Nu. Nu, spuse Jenny, abia auzit. Mulţumit, Royce întinse carafa de vin spre ea.

— Uite, bea mai întâi ceva. Asta o să-ţi liniştească nervii. Otravă dacă i-ar fi oferit atunci, spunându-i că o să-i liniştească nervii şi Jenny ar fi luat-o, atât de nefericită era la perspectiva muncii care o aştepta. Aşa că luă carafa şi bău trei lungi

înghițituri, se înecă, apoi mai bău ceva. Și ar mai fi băut, dacă nu i-ar fi luat contele carafa din mâna încleștată.

— Prea mult, o să-ți încețoșeze vederea și o să te facă neîndemânatică. N-aș vrea să încerci să-mi coși urechea. Haide,

acum treci la treabă, spuse el sever.

Întorcându-și capul, Royce îi oferi obrazul spre îngrijire, în timp ce Gawin stătea la umărul lui Jenny, atent ca aceasta să nu-i facă vreun rău.

Niciodată nu mai străpunsese Jenny carne

de om cu acul și în timp ce împingea vârful acestuia în pielea umflată, nu-și putea suprima complet geamătul de protest și de stare de rău. Urmărind-o cu coada ochiului, Royce încerca să nu tresară, de teamă ca ea să nu observe și să

leşine.

— Pentru un asasin ai un stomac uluitor de slab, remarcă el încercând să-şi distragă lui, gândul de la durere şi ei, gândul de la treaba asta sângeroasă.

Muşcându-şi buza, Jenny vârî din nou acul în carne. Culoarea îi

dispăru din obraji şi Royce încercă din nou să o distragă.

— Ce te-a făcut să crezi că ai chemare pentru călugărie?

— Eu... eu nu m-am gândit, spuse ea, gâfâind.

— Atunci ce căutai la mânăstirea din Belkirk?

— Tata m-a trimis acolo, spuse ea înghiţindu-şi greaţa provocată de cumplita ei activitate.

— Pentru că ei crede că eşti menită să fii călugăriţă? întrebă Royce neîncrezător, urmărind-o cu coada ochiului. Înseamnă că el

vede un alt aspect al firii tale decât mi-ai arătat mie.

Asta aproape că o făcu să râdă, observă el urmărind-o cum își mușca limba, în timp ce culoarea îi revenea în obraji.

— De fapt, recunoscu ea încet, cu vocea ei

moale uluitor de lirică acum, când nu era furioasă sau în gardă, presupun c-ai putea zice că m-a trimis acolo tocmai pentru că a văzut în mine aceeași parte a firii mele, pe care ai văzut-o tu.

— Adevărat? Și ce motiv ai avut ca să fi

încercat să-l omori pe el? întrebă Royce.

Părea atât de sincer iritat, încât Jenny nu-şi putu suprima complet un zâmbet. În plus, de ieri nu mâncase nimic şi vinul greu circula liber prin sângele ei, relaxând-o şi încălzind-o până în vârful degetelor

de la picioare.

— Ei? insistă Royce studiind gropița minusculă care i se formase în colțul gurii.

— Nu am încercat să-mi omor tatăl, spuse ea ferm, făcând o nouă împunsătură.

— Și atunci ce-ai făcut ca să fi meritat să

fii trimisă la mănăstire?

— Printre altele, am refuzat să mă mărit cu cineva – într-un fel.

— Adevărat? spuse Royce sincer surprins când își aminti că auzise de fata mai mare a lui Merrick când fusese ultimă oară la curte. Zvonul care circula

atunci spunea că aceasta era o femeie ştearsă, înfumurată, rece şi o fată bătrână prin vocaţie. Își încorda mintea ca să-și amintească cine de fapt i-o descrisese astfel. Exact, Edward Balder, contele de Lochlordon, un emisar de la curtea

regelui James, vorbise astfel despre ea. Dar de fapt toţi ceilalţi pe care i-a auzit pomenind de ea în acele rare ocazii ale lui, spuseseră acelaşi lucru. O fată bătrână ştearsă, înfumurată, rece. Dar se mai spunea ceva, ce nu-şi putea aminti pe moment.

— Câţi ani ai? o întrebă el abrupt, întrebarea o uimi şi păru să o deranjeze.

— Şaptesprezece ani şi două săptămâni, recunoscu ea mai curând fără voie, remarcă Royce.

— Atât de bătrână? spuse el cu buzele

curbate într-un amestec de amuzament şi compasiune. La şaptesprezece ani puteai greu spune despre o fată că era bătrână, deşi majoritatea se măritau între paisprezece şi şaisprezece ani. Îşi spuse că Jenny era considerată în mod exagerat o fată

bătrână.

— Înseamnă că tu ai ales să fii fată bătrână? Jena și negarea licăriră în ochii ei albaștri, adânci și Royce încercă să-și amintească ce altceva se mai spunea despre ea la curte. Nu-și putea aminti nimic, doar că se spunea că

sora ei, Brenna, avea un chip a cărui frumuseţe umbrea soarele şi stelele. Royce se întrebă de ce să prefere oare un bărbat o blondă firavă, palidă, acestei mândre fete ispititoare, apoi îşi spuse că el însuşi prefera în general confortul unei blonde angelice, una în

particular.

— Ai ales să fii fată bătrână? întrebă el așteptând înțelept ca aceasta să mai facă o împunsătură, înainte de a folosi cuvântul care o făcu să tresară.

Jenny mai făcu o împunsătură, apoi o alta și o alta, încercând să se

distanţeze de neobişnuita revelaţie că Royce era un bărbat frumos, viril. Da, era frumos, recunoscu ea cinstit, deşi era o descoperire uluitoare. Proaspăt ras, avea o frumuseţe bărbătească, aspră, care o luase prin surprindere. Avea

maxilarul pătrat, bărbia tăiată, pomeţii obrajilor, proeminenţi şi mari. Dar ce era total dezarmant, era ultima ei descoperire: Contele de Claymore, care stârnea groaza în inimile duşmanilor numai la auzul numelui său – avea cele mai dese gene

pe care le văzuse ea vreodată! Ochii îi zâmbiră, gândindu-se cât de intrigaţi vor fi toţi cei de acasă când le va oferi *această* informaţie.

— Ai ales să fii fată bătrână? repetă Royce uşor nerăbdător.

— Presupun că sunt,

de vreme ce tata m-a prevenit că mă va trimite la mănăstire dacă ratez singura cerere în căsătorie, strălucită și potrivită, pe care se pare că o voi primi vreodată.

— Cine te-a cerut în căsătorie? întrebă Royce, intrigat.

— Edward Balder, Contele de Lochlordon. Nu te mişca! îi porunci ea cu revoltător curaj când Royce tresări, surprins. Să nu mă acuzi pe mine că n-am făcut o treabă bună, dacă te mişti sub ac.

Această mustrare atât de aspră din partea unui

năpârstoc de fată care mai era, pe deasupra și prizoniera lui, îl făcu aproape pe Royce să râdă cu glas tare.

— Câte afurisite de împunsături mai ai de gând să faci? Nu a fost decât o amărâtă de tăietură, contracara Royce.

Ofensată că aparent acesta aprecia atacul ei îndrăzneț doar un mic inconvenient, Jenny se dădu înapoi și se uită la el.

— Este o tăietură imensă, urâtă și nimic mai puțin! Royce deschise gura să comenteze, dar privirea

îi fu atrasă de sânii ei care se profilau impudic pe sub materialul cămășii. Ciudat că nu observase până acum cât de amplu dotată era, sau ce mică talie avea, sau cât de frumos i se rotunjeau coapsele. Dar, își spuse el apoi, nu era nimic ciudat în asta, de

vreme ce purtase până acum rochiile acelea fără formă, de călugăriță iar până mai în urmă cu câteva minute fusese prea furios pe ea ca să observe măcar cu ce era îmbrăcată. Iar acum că observase, și-ar fi dorit să nu fi observat nimic. Pentru că observând

toate astea, îşi aminti acum, al naibii de bine, cât de încântător de bombat fusese fundul ei. Dorinţa începu să se strecoare în el şi Royce se foi stânjenit în scaun.

— Haide, termină-ţi treaba, spuse el dintr-o dată.

Jenny observă brusca lui îmbufnare dar o puse pe seama toanelor, aceleaşi toane care acum îl făceau să pară un diavol monstruos, iar în clipa următoare, aproape ca un frate. În ce o privea pe ea, trupul ei era aproape la fel de imprevizibil ca şi

toanele lui. Acum câteva minute fusese rece ca gheaţa, în ciuda focului care ardea în cort. Acum parcă lua foc în cămaşa ei! Oricum, prefera să restaureze atmosfera aproape prietenoasă de care se bucuraseră în ultimele momente, nu pentru că şi-l dorea

prieten, ci pur şi simplu asta o făcea să se teamă mai puţin de el. Spuse, tatonând:

— Ai părut surprins când am pomenit numele contelui de Lochlordon.

— Am fost, spuse Royce păstrându-şi aerul reţinut.

— De ce?

Nu vroia să-i spună că Edward Balder era probabil răspunzător de zvonurile oarecum nejuste care circulau în toată Londra despre ea. Având în vedere că Balder era un păun vanitos, nu era chiar de mirare că, în rolul de

pretendent respins, a reacţionat ponegrind numele femeii care îl respinsese.

— Pentru că este bătrân, spuse Royce, în sfârşit.

— Şi mai e şi urât.

— Şi asta-i adevărat. Oricât ar fi vrut, Royce nu-şi putea imagina

cum un tată iubitor putea încerca să-şi mărite fata cu un desfrânat bătrân. Tocmai din cauza asta, nu putea crede că tatăl ei intenţionase efectiv să o ţină încuiată într-o mănăstire. Fără îndoială că Merrick o trimisese la mănăstire doar pentru

câteva săptămâni, să o învețe obediența.

— Cât ai stat la mănăstirea din Belkirk?

— Doi ani.

Căscă gura, apoi se controla și și-o închise la loc. Fața îl durea ca naiba și dispoziția lui începu dintr-o dată să se schimbe.

— Este clar că tatăl tău te consideră la fel de încăpăţânată, de greu de stăpânit, de refractară şi de iraţională, ca şi mine, spuse el pe un ton iritat, tânjind după o gură de vin.

— Dacă aş fi fiica ta, cum te-ai simţi? îl întrebă Jenny indignată.

— Blestemat, spuse el hodoronc-tronc, ignorând privirea ei rănită. În două zile mi-ai opus mai multă rezistență decât am întâmpinat la ultimele două castele pe care le-am cucerit.

Cu privirea plină de mânie, punându-și

mâinile în şolduri, Jenny spuse:

— Nu asta te-am întrebat. Dacă aş fi fost fiica ta şi dacă aş fi fost răpită de duşmanul tău de moarte, cum ai fi vrut tu să mă port?

Uluit o clipă, Royce se uită la ea, gândindu-se la întrebare. Ea nici

nu cochetase cu el și nici nu-l implorase. Încercase, în schimb, tot ce i-a stat în puteri ca să-l păcălească, să evadeze și să-l ucidă. O lacrimă nu vărsase, nici măcar în timpul bătăii severe pe care i-o aplicase. După care, când el crezuse că ea

plângea, plănuia de fapt să-l înjunghie. Îi trecu din nou prin cap că de fapt era incapabilă să plângă, dar acum era preocupat să şi-o închipuie fata lui, o fiinţă nevinovată, răpită din siguranţa unei mănăstiri.

— Vâră-ţi ghearele

înapoi, Jennifer, ţi-ai atins scopul, spuse el scurt.

Jenny acceptă victoria cu o înclinare graţioasă din cap, de fapt, cu mult mai multă graţie decât recunoscu Royce.

Era pentru prima dată când Royce o vedea zâmbind cu adevărat şi

efectul pe chipul ei era de-a dreptul uluitor. Zâmbetul veni încet, răsărind în ochii ei până când aceştia începură efectiv să scânteieze, apoi coborând spre buzele generoase, îmblânzindu-le la colţuri, până când începură să se despartă,

lăsând să se vadă dinții de un alb perfect și două gropițe care îl provocau din colțurile gurii moi.

Poate că Royce i-ar fi zâmbit înapoi, dar surprinse expresia disprețuitoare de pe chipul lui Gawin și își dădu seama că se purta ca un cavaler curtenitor

în fața prizonierului său – care mai era pe deasupra, fiica dușmanului său. Și mai mult ca orice, femeia a cărei activitate distructivă însemna că mulți dintre oamenii lui vor tremura în noaptea asta de frig, fără pături care să le ofere puțină

căldură. Făcu un semn scurt cu capul spre grămada de zdrenţe.

— Acum culcă-te. Mâine poţi să începi să repari răul pe care l-ai făcut cu păturile.

Această bruscheţe alungă zâmbetul de pe faţa ei şi Jenny se dădu un pas înapoi.

— Şi ce-am spus rămâne spus, adăugă el mai furios pe sine decât pe ea. Până când nu repari toate păturile, dormi neacoperită.

Înălţându-şi bărbia într-o poză arogantă, cu care începuse să se obişnuiască din partea ei, Jenny se întoarse,

ducându-se spre blănurile care-i serveau lui Royce drept pat. Se mişca, observă acesta, cu graţia unei curtezane, nu ca o călugăriţă.

Jenny se întinse pe blănuri şi Royce stinse lumânările; peste câteva momente, contele se întinse lângă ea trăgând

blănurile peste el, să-i țină de cald. Brusc, căldura confortabilă a vinului începu să o părăsească pe Jenny și mintea ei începu să rememoreze fiecare ceas epuizant al acestei zile nesfârșite, de la răsăritul timpuriu, când plănuise împreună cu Brenna

evadarea, până în urmă c u câteva ore, când bărbatul de lângă ea o prinsese din nou.

Privind în sus, în întuneric, retrăi scena cea mai zguduitoare dintre toate, cea pe care încercase să o uite, în tot acest timp. Îl văzu în fața ochilor pe Thor, în

toată splendoarea lui magnifică, lansându-se fără efort prin pădure, alergând de-a lungul culmii, sărind obstacol după obstacol, apoi îl văzu zăcând mort lângă stânca aceea, cu blana lui lucioasă strălucind în noapte.

Lacrimi i se strânseră

în ochi; inspiră cutremurat, o dată şi încă o dată, încercând să şi le reţină, dar durerea pe care o resimţea pentru curajosul animal era mai puternică.

Royce, care se temea ca nu cumva să adoarmă înaintea ei, îi auzi respiraţia grea şi apoi o

scurtă inspiraţie dubioasă. Era evident că simula plânsul, în speranţa că îl va îmbuna şi o va lăsa sub blănuri. Se întoarse pe o parte şi cu o mişcare uşoară îi prinse faţa şi i-o întoarse spre el. Ochii ei sclipeau în lacrimi.

— Plângi de frig?

spuse el neîncrezător, încercând să-i vadă chipul la lumina slabă a cărbunilor care mureau în micul foc din mijlocul cortului.

— Nu, spuse ea răgușit.

— Atunci de ce? întrebă el fără să priceapă ce oare ar fi

putut în final să-i înfrângă mândria şi să o facă să plângă. Bătaia pe care ţi-am aplicat-o?

— Nu, şopti ea, cu ochii înlănţuiţi într-ai lui. Calul tău.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Jenny, acest răspuns era ultimul

aşteptat şi cel mai dornic să-l audă. Într-un fel, ştiind că ea regreta pierderea inutilă a calului său îi făcea parcă mai puţin dureroasă această pierdere.

— A fost cel mai frumos animal pe care l-am văzut vreodată, adăugă ea cu glasul

răgușit. Dacă aş fi ştiut că luându-l în dimineaţa asta îl duceam la moarte, aş fi stat aici până când – până când aş fi găsit o altă cale.

Uitându-se în sus, în ochii umbriţi ai contelui, Jenny îl văzu înfiorându-se când își luă mâna de pe obrazul

ei.

— A fost un miracol că ai căzut, altfel aţi fi fost amândoi morţi, spuse el aspru.

Întorcându-se pe o parte, Jenny îşi îngropa faţa în blănuri, şoptind cu o voce spartă:

— Nu am căzut. El m-a aruncat. Toată ziua

am sărit cu el peste obstacole mai înalte. Ştiam că puteam sări uşor peste copacul acela, dar când a făcut saltul, s-a dat în acelaşi timp înapoi, fără motiv şi eu am căzut în spate. M-a scuturat de pe el, înainte de a sări.

— Jennifer, Thor are

doi fii care-i seamănă aidoma, spuse Royce cu aspră blândeţe. Unul dintre ei este aici, celălalt, la Claymore, unde este antrenat. Deci nu este complet pierdut pentru mine.

Captiva lui inspiră tremurat şi spuse simplu, în întuneric:

— Mulţumesc.

Un vânt muşcător vuia prin valea luminată de lună, cuprinzând soldaţii adormiţi în îmbrăţişarea lui rece, făcându-i să dârdâie convulsiv, în timp ce toamna îşi făcea intrarea timpurie, lipsită de graţie, jucându-se dea

iarna. În cortul lui, Royce se întoarse sub blănurile călduroase şi simţi nefamiliara atingere a unui braţ ca gheaţa pe braţul lui.

Deschise un ochi şi o văzu pe Jennifer tremurând deasupra blănurilor, trupul ei micuţ strâns ca într-o

minge, cu genunchii la piept, încercând să păstreze căldura. La drept vorbind, Royce nu era chiar atât de anesteziat de somn încât să nu știe ce făcea și nici nu uitase că-i interzisese acesteia căldura păturilor până când nu le repara pe cele tăiate.

Şi, ca să fie cât se poate de corect, în timp ce-i studia preocupat silueta tremurândă, se gândi la soldaţii lui loiali care tremurau mult mai tare afară, fără un cort deasupra capului. Astfel încât nu exista nici o justificare pentru ce avea Royce să facă:

lăsându-se pe un cot, se întinse mult peste Jennifer şi apucă de teancul gros de blănuri, apoi le trase în sus şi peste ea, înfăşurând-o în ele, până când acestea formară o ridicătură călduroasă în jurul ei.

Se lăsă din nou pe spate şi închise ochii,

fără remuşcări. În fond, oamenii lui erau obişnuiţi cu greul şi cu elementele naturii. Jennifer Merrick nu era.

Aceasta se mişcă, cuibărindu-se mai adânc în blănuri şi cumva fundul ei ajunse să se sprijine pe genunchiul ridicat al lui Royce. În

ciuda barierei izolatoare dintre ei, mintea lui începu instantaneu să-i reamintească de toate delicioasele atribute feminine care se aflau atât de aproape de el. Dar Royce alungă aceste gânduri. Jennifer avea acea rară abilitate de a fi în același timp o fetiță

nevinovată şi o zeiţă cu părul de aur – un copil care-i putea şfichiui temperamentul cu viteza unei rămurele şi o femeie care putea alina chiar și durerea, cu un şoptit „îmi pare rău”. Dar, femeie sau copil, nu îndrăznea să o atingă pentru că, într-un fel

sau altul el va trebui să-i dea drumul, căci altfel va trebui să renunţe la toate planurile pe care şi le pregătise cu grijă pentru un viitor ce va avea să fie al lui, în mai puţin de o lună. Că tatăl lui Jennifer era sau nu de acord, asta nu mai era, de fapt, problema lui

Royce. Într-o săptămână, două cel mult, fie i-o va înapoia tatălui ei, dacă el va capitula în condiţii care vor fi agreate de Henric, fie chiar lui Henric, dacă tatăl ei refuza. Ea era acum proprietatea lui Henric, nu a lui Royce iar el nu-şi dorea

complicaţiile care s-ar ivi, dintr-o direcţie sau alta, dacă s-ar culca cu ea.

Contele Merrick făcea paşi în faţa focului din mijlocul sălii, cu chipul contorsionat de furie, ascultând sugestiile celor doi fii ai săi şi a

celor patru bărbaţi pe care îi considera cei mai buni prieteni şi neamuri.

— Nu putem face nimic, spuse Garrick Carmichael, până când regele James nu ne trimite întăririle pe care l-ai rugat să ţi le asigure, când i-ai spus că Lupul

ți-a răpit fetele.

— Atunci îl putem ataca și distruge pe ticălos, izbucni fiul lui cel mai mic, Malcolm. Acum s-a apropiat mult de granițele noastre, nu mai este vorba să mărșăluim până la Cornwall, să ne uzăm înainte de a începe

lupta.

Interveni calm William, băiatul mai mare.

— Care e diferența cât de aproape se află sau câți oameni avem? Este o nebunie să-i atacăm înainte de a le fi eliberat pe Brenna și pe Jenny.

— Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, putem face asta? izbucni Malcolm. Fetele sunt oricum ca şi moarte, spuse el fără sentiment. Altceva decât să ne răzbunăm, nu avem ce face.

Cu mult mai mic de statură decât fratele său

și tatăl lui vitreg, și mult mai calm și mai domolit – William își înlătură de pe frunte părul castaniu și se aplecă înainte, în scaunul lui, privind în jur.

— Chiar dacă regele James ne trimite suficienți oameni ca să-l zdrobim pe Lup, nu vom

elibera fetele. Vor fi ucise în timpul luptei – sau asasinate, imediat după declanşarea ei.

— Încetează să mai comentezi planurile câtă vreme nu ai tu unul mai bun! izbucni contele.

— Cred că am, spuse William calm şi toate capetele se îndreptară

spre el. Nu putem scoate fetele de acolo cu forța, dar prin înșelăciune, am avea șanse. În loc să trimitem o armată împotriva lui, permite-mi mie să iau câțiva oameni. Ne vom îmbrăca în negustori, sau călugări, sau altceva și vom urmări armata

Lupului, până când ne vom putea apropia de fete. Jenny, spuse el cu mândrie, o să înțeleagă imediat, o să-și dea seama și o să fie atentă la noi.

— Eu insist să atacăm! izbucni Malcolm, dorința lui de a se înfrunta din nou cu

Lupul depăşind atât motivul cât şi aproape inexistenta grijă pentru cele două surori ale sale.

Amândoi tinerii se întoarseră spre tatăl lor, în aşteptarea deciziei acestuia.

— Malcolm, spuse contele mândru, ăsta eşti tu, îţi place să

înfrunţi inamicul – să te răzbuni, fără să te gândești la consecinţe. O să ai ocazia să ataci când Jamie ne va trimite întăriri. Dar acum – spuse el uitându-se la William cu o sclipire de respect crescut – planul fratelui tău este cel mai bun pe care-l avem.

CAPITOLUL ŞASE

În următoarele cinci zile, Jenny începu să recunoască rutina armatei aflată în repaus. Dimineaţa, imediat după răsăritul soarelui, bărbaţii se sculau şi se

antrenau cu armele, câteva ceasuri, făcând să răsune terenurile şi valea toată de zgomotul continuu, discordant, al săbiilor pe scuturi, al paloşelor pe paloşe. Arcaşii Lupului, a căror îndemânare era legendară, practicau şi ei zilnic, adăugând

zbârnâitul arcurilor, la zăngănitul metalului pe metal. Chiar şi caii erau zilnic scoşi şi instruiţi, călăreţii lor galopându-i cu viteză, în atacuri simulate asupra unor falşi duşmani, încât sunetele de luptă continuau să bubuie şi să răsune în urechile ei

mult după ce oamenii se opreau pentru masa de prânz.

Aşezată în cortul lui Royce, cosând la pături, Jenny asculta nesfârşita larmă încercând fără succes să-şi alunge grijile. Nu-şi putea imagina cum va supravieţui armata

tatălui ei când va fi încolțită de „mașina de război” adusă la perfecţiune de Lup şi nici nu se putea împiedica să nu-şi facă griji la gândul că citadela Merrick nu va fi pregătită pentru un astfel de asalt. Apoi grijile i se întorceau spre

Brenna.

Din noaptea evadării lor ratate, nu o mai văzuse decât scurt, o singură dată. Ştefan, fratele mai mic al contelui răspundea de ea şi o ţinea în cortul lui, aşa cum contele de Claymore îşi asumase responsabilitatea faţă de

Jenny; totuşi, contele le interzisese fetelor să fie împreună. Jenny îl întreba mereu de siguranţa Brennei şi acesta îi răspundea, aparent sincer, că era bine şi că era tratată de fratele ei ca un oaspete.

Punându-şi lucrul de-o parte, Jenny se ridică

şi se apropie de prelata ridicată a cortului, tânjind să iasă afară. Vremea era frumoasă pentru începutul lui septembrie – cald în timpul zilei, deşi frig, noaptea. Garda de elită a Lupului – cincisprezece bărbaţi a căror unică responsabilitate era

Royce, nu armata, exersa călare, în capătul îndepărtat al terenului şi cu toate că Jenny tânjea să iasă afară, în soare, chiar și acest lucru îi era interzis de către răpitorul ei a cărui atitudine faţă de ea devenea tot mai dură cu fiecare zi care trecea.

Cavalerii, mai ales Sir Godfrey și Sir Eustace, care înainte fuseseră aproape politicoşi cu ea, o tratau acum ca pe un duşman a cărui prezenţă erau obligaţi să o suporte. Brenna și cu ea îi duseseră de nas și niciunul dintre ei nu părea să vrea să uite sau

să treacă cu vederea acest lucru.

Cu o seară înainte, după masă, Jenny adusese din nou vorba despre ce o durea cel mai tare.

— Aş vrea să-mi văd sora, îi spusese ea contelui, încercând să facă faţă dispoziţiei lui

distante.

— Atunci încearcă să mă rogi, nu să mă anunți asta.

Jenny se îmbățoșă la tonul lui, se opri ca să-și cântărească poziția dificilă și importanța atingerii țelului ei și după o vizibilă ezitare, acceptă, înclinând capul

şi spunând dulce:

— Foarte bine, atunci. Mi-aş putea vedea sora, my lord?

— Nu.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? explodă Jenny uitându-şi o clipă poziţia ei delicată.

Ochii lui Royce

scânteiară de râs. Realitatea era că îi făcea plăcere să stea cu ea, deşi luase hotărârea să o ţină cât mai departe de el, fizic şi mental.

— Pentru că, aşa cum ţi-am mai spus, ai o influenţă proastă asupra surorii tale. Dacă n-ai fi fost tu, ei nu i-ar fi

trecut niciodată prin cap sau nu ar fi avut curajul să evadeze. Iar fără ea, tu nu te poţi gândi să o faci.

Lui Jenny îi veni să-i spună nişte cuvinte care i-ar fi zgâriat urechile, dar asta nu ar fi făcut decât să o împiedice să-şi atingă scopul.

— Presupun că nu o să mă crezi, dacă îţi dau cuvântul meu de onoare că nu o să încerc să evadez.

— Chiar vrei să faci asta?

— Da. Iar acum, îmi pot vedea sora?

— Nu. Mă tem că nu, îi replică el politicos.

— Mi se pare uluitor, declară ea pe un ton de sus, ridicându-se încet, cu regal dispreț, că nu ești sigur că o întreagă armată de englezi nu poate păzi două biete femei. Sau poate cruzimea te face să mă refuzi?

Royce își strânse

buzele dar nu spuse nimic şi imediat după cină ieşi din cort şi nu se mai întoarse decât mult după ce Jennifer adormise.

A doua zi dimineaţă, Jenny rămase uimită să o vadă pe Brenna condusă spre cort. Hainele cenuşii pe care le

îngropaseră lângă pârâu erau prea murdare ca să mai fie purtate și Brenna era acum înveşmântată într-o tunică, pantaloni și cizme înalte, moi, evident împrumutate de la unul dintre paji.

După ce o îmbrățișa fierbinte, Jenny își trase sora jos, lângă ea și era

gata să se lanseze într-o discuţie despre o posibilă evadare, când privirea îi căzu pe o pereche de cizme bărbăteşti, vizibile între baza cortului şi sol. Cizme cu pinteni auriţi, pe care aveau dreptul să-i poarte doar cavalerii.

— Cum te simţi,

surioară? întrebă Brenna îngrijorată.

— Foarte bine, răspunse Jenny, întrebându-se care dintre cavaleri se afla afară, deşi, indiferent cine era, primise ordin să asculte ce vorbeau fetele. Brusc, o idee îi străfulgera mintea şi

Jenny adăugă, încet:

— De fapt, dacă aş fi ştiut cât de bine aveam să fim tratate aici, nu aş mai fi încercat evadarea aceea imposibilă.

— Ce? răspunse Brenna uluită.

Jenny îi făcu semn să tacă, apoi îi cuprinse capul între palme şi i-l

întoarse, cu privirea spre cizmele negre de afară. Spuse, într-o şoaptă abia auzită:

— Dacă i-am putea convinge că nu mai vrem să evadăm, vom avea şanse mult mai mari să reuşim asta. Brenna, trebuie să plecăm de aici înainte ca

tata să capituleze. Dacă face asta, o să fie prea târziu.

Brenna dădu din cap în semn că a înţeles şi Jenny continuă:

— Ştiu că nu am simţit deloc asta când am fost capturate, dar ca să-ţi spun adevărul, mi-a fost cumplit de frică

singură pe dealuri, în noaptea în care am încercat să evadăm. Și când am auzit urletul lupului...

— Lup! Parcă ziceai că a fost o bufniță! strigă Brenna.

— Nu, dacă mă gândesc mai bine, sunt aproape sigură că a fost

un lup cumplit! Dar adevărul este că aici suntem în siguranță – nu vom fi nici omorâte și nici molestate, așa cum am crezut la început, deci nu mai există nici un motiv să riscăm să încercăm din nou să evadăm și să ne găsim singure drumul

spre casă. Foarte curând, într-un fel sau altul, tata o să ne elibereze.

— Ah, da, așa zic și eu, strigă aproape Brenna, când Jenny îi făcu semne să-și dea acordul cu voce sonoră.

Așa cum sperase Jennifer, Ștefan Westmoreland care

stătuse de pază afară, în fața cortului, raportă cele auzite. Royce ascultă cu considerabilă surpriză, dar logica din spatele aparentei voințe a lui Jenny să se resemneze în captivitate părea de necontestat. Logică părea și dorința lui Jennifer de a aștepta

liniştită în captivitate şi la fel erau şi motivele pe care i le dăduse surorii ei, pentru această decizie.

Şi astfel, în ciuda unei oarecare reţineri instinctive, Royce porunci reducerea santinelelor din jurul cortului său de la patru

la una, iar această santinelă era Arik, a cărui misiune era în exclusivitate asigurarea pazei captivelor. Abia dăduse acest ordin, că Royce se pomeni oprindu-se ori de câte ori avea ocazia, să se uite spre cortul său – întotdeauna aşteptându-

se să vadă o hălăciugă de păr roşu-auriu încercând să se strecoare afară. Când trecură două zile şi Jenny rămase ascultătoare în cort, reveni şi asupra celuilalt edict şi o anunţă pe Jenny că i se permitea să petreacă zilnic o oră cu sora ei. Pentru ca apoi să

se îndoiască de înţelepciunea acestei decizii.

Jennifer, care era cât se poate de conştientă de motivaţia acestor schimbări, îşi jură să exploateze orice altă ocazie pentru a-i întări contelui încrederea greşită în ea, amăgindu-l

astfel să relaxeze şi mai mult paza.

În seara următoare, soarta îi oferi ocazia cea mare şi Jenny se grăbi să profite de ea: ieşise tocmai afară din cort, cu Brenna, cu gândul de a-i spune lui Arik că ar dori să se plimbe puţin mai departe decât doar în

jurul cortului, zona în care li se permisese să facă mişcare, când Jenny deveni dintr-o dată conştientă de două lucruri: primul era că Arik şi garda Lupului Negru se aflau la o distanţă de mai bine de douăzeci şi cinci de metri mai încolo,

ocupaţi cu o gâlceavă care se iscase între bărbaţi; al doilea era că, departe mult, în stânga ei, contele se întorsese ca să le urmărească pe Jennifer şi pe Brenna.

Dacă nu ar fi ştiut că era urmărită, Jenny poate că ar fi încercat să fugă în pădure,

împreună cu Brenna, dar cum își dăduse seama că el le-ar fi observat imediat, făcu ceva cu mult mai bun: atentă să lase impresia că ignora faptul că erau observate, Jenny își petrecu brațul pe după al Brennei și arătă spre Arik, apoi se îndepărtă

de pădure, menţinându-se ascultătoare în perimetrul cortului, aşa cum li se spusese să facă. Făcând astfel, Jenny îi cree lui Royce, cu abilitate, impresia că şi fără pază poate fi crezută că nu încearcă să evadeze.

Schema funcţiona

magnific. În noaptea aceea, Royce, Ştefan, Arik şi paza Lupului se întrunică să discute ridicarea taberei, a doua zi şi începerea marşului de treizeci de mile spre nord-est, spre castelul Hardin, unde armata se va odihni, în aşteptarea întăririlor care aveau să

sosească de la Londra. În timpul discuțiilor și a cinei care urmă, comportamentul lui Royce Westmoreland față de Jenny deveni galant.

— Nu vor mai exista nici un fel de restricții în ceea ce privește vizitele la sora ta.

Jenny, care se pregătea tocmai să se aşeze pe teancul de blănuri, se opri în mijlocul acţiunii, uimită de neobişnuita amabilitate din tonul lui şi îşi ridică privirile spre el. O cuprinse o senzaţie ciudată, inexplicabilă dar palpabilă, la vederea

chipului mândru, aristocratic. Era ca şi cum acesta încetase să se mai gândească la ea ca la un duşman şi o ruga să facă la fel şi nu ştiu cum să reacţioneze.

Uitându-se în ochii aceia argintii, fără fund, instinctul o preveni că dacă i-ar oferi un

armistițiu, l-ar putea face și mai periculos decât fusese până acum, ca dușman al ei, dar mintea ei respinse această noțiune, pentru că nu avea logică pentru ea. În mod clar, ar putea numai să profite dintr-o prietenie de suprafață între ei și la drept

vorbind, chiar îi plăcuse atmosfera destinsă creată în timp ce-i cosea rana, acum câteva nopți.

Deschise gura să-i mulțumească pentru ofertă, dar se opri. I se păru o trădare să-i mulțumească răpitorului ei pentru îngăduință, să pretindă că totul era

iertat şi că erau, mă rog, prieteni. Mai mult, deşi se simţea uşurată că în aparenţă reuşise să-l facă să aibă încredere în ea, se simţea ruşinată pentru înşelătoria şi duplicitatea la care recursese pentru asta. De mic copil, Jenny fusese deschisă şi

cinstită, comportament care o adusese adesea în conflict cu tatăl ei şi care în final o făcuse să-şi provoace fratele vitreg la un duel de onoare, mai curând decât să încerce să-l bată cu propriul joc al acestuia, duplicitatea. Cinstea şi francheţea ei o

aduseseră, drept pedeapsă, la mănăstire. Şi totuşi, aici fusese obligată să recurgă la înşelătorie şi cu toate că eforturile îi fuseseră răsplătite iar cauza ei merita totul, se simţi oarecum ruşinată pentru ceea ce făcea. Mândria, cinstea şi disperarea

purtau în ea un război şi conştiinţa ei era asaltată în această încăierare.

Încercă să se, gândească ce ar face Mama Ambrose în această situaţie, dar pur şi simplu nu-şi putea imagina pe nimeni care, în primul rând, ar putea-o răpi pe stareţă,

sau să o trântească pe un cal asemenea unui sac cu grăunțe și toate celelalte lucruri pe care le suportase Jenny de când se afla aici.

Dar un lucru era sigur, Mama Ambrose se purta just cu toată lumea, indiferent cât de provocatoare erau

împrejurările.

Contele îi oferea lui Jenny un armistiţiu, chiar un fel de prietenie, putea vedea asta în căldura din ochii lui; o putea auzi în blândeţea vocii lui adânci, baritonale. Nu putea, nu îndrăznea să-i refuze încrederea.

Viitorul clanului depindea de posibilitatea ei de a evada – sau de a fi salvată, pentru că, în mod sigur vor încerca să facă asta înainte de a capitula. Iar în acest scop, Jenny avea nevoie de libertate în tabără, cât se putea. Indiferent

de sentimentul de rușine, nu-i putea refuza armistițiul oferit. Și nici nu-i putea refuza prietenia, fără să riște să-i piardă încrederea. Putea, cel puțin, să-i întoarcă această prietenie cu oarecare sinceritate și onestitate.

Decizând acest lucru

după o lungă perioadă de tăcere, Jenny se uită la conte, își ridică bărbia și-i acceptă oferta de armistițiu cu o neintenționat de rece înclinare a capului.

Mai curând amuzat decât enervat de ceea ce interpreta greșit ca „regala" ei acceptare a

îngăduinței sale, Royce își încrucișa brațele peste piept și-și sprijini coapsa de masă, cu sprâncenele arcuite, amuzat. În timp ce Jennifer se așeză printre blănuri, strângându-și picioarele sub ea, spuse:

— Jennifer, pe când erai la mănăstire, nu ți

s-a spus să eviţi cele şapte vicii?

— Sigur că da.

— Inclusiv mândria? şopti el distras de lumina lumânărilor, care strălucea în şuviţele părului ei revărsat în cascade pe umeri.

— De fapt, eu nu sunt mândră, răspunse

Jenny cu un zâmbet răpitor, înțelegând că acesta se referea, fără îndoială, la întârziata, mai curând nepoliticoasa ei acceptare a armistițiului. Am multă voință, poate. Și sunt încăpățânată. Și îndărătnică. Dar nu,

cred că nu sunt mândră.

— Zvonurile și propria mea experienţă cu tine mă fac să cred contrariul.

Tonul lui o făcu pe Jenny să râdă și Royce fu captivat de bucuria molipsitoare, de frumuseţea râsului ei. Nu mai auzise până

atunci muzica râsului ei şi nici nu mai văzuse strălucirea acestuia în ochii ei. Aşezată pe o grămadă de blănuri luxuriante, râzând în sus, spre el, Jennifer Merrick era un spectacol de neuitat. Îşi dădu clar seama de asta, aşa cum ştiu că existau toate

şansele să o găsească şi pe ea la fel de irezistibilă dacă s-ar aşeza acum lângă ea. Ezită, privind-o, rememorând în tăcere toate motivele pentru care trebuia să rămână acolo unde se afla – şi apoi, cu un scop cu grijă tăinuit, făcu exact contrariul.

Întinzând mâna, luă două cupe și carafa cu vin de pe masă, de lângă coapsa lui și le aduse pe toate trei la teancul cu blănuri. Turnând vin în carafe, îi oferi ei una.

— Ți se spune Jennifer cea mândră, știai asta? o întrebă el zâmbind în jos, spre

chipul ei fermecător.

Neştiind că se afunda cu viteza fulgerului într-un teritoriu periculos, necunoscut, Jenny ridică din umeri, cu ochii dansând voioşi.

— Presupun că ăsta este doar un zvon, drept rezultat al întâlnirii mele cu Lordul Balder.

Ție ți se spune „Urgia Scoției” și se zice că tu omori copii și le bei sângele.

— Adevărat? spuse Royce scuturându-se exagerat, în timp ce se așeza jos, lângă ea. Pe jumătate glumind, adăugă:

— Nici o mirare că

sunt *persona non grata* în cele mai bune castele ale Angliei.

— Chiar aşa? întrebă ea intrigată şi încercând să-şi învingă o bruscă şi absurdă pornire de compasiune. Putea fi *Urgia Scoţiei*, dar lupta pentru Anglia şi i se părea cumplit de

nedrept ca proprii lui oameni să-l respingă.

Ridicându-și cupa, Jenny sorbi câteva înghițituri ca să-și potolească nervii, apoi coborî pocalul greu, studiindu-l pe Royce în lumina lumânărilor de seu de pe masa din capătul celălalt al

cortului. Tânărul Gawin se afla în partea opusă, părând scufundat în nesfârşita sarcină de a lustrui armura stăpânului său, cu nisip şi oţet.

Decise că nobilimea engleză era cât se poate de ciudată, pentru că în Scoţia, bărbatul de lângă

ea ar fi fost considerat un erou extrem de frumos și binevenit în orice castel unde ar fi existat o fată de măritat! Adevărat, exista o oarecare aroganță întunecată în el; contururile dure, aspre ale maxilarului și bărbiei sale trădau o

determinare de granit și o autoritate implacabilă, dar în ansamblu avea un chip frumos, masculin. Era imposibil să-i ghicești vârsta; o viață petrecută în vânt și soare săpase riduri la colțurile ochilor și șanțuri în jurul gurii. Presupuse că era mult

mai în vârstă decât arăta de fapt, de vreme ce nu-și amintea să fi existat o vreme în viața ei, când să nu fi auzit de faptele Lupului. Brusc, își spuse că era foarte ciudat că acesta își petrecuse viața în lupte și nu se gândise să se însoare și să aibă urmași care să-i

moştenească toate bogăţiile pe care precis că trebuia să le fi strâns.

— De ce ai decis să nu te căsătoreşti? spuse ea dintr-o dată, ca apoi să nu-i vină să creadă că a întrebat aşa ceva.

Chipul lui Royce trăda uluirea când înţelese că, la douăzeci

şi nouă de ani aceasta îl privea, evident, ca fiind trecut de mult de vârsta posibilităţii de a se mai căsători. Refăcându-şi expresia, o întrebă amuzat:

— Tu d e c e crezi că nu am făcut asta?

— Pentru că nu te-a vrut nici o doamnă

potrivită? se aventură ea curajos, privindu-l pieziş cu un zâmbet impertinent, pe care Royce îl găsi al naibii de irezistibil.

În ciuda faptului că primise nenumărate astfel de oferte, Royce zâmbi vag.

— Presupun că îţi

închipui că este prea târziu pentru mine?

Jenny confirmă din cap, zâmbind.

— Se pare că amândoi suntem destinaţi burlăciei.

— Ah, dar tu eşti o fată bătrână ca urmare a dorinţei tale, ori aici este diferenţa dintre noi.

Savurând enorm momentul, Royce se lăsă într-un cot, studiindu-i obrajii rozalii din cauza vinului.

— Unde crezi am greșit eu?

— Nu pot ști asta, firește. Dar presupun, continuă ea după un moment de ezitare, că

pe câmpul de luptă nu prea ai ocazia să întâlnești doamne potrivite.

— Adevărat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții aducând pacea.

— Singurul motiv pentru care nu există pace este pentru că tu o

întrerupi mereu, cu asediile tale blestemate și cu interminabilele tale lupte. Englezii nu pot suporta asta la nesfârșit, îl informă ea sever.

— Adevărat? o întrebă el sec, bucurându-se de inteligența ei la fel cum se bucurase de râsul ei,

puţin mai devreme;

— Categoric. Tu şi armata ta abia v-aţi întors din luptele cu noi, la Cornwal ...

— La Cornwall luptam pe pământ englez, îi reaminti el blând, pentru că iubitul tău Rege James – care, apropo, are întâmplător

o bărbie slabă – ne-a invadat pe noi, în încercarea de a-l urca pe tron pe soţul verişoarei lui.

Jenny ripostă, indignată:

— Ei bine, Perkin Warbeck este, întâmplător, regele de drept al Angliei şi regele

James ştie asta! Perkin Warbeck este fiul de mult pierdut al lui Edward al IV-lea.

— Perkin Warbeck, o contrazise Royce plat, este fiul de mult pierdut al unui barcagiu flamand.

— Asta este doar părerea ta.

Cum Royce părea să nu mai vrea să comenteze pe această temă, Jenny aruncă o privire furișă spre fața lui aspru cizelată.

— Regele James are cu adevărat bărbia slabă? izbucni ea.

— Da, confirmă Royce zâmbindu-i.

— În sfârşit, noi însă nu comentam înfăţişarea lui, spuse ea cu aroganţă, digerând informaţia despre regele ei, despre care se spunea că era frumos ca un zeu. Noi discutam despre nesfârşitele tale războaie, înainte de noi, te-ai luptat cu irlandezii,

apoi...

Royce o întrerupse cu un zâmbet ironic:

— M-am luptat cu irlandezii pentru că *ei* l-au încoronat rege pe Lambert Simel și apoi ne-au invadat pe noi, în încercarea de a-l pune pe tron în locul lui Henric.

După cum vorbea el, lăsa să creadă că Scoţia şi Irlanda greşeau şi ea efectiv nu se simţea suficient de informată ca să dezbată cum trebuia chestiunea aceasta. Spuse, cu un oftat:

— Presupun că nu există nici o îndoială pentru ce te afli acum

aici, atât de aproape de granița noastră. Aștepți să-ți sosească mai mulți oameni, după care Henric vrea să te trimită în Scoția, să-ți porți luptele tale sângeroase împotriva noastră. Toți din tabără știu asta.

Decis să ghideze conversația înapoi, spre

topica relaxată dinainte, Royce spuse:

— După câte-mi amintesc eu, discutam despre inabilitatea mea de a-mi găsi o soţie potrivită şi nu despre scopul bătăliilor mele.

Fericită de schimbarea subiectului, Jenny reveni deliberat la

subiectul precedent. După un minut, spuse:

— Precis că ai fost la curtea lui Henric și ai cunoscut doamne, acolo?

— Așa este.

Jenny își sorbi vinul într-o tăcere gânditoare, studiind bărbatul înalt, aplecat lângă ea, cu un

picior ridicat, cu mâna odihnindu-se comod pe genunchi, cât se poate de în elementul lui într-un cort pe câmpul de luptă. Totul la el trăda războinicul. Chiar și acum, în repaus, trupul lui emana forța prădătorului; umerii lui erau incredibil de lați,

brațele și pieptul umflate de mușchi sub tunica de lână bleumarin, iar mușchii de la picioare și coapse se conturau clar prin pantalonii grei de lână neagră, deasupra cizmelor înalte. Ani de zile de purtat armura și de mânuit paloșul îl

întăriseră pentru luptă, dar Jenny nu-şi putea închipui că o astfel de viaţă îl putea avantaja când se afla la curte, sau măcar pregăti ca să se potrivească cu oamenii de acolo. Deşi ea nu fusese niciodată la curte, auzise fel de fel de poveşti despre opulenţa

de acolo și despre sofisticarea celor care o populau. Brusc, își dădu seama cât de cumplit de nelalocul lui trebuia să arate și să se simtă acest luptător, într-un astfel de loc.

— Tu… tu nu te simți în largul tău cu oamenii de la curte, nu? se

aventură ea ezitant.

— Nu chiar, spuse Royce distras de miile de emoţii care dansau în ochii ei expresivi.

Recunoaşterea lui îi înmuie inima bună, pentru că Jenny ştia mai bine decât oricine cât de umilitor şi de dureros este să nu te simţi la

locul tău tocmai printre oamenii care dorești cel mai mult să te accepte. I se părea greșit, injust, ca acest bărbat care își risca zilnic viața pentru Anglia să fie respins de proprii lui oameni.

— Sunt convinsă că greșeala nu îți aparține, spuse ea miloasă.

— Atunci unde crezi că se află? întrebă el cu un zâmbet vag în colțurile gurii frumos modelate. De ce nu mă simt eu confortabil la curte?

— Vorbim despre sentimentele tale când te afli în preajma doamnelor sau a

bărbaţilor? întrebă ea simţind o bruscă dorinţă de a-l ajuta, rezultatul în parte a milei, în parte a vinului puternic şi în parte, a reacţiei la privirea lui deschisă, neclintită.

— Dacă este vorba de doamne, aş putea să te ajut eu, se oferi ea. Ai...

ai primi nişte sfaturi?,

— Te rog, neapărat. Reţinându-şi un zâmbet, Royce îşi îndulci expresia într-o admirabilă imitare a celei mai sincere gravităţi.

— Spune-mi cum să mă descurc cu doamnele când sunt la curte, astfel

încât data viitoare să am atâta succes încât una dintre ele să mă accepte ca soţ.

— Oh, nu-ţi pot promite că vor dori să se mărite cu tine, izbucni ea fără să se gândească.

Royce se înecă cu vinul şi-şi şterse picăturile din colţul

gurii.

— Dacă intenţia ta era să-mi întăreşti încrederea în mine, spuse el cu glasul încă sugrumat de râs, atunci faci o treabă proastă, doamna mea.

— Nu am vrut să spun... sincer, eu am... se bâlbâi Jenny nefericită.

— Poate că ar trebui să facem schimb de sfaturi, continuă el plin de bunăvoinţă. Tu îmi spui cum doreşte să fie tratată o doamnă cu o educaţie aleasă, iar eu o să-ţi atrag atenţia asupra pericolelor de a demola încrederea în sine a unui bărbat. Hai, mai bea

puţin vin, adăugă el cu blândeţe, întinzând mâna în spatele lui, după carafă şi mai turnând puţin în cupa ei. Se uită peste umăr la Gawin şi imediat după aceea pajul lăsă jos scutul pe care-l lustruia şi părăsi cortul.

— Haide, continuă-ţi

sfaturile, sunt nerăbdător să le aud, spuse Royce, după ce ea mai sorbi puţin din vin. Să presupunem că mă aflu la curte şi am intrat tocmai în salonul reginei. În jurul ei se află câteva doamne frumoase iar eu sunt decis ca una dintre ele să devină soţia

mea...

Cu ochii măriţi de şoc, Jane sări:

— Fără nici cea mai mică preferinţă, nu? Royce își lăsă capul pe spate și râse cu atâta putere, încât sunetul neobișnuit făcu trei oameni din garda lui să intre în goană în cort să

vadă ce se întâmplă. Făcându-le scurt semn să iasă, Royce se uită la nasul ei obraznic, care se mai încreţea încă dezaprobator şi îşi dădu seama că tocmai se prăbuşise într-un abis fără precedent, în aprecierile ei. Înăbuşindu-şi un nou

acces de veselie, spuse cu ruşinată pocăinţă:

— Am spus clar că doamnele erau toate frumoase, nu?

Expresia ei se limpezi şi zâmbi, confirmând cu o înclinare a capului.

— Asta este adevărat. Dar uitasem că frumuseţea este ceea ce

contează cel mai mult, pentru un bărbat.

— La început, asta este ce contrează cel mai mult, o corectă Royce. Bine, fie. Ce trebuie să fac, acum că am... identificat obiectul intențiilor mele matrimoniale?

— Ce ai face tu, în

mod normal?

— Tu ce crezi că aş face?

Jenny îşi încreţi sprâncenele delicate şi amuzamentul îi apăru în colţurile gurii ei generoase, în timp ce îl studia, gândindu-se la răspuns.

— Pe baza celor ce

ştiu eu despre tine, nu pot decât să presupun că o vei ridica în poala ta, încercând să-i obţii acordul, prin bătaie.

— Vrei să spui că nu aşa trebuie procedat? spuse Royce cât se poate de serios.

Jenny văzu umorul care îi juca în ochi;

izbucni în râs şi Royce auzi parcă muzica umplându-i cortul.

— Doamnele… adică doamnele cu o educaţie aleasă, au idei foarte clare despre modul în care doresc să fie tratate de bărbatul care le cucereşte inima, lămuri Jenny după un minut, cu

o privire care implica fără echivoc faptul că experiențele lui anterioare fuseseră cu femei de o altă categorie.

— Şi cum anume visează o doamnă cu educație aleasă să fie tratată?

— Cavalereşte,

desigur. Dar e mai mult decât atât, adăugă ea cu o privire melancolică în ochii de safir. O doamnă dorește ca atunci când cavalerul ei intră într-o încăpere plină de lume, să nu aibă ochi decât pentru ea. Să fie orb la orice altceva, în afara frumuseţii ei.

— În cazul acesta îl paște pericolul iminent să se împiedice de propria lui sabie, sublinie Royce neînțelegând că Jennifer vorbea despre propriile ei vise.

Aceasta îi aruncă o privire plină de mustrare, adăugând cu

emfază:

— Şi îi place să creadă că el are o natură romantică, ceea ce, evident, nu ai tu!

— Nu, dacă a fi romantic înseamnă să-mi bâjbâi drumul prin încăperi ca un orb, glumi el. Dar continuă – ce altceva le mai place

doamnelor?

— Loialitate şi devotament. Şi cuvinte, mai ales cuvinte.

— Ce fel de cuvinte?

— Cuvinte de dragoste şi de tandră admiraţie, spuse Jenny visătoare. O doamnă vrea să-l audă pe cavalerul ei spunându-i

că o iubeşte mai presus de orice şi că pentru el, ea este frumoasă. Vrea ca acesta să-i spună că ochii ei îi amintesc de mare sau de cer şi că buzele ei îi amintesc de petalele unui trandafir...

Royce o studia cu gura căscată.

— Tu chiar visezi ca

un bărbat să-ţi spună asemenea lucruri?

Jennifer păli ca şi cum ar fi pălmuit-o, dar păru să ignore totul.

— Chiar şi fetele şterse au vise, milord, sublinie ea cu un zâmbet.

— Jennifer, spuse Royce brusc, amuzat şi

ros totodată de remuşcări, tu nu eşti ştearsă. Tu eşti... Şi mai atras acum de ea, o studie minunându-se de înfăţişarea ei, dar ce-l atrăgea la ea era ceva mai mult decât faţa sau trupul ei; Jennifer Merrick avea o aură de bunătate care îl încălzea,

un spirit mândru care îl provoca – şi o iradiere care îl atrăgea spre ea cu o forţă din ce în ce mai mare.

— Tu nu eşti ştearsă.

Jennifer chicoti fără ranchiună şi-şi scutură capul.

— În niciun caz nu încerca să-ţi ameţeşti

doamna visurilor tale flatând-o cu asemenea cuvinte mincinoase, milord, pentru că nu o să ai succes!

— Dacă nu-mi pot supune doamna prin bătaie și nici nu o pot îmbrobodi cu vorbe, răspunse Royce preocupat de gura ei

roz, presupun că va trebui să mă bazez pe unica mea pricepere...

Își lăsă ultimul cuvânt să plutească în aer, până când Jenny nu-și mai putu reține curiozitatea fascinată.

— La ce pricepere te referi?

Ochii lui scânteiară și

spuse cu un zâmbet răutăcios:

— Modestia mă împiedică să spun.

— Nu fi ruşinos, spuse Jenny atât de curioasă, încât nici nu-i văzu mâna care se ridicase spre umărul ei.

— Ce faci atât de bine, încât o doamnă să-

şi dorească să se mărite cu tine pentru asta?

— Eu cred că mă pricep foarte bine la... la sărutat, spuse Royce, cu mâna curbându-i-se pe umărul ei.

— La să... sărutat! izbucni ea dându-se repede înapoi. Este de necrezut că vrei să te

fălești cu asta în fața mea!

— Nu mă făleam, contracara Royce rănit. Vroiam doar să mă crezi că sunt cu adevărat foarte bun la așa ceva.

Jenny încercă disperată să, lase impresia că îl dezaproba cu fermitate, dar eșua

lamentabil; buzele îi tremurau de râs, la gândul că „Urgia Scoţiei” se mândrea nu cu îndemânarea lui la lansarea lanciei sau la spadă ci la sărutat!

— Să presupun că ideea asta îți stârnește râsul? comentă Royce.

Jenny scutură din cap

cu atâta convingere încât părul îi căzu pe umeri, dar ochii îi dansau de amuzament.

— Este... este nostim, spuse ea sufocându-se de râs, că nu pot accepta, în mintea mea imaginea asta despre tine.

Fără să o prevină,

mâna lui se ridică şi se arcui în jurul braţului ei, trăgând-o ferm spre el.

— Atunci de ce să nu apreciezi singură? îi propuse el delicat.

Jenny încercă să se dea înapoi.

— Nu fi prost! Nu aş putea – nu pot! Brusc, nu-şi mai putu smulge

privirile de la buzele lui. Te cred bucuroasă pe cuvânt. Bucuroasă!

— Nu, simt că trebuie să-ţi dovedesc.

— Nu este nevoie, strigă ea disperată. Cum ţi-aş putea aprecia priceperea, dacă nu am mai fost niciodată sărutată, în viaţa mea?

Această recunoaştere nu-l făcu pe Royce decât să o dorească şi mai mult, el care era obişnuit cu femei a căror experienţă în pat rivaliza cu a lui. Buzele i se curbară în zâmbet, dar mâna se strânse mai tare pe braţul ei, trăgând-o inexorabil mai

aproape, în timp ce își ridica cealaltă mână spre umărul ei.

— Nu! spuse Jenny încercând inutil să se smulgă.

— Insist.

Jenny se întări pentru un fel de necunoscut de ea asalt fizic; în gâtlejul ei își făcu loc un scâncet

de groază, dar în clipa următoare își dădu seama că nu avea de ce să se teamă. Buzele lui erau reci pe ale ei și surprinzător de catifelate, în timp ce se frecau ușor de gura ei închisă. Încremenită, cu mâinile pe umerii lui, ținându-și trupul rigid

departe de al lui, rămase imobilă, în timp ce pulsul începea să i se înteţească şi ea încerca cu disperare să savureze plăcerea de a fi sărutată, păstrându-şi totuşi sângele rece.

Royce scăzu presiunea mâinilor, atât cât să-i permită să-şi

îndepărteze buzele apăsate de ale lui.

— Poate că nu mai sunt atât de bun cum credeam odată, spuse el ascunzându-și cu grijă amuzamentul. Pot jura că mintea ta lucra tot timpul.

Iritată, alarmată și profund confuză, Jenny

lupta totuşi cu disperare să nu se împotrivească sau să nu facă ceva ce ar fi putut distruge echilibrul fragil al tentativei lor de împrietenire.

— A... adică? întrebă ea acut conștientă de faptul că trupul lui puternic era acum întins

practic pe şi lângă ea, cu capul pe blănuri, în cel mai desfrânat mod.

— Adică tu crezi acum că sărutul nostru a fost ceva la care să viseze doamnele cu educaţie aleasă?

— Te rog, dă-mi drumul.

— Credeam că vroiai

să mă ajuți să înțeleg ce le face plăcere doamnelor cu educație aleasă, ca tine.

— Săruți foarte bine! Exact așa cum visează doamnele să fie sărutate! strigă Jenny cu disperare, dar Royce se uită doar la ea cu o expresie îndoită,

refuzând să-i dea drumul.

— Efectiv nu mă simt sigur pe mine, glumi el urmărind micile scântei de furie din ochii albaştri, incredibili.

— Atunci exersează pe altcineva!

— Din nefericire, Arik nu mă atrage, spuse

Royce şi înainte ca ea să poată aduce o altă obiecţie, schimbă brusc tactica, spunând amabil:

— Constat totuşi că dacă ameninţările cu pedeapsa fizică nu au efect asupra ta, am descoperit până la urmă, ce anume are.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că pe viitor, când vreau să te fac să mă asculţi, pur şi simplu te sărut, ca să te conving. Ăsta e un lucru care văd că te îngrozeşte.

Imaginea cu ea sărutată – fără îndoială în faţa oamenilor lui – ori de câte ori se

împotrivea, o alarmă cumplit. Sperând că vorbind calm, rezonabil, în loc să protesteze cu aprindere, îl va putea convinge să renunțe la pretenția lui, spuse:

— Nu teamă simt eu, mai curând o lipsă de interes. Royce îi aprecie trucul cu un amestec de

admiraţie şi amuzament, dar acest lucru nu făcu decât să-i amplifice inexplicabila insistenţă de a-i simţi reacţia.

— Adevărat? spuse el blând, cu privirea acoperită de gene grele fixată pe buzele ei. În timp ce vorbea, mâna i

se curbă în jurul capului ei, apăsându-l inexorabil în jos, centimetru cu centimetru, până când răsuflarea lui caldă se amestecă cu a ei şi privirile li se înlănţuiră insistent, ştiind că ochii cenuşii îi capturează pe cei îngroziţi, de un albastru ademenitor,

făcându-i ostatici, în timp ce-şi apropia buzele? de ale ei. Jenny simţi ca un cutremur în tot sistemul ei nervos şi închise ochii, iar buzele lui începură să se mişte pe ale ei, explorând cu atenţie şi posedare fiecare curbă delicată şi contur tremurător.

Royce îi simţi buzele lăsându-se moi, involuntar, îi simţi braţele tremurânde cedând, sânii venind să se odihnească pe pieptul lui, bătăile puternice ale inimii. Mâna care-i ţinuse apăsată gura de a lui îşi slăbi presiunea în acelaşi timp în care

buzele o crescură pe a lor. Rostogolind-o pe spate, se întinse deasupra ei, sărutând-o tot mai intens, plimbându-și mâna încet pe laterala ei și pe coapsă. Își strecură vârful limbii prin crăpătura buzelor ei, forțând pătrunderea,

insistând ca acestea să se despartă și când în sfârșit se întâmplă așa, limba îi plonja în dulceața gurii și se retrase încet, apoi plonja din nou, imitând actul pe care începuse să și-l dorească cu periculoasă determinare. Jenny ofta sub el, devenind ca o

stană, dar apoi, brusc, întreaga tensiune se scurse din ea, în timp ce o cutremurătoare explozie de plăcere se revărsa în trupul ei. Total neştiutoare faţă de felul de pasiune încinsă pe care o trezea Royce în ea, deliberat, competent, Jenny se

simţi contaminată de aceasta, sedusă, până la a uita că era răpitorul ei.
Acum era iubitul, aprins, persuasiv, blând, doritor. O cuprinse un sentiment de tandreţe şi cu un geamăt surd de neajutorată capitulare, îşi îndoi mâna pe după gâtul lui, mişcându-şi

buzele pe ale lui cu ardoare crescândă.

Gura lui Royce deveni tot mai insistentă, limba lui cerând, lovind, în timp ce mâna îi aluneca neîncetat în sus pe corsajul ei, mângâindu-i sânii, apoi din nou în jos, dezlegându-i cureaua și strecurându-

se pe sub tunica ei. Jenny simți mângâierea fermă, alunecătoare, a mâinii lui bătătorite pe sânul gol, în același timp în care buzele ei erau cuprinse într-un sărut devorator.

Gemu sub asaltul senzual și în Royce explodă dorința când îi

simți carnea umflându-se sub palma lui, sfârcul înălțându-i-se mândru spre el. Își frecă ușor degetele înainte și înapoi pe excrescența impudică, apoi o prinse între degete, frecând-o între ele. Simți pe gură oftatul ei de plăcere șocată, în timp ce

degetele îi săpau convulsiv în umerii lui şi îl săruta adânc, ca şi cum ar fi vrut să-i întoarcă plăcerea pe care i-o oferea el.

Uluit de dulceaţa înnebunitoare a răspunsului ei, Royce îşi îndepărtă gura de a ei, privind în jos la faţa

aprinsă, contaminată de plăcere, continuând să-i mângâie sânul, spunându-şi că într-o clipă o va lăsa în pace.

Femeile cu care se culcase el nu vroiau, niciodată să fie seduse sau mânuite cu delicateţe. Ele vroiau violenţa şi puterea care

făceau parte din legenda lui. Ele vroiau să fie cucerite, supuse, luate cu forța, folosite – de Lup. Numărul femeilor care-l implorau în pat „lovește-mă”, era prea mare ca să-l mai țină minte. Îi fusese atribuit rolul de cuceritor sexual, rol pe care-l acceptase

de-a lungul anilor, dar cu tot mai dese simptome de plictiseală şi, în ultima vreme, de dezgust.

Royce îşi luă încetişor mâna de pe sânul ei umflat, poruncindu-şi să o lase în pace, să pună capăt la ceea ce începuse, să pună capăt

acum. Ştia că fără îndoială, mâine va regreta că a lăsat lucrurile să meargă atât de departe. Dar își spuse că dacă tot avea să regrete, atunci de ce să nu aibă ceva substanţial de regretat? Şi cu o oarecare idee pe jumătate formată de a-și

permite şi lui şi ei încă puţin din plăcerea pe care se părea că o găsiseră amândoi în noaptea aceasta, Royce se apleacă și o sărută, în timp ce-i deschidea și-i înlătura tunica. Privirea îi coborî, rămânând fascinată de banchetul ispititor care i se oferea.

Sâni minunaţi, rotunzi şi plini, în vârf cu sfârcuri rozalii, întăriţi în muguri duri, de dorinţă, înfiorându-se sub privirea lui; pielea ei era moale ca smântâna, strălucind în lumina focului, neatinsă ca zăpada proaspăt căzută.

Inspirând adânc, să se

liniştească, îşi smulse privirile de la sâni spre buze, apoi spre ochii ei care fermecau, în timp ce-şi desfăcea tunica, înlăturând-o din drum, pentru ca astfel să poată simţi ridicăturile mari, albe, presate pe pieptul lui gol.

Deja adusă aproape

într-o stare de insensibilitate de căldura săruturilor lui, a privirii lui şi a vinului, Jenny se uita cu privirea încețoșată la linia fermă, senzuală a buzelor lui, urmărindu-le cum coborau asupra a lor ei. Închise ochii şi lumea începu să se învârtească

în timp ce gura lui i-o lua pe a ei cu o foame nestăvilită, despărţindu-i buzele şi strecurându-şi limba între ele. Gemu de plăcere când mâna lui îi luă sânul, forţându-i-l în sus, ţinându-l acolo, în timp ce-şi cobora încet pe el pieptul dezgolit, asprit de păr şi

apoi greutatea lui se lăsă peste ea. O acoperi aproape cu trupul lui, trasând săruturi senzuale de la gura ei spre ureche, gâdilându-i ceafa sensibilă cu vârful limbii, apoi explorându-i sânii minunat, până când Jenny începu să se zvârcolească sub el.

Royce își întoarse gura de-a lungul obrazului, spre buze și începu o seducție lentă, erotică iar Jenny începu în curând să geamă încet, în gâtlej. Buzele lui despărțite le acoperiră pe ale ei, forțându-le să se deschidă mai mult, până

când îi captură limba ca și cum ar fi vrut să-i sugă dulceața, apoi i-o dădu pe a lui și Jenny îi reluă instinctiv mișcările și când făcu asta, sărutul deveni sălbatic. Limba lui se împletea cu a ei, mâinile lui îi intrau adânc în păr și Jenny își încolăci brațele pe după

gâtul lui, pierdută într-un sărut care putea cutremura pământul.

Partea de jos a trupului lui se ridică, picioarele lui i le despărţiră pe ale ei şi se strecură între ele, obligând-o să devină vibrant conştientă de rigida lui duritate care

se presa plină de înțeles între pulpele ei. Devastată de foamea primară a pasiunii lui, se agăță de el, înfrânându-și un strigăt de dezamăgire când acesta își smulse gura dintr-a ei, apoi oftă surprinsă când și-o coborî pe sânii ei. Buzele i se închiseră

pe un sfârc, ciugulindu-l cu delicateţe, apoi intensificându-şi strânsoarea, trăgându-l mai tare, până când spinarea ei se arcui şi fiecare părticică a trupului îi fu cuprinsă de valuri şocante de pură plăcere. Şi chiar când îşi spunea că nu

mai poate îndura, el insistă mai mult, smulgându-i un geamăt înfundat. În clipa aceea Royce se opri, întorcându-şi faţa să savureze celălalt sân cu aceeaşi atenţie, în timp ce ea îşi plimba degetele prin părul lui des, negru, ţinându-i incoştientă

capul apăsat asupra ei.

Când simți că sigur o să moară de plăcere, Royce își lăsă greutatea în mâini, ridicându-și pieptul de pe ea. Aerul rece pe pielea ei încinsă, combinat cu absența cărnii lui pe ea, o scoase puțin din starea de euforie inconștientă în

care o adusese el. Jenny deschise cu greu ochii și-l văzu stând deasupra ei, mângâindu-i cu ochi fierbinți sânii cu sfârcurile mândru întărite de limba și buzele și dinții lui.

Panica, întârziată, letargică, o cuprinse în sfârșit pe Jenny, în timp

ce forţa coapselor lui doritoare trimiteau prin ea valuri de dorinţă. Royce dădu să-şi aplece din nou capul spre ea şi terifiantă că prelungise atât de mult clipa aceasta, scutură disperată din cap.

— Te rog, şopti ea gâfâit. Dar el se ridica

deja, cu trupul tensionat, în alertă. O fracţiune de secundă după aceea, un paznic strigă de afară:

— Vă cer scuze, milord, s-au întors oamenii. Fără un cuvânt, Royce se rostogoli şi se ridică în picioare, aranjându-şi repede

hainele şi ieşi afară din cort. Într-o ceaţă de dorinţă întreruptă şi confuzie, Jenny îl privi plecând, apoi luciditatea începu, încet-încet, să-i revină. O cuprinse o ruşine furibundă când se uită în jos şi-şi văzu hainele răvăşite. Le trase la loc, plimbându-şi o

mână tremurândă prin părul într-o sălbatică dezordine. Ar fi fost cât se poate de rău dacă ar fi forţat-o să-i cedeze, dar el nu a făcut asta. Ca şi cum ar fi fost vrăjită, ea se alăturase dornică, frenetică, propriei ei seducţii. Şocul a ceea ce făcuse, aproape făcuse, îi

cuprinse trupul cu un tremur nestăpânit, dar când încercă să dea vina pe el, conştiinţa refuză să facă asta. Începu să se gândească înnebunită la lucruri pe care le-ar putea spune, sau face, la întoarcerea lui, pentru că oricât de naivă era, ştia instinctiv că el o să

vrea să continue de unde o părăsise și inima începu să-i bubuie de teamă, nu de el, ci de ea însăși.

Trecură minute, apoi un ceas și teama ei se transformă în mirare și într-un târziu, într-o epuizare binecuvântată. Ghemuită în blănuri,

ochii i se închiseră, apoi se deschiseră brusc, după ceasuri mai târziu, ca să-l găsească stând în picioare, deasupra ei.

Îngrijorată, îi cercetă trăsăturile dure, implacabile, mintea ei amorţită de somn înregistrând că „iubitul” părăsise cortul şi

asemenea ei, nu mai arăta nici o dorinţă de a-şi continua seducţia.

— A fost o greşeală, spuse el plat, din partea amândurora. Nu o să se mai întâmple.

Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă din partea lui şi în timp ce Royce se întorcea

ieşind repede din cort, afară în noapte, presupuse că aceasta trebuia să fie forma lui de a-și cere scuze pentru cele întâmplate. Buzele i se desfăcură într-o mirare tăcută, apoi îşi închise repede ochii, în clipa în care în cort intră Gawin care se

întinse pe jos, pe salteaua lui de paie, aproape de intrare.

CAPITOLUL ŞAPTE

La răsăritul soarelui, corturile au fost demontate şi pădurea se umplu de zgomot continuu, în timp ce cinci sute de mii de cavaleri, mercenari şi

paji ieşeau din vale, urmaţi de carele grele care scârţâiau sub greutatea bombardelor, a mortierelor, a berbecilor de luptă, a catapultelor şi a întregului echipament şi alimente necesare în timpul asediului.

Pentru Jenny care

călărea alături de Brenna, din greu păzite de cavaleri înarmați, de ambele părți, lumea deveni o ceață ireală de zgomot, de praf și de confuzie interioară. Nu știa încotro se îndreptau, sau unde anume se afla, sau nici măcar cine mai era ea.

Era ca şi cum întreaga lume clocotea şi fiecare se schimbase, într-un fel. Acum, Brenna era cea care îi arunca lui Jenny zâmbete de încurajare, în timp ce Jenny, care crezuse despre ea că era o persoană inteligentă, se pomeni căutând –

tânjind după o privire din partea lui Royce Westmoreland!

L-a văzut de câteva ori, în timp ce venea călare prin dreptul ei şi era ca şi cum şi devenise un străin. Urcat pe un cal uriaş, negru, de luptă şi îmbrăcat într-un negru sinistru, de la

cizmele înalte la mantaua care se drapa pe umerii lui puternici şi flutura în spatele lui, acesta era cea mai înspăimântătoare şi mai puternică siluetă pe care o văzuse Jenny vreodată – un străin ucigaş, hotărât să-i distrugă familia, clanul şi tot ce-i

era ei drag.

În noaptea aceea, întinsă lângă Brenna, uitându-se în sus, la stele, încercă să nu se gândească la oribilul turn de asediu care-şi arunca ameninţătoarea-i umbră peste pajişte, turnul care în curând va fi montat pentru asediul

zidurilor vechi ale cetăţii Merrick. Îl întrezărise înainte printre copacii din vale, dar nu ştiuse ce reprezenta. Sau poate că efectiv nu a vrut să-şi confirme temerile.

Acum însă abia dacă se mai putea gândi la altceva şi se agăţa cu

disperare de presupunerea Brennei că Regele James ar putea trimite forțe care să-i ajute clanul în această bătălie. Și în tot acest timp, o parte din ea refuza să creadă că va avea loc o bătălie. Poate pentru că nu-și putea închipui cu adevărat că

bărbatul care o sărutase şi o atinsese cu atâta tandreţe pasională chiar intenţiona să se întoarcă complet de la ea, să-i măcelărească familia şi clanul. Partea naivă, bună a inimii ei nu-i permitea să creadă că bărbatul care a glumit şi a râs cu ea cu o seară

înainte, poate fi capabil de aşa ceva.

Dar apoi, nici nu putea crede că noaptea trecută a existat cu adevărat. Noaptea trecută el fusese un iubit tandru, persuasiv, insistent. Astăzi era un străin în stare să uite de existenţa ei.

Royce nu uitase de existenţa ei – nici măcar în cea de a doua zi a drumului. Amintirea felului cum se simţise ea în braţele lui, dulceaţa săruturilor şi a mângâierilor ei şovăielnice îl ţinuse treaz două nopţi la rând.

Toată ziua de ieri, în timp ce călărea printre coloanele oamenilor săi, se pomenea căutându-i privirile.

Chiar şi acum, în timp ce călărea în fruntea armatei sale şi-şi strângea ochii în soare, încercând să aprecieze timpul, râsul ei muzical

îi răsuna în minte. Scutură din cap ca și cum ar fi vrut să scape de el dar dintr-o dată iat-o acolo, uitându-se la el cu zâmbetul acela al ei...

— De ce crezi tu că am decis să nu mă însor, spusese el?

— Pentru că nu te-a

cerut nici o doamnă potrivită? îl tachinase ea.

Îi auzi chicotul înfundat când încercase să pară reprobatoare: să nu încerci cumva să-ţi ameţeşti doamna viselor tale cu vorbe flatante stângace, milord, pentru că nu o să prea ai

succes...

După câte ştiu eu despre tine, nu pot presupune decât că o să-ţi trânteşti doamna în poală şi o să încerci să o supui prin bătaie...

Nu-şi putea închipui că o scoţiancă naivă putea avea atâta spirit şi curaj. Royce încerca să

se amăgească,. Spunându-şi că această fascinaţie tot mai mare, această obsesie pentru ostatica lui era doar rezultatul dorinţei pe care o aprinsese în el în urmă cu două nopţi, dar ştia bine că nu doar dorinţa îl ţinea încătuşat: spre deosebire

de majoritatea femeilor, Jennifer Merrick nu a fost nici dezgustată şi nici flatată la gândul că era purtată spre pat de un bărbat al cărui nume era asociat cu pericolul şi moartea. Răspunsul timid, pasionat pe care îl trezise în ea în urmă cu două nopţi, nu datora

nimic fricii; se născuse din tandreţe şi din dorinţă. Deşi cunoştea toate zvonurile care circulau despre el, se oferise totuşi mângâierilor lui cu inocentă dulceaţă. Şi acesta era motivul pentru care nu şi-o putea scoate din minte.

Sau poate, îşi spuse el amar, ea se amăgise pur şi simplu cu gândul că, în ciuda reputaţiei, era de fapt cavalerul virtuos, nepătat, galant, din visurile ei. Această posibilitate, că tandreţea şi pasiunea ei fuseseră rezultatul unei autoamăgiri de fetiţă

naivă, era atât de dezgustător, încât Royce renunță să se mai gândească la ea, decizând ferm să o uite.

La amiază, exact când Jennifer se trântise pe iarbă alături de Brenna să se împărtășească din rația obișnuită de carne

ațoasă de vânat și o bucată de pâine veche, îl văzu pe Arik apropiindu-se. Acesta se opri chiar în fața lor, cu picioarele în cizme plantate la nici un metru și spuse:

— Vino.

Obișnuită deja cu aparenta lipsă de

dorinţă a uriaşului blond de a vorbi mai mult decât era nevoie, Jenny se ridică. Brenna dădu să facă același lucru, dar Arik întinse mâna.

— Nu tu.

Cu mâna încleștată pe braţul lui Jenny, o duse printre sutele de

oameni care se aşezaseră pe iarbă să-şi mănânce festinul spartan, apoi o conduse spre pădurea de lângă drum, oprindu-se în locul unde cavalerii lui Royce păreau să facă de gardă, după copaci.

Sir Godfrey şi Sir Eustace se dădură în lături, cu feţele lor în

mod obişnuit amabile, acum împietrite şi Arik o împinse înainte, cu o mişcare uşoară, care o trimise împleticindu-se într-un luminiş micuţ.

Răpitorul ei stătea pe jos, cu umerii largi rezemaţi de un copac, cu genunchii ridicaţi, studiind-o în tăcere.

Renunţase la manta în căldura zilei, rămânând doar într-o tunică maron, simplă, cu mâneci lungi, pantaloni groşi, maronii şi cizme. Nu mai arăta aşa de mult ca un spectru al morţii şi distrugerii cum i se păruse ieri şi Jenny simţi o absurdă tresărire

de fericire pentru faptul că, era clar, nu uitase de existenţa ei.

Totuşi, mândria o împiedică să-şi arate emoţia. Pentru că habar nu avea cum ar trebui să se poarte sau să simtă, Jenny rămase pe loc, reuşind chiar să-i susţină privirea fixă,

până când tăcerea lui intenţionată o scoase din sărite. Încercând să-şi păstreze tonul politicos, convenţional, spuse:

— Presupun că m-ai chemat?

Din cine ştie ce motiv, întrebarea ei îi aduse lui Royce un

zâmbet ironic, în ochi.

— Ai dreptate.

Frustrată de tonul lui ciudat, ironic, Jenny aşteptă şi spuse apoi:

— De ce?

— Ei da, iată întrebarea.

— Purtăm... purtăm o conversaţie? întrebă Jenny şi spre completa ei

confuzie, Royce îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs bogat, gutural, care răsună în luminiş.

Chipul ei era oglinda unei adorabile confuzii şi Royce redeveni serios, fiindu-i milă de inocenţa care-l făcuse să râdă, dar şi să o dorească mai

mult decât în ultimele două nopţi. Făcu un gest spre cuvertura albă, întinsă pe jos. Pe ea se aflau câteva bucăţele din acelaşi vânat şi pâine din care începuse şi ea să mănânce, împreună cu puţină brânză şi câteva mere. Royce spuse, calm:

— Îmi face plăcere compania ta. Dar m-am gândit și că o să fie mai plăcut pentru tine să mănânci aici, cu mine, decât în câmp deschis, înconjurată de mii de soldați. M-am înșelat cumva?

Dacă el nu ar fi spus că îi făcea plăcere

compania ei, Jenny poate că i-ar fi adus la cunoştinţă că se înşela cu desăvârşire, dar se simţea dezarmată de vocea aceea profund irezistibilă care îi spunea că de fapt îi era dor de ea.

— Nu, recunoscu ea, dar din mândrie şi din

prudență nu se așeză jos lângă el. Luând un măr roșu, strălucitor, se așeză pe o buturugă, mai departe de atingerea lui, dar după câteva minute de conversație oarecare, începu să se simtă total relaxată și cu inimă ciudat de ușoară, în compania lui. O clipă

nu se gândi că acest fenomen ciudat era rezultatul eforturilor lui deliberate de a o face să se simtă în siguranță față de avansurile lui, sau să o facă să uite modul brutal și nepoliticos în care pusese capăt preliminariilor lor de

dragoste de acum câteva nopţi, de teamă ca ea să nu-i respingă abrupt următoarea încercare.

Royce ştia exact ce făcea și de ce făcea asta, dar își spunea că, în cazul în care reușea, printr-un miracol divin, să-și ţină mâinile departe de ea până când

o va trimite fie tatălui ei, fie regelui său, atunci eforturile nu au fost zadarnice, pentru că lua acum un prânz foarte plăcut şi oarecum prelungit, într-un luminiş intim.

După câteva minute, în mijlocul unei discuţii impersonale despre

cavaleri, Royce se pomeni dintr-o dată că se gândește aproape cu gelozie la fostul ei pretendent și spuse brusc:

— Că tot vorbim de cavaleri, ce s-a întâmplat cu al tău?

Jenny mușcă din măr, cu o expresie

contrariată.

— Cu al meu, ce?

— Cavalerul tău... Balder. Dacă tatăl tău dorea această căsătorie, cum l-ai convins pe Balder să nu insiste?

Întrebarea păru să o deconcerteze şi ca şi cum ar fi tras de timp ca să compună un răspuns,

își aduse picioarele lungi la piept și își petrecu mâinile în jurul lor, apoi își sprijini bărbia pe genunchi și își ridică spre el ochii albaștri, strălucitori, în care juca râsul. Cocoțată pe buturuga aceea, era incredibil de atrăgătoare, își spuse

Royce, o încântătoare nimfă a pădurilor, cu părul lung, ondulat, îmbrăcată într-o tunică bărbătească și pantaloni. O nimfă a pădurilor! mai urmează să-i compună sonete despre frumusețea ei, stârnind încântarea tatălui ei, ca să nu se mai gândească

la bârfele de la curţile ambelor ţări!

— Întrebarea asta a fost prea grea pentru tine? spuse el, cu vocea aspră, de enervare pe el însuși. Să încerc să formulez una mai ușoară?

— Ce natură nerăbdătoare ai,

răspunse ea serioasă, câtuşi de puţin speriată de tonul lui.

Cuvintele ei erau însoţite de o privire reprobatoare, de fată cu educaţie aleasă, încât Royce chicoti, în pofida dorinţei lui.

— Ai dreptate, recunoscu el zâmbind

spre revoltătoarea femeie-copil care îndrăznise să-l mustre pentru defectele lui.

— Iar acum, spune-mi de ce s-a retras bătrânul Balder?

— Foarte bine, dar este necavaleresc din partea ta să mă descoşi despre chestiuni care

sunt atât de intime – ca să nu spun teribil de jenante.

— Jenante pentru cine? întrebă Royce ignorându-i eschiva.

— Pentru mine. Lordul Balder a fost indignat. Ştii – explică ea cu zâmbitoare candoare – nu l-am mai

văzut din seara în care a venit la Merrick să semneze contractul de căsătorie. A fost o experienţă cumplită, spuse ea cu un aer amuzat şi oripilat, în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat? insistă Royce.

— Dacă-ţi spun,

promite-mi să nu uiţi că nu eram decât o fetiță de paisprezezece ani – plină de vise despre minunatul tânăr cavaler a cărui soţie aveam să fiu. În mintea mea ştiam exact cum trebuia să arate. Jenny zâmbi cu tristețe, gândindu-se în urmă.

Trebuia să fie blond şi tânăr şi fireşte, cu un chip minunat de privit. Să aibă ochi albaştri şi o ţinută princiară. Totodată trebuia să fie suficient de puternic ca să ne poată proteja avutul, pentru copiii pe care avea să-i avem, într-o bună zi.

Jenny îi aruncă lui Royce o privire tulburată.

— Așa arăta speranța mea secretă și în apărarea mea, trebuie spus că nici tata și nici frații mei vitregi n-au suflat o iotă din care să pricep că Lordul Balder arăta altfel.

Royce se încruntă, prin minte trecându-i o clipă imaginea vanitosului Balder.

— Şi iată-mă acolo, intrând în sala mare a castelului Merrick, după ce petrecusem ceasuri întregi în camera mea, exersându-mi mersul.

— Ţi-ai exersat

mersul? izbucni Royce cu vocea încărcată de un amestec de amuzament şi neîncredere.

— Cum să nu, răspunse Jenny veselă. Vezi tu, vroiam să-i arăt viitorului meu stăpân o imagine perfectă a mea. Nu trebuia nici să mă reped în sală părând

prea nerăbdătoare dar nici să intru prea încet, lăsând impresia că mă împotriveam. Era o dilemă enormă, să decid cum aveam să pășesc, ca să nu mai vorbesc de cum aveam să mă îmbrac. Eram atât de disperată încât efectiv m-am consultat cu fraţii

mei vitregi, Alexander și Malcolm, ca să am părerea lor masculină. William, care este un dulce, nu venise încă acasă, cu mama mea vitregă.

— În mod sigur te-au pus în temă în legătură cu Balder.

Privirea din ochii ei îi

spuse altceva, dar totuşi nu era pregătit pentru junghiul ascuţit de milă pentru ea, când Jenny scutură din cap.

— Dimpotrivă. Alexander mi-a spus că se temea că ţinuta pregătită de mama mea vitregă nu era suficient de frumoasă. A insistat

să mă îmbrac cu rochia verde și să o decorez cu perlele mamei. Ceea ce am făcut. Malcolm a sugerat să port într-o parte un pumnal cu giuvaeruri, pentru ca astfel să nu mă simt copleșită de ilustra prezență a viitorului meu soț. Alex a spus că

părul meu arăta prea comun și morcoviu și că trebuia prins în sus, sub un voal auriu și prins cu o fundă cu safire. Apoi, după ce m-am îmbrăcat cum au vrut ei, m-au ajutat să practic mersul...

Ca și cum loialitatea o împiedica să prezinte

o imagine puţin flatantă a fraţilor ei, zâmbi cu toată faţa şi spuse cu o voce decis încurajatoare:

— Desigur, ei se amuzau pe socoteala mea, aşa cum fac fraţii cu surorile lor, dar eu eram prea ameţită de vise, ca să observ.

Royce văzu adevărul

din spatele cuvintelor ei şi recunoscu maliţia fără suflet din gluma lor. Simţi dintr-o dată o nevoie puternică să-şi înfigă pumnul în mutrele fraţilor ei, doar aşa, pentru „amuzament”.

Jenny continuă, cu faţa veselă acum, ca şi

când râdea de ea însăși:

— Eram atât de preocupată ca fiecare detaliu să fie așa cum trebuia, încât chiar am întârziat să cobor să-mi întâlnesc viitorul soț. Când în sfârșit am ajuns jos, am defilat de-a lungul sălii exact cu viteza potrivită, pe

picioare care tremurau nu doar din cauza nervozităţii, ci din cauza greutăţii perlelor, rubinelor, safirelor şi a lanţurilor de aur de la gât, de la încheieturile mâinilor şi de la brâu. Trebuia să fi văzut privirea de pe chipul bietei mele mame

vitrege când a văzut cum eram îmbrăcată. Efectiv era o etalare ţipătoare, crede-mă, râse Jenny inconştientă de furia care creştea tot mai mult în Royce, pe măsură ce ea continua.

— Mama mea vitregă mi-a spus după aceea că arătam ca un cufăr cu

giuvaeruri cățărat pe picioare, chicoti Jenny. Nu a spus-o cu răutate. De fapt, chiar îi era milă de mine, se grăbi Jennifer să adauge repede, când văzu expresia neagră de furie a răpitorului ei.

Când tăcu, Royce o întrebă:

— Dar sora ta Brenna, ea ce a spus? Ochii lui Jennifer se încălzire de dragoste.

— Brenna o să găsească întotdeauna un cuvânt bun de spus despre mine, indiferent cât de șocante ar fi greșelile mele, sau cât de revoltătoare, purtarea.

Mi-a spus că „străluceam ca soarele şi stelele şi luna”. Jenny izbucni într-o cascadă de râs şi se uită la Royce cu ochii sclipind veseli.

— Ceea ce şi făceam, străluceam, vreau să spun.

Cu vocea răguşită de sentimente pe care nici

nu le putea înțelege și nici reține, Royce se uită la ea și spuse încordat:

— Sunt femei care nu au nevoie de giuvaeruri ca să strălucească. Tu ești una dintre ele.

Jennifer căscă gura uluită și se uită la el:

— Acesta a fost un compliment?

Profund enervat că îl redusese efectiv la a emite galanterii, Royce scutură repede din umeri și spuse:

— Eu sunt soldat, nu poet, Jennifer. A fost doar o constatare. Continuă-ți povestea.

Rușinată și contrariată, Jennifer

ezită, apoi alungă a nu ştiu câta lui schimbare de dispoziţie, scuturându-se în gând. Mai muşcând din măr, spuse vesel:

— Oricum, Lordul Balder nu împărtăşeşte lipsa ta de interes pentru bijuterii. Adevărul este, continuă

ea râzând, că îi ieşiseră aproape ochii din cap – atât de fermecat era de strălucirea mea. De fapt, era atât de orbit de vulgara mea etalare, încât mi-a privit doar în trecere chipul, înainte de a se întoarce spre tatăl meu și de a spune:

— O iau.

— Şi doar aşa, pur şi simplu, i-ai fost încredinţată? întrebă Royce, încruntându-se.

— Nu „doar aşa”, pentru că eu aproape că am leşinat, atât de şocată am fost de prima mea privire asupra înfăţişării iubitului meu. Tata m-a prins înainte

să mă prăbușesc și m-a ajutat să mă așez pe o banchetă, lângă masă, dar nici după ce m-am așezat și am început să-mi recapăt cunoștința, nu-mi puteam smulge privirile de la înfățișarea Lordului Balder! În afară de faptul că era mai bătrân ca tata, era slab

ca un băţ şi purta...

Vocea ei trenă şi Jenny ezită, nesigură.

— Nu ar trebui să-ţi spun restul.

— Spune-mi totul, îi porunci Royce.

— Totul? răspunse Jennifer ca un ecou, stânjenită.

— Absolut totul.

Jennifer oftă.

— Foarte bine. Dar nu este o poveste frumoasă.

— Ce purta Lordul Balder? insistă Royce începând să zâmbească.

— Ei bine, purta... umerii îi tresăltară voioşi şi şopti...purta părul altuia!

Din pieptul lui Royce răsună un râs adânc, bogat, care acompanie trilurile muzicale ale lui Jennifer.

— Abia îmi reveneam în simțiri din asta, când am observat că mâncă cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Îi auzisem pe

frații mei mai devreme, în timp ce mă ajutau să mă îmbrac, glumind între ei despre dorința Lordului Balder de a avea anghinare la fiecare masă. Mi-am dat seama dintr-o privire că obiectele acelea prăjite, cu aspect jalnic, stivuite pe platoul Lordului

Balder trebuiau să fie mâncarea care se numea anghinare, iar asta a fost ceea ce a dus la izgonirea mea din hol și la plecarea lui Balder.

Royce, care intuise deja de ce mânca Balder leguma aceea despre care se spunea că mărește potența, luptă

să-şi păstreze o expresie gravă.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă rog, eu eram foarte nervoasă, de fapt, revoltată, de perspectiva de a mă mărita cu bărbatul acela cumplit. Era, cu adevărat, coşmarul oricărei fete de măritat, nu visul ei şi

studiindu-l în timpul mesei, am simţit cea mai nepotrivită cu o doamnă nevoie de a-mi vârî pumnii în ochi şi de a urla ca un copil mic.

— Dar desigur, n-ai făcut asta, ghici Royce zâmbind, amintindu-şi spiritul ei de nestăpânit.

— Nu, dar ar fi fost

mai bine dacă aş fi făcut-o, recunoscu ea cu un zâmbet însoţit de un oftat. Ce am făcut, a fost mult mai rău. Nu suportam să mă uit la el, aşa că mă concentram asupra anghinarei pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci. Îl priveam înfulecând-o,

întrebându-mă ce era și de ce mânca așa ceva. Malcolm a observat la ce mă uitam și atunci el mi-a spus de ce mânca Lordul Balder chestia aia. Și asta a fost ceea ce m-a făcut să chicotesc...

În ochii ei mari înota amuzamentul și cu umerii scuturându-i-se

de râs, Jenny spuse:

— La început am reușit să ascund asta, dar apoi am înșfăcat o batistă și mi-am apăsat-o pe buze, dar eram atât de copleșită încât chicotele s-au transformat în râs. Am râs și am râs și râsul meu era atât de

contagios încât până şi biata Brenna a început să râdă. Râdeam amândouă în pumni, până când tata ne-a dat afară din sală, pe mine şi pe Brenna.

Ridicându-şi ochii veseli spre Royce, spuse râzând:

— Anghinare! Ai

auzit vreodată ceva mai absurd? Cu un efort suprem, Royce reuşi să pară încurcat.

— Doar nu crezi că anghinarea este benefică pentru performanţele unui bărbat?

— Eu... ăă... Jennifer se înroşi când în sfârşit îşi dădu seama cât de

neadecvată era experienţa ei, dar era prea târziu ca să se mai întoarcă, iar pe deasupra era şi curioasă.

— Tu crezi asta?

— Categoric nu, răspunse Royce direct. Toată lumea ştie că prazul şi alunele ajută în asemenea situaţii.

— Prazul și! izbucni Jenny derutată, apoi văzu mișcarea ușoară a umerilor lui largi, care îi trăda râsul și scutură din cap, în semn de zâmbitoare dojana.

— Oricum, Lordul Balder a decis – imediat – că nu existau suficiente giuvaericale

pe pământul ăsta, care să merite să mă ia de nevastă. Câteva luni mai târziu am comis o altă greșeală de neiertat, continuă ea privindu-l acum mai serios pe Royce și tata a decis că aveam nevoie de o mână mai puternică să mă îndrume, decât cea a

mamei mele vitrege.

— Ce „greşeală de neiertat” ai mai comis de data asta?

Jenny redeveni serioasă.

— L-am provocat deschis pe Alexander ca fie să-şi retragă toate lucrurile pe care le spusese despre mine, fie

să se întâlnească cu mine pe câmpul de onoare – în cadrul unei competiţii locale care se ţinea în fiecare an, în apropiere de Merrick.

— Iar el a refuzat, spuse Royce cu sobră tandreţe.

— Desigur. Ar fi fost dezonorant pentru el să

facă asta. În plus, eu eram fată, aveam doar paisprezece ani iar, el, douăzeci. Dar mie nu-mi păsa de mândria lui pentru că era, nu era foarte drăguț, termină ea atenuat, dar în cele câteva cuvinte era un munte de durere.

— Și ți-ai răzbunat

vreodată onoarea? întrebă Royce, cu o necunoscută durere în piept.

Jenny dădu din cap, cu zâmbet vag îndurerat, pe buze.

— În ciuda poruncii tatălui meu de a nu mă apropia de câmpul de onoare, l-am convins pe

un armurier să-mi dea armura tatălui meu şi în ziua competiţiei, fără ca nimeni să ştie că eram eu, am intrat călare pe câmp şi l-am înfruntat pe Alexander, care se distinsese de multe ori în concursuri.

Royce simţi cum îi îngheaţă sângele în vine,

imaginându-și-o galopând pe câmp, înaintând în atac spre un bărbat adult, purtând o lance în mână.

— Ai avut noroc că ai fost doar doborâtă de pe cal și nu ucisă.

Jenny chicoti.

— Alexander a fost cel doborât de pe cal.

Royce se zgâi la ea în totală confuzie.

— Tu l-ai doborât pe el?

— Într-un fel, zâmbi ea. Ştii, chiar în clipa în care a ridicat lancea ca să mă lovească, eu mi-am ridicat viziera şi am scos limba la el.

În momentul şocant

de tăcere care a precedat explozia de râs a lui Royce, Jenny adăugă:

— Și el a alunecat de pe cal.

Dincolo de luminiș, cavalerii și pajii, mercenarii și arcașii se opriră din activitățile lor și se uitară spre pădurea unde râsul contelui de

Claymore se ridica deasupra copacilor.

Când în sfârşit îşi recapătă suflul, Royce o privi cu un zâmbet tandru, plin de admiraţie.

— Strategia ta a fost strălucitoare. Eu te-aş fi ridicat la rangul de cavaler chiar acolo, pe

loc.

— Tata nu a fost chiar așa de entuziast, spus ea fără ranchiună. Îndemânarea lui Alex la turniruri era mândria clanului – un lucru la care eu am uitat să mă gândesc. În loc să mă ridice la rangul de cavaler chiar acolo, pe

loc, tata mi-a aplicat o papară pe care probabil că o meritam. După care m-a trimis la mănăstire.

— Unde te-a ținut doi ani, îi reaminti Royce cu glas înduioșat.

Jenny se uita la el peste mica distanță care îi separa, în timp ce în ea i se revela, încet, o

uimitoare descoperire. Bărbatul despre care oamenii spuneau că este un necioplit, un barbar brutal, era ceva cu totul diferit: era un bărbat capabil să resimtă o acută înțelegere pentru o fetiță nebună – iar asta se afla acolo, în liniile îmblânzite ale feţei lui.

Vrăjită, cu ochii luaţi prizonieri de privirea lui hipnotică, de argint, îl privi ridicându-se şi venind decis spre ea. Fără să îşi dea seama ce făcea, Jenny se ridică şi ea, încet, în picioare. Şopti, cu faţa întoarsă în sus, spre el:

— Eu cred că legenda

te descrie în mod fals. Toate lucrurile pe care se spune că le-ai făcut, nu sunt adevărate, şopti ea încetişor, cercetându-i chipul cu ochii ei frumoşi, ca şi cum i-ar fi putut privi în suflet.

— Sunt adevărate, o contrazise Royce scurt, în timp ce imagini ale

nenumăratelor lui bătălii sângeroase se perindau în mintea lui, în toată urâţenia lor lugubră, cu câmpurile de luptă acoperite cu cadavrele propriilor lui oameni şi ale duşmanilor săi.

Jenny nu cunoştea nimic din amintirile lui

negre şi inima ei bună respingea auto-proclamata lui vinovăţie. Ea ştia doar că bărbatul care stătea în faţa ei se aplecase deasupra calului său mort, cu durere şi suferinţă pe chipul lui luminat de lumina lunii; râsese cu înţelegere la povestea ei

prostească despre cum se îmbrăcase ea să-și întâmpine cavalerul caraghios.

— Eu nu cred, murmură ea.

— Crede! o preveni el. O parte din motivele pentru care Royce o dorea, era aceea că în clipa în care a atins-o, ea

nu l-a distribuit în rolul cuceritorului bestial; dar totodată, nici nu vroia să o lase să se înşele şi să îl distribuie în alt rol, acela al cavalerului ei, în armura strălucitoare a virtuţii.

— În cea mai mare parte este adevărat, spuse el simplu.

Ca într-o ceață, Jenny era conștientă că el se întindea spre ea; îi simți mâinile închizându-se în jurul brațelor ei ca niște cătușe catifelate, trăgând-o mai aproape, îi văzu gura coborând încet spre a ei. Și în timp ce privea în ochii aceia senzuali, cu gene

grele, un scânteietor instinct protector o atenţiona că se adâncea prea mult. Panicată, Jenny îşi întoarse faţa o fracţiune de secundă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, respirând gâfâit, ca şi cum ar fi alergat. Netulburat, Royce o

sărută în schimb pe tâmplă, plimbându-și buzele calde de-a lungul obrazului ei, trăgând-o mai aproape, ducându-și buzele în jos, de-a lungul coloanei sensibile a gâtului, în timp ce Jenny se lichefia pe dinăuntru.

— Nu, spuse ea

respirând tremurat, întorcându-și mai mult fața într-o parte, și, fără să-și dea seama ce făcea, se agăță de tunica lui, în timp ce lumea începea să se învârtă.

— Te rog, șopti ea în timp ce brațele lui se strângeau mai tare și limba îi aluneca spre

ureche, senzual, explorând leneş fiecare curbă, făcând-o să se cutremure de dorinţă sub mâinile care i se plimba în sus şi în jos, pe spinare.

— Te rog, opreşte-te, spus ea cu durere.

Drept răspuns, mâna lui alunecă mai jos,

proptindu-se pe şira spinării, ca să-i forţeze trupul spre un contact intim cu coapsele lui dure, o declaraţie elocventă că el nu putea şi nu vroia să se oprească. Cealaltă mână a lui alunecă spre ceafa ei, mângâind-o senzual, obligând-o să-şi ridice

capul pentru sărut. Inspirând tremurat, Jenny își întoarse fața în tunica lui de lână, refuzându-i tandra insistență. Când făcu asta, mâna de pe ceafă se strânse într-un gest de abruptă comandă. Nemaiputând ignora nici dorința, nici

comanda lui, Jenny își ridică încet capul ca să primească sărutul.

Mâna lui se afundă în părul ei des, ținând-o captivă în timp ce gura i-o apuca pe a ei într-un sărut total, devorator, care o trimise în vârtej într-un întuneric fierbinte unde nu mai

conta nimic decât gura lui seducătoare, plină de dorinţă şi mâinile pricepute.

Copleşită de propria ei tandreţe şi de sexualitatea lui primară, potentă, Jenny îi hrăni foamea, buzele ei întredeschise primind cu tot sufletul invazia

limbii lui. Se lăsă pe el și îl simți gemând pe gura ei, în timp ce mâinile îi coborau posesiv de-a lungul spinării și a coapselor și a sânilor, apoi oprindu-se mai jos, trăgând-o cu putere spre excitația lui rigidă. Neajutorată, Jenny se topi lipită de el, gemând

în timp ce sânii i se umflau să-i umple palmele. Se simţi cuprinsă de flăcări când mâna lui îşi forţă drumul între talie şi pantalonii ei grei, coborând mai jos, prinzându-i fesele şi mişcând-o mai aproape de duritatea palpitândă

a bărbăţiei lui, strivind-o de el.

Jenny se simţea pierdută între sălbatic de erotica senzaţie a mâinii lui apăsate pe pielea ei goală şi evidenta proeminenţă a dorinţei lui, apăsând-o insistent. Strecurându-şi mâinile în sus, pe

pieptul lui şi le încolăci pe după gât şi se predă singură plăcerii, stimulând-o, împărtăşind-o, glorificând-o, în geamătul pe care Royce nu şi-l putu reţine.

Când îşi smulse în sfârşit gura dintr-a ei, o ţinu lipită la pieptul lui,

cu respirația răgușită și repede. Jenny închise ochii, cu brațele în continuare încolăcite pe după gâtul lui, cu urechea presată de bătăile rapizi ale inimii lui, simțindu-se purtată între pacea totală și o bucurie stranie, delirantă. De două ori o

făcuse el să simtă lucruri minunate, teribile, excitante. Dar astăzi, o făcuse să simtă altceva: o făcuse să simtă că era necesară și prețuită și dorită, ori acestea erau acele trei lucruri pe care tânjise să le simtă de când își amintea ea.

Ridicându-și fața de

pe pieptul lui tare, muşchiulos, încercă să-şi înalţe capul. Obrazul i se frecă de stofa moale, maronie a tunicii lui şi chiar şi simpla atingere a pielii de hainele lui îi ameţi simţurile. În sfârşit, reuşi să-şi ridice capul şi se uită la el. Pasiunea mocnea încă în

ochii aceia fumurii. Liniştit, fără emfază, Royce îi spuse:

— Te doresc.

De data aceasta nu mai exista nici o îndoială asupra înțelesului cuvintelor lui şi răspunsul ei veni şoptit, fără premeditare, ca şi cum i se născuse

dintr-o dată în inima şi nu în mintea ei.

— Suficient de tare ca să îmi dai cuvântul că nu o să ataci Merrick?

— Nu.

Royce pronunţase cuvântul fără emoţie, fără ezitare, fără regret şi fără enervare; refuzase la fel de uşor cum ar fi

refuzat o masă pe care nu o vroia.

Acel singur cuvânt o lovi ca o scufundare într-o apă înghețată; Jenny se retrase și mâinile lui căzură de pe ea.

Într-o ceață de șoc și rușine, își mușcă adânc buza de jos și se

întoarse, încercând, ca paralizată parcă, să-şi aranjeze părul şi hainele, când ce dorea mai mult era să fugă din pădurea asta, de tot ce se întâmplase aici, înainte de a-se îneca cu lacrimile care aproape o sufocau. Nu era atât faptul că el refuzase ce-i

oferea ea. Chiar şi acum, în toată nefericirea ei, îşi dădea seama că ceea ce îi ceruse ea era o nebunie, o imposibilă nebunie. Ceea ce o rănise atât de insuportabil era cruzimea, uşurinţa cu care înlăturase el tot ce încercase ea să-i ofere,

onoarea ei, mândria ei, trupul ei, sacrificând tot ce fusese învăţata să preţuiască, să toate valorile în care credea.

Începu să iasă din pădure, dar vocea lui o opri în loc.

Royce spuse, pe un ton de implacabilă autoritate, pe care

ajunsese să o deteste:

— Jennifer, restul drumului vei călări alături de mine.

— Aş prefera să nu, spuse ea plat, fără să se întoarcă. Mai bine se îneca decât să-l lase să vadă cât de mult o rănise, aşa încât adăugă poticnindu-se:

— Mă păzesc oamenii tăi... am dormit în cortul rău, dar Gawin a fost mereu acolo. Dacă o să mănânc cu tine și o să călăresc alături de tine, ei vor... interpreta greșit... lucrurile.

— Ce gândesc oamenii mei nu are importanță, răspunse

Royce, dar nu acesta era întregul adevăr şi el ştia asta. Tratând-o în mod deschis pe Jenny ca pe „oaspetele” lui, avea să piardă repede în faţa oamenilor loiali, obosiţi, care luptaseră alături de el. Şi nu întreaga armată îl asculta din loialitate. Printre mercenari se

aflau hoţi şi asasini, bărbaţi care-l urmau pentru că le umplea burţile cu pâine şi pentru că se temeau de consecinţe, în cazul în care nu l-ar mai fi ascultat. Dar fie că erau cavaleri loiali sau mercenari de rând, cu toţii credeau că era

dreptul lui Royce, datoria lui să o umilească, așa cum merita să fie umilit dușmanul.

— Sigur că nu contează, spuse Jenny cu amărăciune, în timp ce întreaga forță a capitulării ei în brațele lui o lovi cu umilitoarea

ei claritate.

— Nu reputaţia ta va fi terfelită, ci a mea. Pe un ton de calmă finalitate, Royce stabili:

— Vor crede ce le place lor să creadă. Când te întorci la calul tău, spune-i escortei să te conducă în faţă.

Fără un cuvânt,

Jennifer îi aruncă o privire de total dispreţ, îşi înălţă bărbia ieşind din luminiş, legănându-se cu o inconştientă graţie regală, pe picioarele ei zvelte.

În ciuda faptului că nu-i aruncase decât o privire de o secundă înainte de a ieşi din

pădure, Jenny înregistrase lumina aceea ciudată din ochii lui și zâmbetul indefinibil care îi juca în colțurile gurii. Ea nu avea idee ce se ascundea în spatele acestuia, ea știa doar că zâmbetul lui o făcu să se înfurie și mai mult, până când

furia îi eclipsă nefericirea.

Dacă Stefan Westmoreland sau Sir Eustace sau Sir Godfey ar fi fost acolo să-i vadă privirea, i-ar fi putut spune ce prevestea aceasta iar explicația lor ar fi supărat-o pe Jenny și mai mult decât era

deja: Royce Westmorland arăta așa cum arăta când era pe cale să facă față unei provocări deosebite, cum ar fi cucerirea unui castel dorit, pe care să și-l păstreze apoi pentru el. Privirea aceea spunea că nu se va lăsa doborât de soartă sau de

opoziţie, însemna că el contempla deja cu plăcere, victoria.

Fie că oamenii le surprinseseră într-un fel, printre copaci, îmbrăţişarea, fie pentru că o auziseră râzând împreună cu el, oricum, în timp ce Jenny se îndrepta înţepată spre

calul ei, fu supusă privirilor chiorâșe, atotștiutoare ale acestora, lucru care depăși orice fusese obligată să îndure, de la răpirea ei.

Royce ieși fără grabă din pădure și se uită la Arik.

— O să călărească

împreună cu noi.

Se duse spre calul pe care i-l ţinea Gawin şi automat, toţi cavalerii se îndreptară spre caii lor, sărind în şei cu uşurinţa celor care şi-au petrecut aproape toată viaţa pe cai. În spate, restul armatei veni în urma lor, ascultând un ordin

înainte de a fi fost dat.

Cu toate acestea, ostatica lui alese în mod flagrant să nu se supună ordinului care îi fusese dat și nu i se alătură în fruntea coloanei când aceasta începu, să înainteze. Royce reacționa cu admirație amuzată față de curajul

ei în această revoltă impetuoasă, apoi se întoarse spre Arik şi-i spuse, înăbuşindu-şi un chicot:

— Du-te şi adu-o aici.

Acum, că în sfârşit ajunsese la decizia de a o avea şi nu mai era frământat de lupta din

el, împotriva dorinţei, Royce se afla într-o excelentă stare de spirit.

Găsi cât se poate de atrăgătoare perspectiva de a o îmblânzi şi de a o câştiga în drumul lor spre Hardin. La Hardin, se vor bucura de luxul unui pat moale şi de o deosebită intimitate;

între timp, se va bucura de plăcerea imensă a companiei lui Jenny, pentru restul zilei şi în timpul nopţii.

Nici o clipă nu-i trecu prin minte că blânda, inocenta seducătoare care capitulase în braţele lui de fiecare dată când o cuprinsese,

care îi întorsese pasiunea cu atâta dulceață înnebunitoare, ar putea să nu mai fie chiar atât de ușor de îmblânzit. Cum în bătălii era de neînvins, ideea de a fi înfrânt acum, de o fată a cărei atracție pentru el era aproape la fel de mare ca

a lui pentru ea, nici nu merita să fie luată în consideraţie. El o dorea, o dorea mai mult decât ar fi crezut vreodată că este posibil şi intenţiona să o aibă. Nu în condiţiile ei, desigur, dar era dispus să facă nişte concesii – concesii rezonabile care, pe

moment, păreau să se îndrepte vag spre blănuri superbe și bijuterii, cât și spre respectul la care era îndreptățită, ca amanta lui, din partea tuturor celor care îl serveau.

Jenny îl văzu pe uriaș călărind decis spre spatele coloanei, în

aceeaşi clipă în care îşi aminti râsul pe care-l văzuse pe chipul lui Royce când îl părăsise şi furia care o cuprinse îi făcu să-i bubuie capul.

Mânându-şi calul într-un cerc strâns, Arik opri brusc, foarte aproape de ea şi ridică rece din sprâncene.

Jenny înţelese cu furioasă limpezime că acesta îi ordona în tăcere să vină împreună cu el spre fruntea coloanei. Dar ea era prea furioasă ca să se lase intimidată. Simulând că nu înţelesese motivul prezenţei lui, îşi întoarse intenţionat capul şi

începu să discute cu Brenna.

— Ai observat că... începu ea, dar se întrerupse tresărind, când Arik întinse mâna şi apucă frâiele calului ei.

— Ia mâna de pe calul meu! izbucni ea trăgând de frâiele

micuței iepe cu destulă forță ca să-i ridice botul spre cer. Calul se răsuci și dansă într-o parte, confuz și Jenny își întoarse furia tot mai mare spre emisarul involuntar al dușmanului ei.

Cu ochii la Arik, trase înapoi de frâul stâng.

— Ia-ţi mâna de pe frâie!

Ochi lui albastru – deschis o privira cu indiferenţă rece, dar cel puţin acum fu nevoit să vorbească şi Jenny savura minora victorie.

— Vino!

Îl sfredeli cu ochii ei rebeli, ezită şi apoi,

ştiind că acesta era în stare să o forţeze să-l urmeze, izbucni:

— Atunci fii te rog amabil şi pleacă din drumul meu.

Mila pe care o avu de străbătut până în faţa coloanei a fost, poate, cel mai umilitor eveniment din viaţa

tinerei Jenny. Până astăzi fusese ţinută departe de privirile majorităţii oamenilor sau dacă nu, era mereu flancată de cavaleri. Acum, capetele bărbaţilor se întorceau când trecea prin dreptul lor şi ochi lascivi îi sfredeleau silueta

delicată, în timp ce ea își continua drumul. Se făceau comentarii despre persoana ei, despre forma ei în general – comentarii de natură atât de personală, încât Jenny era tentată să dea bice iepei și să o pornească în galop.

Când ajunse la Royce,

în fruntea coloanei, acesta nu se putu împiedica să nu-i zâmbească ispititoarei tinere frumuseţi care se uita la el cu atâta mândră sfidare; arăta exact ca în seara în care îl înjunghiase cu propriul lui pumnal.

— Se pare, o tachina

el, că am căzut oarecum în dizgrația ta.

— Ești... îi răspunse ea cu tot dispreţul pe care reuși să-l imprime tonului ei, ești... incalificabil.

Royce chicoti.

— Chiar atât de rău?

CAPITOLUL OPT

Târziu a doua zi, la vremea când se apropiau de Hardin, Royce nu se mai simţea chiar atât de bine dispus. În loc să se bucure de umorul ei aşa cum sperase, se văzu

călărind alături de o tânără femeie care răspundea comentariilor lui tachinatoare sau observațiilor lui serioase cu o privire inexpresivă, politicoasă, destinată să-l facă să se simtă ca un bufon de curte, cu clopoței la pălărie. Astăzi, Jenny schimbase

tactica. Acum, în loc să-l trateze cu tăcere, răspundea oricărei remarci a lui punându-i întrebări despre lucruri pe care el nu putea şi nu vroia să le comenteze cu ea – cum ar fi ziua plănuită de el pentru atacarea cetăţii Merrick, numărul luptătorilor pe

care intenţiona să-i ia cu el şi cât mai avea de gând să o ţină prizonieră.

Dacă intenţia ei era de a-i ilustra cât mai clar cu putinţă că era victima unei forţe brutale iar el era această brută, atunci îşi atinsese scopul. Dacă intenţia ei

era să-l enerveze, atunci începea să aibă și în acest caz, succes.

Jennifer nu era inconștientă că reușise să-i distrugă acest drum, dar nu era atât de încântată de succesul ei pe cât presupunea Royce. De fapt, în timp ce privea dealurile

stâncoase, după un semn al vreunui castel, Jenny aproape că nu mai simţea decât epuizarea cauzată de eforturile pe care le făcea în încercarea de a-l înţelege pe enigmaticul bărbat de lângă ea şi de a-şi înţelege propriile reacţii faţă de el.

Contele îi spusese că o dorea și era evident că o dorea suficient de mult ca să tolereze două zile de grosolănii din partea ei, lucru oarecum flatant pentru mândria ei rănită. Pe de altă parte, nu o dorea chiar atât de mult, încât să nu-i sacrifice rudele sau

căminul.

Mama Ambrose o prevenise asupra „efectului” pe care îl putea avea asupra bărbaţilor; evident, decise Jenny, înţeleaptă stareţă vroia să spună că „efectul” ei îi putea face pe aceştia să se comporte ca nişte

nebuni plini de ură, tandri, brutali, imprevizibili – totul în intervalul unui ceas. Oftând, Jenny renunţă să mai încerce ceva din asta. Ea nu vroia decât să se întoarcă acasă, sau înapoi la mănăstire, unde cel puţin ştia la ce să se aştepte de la

oameni. Aruncă pe furiş o privire în spate şi o văzu pe Brenna angajată într-o conversaţie plăcută cu Ştefan Westmoreland care devenise escorta ei din clipa în care Jenny fusese obligată să călărească în faţă, cu fratele lui. Faptul că Brenna se afla

în siguranță și părea mulțumită era singura rază de lumină în sumbrele previziuni ale lui Jenny.

Chiar înaintea amurgului, în fața lor apăru castelul Hardin. Situat sus, în vârful unui deal înalt, se înălța ca o cetate imensă,

întinzându-se în toate direcţiile, cu zidurile din piatră spartă luminate de soarele la apus. Lui Jenny i se strânse inima; cetatea era de cinci ori mai mare decât Merrick şi părea inexpugnabilă. Deasupra celor şase turnuri rotunde ale castelului fluturau

steaguri de un albastru strălucitor, anunţând că stăpânul castelului era aşteptat acolo, spre seară.

Caii lor tropăiră de-a lungul podului basculant şi servitorii se repeziră în curtea interioară a castelului ca să ia caii de căpăstru şi să se facă

utili pentru noii sosiți. Contele se întoarse și o coborî pe Jenny de pe micuța ei iapă, apoi o escortă înăuntru. Se apropie de ei un bărbat mai în vârstă, gârbovit, probabil majordomul, presupuse Jenny și Royce începu să emită ordine:

— Spune să se pregătească nişte gustări pentru mine şi pentru...

În fracţiunea de secundă în care Royce se gândea care este termenul corect pe care să-l folosească pentru Jenny, bătrânul majordom aruncă o singură privire felului în

care era îmbrăcată aceasta şi expresia lui dispreţuitoare transmitea concluzia la care ajunsese: Târfă.

— ... Pentru oaspetele meu, decise Royce.

Să fie confundată cu una din târfele care călătoreau cu armatele era, clar, ultima jignire

pe care o putea suporta Jennifer. Smulgându-și privirea mortificată din scrutarea bătrânului, se prefăcu că studiază sala imensă, în timp ce contele își continua ordinele. El îi spusese că Regele Henric îi dăruise recent Castelul Hardin și că nu a mai fost

niciodată aici. În timp ce privea în jur, ochii ei de femeie observară dintr-o privire că, deşi Hardin era un castel uriaş, era prost întreţinut. Scoarţele din trestie nu mai fusese schimbate de ani de zile, de tavanul înalt, căptuşit cu lemn atârnau pânze

de păianjeni ca nişte draperii groase, cenuşii, iar servitorii erau neîngrijiţi.

— Ai vrea să mănânci ceva? o întrebă Royce întorcându-se spre ea.

Într-un efort mânios, zdrobitor, de a-l lumina pe bătrânul majordom – şi întregul lui personal

de servitori neîngrijiţi – că ea nu era. Ceea ce părea să fie, Jennifer se întoarse spre conte şi îi răspunse cu răceală:

— Nu, nu aş vrea. Aş vrea să fiu condusă într-o cameră, de preferat una mai curată decât sala aceasta şi aş vrea să fac o baie şi să capăt

nişte haine curate, dacă este posibil ceva din toate astea, în această – această grămadă de pietre.

Dacă Royce nu ar fi observat privirea pe care i-o aruncase majordomul lui Jennifer, ar fi reacţionat mai dur la cuvintele şi la tonul ei,

dar pentru că o observase, își păstră controlul. Întorcându-se spre majordom, spuse:

— Condu-o pe Contesa Merrick în camera ei, cea de lângă a mea.

Iar lui Jennifer îi spuse, rece:

— Peste două ore să

coborî aici, pentru cină. Orice recunoştinţă pe care ar fi putut-o avea pentru că îi folosise în mod deliberat titlul, fu ştearsă de revolta ei când auzi care avea să fie camera ei.

— O să cinez în camera mea, în spatele uşii încuiate, sau deloc,

îl informă ea.

Această ultimă sfidare publică, total inacceptabilă, în fața celor cincizeci de servitori care se uitau la ei, îl convinse în sfârșit pe Royce că era nevoie de niște represalii mai severe, pe care le oferi fără ezitare. Spuse, cu o

voce calmă care nu accepta compromisul şi care era în total dezacord cu duritatea pedepsei pe care se pregătea să o rostească:

— Jennifer, până când dispoziţia ta se va îmbunătăţi, s-a încheiat cu vizitele la sora ta.

Jennifer păli şi

Brenna, care tocmai era escortată în hol de Ştefan Westmoreland îi aruncă o privire rugătoare mai întâi lui Jenny, apoi bărbatului de lângă ea. Spre mirarea lui Jennifer, Ştefan interveni.

— Royce, edictul tău este o pedeapsă la fel de

mare şi pentru Lady Brenna, care nu a făcut nimic...

Ştefan se întrerupse la privirea de îngheţată, dezaprobare, pe care i-o aruncă fratele lui.

Proaspăt îmbăiat şi bărbierit, Royce se aşeză la masa din sala imensă,

împreună cu fratele şi cavalerii lui. Servitorii aşezaseră pe masă platouri pline cu tocană de căprioară apoasă, care se răcea deja. Cu toate acestea, Royce nu era preocupat de mâncarea fără nici un gust; el privea spre scara îngustă care cobora în

spirală dinspre dormitoarele de sus, încercând să se decidă dacă să urce sau nu acolo și să le târască jos pe cele două femei, pentru că, într-o uluitoare dovadă de personalitate, Brenna alesese, evident, să se alăture rebeliunii surorii

ei şi ignorase anunţul servitorilor că masa era servită.

— Se pot descurca şi fără să mănânce, decretă Royce în final şi-şi înşfacă pumnalul pentru mâncat.

Mult după ce mesele improvizate pe căpriori

au fost demontate şi depozitate la pereţi, Royce rămase în hol uitându-se la foc, cu picioarele ridicate pe un scaun. Intenţia lui de dinainte de a se culca cu Jennifer în noaptea aceasta se pierduse în noianul de probleme şi decizii care îi ocupaseră

atenţia chiar din clipa începerii mesei. Se gândea acum să urce sus, la ea, în ciuda orei târzii, dar în starea în care se afla probabil că ar fi fost în stare să o supună prin forţă brutală, nu seducând-o cu blândeţe. Dar după ce trăise plăcerea

minunată a reacţiei ei în braţele sale, când şi ea dorise acest lucru, nu-i surâdea să se mulţumească cu mai puţin.

Godfrey şi Eustace intrară în sală, relaxaţi şi zâmbitori după o noapte petrecută cu femeiuștele robuste din castel şi

gândurile lui Royce se întoarseră pe loc spre chestiuni uşor diferite. Uitându-se la Godfrey, spuse:

— Instruieşte santinelele de la poartă să reţină pe oricine solicită să intre și să mă anunţe.

Cavalerul încuviinţă

dând din cap, dar pe chipul lui frumos se citea deconcertarea, când spuse:

— Dacă te gândești la Merrick, el nu poate aduna o armată și să ajungă aici în mai puțin de o lună.

— Nu mă aştept la un atac. Mă aştept la un

ştiu ce fel şmecherie. Dacă Merrick atacă Hardin, riscă să-şi vadă fetele ucise în timpul luptei, fie accidental, chiar de unul din oamenii lui, fie – o să spună el – de către noi. Cum un atac este de neimaginat în aceste circumstanţe, nu va avea

altă variantă decât să încerce să scoată femeile de aici. Dar ca să facă asta, va trebui mai întâi să-și introducă oamenii lui, aici. I-am poruncit majordomului să nu angajeze nici un servitor în plus, decât dacă se știe în mod clar că vine din sat.

Când cei doi cavaleri confirmară din cap, Royce se sculă brusc și o porni spre scara de piatră din capătul celălalt al holului, apoi se întoarse, ușor încruntat.

— A făcut sau a spus cumva Ștefan ceva care să vă lase impresia că

începe să fie interesat de fata mai mică?

Cei doi cavaleri – amândoi mai în vârstă decât Ștefan – se uitară unul la altul și apoi la Royce, scuturându-și capetele, în semn negativ.

— De ce întrebi? răspunse Eustace. Royce

spuse sec:

— Pentru că a sărit în apărarea ei în după-amiaza asta, când am poruncit ca femeile să fie separate.

Scuturând din umeri acceptă opinia prietenilor săi şi se îndreptă spre dormitorul lui.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi dimineaţă, înfăşurată într-o cămaşă de noapte din lână crem, moale, Jennifer se uita afară pe fereastra îngustă a dormitorului ei, rătăcind cu privirea

peste dealurile împădurite, dincolo de zidurile castelului. Mutându-și privirea spre curtea de dedesubt, observă zidurile groase care o înconjurau, căutând un fel de drum de evadare... semnele unei porți ascunse. Trebuia să fie una; la

Merrick exista una montată în zidul exterior, ascunsă în spatele unor tufe mari; din câte ştia ea, toate castelele aveau una, pe care locuitorii lor o puteau folosi pentru evadare, când duşmanul penetra zidurile de apărare, în ciuda

convingerii ei că trebuia să existe o astfel de uşă, nu putea vedea nici un semn de aşa ceva, sau nici măcar, o spărtură în zidul de zece picioare grosime, prin care Brenna şi cu ea s-ar fi putut strecura afară. Ridicându-şi privirea, urmări santinelele care

se mişcau fără încetare de-a lungul drumului de pe zid, cu ochii asupra drumului şi a dealurilor înconjurătoare. O fi fost el personalul domestic murdar şi indolent, necesitând imperios să fie direcţionat şi instruit, dar contele nu ignorase apărarea

castelului, își spuse ea îngândurată. Toți paznicii erau alerți și postați la intervale de douăzeci de picioare.

Contele îi spusese că tatăl ei a fost anunțat că ea și cu Brenna erau captivele lui. În acest caz, pentru tatăl ei nu era nici o problemă să

vină la Hardin cu o armată de cinci mii de oameni. Dacă el intenţiona să le salveze, atunci Hardin nu se afla la o distanţă mai mare de două zile călare – sau de cinci zile în marş – de la Merrick. Dar cum, Dumnezeule, va fi în stare tatăl ei să le salveze

dintr-un castel atât de incredibil de fortificat, ea nu putea nici măcar începe să-şi imagineze. Ceea ce o readuse la aceeaşi problemă care o înnebunea: de ea depindea să se gândească la o cale de evadare.

Stomacul îi ghiorăi,

amintindu-i că nu mâncase nimic de dinainte de prânzul de ieri şi se întoarse de la fereastră ca să se îmbrace şi să coboare în sală. Înfometarea nu reprezenta o soluţie pentru problema ei, decise ea cu un oftat, îndreptându-se spre

cuferele cu îmbrăcăminte, care fuseseră aduse în camera ei în dimineaţa aceasta. În plus, era convinsă că, dacă nu cobora, contele ar fi venit pur şi simplu să o ia, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să spargă uşa.

În dimineaţa aceasta

reuşise să se înmoaie într-o cadă din lemn plină cu apă caldă şi cel puţin se simţea curată din cap până în vârful degetelor de la picioare. Intrarea într-un râu îngheţat, îşi spuse gândindu-se la ultimele săptămâni, nu se putea compara cu apa caldă şi

cu o bucată de săpun.

Primul cufăr era plin cu rochii aparținând fostei doamne a castelului și fiicelor ei, multe amintindu-i lui Jenny de stilul adorabil, excentric, preferat de mătușa ei, Elinor – aceste rochii erau purtate de doamne cu

pălăriile acelea înalte, conice, pe cap și cu văluri care atârnau până la dușumea. Deși ținutele nu mai erau la modă, nu se făcuse nici o economie la ele, pentru că erau făcute din satinuri și catifele bogate și din mătăsuri brodate. Cum toate că

erau prea ornate pentru dimineaţă şi pentru poziţia ei în această casă, Jenny deschise următorul cufăr. Un oftat de încântare pur feminină îi scăpă printre buze, scoţând o rochie din cel mai moale caşmir.

Terminase tocmai să-

şi netezească părul, când un servitor ciocăni la uşă şi-i strigă cu o voce panicată:

— Milady, domnia sa mi-a poruncit să vin să vă spun că dacă nu coborâţi în sală în cinci minute, ca să mâncaţi, o să urce el să vă aducă!

Decât să-l lase pe

conte să-şi închipuie că o făcuse să tremure de frică la această ameninţare, Jenny strigă:

— Îi poţi spune domniei sale că eu intenţionam să cobor şi că o să fiu acolo în câteva minute.

Jenny aşteptă cât

consideră ea că însemnau „câteva minute”, apoi îşi părăsi dormitorul. Scara care ducea de la camerele pentru dormit de deasupra, la sala mare de jos era abruptă şi îngustă, exact ca cea de la castelul Merrick, concepută astfel pentru

ca în cazul în care atacatorii reuşeau să pătrundă în sală, să trebuiască să se lupte pe scări în sus cu braţul în care ţineau sabia blocat de zidul de piatră, în timp ce apărătorii nu erau chiar aşa de obstrucţionaţi. Totuşi, spre deosebire de cea de

la Merrick, aceasta era plină de plase de păianjen. Scuturându-se când își imagină locuitorii acestor pânze pe picioroangelele lor, Jenny mări pasul.

Lăsat pe spate în scaunul lui, Royce se uita la scară, cu maxilarul încleștat,

numărând în minte minutele care treceau până la scurgerea timpului acordat ei. Sala era aproape pustie, cu excepţia câtorva cavaleri care stăteau deasupra stacanelor lor cu bere şi a servitorilor care curăţau resturile mesei de dimineaţă.

Timpul ei a trecut! decise Royce şi-şi trase scaunul înapoi cu o forţă care făcu picioarele acestuia să scârţâie pe dalele de piatră. Apoi se sculă, încremenit. Jennifer Merrick venea spre el, cu o rochie cu talie înaltă de culoarea soarelui galben. Dar nu

mai era nimfa încântătoare pe care se obișnuise el să o vadă. În transformarea care îl enerva și îl vrăjea în același timp, tânăra care venea spre el tăindu-i respirația, era o contesă potrivită să-și ocupe locul cuvenit la cele mai mari curți din țară. Avea

părul despărţit cu o cărare la mijloc, revărsându-se într-o cascadă tremurătoare de păr roşu-auriu, unduindu-i-se peste şolduri şi mai jos, până la talie, unde se termina în bucle grele.

Rochia cu decolteul ascuţit îi accentua sânii

plini, căzând apoi, delicat, peste coapsele grațioase, într-o lungă trenă; mâneci largi se întorceau în sus, în manșete, la încheieturile mâinilor, permițând apoi să se drapeze dinspre brațe, spre genunchi.

Royce avu senzația

bizară că spre el venea o altă persoană, dar când Jennifer se apropie mai mult, nu mai exista nici o îndoială că ochii aceia albaştri, strălucitori, sau că faţa aceea plină de vrajă, erau ale ei.

Jennifer se opri în faţa lui şi hotărârea lui Royce de a o avea,

indiferent de câte necazuri îi va face ea, deveni acum de nezdruncinat. Un zâmbet lent, admirativ, i se întinse pe faţă când spuse:

— Ce cameleon eşti!

Ochii ei sclipiră de indignare.

— O şopârlă?

Royce îşi muşcă limba să nu râdă, încercând să-și smulgă ochii de pe ameţitoarea etalare de carne expusă de decolteul rochiei şi să-și amintească cât de justificat de furios era pe ea.

— Am vrut să spun că te schimbi uşor,

explică el, sec.

Jenny îşi dădea seama de privirea posesivă din ochii lui cenuşii, care se plimbau de-a lungul ei, dar acum era distrasă de deconcertanta descoperire a frumuseţii şi eleganţei lui, în tunica bleumarin din cea mai fină lână, aşezată pe

umerii lui largi, muşchiuloşi, cu mânecile lungi strânse la încheieturile mâinilor şi tivite cu fir argintiu. O curea de discuri plate, din argint, cobora în jos, pe coapsele lui, de ea atârnând o sabie scurtă, cu un safir mare pe plasele. Mai jos decât

atât, Jenny refuză să se uite.

Într-un târziu își dădu seama că Royce se uita la părul ei și Jennifer înțelese cu întârziere că avea capul descoperit. Întinzând mâinile la spate, apucă gluga largă, galbenă, atașată la rochie și și-o

trase pe cap, astfel încât să-i înrămeze faţa şi să se drapeze în falduri graţioase peste umeri, aşa cum trebuia să fie.

— Este adorabilă, spuse Royce privind-o, dar eu prefer să te văd cu părul neacoperit.

Astăzi era din nou dispus să fie plin de

farmec, constată Jenny, simţind cum se pierde; i se părea mai uşor să se descurce cu el când erau angajaţi în ostilităţi deschise, decât când era drăguţ. Impunându-și să se confrunte doar cu câte o singură problemă o dată, Jenny se concentra asupra

sugestiei de a-şi descoperi părul. Şi în timp ce Royce trăgea un scaun pentru ea, îi răspunse cu rece politeţe:

— Aşa cum precis ştii, nu se cuvine ca fetele tinere şi femeile măritate să apară cu capul descoperit.

Femeilor li se cere să-şi ascundă...

— Farmecele? interveni Royce, privirea lui admirativă plimbându-se peste părul și obrazul și sânii ei.

— Da.

— Pentru că Eva a fost cea care l-a ispitit

pe Adam? specula el, stabilind că ceea ce ştia el era o credinţă religioasă.

Jenny se întinse după un castron cu păsat.

— Da.

Royce continuă glumeţ:

— Eu am crezut întotdeauna că ce l-a

tentat pe el a fost un măr, iar în cazul acesta, pofta i-a provocat prăbușirea, nu plăcerea.

Ştiind cum se prăbușise și ea de două ori în brațele lui după asemenea discursuri degajate, Jenny refuză categoric să se amuze sau să se simtă şocată de

această erezie sau chiar să se aventureze într-un răspuns de orice fel. Arboră în schimb un alt subiect, pe un ton cu grijă politicos.

— Ai vrea oare să-ţi reconsideri decizia de a ne separa pe mine şi pe sora mea?

Royce ridică spre ea o

sprânceană întrebătoare:

— Ți-ai schimbat dispoziția?

Calmul lui enervant, de nezdruncinat, combinat cu aroganța aceea, aproape că o făcură să se înece. După o nesfârșită clipă în care încercă să-și smulgă cuvântul din gâtlej,

spuse:

— Da.

Mulțumit, Royce se uită în jur la servitorul care se apleca peste umărul lui și spuse:

— Spune-i lui Lady Brenna că sora ei o așteaptă aici.

Se întoarse apoi spre Jennifer, delectându-se

cu minunatul ei profil.

— Haide, mănâncă.

— Te aşteptam pe tine, să începi.

— Mie nu mi-e foame.

În urmă cu o oră era mort de foame, îşi spuse Royce, amar; dar acum, singura lui poftă era numai de ea.

Înfometată de postul ei auto-impus, Jenny făcu ce-i sugerase el și luă o lingură cu păsat. Totuși, privirea lui gânditoare începu repede să o enerveze. Cu mâncarea în drum spre gură, îi aruncă o privire piezișă:

— De ce te uiți la

mine?

Oricare ar fi fost răspunsul pe care se pregătea el să i-l dea, acesta fu întrerupt de servitorul care alerga spre Jennifer, izbucnind panicat:

— E... e sora dumneavoastră, milady. Vă vrea sus. Tuşeşte

într-un hal de-mi face pielea de găină!

Orice culoare dispăru din obrajii lui Jennifer.

— Dumnezeule Mare, nu! șopti ea repezindu-se deja din scaun. Nu acum – nu aici!

— Ce vrei să spui? Obișnuit să aibă de a face cu tot felul de

urgențe pe câmpul de luptă, Royce puse o mână calmă pe încheietura ei.

— Brenna are o suferință la piept... Atacurile încep de obicei cu tuse, după care nu mai poate respira.

Jenny încercă să-și elibereze mâna, dar

Royce se ridică şi o însoţi afară din sală.

— Trebuie să existe ceva care să o uşureze.

— Nu aici! spuse Jenny tremurat, de groaza care o cuprinsese. Mătuşa mea Elinor amestecă nişte plante aromate... ea cunoaşte mai multe

despre ierburi şi despre tratamente decât oricine din Scoţia – mixtura se află la mănăstire.

— Ce conţine? Poate că...

— Nu ştiu! strigă Jenny trăgându-l aproape în sus pe scări. Tot ce ştiu este că lichidul trebuie

înfierbântat până când ies aburi din el și atunci Brenna îl inspiră și asta o ușurează.

Royce deschise ușa camerei Brennei și Jenny se repezi la ea, studiindu-i, cu ochii înnebuniți, chipul ca cenușa.

— Jenny? șopti

Brenna agățându-se de mâna ei, dar apoi se opri, zguduită de un nou atac de tuse, care o făcu să se ridice în sus.

— Mi-e... mi-e rău, gâfâi ea slab.

— Liniștește-te, liniștește-te, o alina Jenny aplecându-se mult și îndepărtându-i de pe

frunte buclele blonde, încâlcite.

Ochii speriaţi ai Brennei se întoarseră spre silueta ameninţătoare a contelui, care se înălţa în cadrul uşii.

— Am nevoie de... — o cuprinse un alt atac de tuse, violent, cumplit –

am nevoie de mixtură!

Cu inima bubuindu-i de o spaimă tot mai mare, Jenny se uită peste umăr, la Royce.

— Las-o să plece acasă, te rog.

— Nu, eu cred că...

Înnebunită de spaimă, Jenny îi dădu drumul mâinii Brennei

şi se repezi la uşă, făcând un semn lui Royce să o urmeze afară din cameră. Închizând uşa în spatele ei, pentru ca Brenna să nu se sperie mai mult auzindu-i cuvintele, se uită la răpitorul ei cu o expresie disperată.

— Brenna poate muri

din asta, fără poţiunea mătuşii mele. Ultima oară i s-a oprit inima!

Royce nu era chiar convins că fata blondă era cu adevărat în pericol de moarte, dar era clar că Jenny credea asta şi la fel de clar era că Brenna nu simula tuşea.

Jenny văzu indecizia pe trăsăturile lui dure și spunându-și că acesta era pe cale să o refuze, încercă să-l înmoaie, umilindu-se în mod deliberat. Spuse, punându-și o mână pe pieptul lui, implorându-l:

— Ai spus că sunt

prea mândră şi... şi sunt. Dacă o laşi pe Brenna să plece, o să fac orice sarcină umilă o să-mi ceri. O să frec duşumelele – o să-ţi pregătesc mâncarea, în bucătărie. O să te răsplătesc în sute de moduri.

Royce se uită în jos la

mâna delicată aşezată pe pieptul lui: căldura se strecura prin tunică, dorinţa îi întărea deja vintrele – şi asta doar cu o mână pe el. Nu înţelegea de ce avea ea un asemenea efect, dar înţelegea că o dorea – îi dorea acceptul şi căldura în braţele lui. Şi ca să

obţină asta, era pregătit să facă primul lucru cu adevărat iraţional din viaţa lui: era pregătit să-şi lase să plece cel mai valoros ostatic – pentru că, în ciuda faptului că Jennifer credea că Lordul Merrick era un tată iubitor – deşi sever – anumite lucruri pe

care i le spusese ea l-au făcut să se îndoiască de sentimentele adânci ale acestui bărbat pentru fiica lui „dificilă”.

Ochii ei uriaşi, măriţi de groază, se întoarseră spre chipul lui şi Jenny şopti, confundându-i tăcerea cu refuzul:

— Te rog. O să fac

orice. O să îngenunchez în faţa ta. Te rog, nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Royce vorbi în sfârşit şi Jenny se încorda de speranţă, prea copleşită ca să observe nuanţa plină de înţeles din vocea lui.

— Totul?

Jenny dădu ferm din cap.

— Totul... o să mă ocup de castelul ăsta ca să fie gata să primească un rege, în câteva săptămâni, o să spun rugăciuni pentru tine, în fiecare...

— Nu rugăciuni vreau eu, o întrerupse el.

Disperată să-i smulgă consimțământul înainte ca el să se răzgândească, Jenny spuse:

— Atunci spune-mi ce anume vrei. Royce spuse implacabil:

— Pe tine.

Mâna lui Jennifer căzu de pe tunica lui, în timp ce Royce continua,

fără emoție în glas:

— Nu te vreau în genunchi la picioarele mele, te vreau în patul meu. Dornică.

Ușurarea că el era dispus să o lase pe Brenna să plece, fu o vreme depășită de o cumplită animozitate față de ceea ce îi cerea el

în schimb.

El nu sacrifica nimic eliberând-o pe Brenna, pentru că îi rămânea în continuare Jenny ca ostatic și totuși îi cerea ei să sacrifice totul. Sacrificându-și de bună voie onoarea, devenea o prostituată; o dezonoare pentru familia ei, pentru

ea şi pentru tot ce iubea ea mai mult. E drept, i se oferise o dată, singură – sau aproape – dar cea ce-i ceruse ea în schimb ar fi salvat sute, poate mii de vieţi. Vieţile oamenilor pe care-i iubea.

În plus, când ea îi făcuse această ofertă, era

pe jumătate ameţită de sărutările şi mângâierile lui pasionale. Dar acum vedea cu claritate care aveau să fie urmările acestui târg.

În spatele ei, tuşea Brennei deveni cumplit de puternică şi Jenny se scutură, speriată; speriată pentru ea şi

pentru sora ei.

— Facem târgul?

Jenny își ridică bărbia mică, arătând ca o tânără și mândră regină care fusese tocmai înjunghiată de cineva în care avusese încredere.

— M-am înșelat în ce te privește, milord, spuse ea cu amărăciune.

Te-am creditat cu onoare, când mi-ai spus nu, în urmă cu două zile – pentru că mi-ai fi putut promite ceea ce-ți ceream, ai fi putut lua ceea ce-ți ofeream și apoi ai fi putut ataca oricum castelul Merrick. Acum înțeleg că nu era vorba de onoare ci de

aroganță. Un barbar nu are onoare.

Chiar și când știa că era învinsă, rămânea superbă, își spuse Royce suprimându-și un zâmbet de admirație în timp ce se uita în ochii ei albaștri, răvășiți.

— Târgul pe care ți-l propun este chiar atât

de dezgustător? o întrebă el încet punându-şi mâinile pe braţele ei rigide. Adevărul este că nu am deloc nevoie să mă târguiesc cu tine, Jennifer şi tu ştii asta. Te-aş fi putut lua cu forţa oricând, în zilele astea.

Jennifer ştia şi cu toate că resentimentul ei persista, trebui să se lupte să nu cadă sub vraja vocii lui profunde, când Royce continuă:

— Te doresc, iar dacă asta face din mine un barbar în ochii tăi, atunci aşa să fie, deşi nu trebuie să fie aşa. Dacă o

să-mi permiţi, o să fac astfel încât să ne înţelegem. Nu o să existe nici ruşine şi nici durere în patul meu – exceptând durerea pe care trebuie să ţi-o produc prima dată. După aceea nu va mai fi decât plăcere.

Din partea unui alt

cavaler, acest discurs ar fi fost suficient să convingă cea mai sofisticată curtezană. Venind din partea celui mai de temut războinic al Angliei, pentru fetiţa scoţiană crescută la mănăstire, care nu cunoştea lumea, efectul a fost devastator.

Jennifer simţi cum i se ridică sângele în obraji şi cum, coborând din stomac, i se lasă în genunchi o stare de tremur, amintindu-şi brusc de săruturile şi mângâierile lui înfocate.

— Facem târgul? întrebă Royce, plimbându-şi degetele

lungi în sus şi în jos pe braţele ei, într-o inconştientă mângâiere. Îşi dădu seama că tocmai emisese cel mai tandru discurs pe care i-l ţinuse el vreodată unei femei.

Jenny ezită o clipă nesfârşită, ştiind că nu avea alternativă, apoi se

trezi încuviinţând din cap, imperceptibil.

— Şi o să-ţi respecţi partea ta, din el?

Jenny înţelese că el se referea la partea privind implicarea ei voită şi de data aceasta ezitarea ei dură şi mai mult. Vroia să îl urască. Stătea acolo, încercând să facă asta,

dar o voce mică, insistentă, îi reaminti, cu bun simț, că în mâinile oricărui alt răpitor ar fi avut deja, fără doar și poate, o soartă cu mult mai rea decât aceea care i se propunea. O soartă brutală, detestabilă.

Uitându-se în sus la

fața lui aspră, căută un semn care să-i spună că poate mai târziu va ceda, dar în loc să găsească răspunsul, deveni brusc conștientă de cât de mult trebuia să-și încline capul ca să se uite la el și cât de mică era ea, în comparație cu înălțimea

şi mărimea lui. Confruntată cu mărimea lui, cu forţa şi cu voinţa lui de neîmblânzit, nu avea nicio alegere şi ştia asta. Şi înţelegând acest lucru, înfrângerea ei devenea mai puţin dureroasă, pentru că era complet încolţită şi depăşită de o forţă cu

mult superioară.

Îi întâlni privirea fără să clipească, mândră chiar și atunci când capitula.

— O să-mi respect partea mea din înțelegere.

— Vreau cuvântul tău pentru asta, insistă el, când un alt atac de tuse

violentă îi atrase lui Jenny atenţia spre camera. Brennei.

Jenny îl privi surprinsă. Ultima dată când îi oferise cuvântul ei de onoare, reacţionase ca şi cum cuvântul ei nu însemna nimic, ceea ce nu era surprinzător. Bărbaţii, inclusiv tatăl

ei, nu puneau preţ pe cuvântul unei biete femei. Evident, Lordul Westmoreland îşi schimbase părerea şi asta o deconcerta. Simţindu-se extrem de stânjenită şi uşor mândră de faptul că pentru prima oară promisiunea ei era

dorită şi onorată, şopti:

— Îmi dau cuvântul de onoare. Royce dădu din cap, mulţumit.

— În cazul acesta, vin cu tine şi tu îi poţi spune surorii tale că va fi dusă înapoi la mănăstire. După care nu vei mai avea voie să rămâi singură cu ea.

— De ce. Dumnezeule? şopti ea.

— Pentru că nu cred că sora ta a acordat suficientă atenţie sistemului de apărare al castelului Hardin, ca să-i spună ceva tatălui tău. Dar tu ai calculat grosimea pereţilor şi mi-ai numărat santinelele

care trec peste podul basculant.

— Nu! Nu, fără tine! strigă Brenna când auzi că va fi dusă înapoi la mănăstire. Jenny trebuie să vină cu mine, izbucni ea, cu privirea asupra Lordului Westmoreland, trebuie. Şi o fracţiune de secundă, Jenny ar fi

putut jura că Brenna arăta mai curând frustrată decât îngrozită şi bolnavă.

O oră mai târziu, o sută de cavaleri conduşi de Ştefan Westmoreland aşteptau pe cai, gata să părăsească castelul.

— Ai grijă de tine, spuse Jennifer

aplecându-se asupra Brennei care era plăcut cocoloşită în vârful unui car, pe un munte de pături şi perne.

— Am crezut că o să-ţi permită să mă însoţeşti, spuse Brenna cu amărăciune, privirea ei acuzatoare alunecând spre conte.

— Nu-ţi epuiza forţele vorbind, spuse Jenny întinzându-se în spatele Brennei, încercând să-i îndese pernele sub cap şi umeri.

Întorcându-se, Royce dădu un ordin şi lanţuri grele şi contragreutăţi fură puse în mişcare. În

zgomot de fiare şi scârţâit de lemn, grilajul ascuţit fu ridicat şi podul căzu încet în lături. Cavalerii dădură pinteni cailor, Jennifer se retrase în spate şi caravana începu să traverseze podul. Flamuri albastre cu blazonul reprezentând

un lup mârâind fluturau şi pocneau în briză, ţinute de bărbaţi plasaţi în faţa şi în spatele caravanei şi privirea lui Jenny se agăţă de acestea. Blazonul Lupului o va proteja pe Brenna până când va ajunge la graniţă; după aceea, în cazul în care

oamenii Lordului Merrick aveau să fie atacaţi, va fi nevoie de numele Brennei, ca să îi protejeze.

Podul basculant fu ridicat din nou, blocându-i lui Jenny privirea şi Lordul Westmoreland puse o mână pe umărul ei,

începând să se întoarcă spre sala castelului. Jenny îl urma cu mintea la acele flamuri sinistre, cu imaginea intenţionat malefică a lupului arătându-şi colţii. Până azi, oamenii purtaseră stindarde cu blazonul regelui Angliei – leii galbeni şi trifoiul.

— Dacă îţi faci griji că intenţionez să-mi iau imediat plata pentru partea ta de târg, îi spuse Royce sec studiind-o cum se încruntă, atunci poţi să te linişteşti. Am îndatoriri care mă vor ţine ocupat până la cină.

Jenny nu avea nicio

dorinţă să se gândească la târgul ei, cu atât mai puţin să-l comenteze şi spuse repede:

— Eu mă... mă întrebam de ce cavalerii tăi purtau steagul tău şi nu al regelui tău.

— Pentru că sunt cavalerii mei, nu ai lui Henric. Obligaţiile lor

sunt față de mine, spuse Royce.

Jenny se opri brusc, în mijlocul curții; se spunea că Henric al Șaptelea declarase drept ilegală deținerea de armate de către nobilii săi.

— Dar eu credeam că în Anglia este ilegal ca

nobilii să aibă propria lor armată şi proprii lui cavaleri.

— În cazul meu, regele Henric a decis să facă o excepţie.

— De ce?

Sprâncenele lui Royce se înălțară peste ochii lui cenușii, sardonici.

— Poate pentru că

are încredere în mine? se aventură el, nesimţind nici o pornire să o lumineze în această privinţă.

CAPITOLUL ZECE

După cină, aşezat la masă alături de Jennifer, Royce se lăsă pe spate în scaun, cu braţul întins după spatele ei, cu un aer gânditor, urmărind-o pe Jennifer care în

mod deliberat îi fermeca și îi aiurea pe cei patru cavaleri care rămăseseră la masă. Nu era nimic surprinzător că Eustace, Godfrey și Lionel nu se mai îndurau să se ridice, mult după ce se terminase masa: pentru că pe de o parte, Jennifer arăta fermecător în

rochia din catifea de culoarea cerului, tivită cu satin crem. Pe de altă parte, cam pe la mijlocul mesei, Jennifer devenise dintr-o dată plină de viață și amabilă și veselă, iar acum aceștia vedeau o latură a ei pe care nici Royce nu i-o cunoscuse. Povestea lucruri

amuzante despre viaţa la mănăstire şi despre stareţa venită din Franţa, care insistase printre altele ca Jennifer şi Brenna să vorbească fără accent scoţian.

Jennifer îşi propusese intenţionat să fie fermecătoare şi în timp ce rotea încet, între

degete, piciorul cupei de argint, cu vin, tocmai acest efort îl amuza şi îl exaspera totodată pe Royce.

Jennifer făcuse o ocazie strălucitoare dintr-o mâncare aproape fără gust, care includea berbec prăjit, gâscă şi vrăbii, plus tăvi

cu friptură grasă și plăcinte umplute cu ceva ce-i amintea lui Royce de fiertura de ovăz maroniu. La Hardin, reflecta el dezgustat, mâncarea era cu puțin mai bună decât pe câmpul de luptă.

Dacă Jennifer nu ar fi decis să se facă atât de

încântătoare, cavalerii lui ar fi mâncat cât să-și umple burțile, după care ar fi plecat în fugă – ori tocmai acesta era și Royce știa, motivul exact pentru care Jennifer făcea asta: să încerce să întârzie să urce sus, cu el.

Jennifer spuse ceva

ce-i făcu pe Godfrey, Lionel şi Eustace să râdă, în timp ce Royce se uită întâmplător la stânga lui, unde se afla Arik. Arik, observă Royce amuzat, era singurul bărbat de la masă care nu căzuse sub vraja lui Jennifer. Cu scaunul în echilibru,

doar pe picioarele din spate, Arik o urmărea pe Jennifer cu ochi micşoraţi, suspicioşi, cu braţele lui masive încrucişate peste piept, într-o postură dezaprobatoare, care arăta clar că el nu se lăsa prostit de excesiva ei amabilitate şi nu credea

că puteai avea, nici măcar o secundă, încredere în ea.

În ultima oră, Royce fusese dispus să-i facă pe plac, folosind timpul ca să se bucure de compania ei și să savureze anticiparea a ceea ce avea să urmeze. Acum totuși, nu-l mai

interesa anticiparea.

— Royce, spuse Godfrey râzând cu poftă, nu a fost amuzantă povestea lui Lady Jennifer?

— Foarte, consimţi Royce. Dar în loc să se scoale brutal şi să pună capăt socializării, Royce alese o metodă mai

subtilă: îi aruncă lui Godfrey o privire care spunea clar că cina a luat sfârşit.

Prea ocupată cu propriile ei griji ca să observe subtilul schimb de priviri, Jenny se întoarse spre Royce zâmbind cu toată faţa, gândindu-se înnebunită

la un alt subiect care să-i ţină pe toţi în jurul mesei. Dar până să înceapă să vorbească, se auzi un brusc târşâit de picioare de scaun şi toţi cavalerii se ridicară, îi urară în grabă noapte bună şi se îndreptară imediat spre scaunele din dreptul focului.

— Nu găseşti puţin ciudată plecarea lor subită?

— Mie mi s-ar fi părut mai „ciudat” dacă rămâneau.

— De ce?

— Pentru că eu le-am spus să plece.

Royce se ridică şi el şi clipa de care se temuse

Jenny toată ziua, sosi. Era acolo, în ochii lui argintii, calmi, când îi întinse mâna, sugerându-i fără comentarii că ar trebui și ea să se ridice. Genunchii începură să-i tremure când se ridică; îi întinse mâna, dar apoi și-o smulse înapoi.

— Nu... nu te-am auzit când le-ai spus să plece, exclamă ea.

— Am fost foarte discret, Jennifer.

Sus, Royce se opri în camera lipită de a ei și deschise ușa, pentru ca Jennifer să poată intra.

Spre deosebire de camera mică, spartană a

lui Jennifer, solarul în care păşi era spaţios şi luxuriant, prin comparaţie. În afara patului cu patru stâlpi, se mai aflau aici patru jilţuri confortabile şi câteva cufere grele, ornamentate bogat cu alamă. Pe pereţi atârnau tapiserii iar în faţa

focului acoperit exista chiar un covor gros. Focul ardea, încălzind și luminând încăperea. Prin fereastra din fața patului se revărsa luna iar lângă fereastră se afla o ușă care ducea spre ceea ce păru a fi un mic parapet.

În spatele ei, auzi

închizătoarea ușii grele căzând în lăcașul ei și inima începu să i se izbească de coaste. Decisă să facă orice ca să-l întârzie de la ce avea de gând să facă, Jenny se repezi la jilțul cel mai îndepărtat de pat, se așeză și își împreună mâinile în poală.

Fixându-şi un zâmbet larg, întrebător pe faţă, se agăţă de un subiect care în mod sigur îl interesa şi începu să-l bombardeze cu întrebări.

— Se spune că niciodată nu ai fost doborât de pe cal în timpul luptelor, începu

ea aplecându-se uşor în faţă, într-o postură de fascinat interes.

În loc să se lanseze într-o tiradă despre faptele lui de vitejie, aşa cum făcuseră cavalerii săi la cină, contele de Claymore se aşeză jos, în faţa ei, îşi puse un picior încălţat în cizmă pe

celălalt genunchi şi se lăsă pe spate în jilţ, privind-o într-o totală tăcere. Din clipa în care își smulsese mâna dintr-a lui, în timp ce el o ajuta să se ridice de la masă, Jenny avea senzaţia apăsătoare că el era conștient de speranţa ei într-un

miracol care să o salveze de la a-şi respecta partea ei de înţelegere şi că Royce nu era foarte încântat de atitudinea ei. Făcând ochii mari, îşi redublă eforturile ca să-l angajeze într-un discurs.

— Este adevărat? îl întrebă ea veselă.

— Ce anume să fie

adevărat? replică el cu rece indiferenţă.

— Că nu ai fost niciodată doborât de pe cal, în timpul luptelor.

— Nu.

— Nu-i adevărat? exclamă ea. Atunci... de... de câte ori s-a întâmplat asta?

— De două ori.

— De două ori! De douăzeci de ori ar fi fost o cifră infimă, își spuse ea, simțind un tremur de panică pentru oamenii clanului ei, care în curând se vor confrunta cu el.

— Da... Este uluitor, având în vedere câte lupte trebuie să fi purtat

în toţi aceşti ani. Câte bătălii ai dat?

— Eu nu le număr, Jennifer.

— Poate că ar trebui. Gata, ştiu! Tu mi-ai putea vorbi despre fiecare, iar eu aş putea ţine evidenţa lor, sugeră ea cam cu prea multă înfocare, tot mai

tensionată din cauza răspunsurilor lui monosilabice.

— Să începem chiar acum?

— Nu cred.

Jenny înghiți, simțind că timpul ei expirase și că niciun înger salvator nu va apărea prin fereastră, salvând-o de

soarta ei.

— Dar la... la turniruri? Ai fost vreodată doborât de pe cal, la turniruri?

— Niciodată nu am luptat în turniruri. Surprinsă, uitând o clipă de propriile ei griji, Jenny

Îl întrebă, sincer

mirată:

— De ce nu? Compatrioţii tăi nu doresc să-şi încerce priceperea, cu tine? Nu te-au promovat niciodată la un turnir?

— Ba da.

— Da tu nu ai acceptat.

— Eu lupt în bătălii,

nu în turniruri. Turnirurile sunt nişte jocuri.

— Da, dar lumea... în sfârșit... nu o să înceapă să creadă că refuzi din laşitate? Sau că – poate – nu eşti un cavaler chiar atât de bun pe cât se spune?

— Posibil. Iar acum o

să te întreb eu ceva pe tine, interveni Royce cu blândeţe. Nu cumva subita ta preocupare pentru faptele mele de vitejie în lupte şi pentru reputaţia mea de cavaler are vreo legătură cu înţelegerea pe care am făcut-o – una care tu speri acum că nu va mai

fi respectată?

În loc să-l mintă, ceea ce Royce aproape că se aşteptase să facă, Jennifer îl surprinse spunând într-o şoaptă abia auzită:

— Mi-e frică. Mai frică decât mi-a fost vreodată în viaţa mea.

Scurta lui izbucnire

de enervare la încercările ei de a-l manipula, din ultimele câteva minute, se topi subit și se uita acum la ea, stând superbă, în jilțul ei și își dădu seama că îi pretindea unei nevinovate în stare de transă să accepte ce avea să se petreacă între ei ca

şi cum ar fi fost una dintre curtezanele cu care se culcase el, la curte.

Îmblânzindu-şi vocea, se ridică şi întinse mâna spre ea.

— Vino aici, Jennifer. Cu genunchii tremurându-i violent, Jenny se ridică şi se duse

spre el încercând să-și convingă conștiința revoltată că actul pe care avea să-l comită nu era păcătos sau trădător; că sacrificându-se pe ea ca să-și salveze sora, făcea de fapt ceva foarte nobil, chiar virtuos. Era, într-un fel, Ioana d'Arc acceptând martiriul.

Își puse șovăitor mâna rece în palma lui caldă, privind cum degetele lui lungi, bronzate, se închideau peste ale ei, găsind o ciudată liniștire în căldura strângerii lui și în privirea lui irezistibilă.

Și când brațele lui o

încercuiră, trăgând-o spre trupul său muşchiulos şi când buzele lui întredeschise le atinseră pe ale ei, conştiinţa i se linişti dintr-o dată. Era un sărut ca niciunul dinainte, pentru că el ştia unde avea să se sfârşească – un sărut de

o delicioasă reţinere, de foame păgână. Limba lui alunecă deasupra buzelor ei, poruncindu-le să se deschidă, insistând, iar când se întâmplă asta, plonja în gura ei. Mâinile i se plimbau neobosite, posesive, în sus și în jos pe spinarea ei, pe sânii

ei, alunecând de-a lungul coloanei, apăsând-o strâns de coapsele lui întărite şi Jennifer simţi cum se prăbuşeşte încet în abisul ameţitor al senzualităţii şi al pasiunii care se trezeau în ea. Cu un geamăt surd de neajutorată

capitulare, îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, agăţându-se de el pentru sprijin.

Undeva, într-un loc îndepărtat al minţii ei, simţi cum îi cade rochia de pe ea apoi simţi asprimea palmelor lui pe sânii ei umflaţi, brusca înteţire a ardorii lui, cu

fiecare sărut arzător. Braţe ca nişte benzi de oţel o cuprinseră, strângând-o ca într-un leagăn şi atunci se pomeni purtată spre pat şi aşezată cu blândeţe jos, pe aşternuturile reci. Brusc, căldura, securitatea trupului şi a braţelor lui dispăru.

Ieşind încet din ceaţa ca un vis unde căutase în mod deliberat refugiul din faţa realităţii celor ce aveau să se întâmple, Jenny simţi cum aerul rece îi atinge pielea şi împotriva voinţei, deschise ochii. Royce stătea în picioare, în faţa

patului, scoţându-şi hainele şi se simţit străbătută de un tremur de alarmată admiraţie. În lumina focului, pielea lui era ca bronzul uns cu ulei, muşchii grei de la mâini şi şolduri şi coapse ondulându-se în timp ce degetele lui deschideau brâul

pantalonilor strâmţi de lână. Era splendid, îşi dădu ea seama, era magnific, înghiţindu-şi un nod de spaimă şi jenată admiraţie, îşi întoarse repede capul în altă parte, apucând cu degetele cearşaful ca să se acopere cât de cât, în timp ce el îşi scoase

ultima piesă din îmbrăcămintea care-i acoperea goliciunea.

Patul se afundă sub greutatea lui şi Jenny aşteptă, cu faţa întoarsă, cu ochii strâns închişi, dorindu-şi ca el să o cuprindă în braţe şi să o posede repede, înainte ca realitatea rece să se

întoarcă şi mai mult spre ea.

Royce însă nu era deloc grăbit. Întinzându-se alături de ea, o sărută uşor după ureche şi trase deoparte, încet dar inexorabil, cearşaful. Respiraţia i se întrerupse când o privi în toată splendoarea ei

nudă. Jenny simţi cum se înroşeşte din cap până în vârful picioarelor când Royce îşi petrecu privirile peste splendida perfecţiune a sânilor ei voluptuoşi, cu sfârcuri rozalii, peste talia mică şi gingaşă, coapsele delicat rotunjite şi

picioarele lungi, superbe. Fără să se gândească, Royce spuse tare ce gândea.

— Ai idee cât ești de frumoasă? șopti el gutural, în timp ce privirea urca încet spre fața ei minunată, poposind deasupra părului roșu-auriu,

răvăşit luxuriant pe perne.

— Sau cât de mult te doresc?

Cum Jenny îşi ţinea faţa într-o parte, cu ochii strâns închişi, degetele lui îi apucară delicat bărbia, întorcându-i chipul spre el. Cu o voce ca un pluş

aspru, plină de dorinţă şi cu un zâmbet languros, Royce şopti:

— Deschide ochii, micuţo.

Jenny ascultă fără vrere şi se pomeni uitându-se în ochii aceia argintii, seducători, care i-i ţineau captivi pe ai ei, în timp ce mâna lui

aluneca dinspre obraz spre gâtul ei şi apoi spre sâni, prinzându-le plinătatea ca într-o cupă.

— Să nu-ţi fie frică, îi porunci el blând, în timp ce degetele lui mângâietoare alunecau spre sfârc, frecându-l delicat, înainte şi înapoi.

Vocea adâncă, guturală, combinată cu explorarea de nesuportat a degetelor lui pricepute își lucrau deja magia asupra lui Jenny.

— Nu ţi-a fost niciodată teamă de mine, înainte. Nu începe acum.

Mâna lui alunecă uşor

de pe sân, în sus spre umărul ei şi gura lui fin turnată începu să coboare decisă spre a ei. Prima atingere uşoară, mângâietoare a buzelor lui trimise prin tot trupul lui Jenny un val de plăcere, paralizând-o. Limba alunecă peste buzele ei, forţându-le să

se despartă, tachinându-le cu înnebunitoare delicateţe. Apoi gura lui se deschise peste a ei, fierbinte şi insistentă, într-un nesfârşit sărut, de adâncă, primitivă foame.

— Sărută-mă, Jenny, îi porunci el răguşit.

Şi Jenny îl sărută.

Îndoindu-şi mâna peste ceafa lui, îi oferi buzele depărtate, mişcându-le pe ale lui, sărutându-l la fel de erotic precum o săruta el. Royce gemu de plăcere şi o sărută şi mai apăsat, întorcând-o, cu mâna pe coloana ei, în braţele lui, în contact vibrant cu erecţia lui

rigidă. Sărutată până la insensibilitate, mâinile lui Jenny alunecară în sus peste muşchii proeminenţi ai pieptului şi umerilor lui, apoi în jurul gâtului, strecurându-se în părul aspru, buclat, de la ceafa lui.

Când în sfârşit Royce

își ridică gura de pe a ei, respirația lui era gâfâită și rapidă și Jenny își spuse că se va topi cu siguranță din cauza tandreței și a dorinței care îi pulsau în vene, cu fiecare bătaie bubuindă a inimii ei. Privind în ochii lui fierbinți, își ridică degetele

tremurânde, atingându-i fața așa cum i-o atinsese el pe a ei, plimbându-se cu vârfurile degetelor peste obrajii lui, peste începutul de barbă din jurii gurii, apropiindu-se de buzele moi, în timp ce o emoție creștea încet în ea, ca să țâşnească apoi într-o înflorire

sălbatică, vibrantă, cu o forţă care o făcu să tremure. Cu pieptul durând-o din cauza asta, îşi plimbă degetele de-a lungul maxiliarului dur, înfiorându-se când atinse cicatricea roşie pe care i-o făcuse ea. Copleşită de vinovăţie, ridică ochii spre ai lui şi

şopti dureros:

— Iartă-mă.

Royce se uita în jos la ochii aceia imposibil de albaştri, dorind-o acum insuportabil şi mai mult, din cauza atingerii şi a vocii ei, dar se reţinu totuşi, fermecat de incredibila ei dulceaţă. În timp ce cobora încet

cu degetele pe pieptul lui, îi văzu labirintul de lungi cicatrici de acolo. Royce o urmări, ştiind instinctiv că, spre deosebire de celelalte femei cu care se culcase, ea nu se va scutura de repulsie la vederea acestor cicatrici sau, mai rău, nu se va înfiora de o

excitare sordidă la vizibila dovadă a pericolului în care trăia el, a pericolului pe care îl reprezenta el.

Se aştepta altceva din partea îngerului nebunatic din braţele sale, dar nu era pregătit pentru ce s-a întâmplat sau pentru propria lui

reacţie nestăpânită: degetele ei îi atinseră cicatricele, alunecând uşor spre cea mai apropiată de inima lui, făcându-i muşchii să i se încordeze în mod reflex, în timp ce se lupta să nu o posede acum. Când în sfârşit îşi ridică privirea spre el, ochii ei

străluceau de lacrimi neascunse şi chipul ei frumos era palid de tulburare, într-un geamăt violent, torturat, Jenny şopti:

— Dumnezeule Mare, cum te-au rănit. Şi înainte ca el să-şi poată imagina intenţiile ei, Jenny îşi coborî capul şi

buzele ei atinseră uşor fiecare cicatrice, ca şi cum ar fi încercat să o vindece, iar braţele ei alunecară strâns, protector, în jurul lui iar Royce îşi pierdu controlul.

Vârându-şi degetele în părul ei greu, mătăsos, o rostogoli pe

spate.

— Jenny, spuse el gutural, sărutându-i ochii, obrazul, fruntea, buzele. Jenny... şopti el, iară și iară... Și sunetul acestui cuvânt, răgușeala vocii lui profunde, o înnebuneau pe Jenny la fel ca tot ce începea el să îi facă. Gura lui coborî la

sânul ei, tachinându-i culmea întărită, până când Jenny începu să gâfâie, arcuindu-și spatele, apăsându-i capul de sânii ei. Mâna lui se mișcă, coborând în jos, spre talie, apoi mai jos, spre coapse.

În mod reflex, Jenny își strânse picioarele și

lui Royce îi scăpă un râs înfundat, răgușit, în timp ce buzele lui se întorceau să se lase peste ale ei cu pasiune devoratoare.

— Nu, draga mea, nu o să te doară, şoptea el fierbinte, cu degetele înaintând prin triunghiul cârlionţat

dintre coapsele ei, căutând intrarea.

Fiori de plăcere şi teamă îi treceau prin tot trupul, dar Jenny nu reacţiona la ei; reacţiona însă la nevoia pe care o auzea în vocea lui. Cu un efort conştient, le porunci muşchilor picioarelor ei să se

relaxeze şi în clipa în care se întâmplă asta, degetele lui cunoscătoare o despărţiră, alunecând adânc în căldura ei umedă, făcându-i plăcere cu tandreţe şi pricepere, pregătind drumul pentru pasionata lui invazie.

Strângându-l de ea, cu fața îngropată în gâtul lui încordat, Jenny avea senzația că trupul îi ia foc, topindu-se și fluidizându-se și din gâtlej îi scăpă un suspin de uluitoare plăcere. Exact când credea că precis va exploda de atâtea simțiri care se

construiau în ea, picioarele lui Royce îi despărţiră pulpele şi el se mişcă în poziţie, deasupra ei. Jenny deschise ochii şi îl văzu deasupra ei – războinicul al cărui nume îi făcea pe bărbaţi să tremure, acelaşi bărbat care o atinsese şi

o sărutase cu atâta violentă tandreţe. Faţa lui era dură şi întunecată şi pulsul i se zbătea la tâmplă, în timp ce el se lupta să se stăpânească.

Mâinile lui pătrunseră sub ea, ridicându-i coapsele ca să-l primească; îi simţi

duritatea fierbinte încercând, căutând intrarea şi Jenny îşi întâmpină soarta cu acelaşi curaj cu care o întâmpinase de fiecare dată, în mâinile lui. Emoţia gestului îl făcu pe Royce să se cutremure, când ea se abandonă în braţele lui

şi el îşi introduse puţin duritatea palpitândă în incredibila ei căldură, nesigur câtă durere îi va pricinui şi disperat să fie cât mai delicat. Timpul pe care i-l acordase lui Jenny uşurase trecerea şi îi simţi căldura mătăsoasă înconjurându-l strâns,

lărgindu-se ca să-l cuprindă. Cu inima bătându-i disperat, chinuit de dorinţă, îşi continuă drumul în ea, până când în sfârşit întâlni fragila barieră.

Se retrase câţiva centimetri şi reveni, apoi iar se retrase, decis să spargă bariera,

disperat să se afunde în ea, urând durerea pe care avea să i-o pricinuiască. Cuprinzând-o strâns în braţele lui ca şi cum ar fi putut astfel să-i absoarbă el durerea, îi spuse, pe buzele ei, cu vocea hârşâită:

— Jenny... îmi pare

rău. Şi îşi continuă drumul, cu toată lungimea, auzind-o gemând de durere, în timp ce braţele ei îl strângeau spasmodic.

Royce aşteptă să-i treacă durerea şi apoi începu să se mişte în ea, alunecând uşor înainte, retrăgându-se, intrând

mai adânc de fiecare dată, retrăgându-se din nou, cu trupul complet excitat și disperat, în timp ce voința lui lupta pentru control. Își plimbă în cerc, delicat, coapsele peste ale ei, pasiunea lui triplându-se auzindu-i geamătul înfundat de plăcere și

simţindu-i mâinile alunecând spre coapsele lui, lipindu-l de ea. Trecând la mişcări adânci, puternice, plonja în ea şi-i simţi trupul începând să se mişte cu al lui. Nu-i venea să creadă câtă plăcere îi oferea ea, cum îi simţea trupul strângându-i-se

în jurul proeminenţei lui umflate, învăluind-o, sau dulcea tortură a mişcărilor ei instinctive.

Repede, săgeţi înţepătoare de dorinţă începură să-i zguduie lui Jenny trupul şi ea se mişca împreună cu Royce, căutând fără să ştie ceva ce simţea că el

încerca să-i ofere şi apropiindu-se tot mai mult de acel ceva, tot mai mult, pe măsură ce el își întețea loviturile insistente. Pulsaţiile din străfundurile ei explodară brusc într-o izbucnire de plăcere copleşitoare care îi zgudui trupul cu val

după val de senzaţie. Spasmele ei îl îmbrăţişară, strângându-i şi lovindu-i bărbăţia umflată. Royce îşi petrecu strâns braţele în jurul ei, rămânând complet nemişcat pentru a-i mări plăcerea, respirând repede, gâfâit, lipit de gâtul ei. Aşteptă

până când spasmele ei încetară și apoi, cu inima bubuindu-i în coaste, se adânci în ea, fără să-și mai poată controla forța izbiturilor, cu trupul cutremurându-i-se convulsiv, iară și iară, în timp ce căldura lui se revărsa în ea.

Plutind pe o mare de inconștientă plăcere, cu trupul în continuare unit cu al lui, Jenny îl simți pe Royce mișcând-o pe o parte și aducând-o cu el și se întoarse, încet, înapoi la starea de conștientă. Pleoapele i se deschiseră și umbrele din cameră începură

încet să capete formă; un buştean trosni în cămin, eliberând scântei incandescente. Se simţi inundată din nou de realizarea a tot ce se petrecuse între ei şi acolo, ghemuită în siguranţă în braţele lui, Jenny cunoscu un sentiment de

singurătate şi de groază, mai puternic decât orice. Ceea ce tocmai făcuse ea nu fusese un martiriu, nici măcar un nobil sacrificiu – nu, când găsise atâta plăcere păgână în el, atâta... paradis. Simţi lângă obrazul ei bătăile ritmice, puternice, ale

inimii lui Royce și își înghiți un nod de dureroasă emoție. Găsise aici altceva diferit, ceva interzis și periculos pentru ea, un sentiment care nu trebuia, nu putea să existe.

Și cu toată teama și vinovăția pentru ceea ce

făcuse, singurul lucru pe care şi-l dorea acum era ca el să-i spună din nou „Jenny”, cu vocea aceea răguşită, tandră. Sau să-i spună, pe orice ton, „te iubesc”.

Ca şi cum nevoia de a-i auzi vocea ajunsese la el, Royce vorbi, dar cuvintele lui nu erau

cele pe care vroia ea să le audă şi nici tonul lui nu era cel dorit de inima ei. Liniştit, fără emoţie în glas, o întrebă:

— Te-a durut rău?

Jenny scutură din cap şi după câteva încercări, reuşi să şoptească:

— Nu.

— Îmi pare rău dacă

ţi-am făcut rău.

— Nu mi-ai făcut.

— Indiferent cine ar fi fost primul, tot te-ar fi durut. Lacrimile îi umplură ochii, sufocând-o şi Jenny se rostogoli pe cealaltă parte, încercând să se desprindă din braţele lui, dar Royce o ţinea

strâns, cu spinarea și picioarele lipite de pieptul și coapsele lui. Indiferent cine ar fi fost primul, se gândea Jenny nefericită, era foarte departe de „Te iubesc.”

Royce știa asta. Știa la fel de bine cum știa că era o nebunie să se gândească la cuvintele

acelea, cu atât mai mult să le pronunţe. Nu acum, nu încă... nu, niciodată, se corectă el în timp ce prin faţa ochilor minţii îi flutură imaginea femeii cu care se presupunea că urma să se căsătorească. Nu simţea niciun sentiment de vinovăţie că făcuse

dragoste cu Jennifer; printre altele, încă nu era angajat oficial– nu, până când regele Henric nu va deveni nerăbdător și nu se va ocupa direct de căsătoria lui cu Lady Mary Hammel.

În clipa aceea, Royce își dădu seama că și dacă ar fi fost logodit, tot nu

ar fi avut nici un sentiment de vinovăţie. Prin minte îi trecu imaginea lui Mary Hammel, cu chipul ei frumos şi deschis, încadrat de un nor de păr blond-argintiu. Mary era pasională şi neinhibată în pat, tremurând de excitare în

brațele lui, din motive care nu reprezentau niciun secret pentru el, câtă vreme chiar ea îi spusese, cu voce guturală și joasă: „Tu, domnul și stăpânul meu, ești Puterea și Violența și Forța – și pentru majoritatea femeilor, acestea sunt cele mai

puternice afrodiziace.”

Cu ochii în foc, Royce se întreba dacă nu cumva regele Henric trecuse la procedurile de căsătorie fără să-i mai aştepte întoarcerea, la sfârşitul acestei luni. Pentru un suveran puternic, care cucerise tronul prin luptă,

Henric dezvoltase repede ceea ce Royce simțea a fi mai curând un obicei dezgustător de a rezolva problemele politice, ori de câte ori era posibil, prin aranjarea unor căsătorii între două entități ostile – începând chiar cu căsătoria lui Henric cu

Elizabeth de York, însăşi fiica regelui căruia îi luase tronul Angliei cu un an în urmă, într-o bătălie care s-a sfârşit cu moartea celuilalt. Mai mult, Henric spusese de nenumărate ori că dacă fiica lui ar fi fost suficient de mare, ar fi căsătorit-o cu regele

James al Scoţiei, pentru ca astfel să pună punct interminabilei concurenţe dintre cele două ţări. Poate că o astfel de soluţie îl mulţumea pe Henric, dar Royce nu era dispus la asemenea alianţe neprietenoase. El îşi dorea o soţie

îndatoritoare, supusă, care să-i încălzească patul şi să dea farmec sălii de primire; el avusese deja parte de prea multe lupte în viaţa lui ca să se supună singur la altele, în propria lui casă.

Jennifer se mişcă în braţele lui, încercând să

se elibereze. Îl întrebă, cu glas înăbuşit:

— Aş putea acum să mă retrag în camera mea?

— Nu, spuse el sec, mai avem mult până să ne încheiem târgul. Şi apoi, ca să-i arate că aşa era şi ca să îndulcească ceea ce ştia că fusese o

poruncă arbitrară, o rostogoli pe spate și-și afundă buzele între-ale ei, sărutând-o până când, înnebunită, Jenny se agăță de el și îi întoarse sărutările cu pasiune dulce, descătușată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Luna îşi revărsa lumina prin fereastră şi Royce se rostogoli în somn, întinzând un braţ spre Jennifer. Dar mâna lui întâlni aşternutul rece, nu carne caldă. O

viaţă petrecută în pericol îl făcu să revină, într-o secundă, la realitate. Ochii i se deschiseră brusc în timp ce se întorcea pe spate, scrutând încăperea, măturând cu privirea mobilierul care se înălța asemenea unor umbre fantomatice în palida

lumină a lunii.

Răsucindu-se cu picioarele la marginea patului, se ridică şi începu să se îmbrace repede, înjurându-şi propria prostie de a fi uitat să planteze o santinelă jos, la capătul scării. Îşi înşfacă pumnalul, din obicei,

furios pe el că adormise în confortabila convingere că Jennifer nu putea să se lipească așa de el, pentru ca apoi să rămână trează şi să-şi pună la cale, cu răceală, evadarea. Ba da, Jennifer Merrick era capabilă şi de mai mult. Gândindu-se la toate aspectele, se

putea considera norocos că nu încercase să-i taie beregata înainte de a pleca! Smulse uşa şi era aproape gata să calce peste pajul lui uluit, care dormea în faţa uşii, pe rogojina lui.

— Ce s-a întâmplat, milord? întrebă Gawin îngrijorat, începând să

se ridice.

O mişcare imperceptibilă – ca suflul vântului, venind de afară, dinspre parapet – îi atrase atenţia lui Royce şi îşi întoarse capul într-acolo.

Uşa se trânti în faţa uluită a lui Gawin.

Spunându-şi că era

efectiv uşurat că nu-l obligase la o altă urmărire nocturnă, Royce deschise încet uşa şi ieşi. Jenny stătea pe parapet, cu părul lung umflându-i-se în briza nopţii, cu braţele petrecute în jurul ei, privind în depărtare. Cu ochii micşoraţi, Royce îi

studie expresia şi o clipă fu cuprins de un val de uşurare. Ea nu părea să contemple posibilitatea de a se arunca peste parapet şi nici să-şi deplângă fecioria pierdută. Mai curând decât furioasă sau nefericită, ea arăta aproape pierdută în

gânduri.

De fapt, Jenny era atât de scufundată în gândurile ei încât habar n-avea că nu mai era singură. Mângâierea alintătoare a aerului îmbălsămat al nopţii o ajutase să-şi refacă starea de spirit dar chiar şi aşa avea senzaţia că

întreaga lume se întorsese cu fundul în sus în noaptea aceasta și că Brenna era unul dintre motive: Brenna și o pernă de puf fuseseră motivele pentru care Jenny își sacrificase cu „noblețe” virginitatea. Cumplita constatare o izbise chiar în clipa în

care se pregătea să adoarmă.

Spunea încet o rugăciune adormită pentru însănătoșirea Brennei şi pentru călătoria ei în siguranţă, când o pană străpunse faţa de pernă din in, aducând-o cu gândul la clipa în care îi potrivise

Brennei pernele sub cap, în căruţă. Brenna avea accese de tuse din cauza fulgilor din pernele din jurul ei și nimeni altcineva decât ea nu putea fi mai atentă să le îndepărteze. Precis, își spuse Jenny, că Brenna adormise în camera ei și se trezise tușind, dar în

loc să îndepărteze pernele vinovate, devenise, în sfârşit, cutezătoare şi inventivă: sperând că Royce le va elibera pe amândouă, Brenna rămăsese întinsă pe el, până când începuse să tuşească la un pas de moarte.

Absolut ingenioasă,

se gândea Jenny – la nivelul tuturor planurilor pe care le putea ea imagina – şi la fel de ghinionistă, decise Jenny sumbru.

Gândurile ei o părăsiră pe Brenna şi se întoarseră spre viitorul pe care-l visase odinioară să îl aibă, un

viitor care acum, mai mult ca oricând, era pierdut pentru ea.

— Jennifer... spuse Royce în spatele ei.

Jenny se întoarse în loc, făcând un efort să-și ascundă reacția inimii la auzul timbrului profund al vocii lui. De ce, se întrebă ea cu disperare,

încă îi mai putea simţi mâinile pe piele şi de ce simpla vedere a chipului său îi aducea în minte asprimea tandră a sărutărilor lui?

— Eu... De ce eşti îmbrăcat? întrebă ea uşurată că vocea îi sunase calm.

— Mă pregăteam să

merg să te caut, îi răspunse Royce ieșind din umbră.

Aruncând o privire spre pumnalul strălucitor din mâna lui, îl întrebă:

— Și ce intenționai să faci, când mă găseai?

— Uitasem de parapetul ăsta. Vârându-

şi pumnalul în curea, Royce adăugă.:

— M-am gândit că ai reuşit să te strecori afară din cameră.

— Oare pajul tău nu doarme chiar de partea cealaltă a uşii?

— Bună observaţie, spuse Royce sardonic.

— De obicei doarme

întins de-a lungul ușii, ca să blocheze trecerea oricui, sublinie ea.

— La fel de corect, spuse Royce sec, mirându-se cum de se repezise, ca niciodată, afară pe ușă, fără să cerceteze orice altă variantă.

Acum că o găsise,

Jenny își dori ca el să plece; prezența lui adusese infernul în serenitatea pe care o căutase cu atâta disperare. Întorcându-se de la el cu neechivoca sugestie ca el să plece, începu să privească peisajul luminat de lună.

Royce ezită, știind că

ea dorea să fie lăsată singură, dar nedorind să o părăsească. Își spuse că era vorba doar de preocuparea pentru starea ei de spirit și nu de plăcerea pe care o avea să stea în prezența ei, acest sentiment de tandrețe împiedicându-l să plece. Simțind că ea

nu va primi cu plăcere atingerea lui, se opri mai departe de ea și se sprijini cu umărul de peretele care înconjura parapetul. Jenny rămase adâncită în gândurile ei și sprâncenele lui Royce se strânseră ușor, reconsiderând concluzia lui de mai devreme, că

ea se gândea la ceva atât de stupid cum ar fi să-și ia viața.

— La ce te gândeai acum câteva minute, când am venit aici?

Întrebarea o făcu pe Jenny să se încrânceneze ușor. Nu se gândise decât la două lucruri, dintre care unul, anume

ingeniosul plan al Brennei, evident că nu-l putea comenta cu el.

— Nu era nimic important, se eschivă ea.

— Oricum, spune-mi, insistă.

Jenny se uită într-o parte, inima bătându-i trădătoare la vederea umerilor lui largi atât de

aproape de ea şi a chipului frumos, serios, luminat de luna. Dorind acum să discute orice i-ar fi putut distrage atenţia de la prezenţa lui, se uită peste dealuri şi spuse cu un oftat de capitulare:

— Mi-am amintit de vremea când stăteam pe

parapetul castelului Merrick și priveam în depărtare, gândindu-mă la un regat.

— Un regat? repetă Royce surprins și ușurat de natura nonviolentă a gândurilor ei. Jenny dădu din cap, cu părul ei greu unduindu-i-se pe spate și Royce își

reprimă cu greu nevoia de a-și înfășură mâna în masa mătăsoasă și de a-i întoarce fața în sus, spre el.

— Ce regat?

— Propriul meu regat. Jenny oftă, simțindu-se ridicolă și supărată că el insistase asupra subiectului.

Obişnuiam să-mi plănuiesc propriul meu regat.

— Bietul James, glumi Royce referindu-se la regele Soţiei. Şi pe care anume dintre regaturile lui plănuiai să pui mâna?

Jenny îi zâmbi dezamăgită, dar în vocea

ei se simţea o ciudată tristeţe.

— Nu era un regat real, cu pământuri şi castele; era un regat al viselor – un loc unde lucrurile aveau să fie exact cum vroiam eu să fie.

O amintire de mult pierdută îi trecu prin

minte şi întorcându-se spre parapet, Royce îşi lăsă braţele pe el, cu degetele împreunate. Privind peste dealuri, în aceeași direcţie în care se uita Jennifer, mărturisi încet:

— A fost o vreme, de mult de tot, când și eu obișnuiam să-mi

imaginez un regat după propriile mele vise. Al tău cum arăta?

— Nu sunt multe de spus. În regatul meu era prosperitate şi pace. Din când în când, fireşte, câte un ţăran se îmbolnăvea foarte rău sau siguranţa noastră era cumplit ameninţată.

— În regatul din visul tău existau ameninţări şi boală? o întrerupse Royce surprins.

— Desigur! recunoscu Jenny cu un zâmbet jenat. Trebuia să existe şi una şi alta, pentru ca eu să pot sări în ajutor şi să salvez totul. Acesta era

adevăratul motiv pentru care îmi inventasem regatul.

— Vroiai să devii o eroină pentru poporul tău, concluziona Royce zâmbind la o motivaţie pe care o putea uşor înţelege.

Jenny scutură din cap, înflăcărarea din

vocea ei alungându-i zâmbetul.

— Nu. Vroiam doar să fiu iubită de cei pe care-i iubeam; să mi se acorde atenţie, nu să fiu nedorită de cei care mă ştiau.

— Asta era tot ce-ţi doreai? Jenny dădu din cap, serioasă.

— Aşa că mi-am inventat un regat al viselor, unde puteam face lucruri măreţe şi cutezătoare, prin care să obţin acest lucru, iubirea.

Nu foarte departe, pe dealul din apropierea castelului, silueta unui bărbat fu luminată o

clipă, de razele lunii care ieşeau din nori. Oricând altădată, această scurtă apariţie l-ar fi determinat pe Royce să trimită oameni în cercetare. Acum totuşi, saturat de dragostea din timpul nopţii, ştiind ce va avea să mai urmeze, cu fermecătoarea

frumuseţe de lângă el, creierul său nu reacţiona la ce observaseră ochii. Era o noapte plină de căldură şi rare confidenţe, o noapte mult prea dulce şi plăcută, ca să se gândească la imposibila ameninţare a unui pericol tăcut, pândind

atât de aproape de propriul lui domeniu.

Royce se încruntă, gândindu-se la cuvintele derutante ale lui Jenny. Scoţienii, chiar şi proprietarii de pământ care trăiau după legile feudale, mai curând decât după legile clanului, erau extrem de

loiali! Şi indiferent dacă cei din clanul lor îi spuneau tatălui lui Jennifer „contele sau „Merrick” acesta şi întreaga lui familie vor continua să primească completa devoţiune şi loialitate a clanului Merrick. Ei nu se vor uita la Jennifer şi nu o

vor găsi nedorită iar ea va fi, fără îndoială, iubită de cei pe care îi iubea – deci, ea nu ar fi trebuit să simtă nevoia să viseze la un regat al ei. Într-un târziu, Royce spuse:

— Ești o tânără curajoasă și frumoasă. Și o contesă cu toate

drepturile ei. Fără îndoială că cei din clanul tău simt pentru tine ceea ce îţi doreşti să simtă – şi poate chiar mai mult.

Jenny îşi smulse privirea dintr-a lui şi păru din nou absorbită de peisaj. Îi răspunse cu o voce intenţionat

lipsită de emoţie:

— Ei mă consideră un fel de... de provocare.

— De ce şi-ar închipui ceva atât de absurd? întrebă el derutat.

Spre surprinderea lui, Jenny sări în ajutorul lui.

— Altceva ar putea gândi, având în vedere

lucrurile pe care fratele meu vitreg i-a convins că le-am făcut?

— Fel de lucruri?

Jenny se înfiora, strângându-și brațele în jurul ei, arătând aproape cum arăta atunci când a văzut-o prima dată pe parapet.

— Lucruri de

negândit, şopti ea.

Royce o privea insistând tăcut să se explice şi Jenny inspiră adânc, tremurat şi se conformă fără bucurie:

— Au fost multe lucruri, dar cel mai cumplit a fost despre cum s-a înecat Rebecca. Becky şi cu mine eram

verişoare de departe şi cele mai bune prietene. Aveam amândouă treisprezezece ani, adăugă Jenny zâmbind trist. Tatăl ei – Garrick Carmichael – ea văduv şi Rebecca era singurul lui copil. Era nebun după ea, aşa cum eram cu toţii. Era atât de dulce şi

atât de incredibil de frumoasă – chiar mai frumoasă decât Brenna – încât nu puteai să nu o iubești. Problema era că tatăl ei o iubea atât de mult încât nu o lăsa să facă nimic, de teamă să nu pățească ceva. Nu avea voie nici să se apropie de râu, pentru

că tatăl ei se temea să nu se înece. Becky a hotărât să înveţe să înoate – ca să-i arate că va fi în siguranţă – aşa că, în fiecare dimineaţă, devreme de tot, ne furişam la râu, pentru ca eu să o pot învăţa să înoate.

— Cu o zi înainte de

a se îneca, am fost la târg şi ne-am certat pentru că i-am spus că unul dintre jongleri se uitase la ea într-un mod necuviincios. Fraţii mei vitregi, Alexander şi Malcolm ne-au auzit-ca şi alţi câţiva oameni – şi Alexander m-a acuzat că eram geloasă pentru că

de fapt eu mă uitam la jonglerul respectiv, ceea ce era cea mai mare prostie. Becky era atât de furioasă, de jenată vreau să spun, încât când am plecat mi-a zis să nu mă obosesc să vin la râu, a doua zi dimineaţă, pentru că nu mai avea nevoie de

ajutorul meu. Ştiam că nu vroia cu adevărat să spună asta şi că nu ştia încă să înoate aşa de bine şi fireşte, a doua zi dimineaţa m-am dus la râu.

Vocea lui Jennifer deveni o şoaptă aproape imperceptibilă.

— Când am ajuns

acolo, Becky era încă furioasă; mi-a strigat că vroia să fie singură. Eu eram deja în vârful dealului, îndepărtându-mă, când am auzit un pleoscăit și pe ea strigându-mă să o ajut. M-am întors și am început să alerg în jos pe deal, dar nu o puteam

vedea. Când am ajuns la jumătatea drumului, a reușit să-și scoată capul din apă – știu asta pentru că i-am văzut părul la suprafață. Apoi am auzit-o strigându-mă încă o dată... Jenny se cutremură, frecându-și absentă mâinile.

— Dar curentul o

purta departe. M-am scufundat și am încercat să o găsesc. M-am scufundat din nou și din nou și din nou, șopti Jenny sacadat, dar... nu am putut-o găsi, ca să o ajut. A doua zi, Becky a fost găsită câteva mile mai departe, pe malul râului.

Royce ridică mâna, apoi o lăsă înapoi jos, simţind că ea lupta să se stăpânească şi nu ar fi primit bine un gest de mângâiere care ar fi făcut-o să-şi piardă controlul.

— A fost un accident, spuse el blând. Jenny inspiră adânc, să se

liniştească.

— Nu şi după Alexander. Probabil că el fusese prin apropiere, pentru că a spus la toată lumea că a auzit-o pe Becky strigându-mă, ceea ce era adevărat. Dar le-a spus şi că ne certam şi că eu am împins-o în apă.

— Şi cum a explicat propriile tale haine ude? întrebă Royce concis.

— A spus, începu Jenny cu glasul sfâşiat, că am împins-o în apă; că am aşteptat puţin şi apoi am încercat să o salvez. Lui Alexander, adăugă Jenny, i se spusese deja că el şi nu

eu îi va succeda tatălui meu la putere. Dar asta nu i-a fost suficient – el vroia să intru în dizgrație și chiar mai mult. După asta a fost ușor pentru el.

— Ușor în ce fel?

Umerii ei delicați se ridicară ușor.

— Alte câteva

minciuni diavolești și adevăruri răstălmăcite – cabana unui țăran care a luat brusc foc în noaptea care a urmat după ce l-am provocat cu ridicarea unui sac cu grăunțe. Lucruri dintr-astea.

Jenny își ridică încet ochii strălucitori de

lacrimi și spre surprinderea lui Royce, încercă să zâmbească.

— Îmi vezi părul? îl întrebă ea. Royce își aruncă inutil privirea spre șuvițele roșii-aurii pe care le admira de săptămâni de zile și dădu din cap.

Cu voce sufocată,

Jenny spuse:

— Părul meu avea o culoare cumplită. Acum are culoarea părului lui Becky. Becky ştia... cât de mult îi... admiram părul, şopti Jenny cu voce întreruptă şi... îmi place să cred că ea mi l-a dăruit. Ca să-mi arate că ştie... că am încercat să o

salvez.

Strângerea dureroasă, neobişnuită din piept îi făcu lui Royce să-i tremure mâna când începu să şi-o ridice şi să şi-o pună pe obrazul ei, dar ea se retrase şi cu toate că ochii enormi înotau în lacrimi strălucitoare, Jenny nu

izbucni în plâns. Acum, în sfârşit, înţelese de ce această minunată tânără nu a plâns de la capturarea ei, nici măcar când i-a aplicat el bătaia aceea zdravănă. Jennifer Merrick îşi înmagazinase în ea toate lacrimile iar mândria şi curajul ei nu-i vor

permite să clacheze şi să le dea drumul. În comparaţie cu ce suferise ea, o simplă bătaie a lui nu însemna nimic.

Neştiind ce să facă, Royce intră în cameră, turnă puţin vin într-o cupă şi i-l aduse.

— Bea asta, îi spuse

el simplu.

Constată uşurat că ea îşi recăpătase deja controlul şi un zâmbet cuceritor îi flutură pe buzele catifelate, la tonul lui neintenţionat abrupt.

— Mi se pare, milord, că îmi vâri mereu alcool în mâini.

— De obicei, pentru motivele mele josnice, recunoscu el vesel şi Jenny chicoti.

Bând o sorbitură, Jenny puse cupa deoparte, apoi îşi încrucişa braţele pe parapetul scund, privind din nou în depărtare, în timp ce se apleca. Royce

o studie în tăcere, incapabil să-şi scoată din minte dezvăluirile ei, simţind nevoia să spună ceva încurajator.

— Oricum, nu cred că ţi-ar fi făcut plăcere să-ţi asumi responsabilitatea clanului.

Jenny scutură din cap

şi spuse calm:

— Aş fi iubit asta. Erau atâtea lucruri care vedeam că ar fi trebuit făcute altfel – lucruri pe care le observă doar o femeie, nu un bărbat. Lucruri pe care le-am învăţat şi de la Mama Ambrose. Există noi orizonturi, metode noi

de a cultiva cerealele – sute de alte lucruri care pot fi făcute altfel şi mai bine.

Incapabil să comenteze despre relativele merite ale agriculturii, Royce încercă un alt argument.

— Nu-ţi poţi trăi viaţa încercând să-ţi faci

clanul să te aprecieze.

Jenny îi răspunse cu o voce scăzută, decisă:

— Pot. Aş face orice ca să-i conving să mă vadă din nou ca pe cineva de-al lor. Ei sunt poporul meu – sângele lor curge în vinele mele şi al meu, într-ale lor.

— Mai bine ai uita de

asta. S-ar părea că te-ai angajat într-o competiţie a cărei victorie nu pare să-ţi fie favorabilă.

Jenny spuse, cu tristeţe:

— Pentru scurt timp, în aceste ultime zile am sperat că nu mai e aşa cum zici tu. Într-o zi,

William va prelua conducerea clanului, iar el este un băiat minunat, bun – mă rog, un bărbat – de vreme ce a împlinit douăzeci de ani. Nu este la fel de puternic cum era Alexander sau cum este Malcolm, dar este inteligent și înțelept și loial. El suferă pentru

relaţia mea cu clanul şi de îndată ce va fi devenit stăpân, va încerca să îndrepte lucrurile. Dar în noaptea aceasta, totul a devenit imposibil.

— Ce legătură are noaptea asta cu toată povestea?

Jenny îşi ridică ochii spre el şi expresia lor îi

aminti lui Royce de o ciută rănită, în ciuda tonului ei voit calm, indiferent.

— În noaptea asta am devenit consoarta celui mai aprig duşman al familiei mele – amanta vrăjmaşului poporului meu. În trecut, m-au dispreţuit pentru lucruri

pe care nu le-am făcut. Acum, au un bun motiv să mă dispreţuiască pentru ce am făcut, exact cum am şi eu motive să mă dispreţuiesc. De data aceasta am făcut un lucru de neiertat. Nici Dumnezeu nu mă va ierta...

Adevărul de netăgăduit al acuzației că a devenit consoarta lui îl izbi pe Royce cu o forță mai mare decât ar fi vrut să recunoască, dar vinovăția lui era diminuată de cunoașterea faptului că viața care era pierdută pentru ea acum, nu era

cine ştie ce viaţă. Întinzând mâna, o luă cu fermitate de umeri și o întoarse, apoi îi ridică bărbia în sus, obligând-o să-i întâlnească privirea. Și chiar în timp ce începea să vorbească, plin de compasiune și înțelegere, simțea deja că începe să se

întărească, un răspuns imperativ la apropierea ei. Royce spuse cu liniștită fermitate:

— Jennifer, eu nu am ştiut cum stăteau lucrurile între tine şi clanul tău, dar m-am culcat cu tine şi nimic nu se mai poate schimba acum.

— Dar dacă ai putea schimba ceva, ai face-o? spuse Jenny privindu-l revoltată.

Royce se uită în jos la fata incredibil de tentantă, care-i încinsese trupul chiar în clipa aceea. Calm și onest, răspunse:

— Nu.

— Atunci nu te mai obosi să pari că regreţi, izbucni ea.

Buzele i se curbară într-un râs fără veselie, plimbându-și mâna de-a lungul obrazului ei, spre gât.

— Arăt eu apăsat de regrete? Nu regret. Regret că ţi-am provocat

umilinţă, dar nu regret că te-am avut, în urmă cu o oră şi nici nu voi regreta să te am din nou, peste câteva minute, ceea ce vreau chiar să fac. Jenny rămase uluită la aroganţa declaraţiei lui, dar Royce continuă cu ce avea de spus.

— Eu nu cred în Dumnezeul tău, dar mi s-a spus de către cei care cred că Dumnezeul tău se presupune că este un Dumnezeu just. Dacă este așa, continuă el pe un ton calm, filosofic, atunci cu siguranţă că El nu te va învinui pentru toate astea, în fond ai

acceptat târgul meu de teamă pentru viaţa surorii tale. Nu a fost voinţa ta, ci a mea. Şi ce s-a întâmplat între noi în patul acesta a fost iarăşi împotriva voinţei tale. Nu am dreptate?

Royce regretă întrebarea chiar în clipa imediat următoare – o

regretă atât de mult, încât acest lucru îl deconcerta. Și apoi înțelese că, în timp ce încerca să o asigure că el nu o condamnase, nu vroia ca ea să nege că simțise toate lucrurile pe care le făcuse el în timpul contactului lor, sau că și ea îl dorise

aproape la fel de mult cât o dorise el pe ea. Ca şi cum ar fi simţit dintr-o dată nevoia de a-i testa onestitatea dar şi propriile lui instincte, Royce insistă:

— Nu este adevărat? Că El te va considera fără vină pentru că tu mi te-ai supus doar în pat,

împotriva voinţei tale?

— Nu! Cuvântul ţâşni din ea plin de neajutorare şi ruşine şi de o mie de alte sentimente pe care Royce nu le putea identifica.

— Nu? repetă el cuprins de o teribilă senzaţie de uşurare.

Unde greşesc? întrebă el, pe un ton scăzut dar insistent. Spune-mi unde greşesc.

Nu tonul de comandă din vocea lui o făcu pe Jenny să răspundă. Ci subita revenire în mintea ei a felului în care făcuse dragoste cu ea; amintirea

incredibilei lui blândeţi şi reţineri. A regretului lui profund când i-a provocat durere, rupându-i himenul; a cuvintelor lui şoptite, de admiraţie; a respiraţiei lui laborioase, în timp ce se lupta să-şi reţină pasiunea. Adăugate la toate acestea, era

amintirea propriei ei dorinţe imperioase de a fi umplută de el şi de a-i oferi înapoi senzaţiile de nedescris pe care i le stârnea el. Deschise gura, dorind să îl rănească, aşa cum îi rănise el toate şansele la fericire, dar propria ei conştiinţă îi opri

cuvintele în gâtlej. În împreunarea lor ea găsise splendoare, nu rușine, așa încât nu putea minți spunând altceva.

— Nu a fost voința mea să vin în patul tău, răspunse ea într-o șoaptă înăbușită.

Apoi, smulgându-și

privirea de la ochii lui fumurii, își întoarse capul și adăugă:

— Dar odată acolo, nu a fost voința mea nici să plec.

Cum se uitase în altă parte, Jenny nu îi văzu tandrețea din zâmbetul lui mic, dar o simți în felul în care o cuprinseră

brațele lui, cu palma pe spate, trăgând-o spre lungimea lui întărită, în timp ce îi lua în posesie gura cu gura lui, luându-i mai întâi cuvintele, apoi suflul.

CAPITOLUL DOISPREZEC

— Avem vizitatori, anunţă Godfrey intrând încruntat în hol şi uitându-se la cavalerii aşezaţi la masă, pentru prânz. Douăsprezece perechi de mâini

încremeniră, cu chipurile respective, în alertă.

— Un grup mare purtând stindardul regelui și călărind spre noi. Un grup foarte mare, amplifică Godfrey, prea mare pentru nişte mesageri obişnuiţi, l-a văzut Lionel, pe drum.

Zice că l-a recunoscut pe Graverley,

Tot mai încruntat, se uită spre galeria de deasupra.

— Unde este Royce?

— A ieşit să se plimbe cu ostatica. Nu ştiu sigur unde, răspunse Eustace încruntându-se.

— Ştiu eu, bubui Arik. Mă duc eu după el. Întorcându-se pe călcâie, Arik ieşi din sală, cu paşii mari, siguri, apăsaţi, dar expresia lui aspră, distantă şi calmă care-i caracteriza de obicei chipul colţuros, era acum tulburată de

privirea îngrijorată care-i adâncea cutele dintre ochii de un albastru deschis.

Râsul muzical al lui Jenny răsună asemenea clopoţeilor porniţi de un vânt iscat brusc şi Royce îi zâmbea, în timp ce ea se sprijinea neajutorată

de trunchiul copacului de lângă el, cu umerii zguduindu-i-se de veselie şi cu obrajii de culoarea aceluiaşi roz palid asemănător cu rochia pe care o purta.

— Eu... eu... nu te cred, gâfâi ea ştergându-şi lacrimile de râs, asta este o gogomănie

imensă, pe care ai inventat-o tu, acum.

— Este posibil, conveni el întinzându-și picioarele lungi în față și zâmbind, pentru că râsul ei era contagios. Azi-dimineață se trezise în patul lui, când în dormitor tropăiseră servitorii și nefericirea

ei de a fi fost găsită acolo era aproape dureros de privit. Devenise concubina lui și era clar că tot castelul va bârfi, ceea ce, firește, era adevărat. După ce se gândise la varianta de a o minți în legătură cu asta, sau să încerce să o seducă, făcând-o să-și

uite nefericirea, Royce decisese că cel mai bun lucru era să o scoată câteva ceasuri afară din castel, ca să se poată relaxa puţin. Fusese o alegere înţeleaptă, decise Royce privindu-i ochii scânteietori şi tenul strălucitor.

— Tu mă crezi chiar

fără minte deloc, dacă îţi închipui că pot înghiţi o asemenea gogomănie, spuse Jenny încercând să pară serioasă.

Royce zâmbi dar scutură din cap, negând ambele acuzaţii.

— Nu, doamnă, greşeşti în toate privinţele.

— În toate? Ce vrei să spui? îl întrebă Jenny curioasă.

Roye îi explică, zâmbind tot mai larg:

— Nu ţi-am spus nici o gogomănie şi nici tu, cred eu, nu ai putea fi făcută să înghiţi uşor una. Royce făcu o pauză, aşteptând ca ea să

răspundă, dar cum nu se întâmplă asta, continuă, zâmbind.

— Acesta a fost un compliment făcut bunului tău simţ.

— Ah, făcu Jenny contrariată. Mulţumesc, adăugă ea, nesigură.

— În al doilea rând, departe de a crede

despre tine că nu ai minte, te consider, dimpotrivă, o femeie cu o inteligență extraordinară.

— Mulțumesc! răspunse Jenny prompt.

— Acesta nu a fost un compliment, o corectă Royce.

Jenny îi aruncă o

privire de curioasă neplăcere, cerându-i prin tăcere o explicaţie pentru remarca lui şi Royce îi răspunse, atingându-i obrazul cu degetul arătător, plimbându-se peste textura delicată, moale.

— Dacă ai fi fost mai puţin inteligentă, nu ai

fi petrecut atâta vreme gândindu-te la toate posibilele consecinţe ale faptului că îmi aparţii şi ţi-ai fi acceptat simplu situaţia, deopotrivă cu toate beneficiile care derivă din ea. Privirea îi alergă plină de înţeles spre şiragul de perle pe care insistase el, în

dimineaţa aceasta, să şi-l pună la gât, după ce îi oferise o întreagă casetă cu bijuterii.

Ochii lui Jenny se dilatară de indignare, dar Royce îşi continuă imperturbabil logica masculină.

— Dacă ai fi fost o femeie cu o inteligenţă

obişnuită, ai fi fost preocupată doar de probleme de interes firesc pentru femei, cum ar fi moda, conducerea unei gospodării, creşterea copiilor. Nu te-ai fi torturat singură cu subiecte ca loialitatea, patriotismul şi altele la fel.

Jenny îl privi cu o neîncredere furioasă.

— Să-mi accept „situaţia”? repetă ea. Eu nu sunt în nici o „situaţie” aşa cum ai declarat tu cu drăgălăşenie, mylord. Eu trăiesc în păcat cu un bărbat, sfidând dorinţele familiei mele, dorinţele

țării mele și dorințele Dumnezeului Atotptuternic. Și mai mult – continuă ea încercând să se stăpânească – este minunat că tu îmi recomanzi să mă gândesc doar la probleme femeiești, cum ar fi conducerea unei

gospodării şi creşterea copiilor, deşi tocmai tu eşti acela care mi-ai răpit dreptul la asemenea lucruri. Soţia ta îţi va conduce gospodăria şi fără îndoială că mi-ar face viaţa un infern dacă ar putea şi...

— Jennifer, o

întrerupse Royce reţinându-şi un zâmbet, aşa cum bine ştii, eu nu am soţie. Royce îşi dădea seama că multe din cele spuse de Jenny erau adevărate, dar, arăta aşa de al naibii de bine cu ochii ei de safir lichefiat şi cu gura care cerea să fie sărutată,

încât îi fu greu să se concentreze; singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să o tragă în braţele lui şi să o cuibărească acolo ca pe un pisoi furios.

— Acum nu ai nevastă, îl contrazise Jenny nefericită, dar cât de curând o să-ţi alegi

una – o englezoaică – scuipă ea cuvintele. O englezoaică cu apă îngheţată în loc de sânge şi cu părul de culoarea blănii de şoarece şi cu un nas mic, ascuţit, care o să fie până la urmă mereu roşu şi în pericol să picure...

Cu umerii

scuturându-i-se de un râs tăcut, pe care nu şi-l putea înfrâna, Royce întinse o mână în semn de prefăcută apărare.

— Păr de culoarea blănii de şoarece? repetă el. De atâta o să fiu în stare? Până de curând credeam că mă gândeam la o soţie blondă, cu

ochi mari, verzi şi...

— Şi buze rozalii şi mai mari... Jenny era atât de furioasă încât efectiv îşi ridică mâinile spre sânii ei, până să-şi dea seama ce era gata să spună...

— Da, interveni Royce, şi mai mari ce anume?

— Urechi! izbucni Jenny furioasă. Dar indiferent cum o să arate, problema este că o să-mi facă viaţa un infern.

Nemaiputându-se abţine, Royce se aplecă şi îi tachina gâtul.

— Haide să facem un târg împreună, şopti el

sărutându-i urechea. O să alegem împreună o soţie, care să ne placă la amândoi. Şi în clipa aceea, Royce își dădu brusc seama că obsesia lui pentru Jennifer îi încețoșa gândirea. Știa bine că nu se putea însura, păstrând-o totodată pe Jenny. În

ciuda glumelor lui, el nu era într-atât de crud încât să se căsătorească cu Mary Hammel sau cu oricine altcineva, iar apoi să o oblige pe Jennifer să sufere dezonoarea de a rămâne amanta lui. Poate că ieri s-ar fi gândit la asta, dar nu acum, nu după

noaptea aceasta, când înțelesese cât de multă suferință a îndurat în scurta ei viață.

Dar acum, mintea lui încerca să nu se gândească la felul în care va fi tratată de „iubitul” ei clan, când se va întoarce acasă la aceștia, după ce împărțise patul

cu duşmanul lor.

Alternativa ca el să rămână necăsătorit şi să renunţe la copii şi moştenitori, nu-i surâdea şi i se părea inacceptabilă.

Singura alternativă care mai rămânea – aceea de a se căsători cu Jennifer – ieşea din

discuţie. Ca să se căsătorească cu ea – şi făcând asta, să-şi facă rude din duşmanii lui de moarte şi să aibă o soţie a cărei loialitate să atârne greu în favoarea acestor duşmani – era de neconceput. O astfel de căsătorie nu va face decât să-i aducă câmpul

de bătălie în propria lui sală, unde trebuia să domnească pacea și armonia. Doar pentru că pasiunea ei inocentă și dăruirea ei totală, în pat, îi oferiseră această nespusă plăcere, nu se putea supune singur la o luptă perpetuă. Pe de altă parte, era singura

femeie care făcea dragoste cu el, nu cu legenda lui. Şi îl făcea să râdă aşa cum nu reuşise nici o altă femeie, vreodată; avea curaj şi înţelepciune şi un chip care vrăjea şi ademenea. Era directă şi cinstită cu ea însăşi, lucru care îl dezarmase total. Şi

aceasta nu era ultima dintre calităţile ei.

Nici acum Royce nu putea uita senzaţia din pieptul lui, noaptea trecută, când ea a ales onestitatea în locul mândriei şi a recunoscut că odată în patul lui, nu a mai vrut să-l părăsească. O astfel de

onestitate, mai ales la o femeie, era, desigur, ceva rar. Însemna că puteai avea încredere în cuvântului.

Desigur, toate acestea nu constituiau un motiv suficient ca să-l facă să renunțe la toate planurile lui de viitor, cu atâta grijă urmărite.

Pe de altă parte, nimic nu-l putea convinge nici să renunţe la ea.

Royce se uită la gărzile de pe zidul castelului, care suflară o singură dată, prelung, din goarnele lor, semnalând apropierea unor oaspeţi neostili.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jenny surprinsă.

— Curieri de la regele Henric, cred eu, răspunse Royce lăsându-se pe spate şi uitându-se în sus la soare, cu ochii mijiţi. Dacă ei sunt, îşi spuse el, atunci au venit mult mai devreme decât îi aşteptam. Indiferent

cine sunt, sunt prietenoşi.

— Regele tău ştie că sunt ostatică aici?

— Da. Deşi lui Royce îi displăcea întorsătura conversaţiei, îi înțelegea grija pentru soarta ei şi adăugă:

— L-am înştiinţat la câteva zile după ce aţi

fost aduse în tabără, cu ocazia curierului meu lunar.

— O să... Jenny inspiră adânc... O să fiu trimisă undeva... într-o temniță sau...

— Nu, spuse Royce repede. O să rămâi sub protecția mea. Acum, adăugă el vag.

— Dar să zicem că el poruncește altceva?

— Nu o să facă asta, spuse Royce hotărât, uitându-se peste umăr la ea. Lui Henric nu îi pasă cum îi câștig bătăliile, câtă vreme i le câștig. Dacă tatăl tău depune armele și capitulează pentru că tu ești ostatică

la mine, atunci această victorie va fi cea mai bună – una fără vărsare de sânge.

Văzând că subiectul o tensionează, Royce crea o diversiune, cu o întrebare care nu-i dădea pace de azi-dimineaţă.

— Când fraţii tăi

vitregi au început să întoarcă tot clanul împotriva ta, de ce nu i-ai atras tatălui tău atenția asupra acestei probleme, în loc să-ți construiești, în minte, regate de vis? Tatăl tău este un stăpân puternic și ar fi putut rezolva problema ta la fel cum

aş fi rezolvat-o şi eu.

— Şi cum ai fi rezolvat-o? întrebă ea cu acea inconştientă provocare, cu zâmbetul acela al ei pieziş care-l făcea întotdeauna să-i vină să o tragă în braţele lui şi să-i sărute buzele.

Mai tăios decât ar fi vrut, Royce spuse.

— Le-aş fi poruncit să înceteze cu suspiciunile faţă de tine.

— Ai vorbit ca un războinic, nu ca un stăpân, comentă Jenny. Dar gândurile oamenilor nu pot fi „comandate”, nu poţi decât să-i faci, prin frică, să şi le păstreze pentru ei.

— Tatăl tău ce a făcut? întrebă el cu un glas distant, contracarându-i observația.

— După câte țin minte, când s-a înecat Becky tatăl meu era plecat să se lupte cu tine.

— Și când s-a întors –

de la lupta cu mine – adăugă Royce zâmbind strâmb, ce a făcut atunci?

— Pe atunci circulau fel de fel de poveşti pe seama mea, dar tata credea că eu exageram şi că toate aceste poveşti vor muri curând. Vezi tu – adăugă ea când Royce

o dezaprobă, încruntându-se – tata nu prea acordă mare importanţă problemelor pe care el le numeşte „de-ale femeilor”. Mă iubeşte foarte mult – specifică ea, în timp ce Royce îi aprecia afirmaţia ca venind mai mult din loialitate decât

din convingere, având în vedere că Merrick i-l alesese ca soț pe Balder – dar pentru el, femeile sunt... în sfârşit... nu chiar atât de importante pentru lumea asta, ca bărbații. El s-a căsătorit cu mama mea vitregă pentru că suntem rude îndepărtate și ea avea

trei băieţi sănătoşi.

— A preferat să-şi vadă titlul transmis unei rude îndepărtate, trase Royce concluzia cu neplăcere, decât să ţi-l transmită ţie şi cu noroc, nepoţilor lui?

— Clanul înseamnă totul pentru el şi aşa trebuie să fie, spuse

Jenny, loialitatea făcând-o să vorbească mai aprins. El nu era convins că eu, ca femeie, aş fi putut să păstrez loialitatea oamenilor şi să-i ghidez – chiar dacă regele James i-a permis tatălui meu să-mi transmită mie titlul – ceea ce ar fi putut crea o

problemă.

— S-a obosit să-i scrie lui James despre asta?

— Mă rog, nu. Dar, așa cum am spus, nu de mine, ca persoană, se îndoia tatăl meu. Problema era că eu eram femeie și de aceea, destinată altor lucruri.

Sau altor folosinţe, îşi spuse Royce furios pentru ea.

— Nu-l poţi înţelege pe tatăl meu pentru că nu îl cunoşti. Este uh om mare şi toată lumea simte pentru el ce simt şi eu. Cu toţii ne-am da şi viaţa pentru el, dacă el... O clipă, Jenny îşi

spuse că fie începuse să înnebunească, fie orbise – pentru că, în pădure, uitându-se la ea cu un deget pe buze în semn de tăcere – era William.

— … Dacă el ne-ar cere asta, termină Jenny inspirând adânc, dar Royce nu observă brusca ei schimbare de ton. El

era ocupat să se lupte cu o pornire iraţională de gelozie, pentru că tatăl ei îi putea insufla un sentiment atât de orb, de devotament pentru el.

Închizând ochii şi strângându-i tare, Jenny îi redeschise şi se uită mai atent. William se

strecurase, înapoi în umbra copacilor, dar tot îi mai putea vedea ceva din vestonul lui verde. Wiiliam era aici! Venise să o ia înapoi, înţelese ea, în timp ce bucuria şi uşurarea explodau în pieptul ei.

— Jennifer... vocea lui Royce Westmoreland

era gravă şi Jenny îşi retrase privirea dinspre locul în care se evaporase William.

— D... da, se bâlbâi ea, aşteptându-se oarecum să-l vadă pe tatăl ei ţâşnind într-o clipă din pădure şi măcelărindu-l pe Royce, chiar acolo unde se afla.

Să-l măcelărească. Gândul îi ridică bila în gât și Jenny sări în picioare, obsedată de nevoia simultană de a-l îndepărta pe el de lângă pădure dar și să reușească să ajungă ea, acolo.

Royce se încruntă văzându-i fața palidă.

— Ce s-a întâmplat? Pari...

— Nervoasă! izbucni Jenny. Simt nevoia să mă plimb puţin. Aş...

Royce se ridică în picioare şi se pregătea să o întrebe care era motivul stării ei de nervozitate, când îl văzu pe Arik urcând dealul.

— Până să ajungă Arik la noi, începu el, aş vrea să-ţi spun ceva.

Jenny se întoarse în loc, privirea îngheţându-i asupra puternicului Arik, în timp ce era cuprinsă de o uşurare teribilă: cu Arik aici, Royce nu va muri fără ca cineva să lupte alături de

el. Dar dacă va avea loc o luptă, atunci tatăl ei sau William sau altcineva din clan, ar putea fi ucis.

— Jennifer, spuse Royce, tonul lui reflectând exasperarea pentru lipsa ei de atenţie.

Cu greu, Jenny reuşi

să se întoarcă spre el, părând foarte atentă.

— Da?

Dacă oamenii tatălui ei ar fi vrut să-l atace pe Royce, era clar că până acum ar fi ieşit din pădure; niciodată ca acum, nu va mai fi el atât de vulnerabil. Ceea ce înseamnă, se gândi

Jenny, că William este singur şi că l-a văzut pe Arik. Dacă aşa era, îşi spuse cu speranţă, atunci ea nu trebuia decât să rămână calmă şi să găsească o cale de a reveni aici, cât de curând posibil.

Uitându-se în sus la ochii lui cenuşii,

irezistibili, înţelese dintr-o dată că în curând îl va părăsi – poate în decursul unui ceas şi această revelaţie o străpunse cu neaşteptată violenţă. Este adevărat, a fost ostatica lui, dar niciodată el nu a supus-o la atrocităţile la care ar

fi supus-o orice alt răpitor. Mai mult, el a fost singurul bărbat care i-a admirat curajul, în loc să-i condamne comportamentul încăpăţânat; provocase moartea calului său, îl înjunghiase şi îşi bătuse joc de el, evadând. Având în vedere toate

acestea, își dădu seama, cu o durere cumplită în spatele ochilor, că Royce o tratase cu mai multă galanterie – în propriul lui stil – decât poate orice alt curtezan. De fapt, dacă lucrurile ar fi stat altfel între familiile și țările lor, Royce Westmoreland și ea ar fi

fost prieteni. Prieteni? El era deja mai mult decât atât. Era iubitul ei.

— Îmi... îmi pare rău, spuse Jenny cu glas sufocat, mintea mea era aiurea. Ce ai spus?

— Am spus, repetă el cu o ușoară încruntare văzându-i expresia panicată, că nu vreau să

te gândești că te afli în orice fel de pericol. Până când va veni vremea să te trimit acasă, vei rămâne sub protecția mea.

Jenny dădu din cap și înghiți.

— Da. Mulțumesc, șopti ea cu vocea inundată de emoție.

Interpretându-i greşit tonul ca o formă de recunoştinţă, Royce zâmbi leneş.

— N-ai vrea să-ţi exprimi gratitudinea printr-un sărut? Spre uluita lui încântare, Jenny nu avu nevoie de mai multă insistenţă. Petrecându-şi braţele pe

după gâtul lui, îl sărută cu disperată ardoare, strivindu-și buzele de ale lui, într-un sărut care era în parte un adio și în parte teamă, cu mâinile plimbându-i-se peste mușchii lui proeminenți de la spate, memorizând inconștientă conturul

lor, strângându-l aproape de ea.

Când Royce își ridică în sfârșit capul, o privi, cu brațele încă strâns petrecute în jurul ei.

— Dumnezeule, șopti el. Dădu să-și aplece din nou capul, dar apoi se opri, cu ochii pe Arik.

— La naiba, uite-l pe

Arik. O luă de braţ şi o conduse spre cavaler, dar când ajunseră la Arik, acesta îl trase instantaneu pe Royce într-o parte, vorbind repede.

Royce se întoarse înapoi la Jennifer, preocupat de veştile neplăcute despre sosirea

lui Graverley.

— Trebuie să ne întoarcem, începu el, dar expresia de nefericire de pe chipul ei îi rupse inima. Azi-dimineață se aprinsese ca o lumânare, când i-a propus să o scoată din castel.

— Am fost atâta timp

obligată să stau într-un cort sau altfel, numai sub pază, încât gândul de a sta pe un deal mă face să renasc, îi spusese ea lui Royce.

Se vedea că timpul petrecut aici, afară, îi făcuse nespus de bine, își spunea Royce preocupat, gândindu-se

la ardoarea sărutului ei şi întrebându-se dacă nu era o nebunie din partea lui să-i ofere dreptul să rămână singură aici. Era pe jos, fără nici o posibilitate de a pune mâna pe un cal şi era suficient de inteligentă să ştie că dacă ar fi încercat să fugă, cei

cinci mii de soldaţi campaţi peste tot în jurul castelului ar fi putut-o prinde în mai puţin de o oră. Mai mult, ar fi putut instrui gărzile de pe zid să fie cu ochii pe ea.

Cu gustul sărutului ei pe buze şi amintindu-şi de decizia ei de a nu

încerca să evadeze din tabără, în urmă cu câteva zile, Royce se duse spre ea. Îi spuse, pe un ton care-i trăda rezerva referitoare la înțelepciunea gestului pe care avea să-l facă:

— Jennifer, dacă ți-aș permite să rămâi aici, pot avea încredere în

tine că o să rămâi pe locul ăsta?

Expresia de veselă neîncredere de pe chipul ei era o recompensă suficientă pentru generozitatea lui.

— Da! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Zâmbetul leneș care-i străbătu chipul bronzat

îl făcu pe Royce să arate foarte frumos, aproape băieţeşte.

— Promit că nu o să stau mult, spuse el.

Îl privi îndepărtându-se cu Arik, memorizând inconştient cum arăta, cu umerii laţi sub tunica lui cafenie, cu o curea maron trecută larg peste

talia îngustă şi cu pantalonii groşi care-i subliniau muşchii grei de la coapse, deasupra cizmelor înalte. La jumătatea drumului, Royce se opri şi se întoarse.

Ridicându-şi capul, privi copacii, încruntându-şi

sprâncenele negre ca şi cum ar fi simţit ameninţarea care pândea din pădure. Îngrozită că poate a văzut sau a auzit ceva şi că se va întoarce, Jenny făcu primul lucru care-i trecu prin minte: ridicând mâna într-o uşoară mişcare de salut,

îi distrase atenţia zâmbindu-i, ducându-şi apoi degetele la buze, din impulsul de a-şi acoperi gura ca să-şi înăbuşe un strigăt de panică. Dar lui Royce i se păru că sufla un sărut spre el. Cu un zâmbet care trăda surprinsa lui gratitudine, ridică mâna

într-un gest de la revedere, spre Jennifer. Lângă el, Arik vorbea repede, distrăgându-i atenția de la Jennifer și de la pădure, întorcându-se, Royce coborî dealul alături de Arik, cu mintea plăcut ocupată de ardoarea entuziastă a sărutului lui

Jennifer şi de răspunsul la fel de entuziast al trupului său.

— Jennifer! La vocea joasă, imperioasă a lui William, venind dinspre pădurea din spatele ei, trupul lui Jennifer se tensiona pentru iminenta ei fugă, dar ea avu grijă să nu facă nici

o mişcare spre pădure – nu până când contele nu va dispărea prin poarta ascunsă, tăiată în peretele gros care înconjura castelul Hardin. Apoi se întoarse, aproape împiedicându-se de grabă şi alergă de-a lungul pantei mici şi se

năpusti în pădure, căutându-și înnebunită salvatorii.

— William, unde... începu ea, apoi își înăbuși un strigăt, când. Mâini puternice o prinseră de talie, din spate și o ridicară în aer, cărând-o mai adânc, în ascunzișul stejarilor

bătrâni.

— Jennifer! şopti William gutural, cu chipul lui drag doar la câţiva centimetri de al ei. În încruntarea lui preocupată se citeau părerea de rău şi îngrijorarea.

— Biata mea fetiţă, începu el studiindu-i

fața și atunci, amintindu-și sărutul la care fusese martor, spuse deprimat:

— Te-a obligat să fii amanta lui, da?

— O... o să-ți explic mai târziu. Trebuie să ne grăbim, îl imploră ea obsedată de urgența de a-și convinge oamenii să

plece de aici fără vărsare de sânge.

— Brenna este deja în drum spre casă. Unde sunt tata și oamenii noștri? începu ea.

— Tata este la Merrick și suntem doar șase, aici.

— Șase! exclamă Jenny împiedicându-se

într-o rădăcină, revenindu-şi şi continuând să alerge alături de el.

William încuviinţă din cap.

— M-am gândit că vom avea şanse mai mari să te scoatem de aici recurgând la un vicleşug.

Când Royce intră în sală, Graverley stătea în mijlocul încăperii, în picioare, fața lui îngustă studiind temeinic interiorul castelului Hardin, nasul lui subțire trădând resentimente și prost ascunsă lăcomie. În calitate de consilier particular al regelui și de

cel mai influent membru al puternicei Curţi a Camerei Stelelor, Graverley se bucura de o influenţă fără margini, dar poziţia lui socială îi refuza speranţa la un titlu şi la proprietăţi pe care şi le dorea cu atâta ardoare.

Încă de la începutul

urcării lui Henric pe tron, s-a îngrijit să ia măsuri prin care să evite să aibă aceeaşi soartă cu predecesorii săi – respinşi de puternicii nobili care îi jurau credinţă regelui lor, pentru ca apoi să se revolte când erau nemulţumiţi şi să îi

răstoarne pe același suveran. Pentru a evita așa ceva, Graverley a reînființat Curtea Camerei Stelelor, pe care apoi a umplut-o cu consilieri și miniștri din afara nobilimii, așa cum era chiar el și care îi chemau în judecată pe nobili, supunându-i la

taxe grele pentru orice delict, o acţiune care pe de o parte îngraşă cuferele lui Henric, iar pe de alta, îi priva pe nobili de averea necesară pentru a se putea revolta.

Dintre toţi consilierii particulari, Graverley era cel mai influent şi

cel mai vindicativ: cu totala încredere a lui Henric şi autoritatea de care dispunea, Graverley reuşise cu succes să-i sărăcească sau să-i aducă în faliment aproape pe toţi nobilii puternici din Britania... cu excepţia contelui de Claymore care, spre furia lui

nemascată, continuase să prospere, devenind tot mai puternic cu fiecare bătălie pe care o câştiga pentru rege.

Ura lui Graverley faţă de Royce Westmoreland era cunoscută de toată lumea la curte şi era egalată doar de dispreţul lui Royce faţă de el.

Trăsăturile lui Royce erau perfect inexpresive, în timp ce traversa distanţa de o sută de picioare care îl separa de duşmanul său, ceea ce însă nu-l împiedica să nu înregistreze toate acele subtile semne că avea să urmeze o confruntare neobişnuit

de neplăcută, cu privire la cine ştie ce problemă. Pe de o parte, pezenţa acelui surâs de satisfacţie de pe chipul lui Graverley; pe de alta, în spatele acestuia se aflau treizeci şi cinci de soldaţi din armata lui Henric, care stăteau într-o militară

rigiditate, decişi şi mânioşi. Oamenii lui Royce, conduşi de Godfrey şi Eustace, stăteau în două rânduri, la capătul sălii, în apropierea estradei, cu chipurile alerte, atente, tensionate – ca şi cum ar fi simţit şi ei o ameninţare serioasă în

această neaşteptată şi fără precedent vizită din partea lui Graverley. În timp ce Royce trecea de ultimii doi dintre oamenii săi, aceştia începură imediat să-l urmeze, în forma unei gărzi de onoare.

— Ei, Graverley, ce te aduce aici, ce te-a scos

din ascunzişul tău din spatele tronului lui Henric? îşi întrebă Royce adversarul.

În ochii lui Graverley scânteie furia, dar tonul lui era alb iar cuvintele pe care le rosti erau la fel de intenţionat de tăioase, lovind la fel de adânc pe cât făcuse şi

Royce:

— Din fericire pentru civilizaţie, Claymore, majoritatea oamenilor nu împărtăşeşte plăcerea ta pentru vederea sângelui şi duhoarea hoiturilor în putrefacţie.

— Acum că am făcut schimb de politeţuri, spune-mi ce vrei? îl

întrebă Royce.

— Ostaticii tăi.

Într-o tăcere îngheţată, Royce ascultă restul tiradei tăioase a lui Graverley, dar mintea lui amorţită avea senzaţia că vorbele veneau de undeva de foarte departe.

— Regele mi-a urmat

sfatul – spunea Graverley – şi a încercat să negocieze pacea cu Regele James. Iar în mijlocul acestor delicate negocieri, tu le-ai luat ostatice pe fiicele unuia dintre cei mai puternici nobili din Scoţia şi prin acţiunile tale poate că ai făcut imposibilă o

asemenea pace.

Vocea lui Graverley răsuna autoritară când spuse, în final:

— Presupunând că încă nu ţi-ai măcelărit prizonierele, în modul tău barbar, obişnuit, Regele Suveran îţi comandă să le eliberezi pe Lady Jennifer Merrick

și pe sora ei, să mi le dai mie în custodie, pe loc, după care vor fi trimise înapoi la familia lor.

— Nu.

Acest singur cuvânt înghețat, care constituia un refuz trădător de a se supune unui edict regal, îl scăpă lui Royce fără voie și lovi încăperea cu

forţa explozivă a unui bolovan uriaş lansat în sală de o catapultă invizibilă. Oamenii regelui își încleștară în mod automat, şi mai mult mâinile pe săbiile lor şi se uitară amenințător la Royce, în timp ce proprii lui oameni încremeniră

într-o alarmă uluită, uitându-se şi ei la Royce. Numai Arik nu trăda nici un fel de emoţie, neluându-şi de pe Graverley privirea lui de piatră.

Chiar şi Graverley păru prea şocat ca să-şi ascundă reacţia. Uitându-se la Royce cu

ochi micşoraţi, spuse pe un ton de totală neîncredere:

— Este o provocare la acurateţea cu care ţi-am transmis mesajul regelui sau îndrăzneşti cu adevărat să refuzi ordinul în sine?

Royce improviza repede:

— Este o provocare la acuzarea ta de măcel.

— Nu am ştiut că eşti atât de sensibil faţă de subiectul acesta, minţi Graverley.

Trăgând automat de timp, Royce spuse:

— Aşa cum ştiţi cu toţii, prizonierele au fost luate înainte de

începerea tratativelor regelui Henric.

— Gata cu divagaţiile, izbucni Graverley. Te vei supune sau nu poruncii regale?

În cele câteva clipe permise lui de soarta perversă şi de un rege imprevizibil, Royce consideră rapid toate

miile de motive pentru care ar fi bolnav mintal dacă s-ar fi căsătorit cu Jennifer Merrick şi cele câteva motive irezistibile pentru care avea de gând să facă asta.

După ani de victorii pe câmpurile de luptă, pe tot continentul,

ajunsese, evident, să fie învins în propriul său pat de o puştoaică înnebunitoare, de şaptesprezece ani, care avea mai mult curaj şi spirit decât toate femeile pe care le cunoscuse vreodată. Oricât ar fi vrut, nu se putea convinge să o

trimită acasă.

Jennifer se luptase cu el ca o tigroaică, dar capitulase ca un înger. Încercase să-l înjunghie – dar îi sărutase cicatricele; îi sfâşiase păturile şi-i cususe mânecile de la cămăşi – dar în urmă cu câteva minute îl sărutase cu o

ardoare disperată, dulce, încât îl făcuse să urle de dorință; avea un zâmbet care îi luminase cotloanele întunecate ale inimii, un zâmbet atât de dulce, încât îl făcea și pe el să râdă. Și era onestă, ceea ce prețuia mai mult decât orice, la ea.

Aceste cuvinte se aflau undeva, în fundul minții sale, dar el refuza să se concentreze asupra lor sau chiar să se gândească la cuvântul „iubire”. Dacă ar fi făcut asta, ar fi însemnat că era legat de ea mai mult decât fizic, ceea ce refuza să accepte. Cu

aceeaşi logică imparţială, luminată, cu care obişnuia să ia deciziile pe câmpul de luptă, Royce considera că, având în vedere ce simţăminte aveau pentru ea tatăl ei şi clanul Merrick, în cazul în care o trimitea înapoi la ei, aceştia ar fi

considerat-o o trădătoare, nu o victimă. Se culcase cu duşmanul şi, fie că era sau nu deja însărcinată, îşi va petrece restul vieţii încuiată undeva într-o mănăstire, construindu-şi regate de vis unde era acceptată şi iubită, regate care nu vor exista

niciodată.

Aceste lucruri, plus gândul că se potrivea în pat cu el mai mult decât orice altă femeie, erau singurele pe care îşi permitea Royce să le ia în consideraţie, ca să se decidă. Şi pentru că se ajunsese aici, acţiona cu viteza şi hotărârea tipice

lui. Ştiind că va avea nevoie de câteva minute s i n g u r cu Jennifer pentru a-i explica motivul înainte ca ea să alerge orbeşte către oferta lui Graverley, îşi lipi pe chip un zâmbet fără viaţă şi-i spuse duşmanului său:

— În timp ce omul

meu o va aduce pe Lady Jennifer în sală, ce-ar fi să lăsăm o clipă deoparte mănuşa neînţelegerilor, ca să gustăm câte ceva? Făcând un semn cu braţul, arătă spre masa unde servitorii aduceau tăvi încărcate cu gustările reci pe care

reuşiseră să le încropească într-un interval atât de scurt.

Graverley se încruntă suspicios, iar Royce se uită spre soldaţii lui Henric, printre care se aflau câţiva care luptaseră alături de el în bătălii, întrebându-se dacă nu cumva, cât de

repede, se vor încleşta într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Ei bine? spuse Royce repezit, întorcându-se înapoi spre Graverley. Apoi, ştiind că şi după ce Jennifer va consimţi să rămână cu el, tot va trebui să-l demobilizeze

pe Graverley să o ia cu forța, Royce introduse o notă afabilă în tonul lui.

— Lady Brenna este deja în drum spre casă, escortată de fratele meu. Sperând să atingă punctul sensibil al lui Graverley, slăbiciunea lui bolnăvicioasă pentru bârfe, Royce adăugă,

aproape cordial:

— Asta e o poveste care sunt sigur că o să-ţi facă plăcere să o asculţi, cât stăm la masă...

Curiozitatea lui Graverley câştigă în faţa suspiciunii. După o scurtă ezitare dădu din cap afirmativ şi se îndreptă spre masă.

Royce făcu un spectacol din a încerca să-l escorteze o porţiune de drum, apoi se scuză pentru o clipă.

— Dă-mi voie să trimit pe cineva după Lady Jennifer, spuse el întorcându-se spre Arik.

Cu voce joasă, repede, îi spuse lui Arik:

— Ia-l pe Godfrey cu tine, găsește-o și adu-o aici. Uriașul dădu din cap și Royce adăugă:

— Spune-i să nu aibă încredere în oferta lui Graverley și să nu o accepte până când nu o să stea de vorbă cu mine, între patru ochi. Fă-o să înțeleagă asta.

Posibilitatea ca Jennifer să-i asculte propunerea, dar totuşi să insiste să-l părăsească, era dincolo de puterea de înţelegere a lui Royce. Deşi respingea ideea că decizia lui de a se căsători cu ea pornea din ceva mai mult decât

plăcere şi compasiune, întotdeauna, în orice bătălie, îşi propusese să fie conştient de forţa motivaţiei oponentului său. În acest caz, era cât se poate de conştient că sentimentele lui Jennifer faţă de el erau mai puternice decât îşi dădea ea seama. Dacă nu

ar fi fost așa, nu i s-ar fi oferit cu atâta dăruire în pat și nici nu ar fi recunoscut, cinstit, că vroia să rămână acolo. Și cu siguranță că nu l-ar fi putut săruta așa cum a făcut-o pe deal, puțin mai devreme. Era prea dulce, prea cinstită și inocentă ca să se prefacă

astfel.

Liniştit în convingerea că victoria – după o mică hărţuială, mai întâi cu Jennifer, apoi cu Graverley – era deja a lui, Royce se duse la masă, unde Graverley se aşezase deja.

Multe minute mai târziu, după ce Royce îi

povestise despre plecarea Brennei şi condimentase istoria cu orice detaliu nesemnificativ care-i trecea prin minte ca să câştige timp, Graverley spuse:

— Deci i-ai dat drumul fetei frumoase şi ai păstrat-o pe cea

mândră? Iartă-mă dacă îmi vine greu să înţeleg lucrul ăsta, spuse el ciugulind elegant dintr-o bucată de pâine.

Royce aproape că nici nu-i auzi comentariul; el îşi revizuia alternativele, în cazul în care Graverley refuza să accepte decizia lui

Jennifer de a rămâne la Hardin. Alternativele – dintre care să fie gata să o aleagă pe cea mai bună, în funcţie de situaţie – erau cele care îl menţineau în viaţă şi victorios în bătălii. De aceea, în cazul posibil în care Graverley va refuza decizia lui Jennifer de a

rămâne la Hardin, Royce stabili că va recurge la dreptul său de a asculta decizia lui Henric chiar din gura acestuia.

Refuza să creadă că Graverley era chiar atât de perfid și că Henric, deși va fi fără îndoială furios, nu va porunci totuși spânzurarea lui.

În clipa în care Henric o va auzi pe Jennifer spunând cu buzele ei dulci, că vrea să se mărite cu Royce, exista marea şansă ca lui Henric să îi surâdă această idee. În fond, lui Henric îi plăcea să regleze potenţial periculoase situaţii

politice cu mariaje aranjate, aşa cum a fost şi al său.

Această plăcută imagine a lui Henric acceptând benign sfidarea unei porunci şi apoi binecuvântând prompt căsătoria lor nu era chiar atât de posibil să devină o realitate, dar

Royce prefera să conteze pe ea decât să ia în consideraţie restul posibilităţilor – cum ar fi fost spânzurătoarea, întemniţarea sau rechiziţionarea pământurilor şi proprietăţilor pe care şi le-a câştigat cu repetatul risc al vieţii lui. Existau

o duzină de alte la fel de neplăcute posibilităţi – şi combinaţii de-ale acestora – şi stând la masă, în faţa duşmanului său, Royce se gândea la toate. La toate, doar la aceea că Jennifer l-ar fi putut săruta cu buzele şi sufletul şi trupul ei, în

timp ce se gândea să fugă în clipa în care se întorcea el cu spatele, nu.

— De ce i-ai dat drumul dacă era așa o frumusețe?

— Ți-am spus, era bolnavă.

Încercând să evite să mai discute cu Gaverley,

Royce făcu un mare spectacol dintr-o închipuită foame. Întinzându-se, trase spre el un platou cu pâine, umplându-şi gura cu ea. Stomacul lui protestă împotriva pâinii care fu suplimentată cu gâscă râncedă şi muiată în grăsimea acesteia.

După douăzeci şi cinci de minute, lui Royce îi era tot mai greu să-şi mascheze tensiunea. Probabil că Arik şi Godfrey i-au transmis lui Jennifer mesajul, iar ea, evident, se împotrivea; ei stăteau să o convingă, întârziind aducerea ei în sală. Dar

chiar se împotrivea? Şi dacă da, ce făcea Arik? O clipă cumplită, Royce şi-l imagină pe loialul lui cavaler recurgând la forţă ca să o supună. Arik i-ar fi putut rupe braţul cu acelaşi efort cu care un alt bărbat ar fi rupt între degete o surcea uscată. La gândul

acesta, începu să-i tremure mâna.

Peste masa demontabilă, din planşe grosolan rindeluite, Graverley se uita la el, din ce în ce mai suspicios. Brusc, se sculă în picioare.

— Gata cu aşteptarea! spuse el fixându-l pe

Royce care începu şi el să se scoale încet de la masă.

— Westmoreland, mă iei drept prost. Simt asta. Nu ţi-ai trimis oamenii după ea. Dacă ea se află aici, înseamnă că au ascuns-o şi dacă aşa este, eşti mai prost decât am crezut eu.

Arătând spre Royce, se întoarse spre sergentul lui și-i spuse:

— Reține-l pe omul ăsta și apoi du-te și răscolește castelul după femeia Merrick. Dacă e nevoie, îl demolezi, scoți piatră de pe piatră, dar găsește-o! Doar dacă nu mă înșală pe mine

instinctul, ambele femei au fost ucise de mult. Întreabă-i pe oamenii lui şi dacă trebuie, foloseşte-te de spadă. Dă-i drumu'!

Doi dintre cavalerii lui Henric făcură un pas în faţă, aparent nevenindu-le să creadă că, fiind oamenii regelui,

li se va permite să pună mâna pe Royce fără rezistenţă. În clipa în care începură să se mişte, oamenii lui Royce strânseră instantaneu rândurile, cu mâinile pe mânerele spadelor, formând o barieră umană între oamenii lui Henric şi Royce.

O încăierare între soldaţii lui Henric şi ai săi era ultimul lucru pe care şi-l dorea Royce, în special acum.

— Staţi pe loc! tună el, perfect conştient că fiecare dintre cavalerii săi comitea un act de trădare, doar prin simpla obstrucţionare a

trimişilor regelui. Toţi cei nouăzeci de bărbaţi din sală îngheţară la comanda lui urlată, întorcându-şi feţele spre şefii lor respectivi, aşteptând următoarea comandă.

Privirea lui Royce fulgeră spre Graverley, şocându-l pe bărbatul

mai în vârstă cu dispreţul ei scânteietor.

— Mai presus de orice, urăşti ideea de a fi considerat absurd, ori tocmai asta faci acum. Doamna pe care îţi închipui că am omorât-o şi ascuns-o făcea tocmai o plimbare plăcută – fără pază – pe dealul din

spatele castelului. Mai mult, departe de a fi ţinută prizonieră aici, Lady Jennifer se bucură de o libertate totală şi i s-a acordat tot confortul. De fapt, când o s-o vezi, o să constaţi că este luxos îmbrăcată în hainele care au aparţinut fostei

castelane, iar la gâtul ei se află un şirag de perle de nepreţuit – tot ale fostei castelane de aici.

Graverley căscă gura.

— Tu i-ai dat bijuterii? Necioplitul Lup Negru – „Urgia Scoţiei” – şi-a risipit bunurile dubios câştigate pe prizoniera

lui?

— Un cufăr întreg, plin, spuse Royce afabil.

Uluirea de pe chipul lui Graverley era atât de comică încât Royce se pomeni sfâșiat între nevoia de a râde și cea, mai atrăgătoare, de a-i arde un pumn. Totuși, în momentele acelea

preocuparea lui era să împiedice izbucnirea unui conflict între forțele opozante din sală, pentru a evita repercursiunile inimaginabile ale unui astfel de act. Pentru a-și atinge scopul, era dispus să spună orice, să facă orice nebunie, până la

apariţia lui Arick, cu Jennifer după el. Sprijinindu-se cu un şold de masă şi luând un aer de totală încredere, continuă:

— Mai mult, dacă te aştepţi ca Lady Jennifer să cadă la picioarele tale şi să plângă de fericire că ai venit să o „salvezi”,

o să fii cât se poate de dezamăgit. Ea o să vrea să rămână aici, cu mine...

— De ce ar face asta? întrebă Graverley care, departe de a fi furios, în clipa aceasta situaţia i se părea chiar foarte amuzantă. Ca şi Royce Westmoreland,

Graverley cunoştea valoarea alternativelor și dacă toate prostiile astea despre dorinţa lui Lady Jennifer Merrick se vor dovedi adevărate – şi dacă Royce îl putea convinge pe Henric să nu îl învinovăţească – atunci toate aceste informaţii amuzante

despre tratamentul blând aplicat captivei sale tot vor provoca suficiente bârfe hilare la curtea Angliei, pentru ani și ani de zile.

— După aerul tău de proprietar, presupun că Lady Jennifer a sărit în patul tău. Și pentru asta tu îți închipui că acum o

să fie. Dispusă să-şi trădeze familia şi ţara. Mie mi se pare – termină Graverley cu amuzament nereţinut – că ai început să crezi în toate bârfele de la curte despre presupusa ta virilitate. Sau s-o fi priceput ea atât de bine să se prefacă? Dacă este

așa, o să trebuiască să o invit să se tăvălească puțin și cu mine. N-o să te superi, nu?

Vocea lui Royce era ca gheața.

— Având în vedere că intenționez să mă căsătoresc cu ea, asta o să-mi acorde o scuză să-ți tai limba – un lucru

pe care abia aştept să-l fac!

Royce mai vru să adauge ceva, dar privirea lui Graverley fu brusc atrasă de ceva din spatele lui.

— Iată-l pe credinciosul Arik. Dar unde este nerăbdătoarea ta mireasă? întrebă

Graverley insolent.

Royce se întoarse, iar ochii lui dădură de fața aspră, încrâncenată a lui Arik.

— Unde este? întrebă el.

—A fugit.

În tăcerea înghețată care urmă acestui anunț, Godfrey adăugă:

— Judecând după urmele din pădure, au fost șase oameni și șapte cai; a plecat fără nici un semn de luptă. Unul dintre oameni a așteptat în pădure la doar câțiva metri de locul unde ai stat cu ea.

La doar câțiva metri de locul unde l-a sărutat

ca și cum n-ar mai fi vrut niciodată să-l părăsească, își spuse Royce furios. La doar câțiva metri de locul unde și-a folosit ea buzele și trupul și zâmbetul, ca să-l păcălească să o lase singură...

Graverley însă nu era

prins în gheara neîncrederii paralizante. Întorcându-se în loc, începu să scuipe ordine, dintre care primul îi era adresat lui Godfrey.

— Arată-le oamenilor mei unde pretinzi că s-a întâmplat asta.

Întorcându-se spre proprii lui oameni,

adăugă:

— Mergeţi cu Sir Godfrey şi dacă se dovedeşte că într-adevăr a avut loc o evadare aşa cum spune el, luaţi doisprezece oameni şi mergeţi după clanul Merrick. Când îi ajungeţi din urmă, să nu vă scoateţi săbiile –

niciunul dintre voi. Le transmiteţi salutări din partea lui Henric al Angliei şi îi escortaţi până la graniţa cu Scoţia. Este clar?

Fără să mai aştepte răspunsul, Graverley se întoarse spre Royce, cu vocea răsunând ameninţător în sala

cavernoasă.

— Royce Westmoreland, prin autoritatea lui Henric, Regele Angliei, îţi poruncesc acum să mă însoţeşti la Londra, unde vei fi chemat să răspunzi pentru răpirea femeilor Merrick. Vei răspunde şi pentru deliberata ta

încercare de a mă obstrucţiona în îndeplinirea poruncilor suveranului meu, referitoare la femeile Merrick – lucru care poate și va fi considerat un act de trădare. Te predai de bunăvoie în custodia noastră sau trebuie să te iau cu

forţa?

Oamenii lui Royce, care îi depăşeau numeric pe cei ai lui Graverley, se încordară – loialitatea lor fiind sfâşiată, între jurământul de credinţă, în calitate de vasali, faţă de Royce, seniorul lor şi jurământul faţă de rege.

Undeva în infernul furiei din mintea lor, Royce le observă frământarea și cu o mișcare scurtă din cap le porunci să-și lase jos armele.

Văzând că nu va exista rezistență, unul dintre oamenii lui Graverley, care venise în poziție, în fața lui Royce,

îl luă pe acesta de ambele brațe, i le trase la spate și îi legă repede încheieturile cu fâșii dure, din piele. Fâșiile erau strânse tare, intrându-i în carne, dar Royce abia dacă observă: îl cuprinsese o furie oarbă, cum nu mai trăise niciodată,

transformându-i mintea într-un vulcan în fierbere. Prin fața ochilor săi se plimbau imagini cu scorpia scoțiană: Jennifer în brațele lui... Jennifer râzând cu el... Jennifer trimițându-i o sărutare...

Din cauza stupidității de a se încrede în ea, va

fi acum acuzat de trădare. În cel mai fericit caz își va pierde toate proprietățile și titlurile; în cel mai rău, își va pierde viața.

În clipa aceea însă, era prea furios ca să-i pese.

CAPITOLUL TREISPREZEC

Royce stătea la fereastra micuţului dar bine dotatului dormitor, care era „celula” lui din Turnul Londrei – rezidenţa regală a lui Henric – de când sosise

aici, în urmă cu două săptămâni. Privea cu o expresie impasibilă afară, peste acoperişurile Londrei, pierdut într-o nerăbdătoare contemplare, cu picioarele larg desfăcute. Îşi ţinea mâinile la spate, dar fără să fie legate, aşa cum nu mai fuseseră

niciodată din acea primă zi când furia lui pe Jennifer Merrick – şi pe propria-i naivitate – îi răpise pe moment abilitatea de a reacţiona. Permisese atunci acest lucru în parte pentru a-i împiedica pe oamenii lui să-şi pericliteze propriile gâturi

luptându-se pentru el şi în parte pentru că, în clipele acelea fusese prea nebun de furie ca să-i mai pese.

Dar totuşi, în noaptea aceea furia i-a scăzut aproape de un calm periculos. Când Graverley încercase să-i lege la loc mâinile după

ce terminase de mâncat, se trezi aruncat la pământ, cu funia de piele înfăşurată în jurul gâtlejului şi cu faţa lui Royce, neagră de furie, doar la câţiva centimetri de a lui.

— Încearcă să mă mai legi şi îţi tai beregata în următoarele cinci

minute după discuţia mea cu Henric, îi spusese Royce printre dinţi.

Chircindu-se de furie şi de surpriză, Graverley reuşise totuşi să spună gâfâit:

— Cinci minute după discuţia ta cu regele... o să fii în drum spre...

spânzurătoare!

Fără să se gândească, Royce strânse mai tare de funie, subtila rotire a încheieturii lui tăind efectiv aerul adversarului său. Abia când fața victimei sale își schimbă culoarea, îi dădu Royce drumul, îmbrâncindu-l plin de

scârbă. Graverley se ridică nesigur pe picioare, cu ochii aruncând flăcări de ură, dar nu le porunci oamenilor lui Henric să-l ia pe Royce și să-l lege.

La vremea aceea, Royce atribuise acest lucru ideii că Graverley își dăduse seama că putea

călca pe un teren nesigur, abuzând în mod deliberat de drepturile nobilului favorit al lui Henric.

Acum totuşi, după ce aşteptase săptămâni la rând să fie chemat de rege, începu Royce să se întrebe dacă nu cumva Henric era totuşi în

acord total cu consilierul său. Din locul lui de la fereastră, se uita afară, la noaptea întunecată, al cărei aer era încărcat cu mirosurile neplăcute ale Londrei – canalizarea, gunoiul şi excrementele – încercând să găsească un motiv pentru

evidenta codeală a lui Henric de a-l vedea și de a discuta despre motivul pentru care a fost încarcerat.

Îl cunoştea pe Henric de doisprezece ani; luptase alături de el în bătălia de la Bosworth Field, fusese de faţă la proclamarea şi

încoronarea lui Henric, pe acelaşi câmp de luptă. În semn de recunoaştere pentru meritele lui Royce în timpul bătăliei, Henric i-a acordat titlul de cavaler în aceeaşi zi, în ciuda faptului că Royce nu avea decât şaptesprezece ani.

Acesta fusese, de fapt, primul lui act oficial, ca rege. În anii care au urmat, încrederea şi bazarea lui Henric pe Royce crescuseră direct proporţional cu neîncrederea în ceilalţi nobili.

Royce lupta pentru el şi fiecare nouă

strălucitoare victorie îi făcea lui Henric mai ușor să smulgă – fără vărsare de sânge – noi concesii de la dușmanii Angliei și de la dușmanii lui personali. Drept rezultat, Royce a fost recompensat cu paisprezece domenii și suficiente bogății ca să-l

facă unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia. Totodată, Henric avea încredere în el – suficientă – încât să-i permită să-și fortifice castelul de la Claymore și să-și păstreze o armată particulară, formată din proprii lui oameni. Evident, exista

şi o strategie în blândețea lui Henric: Lupul Negru era o amenințare pentru dușmanii lui Henric; simpla vedere a steagurilor cu imaginea lupului rânjind pictată pe ele, înăbușea ostilitățile înainte de a fi avut ocazia să

înflorească într-o opoziție.

În afară de încredere și gratitudine, Henric îi acordase totodată lui Royce privilegiul de a-și spune liber părerea, fără interferența lui Graverley sau a celorlalți membri din puternica și înalta Cameră a Stelelor.

Şi tocmai asta îl frământa acum pe Royce – această lungă perioadă de refuz în a-i acorda o audienţă pentru a se putea apăra, nu era în concordanţă cu genul lui de relaţie cu Henric, de care se bucurase până atunci. Şi nici un indiciu despre modul

convenabil în care avea să se sfârşească audienţa. Sunetul cheii vârâte în broasca uşii îl făcu pe Royce să-şi ridice privirile, dar speranţa i se nărui când îl văzu doar pe gardianul care-i aducea tava cu mâncare.

— Berbec, domnul

meu, se oferi gardianul să răspundă întrebării nerostite a lui Royce.

— Dumnezeule Mare! explodă Royce, nerăbdarea lui față de orice fiind deja debordantă.

— Nici eu nu mă dau în vânt după berbec, domnul meu, consimți

gardianul, deşi ştia bine că mâncarea nu avea nici o legătură cu izbucnirea Lupului Negru. După ce puse jos tava, omul se îndreptă plin de respect. Închis sau nu, Lupul Negru era un bărbat periculos şi, mai important, un mare erou pentru oricine se

imagina pe el însuşi un adevărat bărbat.

— Mai doriţi cumva altceva, domnul meu?

— Veşti! izbucni Royce cu o expresie atât de dură, atât de ameninţătoare, încât gardianul se dădu înapoi un pas înainte de înclina din cap, ascultător.

Lupul cerea întotdeauna ştiri – de obicei într-un mod prietenesc, de la om-la-om – iar în seara aceasta gardianul era fericit să stea puţin la o bârfă. Totuşi, nu chiar bârfă era ceea ce i-ar fi plăcut Lupului să audă.

— Există ceva noutăţi, domnul meu.

Chiar dacă e o bârfă, se poate conta pe ea, pentru că a fost auzită de la persoane care sunt în situaţia de a şti.

Royce deveni dintr-o dată alert.

— Ce „bârfă”?

— Se spune că fratele dumneavoastră a fost chemat aseară în faţa

regelui.

— Fratele meu e aici, în Londra? Paznicul dădu din cap.

— A venit ieri, cerând să vă vadă și practic amenințând că va asedia locul acesta, dacă nu se va întâmpla asta.

Royce fu cuprins de

un presentiment îngrozitor.

— Unde e el acum?

Paznicul își întoarse capul spre stânga.

— Un etaj mai sus şi câteva camere mai spre vest, am auzit. Sub pază.

Royce expiră furtunos, în frustrată alarmă. Venirea lui

Ştefan aici era de o imprudenţă extremă. Când Henric era furios, primul gând era să stai cât mai departe de el până când îşi recăpăta controlul asupra temperamentului său regal.

— Mulţumesc... ăă... spuse Royce încercând

să-şi amintească numele paznicului.

— Larraby, domnul... Amândoi se întrerupseră şi se uitară spre uşa care se dădu brusc de-o parte. În prag stătea Graverley, zâmbind diavolesc.

— Suveranul nostru m-a rugat să te aduc la

el. Royce simţi o senzaţie de uşurare amestecată cu grija pentru Ştefan, când trecu prin dreptul lui Graverley, împingându-l de-o parte cu umărul.

— Unde este regele? întrebă Royce.

— În sala tronului.

Royce, care mai

fusese oaspete aici, în Turn, de câteva ori în trecut, îl cunoștea foarte bine. Lăsându-l în urmă pe Graverley care încerca să țină pasul cu el, o porni repede de-a lungul coridorului, spre treptele care coborau în spirală, două etaje, de unde se îndreptau spre

un labirint de camere.

În timp ce străbătea galeria cu escorta-gardian, Royce observă că toată lumea se întorcea să se uite la el. Judecând după expresiile lor zeflemitoare, faptul că fusese închis aici și decăzuse din favorurile regelui Henric era un

lucru bine ştiut. De toată lumea.

Lordul şi Lady Ellington, îmbrăcaţi în ţinută completă de curte, se înclinară în faţa lui şi din nou Royce le observă expresia ciudată. Când se afla la curte, era obişnuit cu o anumită manifestare de

teamă și lipsă de încredere; dar în seara aceasta putea jura că aceștia își ascundeau un zâmbet amuzat și descoperi că prefera de departe ca oamenii să nu aibă încredere în el, decât să râdă de el.

Graverley îi oferi cu bucurie răspunsul la

aceste priviri ciudate:

— Povestea evadării lui Lady Jennifer din ghearele celebrului Lup Negru este motivul acestei ilarităţi.

Royce îşi încleşta maxilarele şi mări pasul, dar Graverley şi-l grăbi şi el pe al său. Prinzându-l din urmă,

adăugă pe un ton confidențial în care răsuna batjocura:

— La fel și povestea îndrăgostirii faimosului nostru erou de o scoțiancă ștearsă, care a fugit la gât cu o avere de perle dăruite de el, în loc să-l ia de bărbat.

Royce se întoarse pe

călcâie cu gândul de a-şi vârî pumnul în faţa lui, dar în spatele său, valeţii cu livrele deschideau deja uşile înalte spre sala tronului. Reţinându-se, ştiind că soarta lui Ştefan, ca şi a sa, nu se va îmbunătăţi prin uciderea celui mai preţios consilier al lui

Henric, Royce se întoarse înapoi și trecu prin ușile pe care valeții le țineau deschise pentru el.

Henric stătea așezat în capătul celălalt al sălii, îmbrăcat în ținută formală, bătând nerăbdător cu degetele în brațul tronului.

— Lasă-ne! îi porunci el lui Graverley după care își întoarse spre Royce privirea distantă, rece. Salutul politicos al lui Royce fu urmat de tăcere – o tăcere neobișnuită, de gheață, care nu era de bun augur pentru rezultatul întrevederii. După

câteva minute umplute de această tăcere, Royce spuse cu politeţe rece:

— Am înţeles că aţi dorit să mă vedeţi, Sire.

— Tăcere! izbucni Henric furios. Tu să vorbeşti când îţi dau eu dreptul!

Dar acum, că digul de tăcere fusese spart,

Henric nu-şi mai putea controla furia şi cuvintele îi ieşeau ca şfichiurile unui bici.

— Graverly pretinde că ţi-ai pus oamenii să se întoarcă împotriva mea. În continuare, te acuză că nu te-ai supus ordinelor mele şi că i-ai împiedicat eforturile de

a le elibera pe femeile Merrick. Cum pledezi împotriva acestei acuzaţii de trădare, Royce Westmoreland? Înainte ca Royce să poată răspunde, turbatul său suveran îşi părăsi tronul şi continuă:

— Le-ai răpit pe femeile Merrick – un act

care a devenit o afacere de stat, amenințând pacea regatului meu. Pentru ca după aceea să le permiți celor două femei – două femei scoțiene – să-ți scape din gheare, transformând astfel o afacere de stat într-o glumă care s-a

împrăştiat în toată Anglia! Cum pledezi? întrebă el într-un tunet jos. Ei? tună el din nou. Ei? Ei?

— La care dintre acuzaţii doriţi să vă răspund mai întâi, Sire? răspunse Royce curtenitor. La acuzaţia de trădare? Sau la restul,

care sunt nişte stupidităţi?

Neîncrederea, mânia şi o umbră de nedorit amuzament îi făcură lui Henric ochii mari.

— Ţânc arogant ce eşti! Puteam să pun să te biciuiască! Să te spânzure! Să te tragă în ţeapă!

— Da, îl aprobă Royce liniştit. Dar mai întâi să-mi spuneţi pentru ce ofensă. În ultimul deceniu am luat adesea ostatici şi de foarte multe ori voi aţi comandat asta, în ideea obţinerii unei victorii prin mijloace paşnice, mai curând decât prin

luptă. Nu aveam de unde să ştiu, când au fost luate ostatice femeile Merrick, brusca voastră decizie de a face pace cu James – mai ales când îl băteam la Cornwall. Înainte ca eu să plec la Cornwall, am discutat chiar aici, în încăperea asta şi am

convenit că, de îndată ce scoţienii vor fi suficient de supuşi ca eu să pot părăsi Cornwall-ul, să preiau comanda unei armate împrospătate şi să mă instalez la Hardin, aproape de granița cu Scoţia, unde forţa noastră să fie foarte vizibilă pentru inamic.

La vremea aceea era clar stabilit între noi, că...

— Da, da, îl întrerupse Henric mânios, ne mai vrând să audă din nou ce intenţiona să-i spună Royce. Dar explică-mi – îi porunci el iritat, nedorind să recunoască făţiş că raţionamentul

lui Royce în luarea ostaticilor fusese corect – explică-mi ce s-a întâmplat în sala de la Hardin. Graverley pretinde că la comanda ta, oamenii tăi au încercat să-i atace pe ai mei, când te-a arestat. Nu mă îndoiesc o clipă, spuse el cu o grimasă, că

versiunea ta nu va diferi de a lui. Ştii bine că te detestă.

Ignorând ultima parte, Royce îi răspunse calm, cu o logică incontestabilă:

— Oamenii mei erau cel puţin de două ori mai mulţi. Dacă i-ar fi atacat pe ai tăi, niciunul

nu ar fi supravieţuit ca să mă ia în custodie – dar s-au întors cu toţii aici fără nici o zgârietură.

Henric începu să se relaxeze. Dând scurt din cap, spuse:

— Ceea ce coincide total cu ce a subliniat Jordeaux, în timpul

consiliului restrâns, când Graverley ne-a spus povestea lui.

— Jordeaux? Nu ştiam că am un aliat în Jordeaux.

— Nu ai. Şi el te urăşte, dar îl urăşte mai mult pe Graverley, pentru că aspiră la poziţia lui, nu a ta, pe

care ştie că nu o poate avea. Sunt înconjurat numai de oameni a căror strălucire este depășită doar de ambiția și pizma lor, adăugă Henric întunecat.

Royce deveni rigid la neintenţionata insultă.

— Nu chiar complet înconjurat, Sire, spuse el

distant.

Da, cavalerul lui avea dreptate, doar că el nu avea chef să-i confirme acest lucru. Regele oftă iritat și arătă spre o masă pe care se aflau o tavă cu vin și mai multe cupe încrustate cu pietre prețioase. Într-un gest conciliant pe care

vroia să-l facă în prezenta lui stare de spirit, Henric spuse:

— Toarnă-ne ceva de băut. Urăsc locul ăsta, iarna. Umezeala asta rece îmi provoacă dureri permanente la încheieturi – spuse absent, frecându-şi încheieturile mâinilor.

Dacă nu era furtuna pe care ai provocat-o tu, acum aş fi fost la ţară, într-o casă caldă. Royce se supuse, ducându-i regelui prima cupă cu vin, îşi turnă apoi şi lui şi se întoarse la picioarele treptelor care duceau sus, la estradă. Stând tăcut, în picioare,

sorbea din vin, aşteptându-l pe rege să iasă din transa gândurilor care-l frământau.

— Oricum, tot a ieșit ceva bun din asta, recunoscu regele în final, uitându-se la Royce. Mărturisesc că am avut îndoieli pentru

faptul că te-am lăsat să-ți fortifici Claymore-ul și să-ți păstrezi propria ta armată în uniformă. Totuși când, în baza acuzațiilor de trădare, te-ai lăsat arestat de oamenii mei care erau clar, depășiți numeric de ai tăi, mi-ai dovedit că nu te vei întoarce

împotriva mea, indiferent cât ai putea fi de tentat.

Apoi, schimbând subiectul cu viteza fulgerului, în scopul de a-l surprinde pe Royce relaxat şi nepregătit, Henric spuse cu blândeţe:

— Totuşi, în ciuda

loialităţii tale faţă de mine, nu ai intenţionat să o eliberezi pe Lady Jennifer Merrick, dându-i-o lui Graverley în custodie, ca să poată fi escortată acasă.

La amintirea acestei supreme stupidităţi, Royce fu cuprins de mânie. Coborându-şi

cupa, spuse:

— La vremea aceea eram convins că ea însăşi va refuza plecarea şi că îi va explica lui Graverley motivele.

Henric se uită la el, cupa dintre degetele lui înclinându-se periculos.

— Deci Graverley a spus adevărul despre

asta. Ambele femei te-au tras pe sfoară.

— Ambele? repetă Royce.

— Da, băiete, spuse Henric cu un amestec de amuzament şi enervare. Dincolo de uşile acestei camere se află doi emisari ai regelui James. Am ţinut prin ei

legătura permanentă cu James, care a fost tot timpul în contact cu ducele de Merrick şi cu toţi cei implicaţi în porcăria asta. În baza celor raportate mie, se întoarse el oarecum vesel de către James, se pare că fata mai mică – despre care tu credeai că

mai avea puţin şi murea – îşi vârâse de fapt capul într-o pernă plină cu fulgi, care i-au provocat tusea. Apoi te-a convins că era vorba despre revenirea unei boli de piept, păcălindu-te astfel să o trimiţi acasă. Fata mai mare – Lady Jennifer – i-a susţinut,

evident, intriga, a mai rămas puţin şi te-a convins să o laşi singură, fără pază, ca ea să poată evada ajutată de fratele ei vitreg, care reuşise să-i trimită vorbă unde să se întâlnească cu el.

Vocea lui Henric deveni aspră.

— Este gluma Scoţiei,

că propriul meu campion a fost păcălit de două fete. Şi gluma asta s-a transformat într-o poveste răstălmăcită şi înfrumuseţată la curtea mea. Data viitoare când te vei mai confrunta cu un adversar, Claymore, n-ar fi de mirare să

descoperi că acesta îţi va râde în faţă, în loc să tremure de frică.

O clipă mai devreme, Royce n-ar fi crezut că ar putea fi vreodată mai furios decât fusese în ziua aceea la Hardin, când evadase Jennifer. Dar gândul că Brenna Merrick, care plângea de

frică la vederea propriei umbre, îl trăsese efectiv pe sfoară, era suficient să-l facă să scrâşnească din dinţi. Şi asta era înainte ca restul cuvintelor lui Henric să fi ajuns la mintea lui: lacrimile şi rugăminţile lui Jennifer pentru viaţa surorii ei fuseseră false!

Ea simulase tot timpul. Fără îndoială că oferindu-și virginitatea în schimbul „vieţii” surorii ei, se aştepta să fie salvată înainte de căderea nopţii.

Henric se sculă brusc şi coborî treptele, începând să se plimbe încet.

— Şi încă nu ai auzit totul! S-a făcut mare vâlvă pe seama asta, vâlvă care a depăşit chiar şi aşteptările mele, când mi-ai trimis prima oară vorbă despre identitatea ostaticelor tale. Nu ţi-am acordat o audienţă până acum pentru că am aşteptat

venirea aici a nechibzuitului tău frate, ca să-l pot întreba pe el personal despre locul exact de unde le-a răpit pe fete. Se pare, spuse regele Henric pe un ton exploziv, că există toate şansele să le fi răpit chiar de pe pământul mănăstirii unde se aflau,

exact cum a pretins tatăl lor.

Drept urmare, Roma îmi cere reparații, sub orice formă posibilă! Apoi, în afară de protestele Romei și ale întregii Scoții catolice, față de răpirea fetelor dintr-un loc sfânt, mai există și MacPherson,

care amenință să conducă toate clanurile într-un război împotriva noastră, pentru că tu ți-ai bătut joc de femeia care îi fusese promisă de soție!

— Promisă de ce? sâsâi Royce.

Henric se uită la el, vizibil enervat.

— Nu ai ştiut că tânăra pe care ai deflorat-o şi pe care apoi ai umplut-o de bijuterii fusese deja promisă celui mai puternic senior din Scoţia?

Royce văzu roşu de furie în faţa ochilor şi în clipa aceea era absolut convins că Jennifer

Merrick era cea mai desăvârşită mincinoasă de pe pământul acesta. O vedea şi acum, cu ochii ei inocenţi, zâmbitori, uitându-se tot timpul într-ai lui, în timp ce-i povestea despre trimiterea ei la mănăstire – făcându-l să creadă că fusese trimisă

acolo, poate pentru tot restul vieții ei. Uitase să-i spună că urma să se mărite. Apoi își aminti despre înduioșătoarea ei povestioară cu regatul de vis și furia din el deveni aproape de nestăpânit. Nu mai avea nicio îndoială că inventase totul... absolut

totul. Se jucase cu sentimentele lui de compasiune cu aceeași măiestrie cu care cineva se joacă cu strunele unei harpe.

— Vezi că strici forma cupei, Claymore, îl atenționa Henric glumeț, privind cum încleștarea mâinii lui

Royce transformase într-un oval muchia din argint a cupei. Apropo, de vreme ce nu ai negat asta, presupun că într-adevăr te-ai culcat cu femeia Merrick?

Cu maxiliarul încleștat de furie, Royce înclină capul într-o vagă confirmare.

— Gata cu discuțiile, izbucni brusc monarhul „alungându-și din voce orice nuanță de prietenie. Punându-și cupa pe o masă bogat sculptată, din stejar aurit, urcă înapoi treptele spre tron, spunând:

— James nu poate fi

de acord cu un tratat de pace, când supușii lui sunt revoltaţi că le-a fost violată una dintre mănăstiri. Și nici Roma nu se va mulțumi doar cu un dar pentru cuferele ei. De aceea, James și cu mine am ajuns la concluzia că nu există decât o sigură

soluţie şi pentru prima dată, suntem amândoi în total acord.

Recurgând, pentru emfază, la pluralul Majestăţii Sale, regele anunţă, pe tonuri sonore care excludeau orice obiecţie:

— Este decizia Noastră ca tu să pleci

imediat spre Scoţia, unde te vei căsători cu Lady Jennifer Merrick în prezenţa emisarilor diplomaţi de la ambele curţi şi a clanului ei. Vei fi însoţit în această călătorie de câţiva membri ai Curţii Noastre, prezenţa lor la festivitatea nupţială

însemnând deplina acceptare a soției tale, ca o egală în rang.

După ce-și termină discursul, Henric rămase cu privirea amenințătoare asupra bărbatului înalt care stătea în fața lui, alb ca varul de furie, cu un nerv zvâcnindu-i în

obrazul bronzat. Când în sfârşit consideră că putea vorbi, Royce erupse într-un sâsâit vulcanic:

— Îmi cereţi imposibilul.

— Ţi l-am mai cerut şi altădată – în bătălii – şi nu m-ai refuzat. Nu ai nici motive şi nici

dreptul s-o faci acum, Claymore. Mai mult – continuă el întorcându-se la pluralul regal, în timp ce tonul lui devenea mai impunător – Noi nu am rugat. Noi am poruncit. În continuare, pentru faptul că nu te-ai supus pe loc emisarului Nostru

când ţi-a transmis ordinul Nostru de a elibera ostateca, îţi confiscăm proprietatea Grand Oak, deopotrivă cu toate veniturile ei din ultimul an.

Dar Royce era atât de consumat de furie la gândul că va trebui să se însoare cu această

intrigantă, vicleană vrăjitoare cu părul roşu, încât aproape că nici nu auzi restul vorbelor lui Henric.

Iar vocea regală continuă, oarecum mai blând acum, văzând că contele de Claymore nu părea gata să emită vreo obiecţie prostească – şi

intolerabilă.

— Totuşi, pentru ca proprietatea Grand Oak să nu fie complet pierdută pentru tine, i-o vom acorda miresei tale, ca dar de nuntă.

Preocupat însă în permanenţă să continue să-şi încarce cuferele, regele adăugă, politicos:

— Ți se va confisca totuși venitul proprietății, pentru tot anul trecut.

Henric arătă cu mâna spre sulul de pergament de pe masa de la picioarele platformei, alături de cupa lui cu vin.

— Într-un ceas,

pergamentul acesta va fi înmânat emisarilor lui James, care îl vor da direct acestuia. În el se menționează tot ce ți-am spus eu – tot ce am convenit împreună, James și cu mine – iar eu mi-am pus sigiliul pe el. De îndată ce îl va primi, James își va trimite

emisarii la Merrick, unde îl vor informa pe duce despre căsătoria care va avea loc între fiica lui și tine, la castelul Merrick, de acum în paisprezece zile.

Terminând de spus toate acestea, regele Henric tăcu, aşteptând

cuvinte politicoase de acceptare şi o promisiune de obedienţă din partea supusului său.

Dar supusul său spuse, în aceeaşi sâsâială furioasă ca mai înainte:

— Asta este tot, Sire?

Henric se încruntă, capacitatea lui de

toleranță ajungând la capăt.

— Îmi vei da cuvântul că te vei supune. Alege, mârâi el: spânzurătoarea, Claymore, sau cuvântul tău că te vei căsători în cea mai mare grabă, cu femeia Merrick.

— În cea mai mare

grabă, scuipă Royce, printre dinţi.

— Excelent! decretă Henric dându-şi cu palma peste genunchi, buna lui dispoziţie revenindu-i complet acum, că totul fusese reglat. Ca să-ţi spun adevărul, prietene, o clipă chiar m-am gândit

că erai gata să alegi moartea, în locul căsătoriei.

— Mă îndoiesc că aş fi regretat dacă făceam asta, izbucni Royce.

Henric chicoti şi arătă, cu degetul cu inel, spre cupa lui de vin.

— Vom toasta acum pentru, căsătoria ta,

Claymore.

Reluă după un minut, urmărindu-l pe Royce dând pe gând vinul din cupă, în evidenta încercare de a se calma:

— Văd bine că tu privești această căsătorie forțată drept o recompensă prea mică pentru anii în care m-ai

slujit cu credinţă, deşi nu am uitat niciodată că ai luptat alături de mine cu mult înainte de a fi existat vreo speranţă de câştig.

— Ce am sperat eu să câştig a fost pacea pentru Anglia, Sire, spuse Royce cu amărăciune. Pacea şi un

rege puternic, cu idei mai bune pentru menţinerea acestei păci decât vechile metode, cu securea războiului şi berbecul de luptă. Totuşi, la vremea aceea nu am ştiut – adăugă Royce cu un sarcasm greu mascat – că una dintre aceste metode va

fi căsătoria între părţile ostile. Dacă aş fi ştiut, poate că m-aş fi dat de partea lui Richard, încheie el acid.

Această revoltătoare dovadă de trădare îl făcu pe Henric să-şi dea capul pe spate, într-un hohot de râs.

— Prietene,

întotdeauna ai ştiut că eu consider căsătoria drept un excelent compromis. Nu am stat, doar noi doi, într-o noapte, la un foc de tabără pe câmpul de luptă de la Bosworth? Dacă te gândeşti bine, o să-ţi aminteşti că ţi-am spus atunci că i-aş oferi-

o și pe sora mea lui James, dacă asta ar putea aduce pacea.

— Doar că nu ai o soră, sublinie Royce, scurt.

— Nu, dar în schimb te am pe tine, replică Henric calm. Acesta era cel mai înalt compliment regal și nici

măcar Royce nu era protejat împotriva lui. Cu un oftat iritat, își lăsă jos cupa și își trecu absent mâna prin păr.

— Armistiţiile şi turnirurile – acesta este drumul spre pace, adăugă Henric, foarte mulțumit de sine. Armistiţiile, pentru

reţinere şi turnirurile ca să epuizeze ostilităţile. L-am invitat pe James să trimită pe oricine vrea, la turnirul de aici, de lângă Claymore din toamna asta. Vom lăsa clanurile să ne învingă pe câmpul de onoare – fără vătămare. De fapt, o să fie cât se poate de

plăcut, anunţă el revenind asupra primei lui opinii, referitoare la subiect. Fireşte, tu nu trebuie să participi. Când Henric tăcu, Royce spuse:

— Mai vreţi să-mi spuneţi ceva, Sire, sau vă pot ruga să-mi permiteţi să plec?

— Cum să nu, îi răspunse Henric bine dispus. Vino să mă vezi mâine dimineaţă şi o să vorbim mai multe, atunci. Şi nu fi prea dur cu fratele tău – el s-a oferit să se însoare cu sora, ca să te scutească pe tine. De fapt, nu părea prea nefericit

pentru asta. Din păcate, asta nu rezolvă nimic. Ah, Claymore, nu trebuie să-ţi faci griji cum să-i spui lui Lady Hammel că ai rupt logodna. Am făcut-o eu, deja. Draga de ea – a fost efectiv distrusă. Am trimis-o la ţară, în speranţa că schimbarea

peisajului o s-o ajute să-şi revină.

Ştirea că Henric acţionase deja şi că Mary fusese supusă, fără îndoială, unei cumplite umilinţe ca urmare a notoriului său comportament faţă de Jennifer, era ultimul lucru pe care-l mai

putea suporta Royce în seara aceasta. Cu o scurtă plecăciune, se întoarse pe călcâie şi valeţii deschiseră uşile. Dar abia apucase să facă vreo câţiva paşi că Henric îi strigă numele.

Întrebându-se ce pretenţie imposibilă avea să-şi mai exprime,

Royce se întoarse spre acesta, fără plăcere.

— Viitoarea ta mireasă este contesă, spuse Henric cu un zâmbet ciudat pe buze. Este un titlu moștenit de la mama ei – un titlu mult mai vechi decât al tău, apropo. Știai asta?

— Și regina Scoției să

fi fost şi tot nu-mi trebuia. Prin urmare, titlul ei actual nu înseamnă nici o tentaţie pentru mine.

— Sunt perfect de acord. De fapt, îl consider chiar un impediment pentru armonia conjugală.

Când Royce se uită la

el, Henric îi explică, zâmbind cu toată faţa:

— Având în vedere că tânăra contesă l-a tras deja pe sfoară pe cel mai de temut şi strălucit războinic, eu cred că ar fi o greşeală tactică să te depăşească şi în rang. De aceea, Royce Westmoreland, îţi

confer, aici şi acum, titlul de duce...

Când Royce ieşi din sala tronului, anticamera era plină cu nobili care se holbau la el, vizibil nerăbdători să-l privească şi astfel să constate modul în care decursese audienţa la rege. Răspunsul veni de

la un valet care se repezi în grabă din sala tronului şi strigă tare:

— Înălţimea Voastră?

Royce se întoarse ca să-l asculte pe regele Henric rugându-l să-i transmită complimentele lut: personale viitoarei soţii, dar nobilii din

anticameră nu auziră decât două cuvinte: „înălţimea voastră”, ceea ce însemna că Royce Westmoreland era acum duce, deţinătorul celui mai înalt titlu de nobleţe şi faptul că avea, în mod evident, să se însoare. Era, îşi spuse Royce amar, modul lui

Henric de a anunța ambele evenimente, celor din anticameră.

Lady Amelia Wildale și soțul ei au fost primii care și-au revenit din șoc. Făcându-i lui Royce o plecăciune, Lordul Wildale îi spuse:

— Așadar, s-ar părea că la ordinea zilei sunt

felicitările.

— Nu sunt de acord, scuipă Royce cuvintele.

— Cine este fericita doamnă? în mod evident, nu Lady Hammel, strigă Lord Avery, bine intenţionat.

Royce se opri în loc şi începu să se întoarcă încet, în timp ce

tensiunea şi aşteptarea aproape că făceau aerul să pocnească, dar înainte să apuce el să spună ceva, din ușă bubui vocea lui Henric:

— Lady Jennifer Merrick.

Tăcerea uluită care se lăsă fu urmată la început de un râs sonor, brusc

înăbușit și apoi de chicoteli și în sfârșit de o bâlbâială asurzitoare de negări și de exclamații.

— Jennifer Merrick? repetă Lady Elizabeth uitându-se la Royce cu ochii ei fierbinți, care-i aminteau tăcuți de intimitățile pe care le

împărtăşiseră odinioară. Nu cea frumoasă, nu? Cea ştearsă, deci?

Cu mintea preocupată doar de cum să scape mai repede de acolo, Royce încuviinţă tăcut din cap şi dădu să se întoarcă.

— Este destul de bătrână, nu? insistă

Lady Elizabeth.

— Nu prea bătrână ca să-şi suflece fustele şi să fugă din ghearele Lupului Negru, interveni mieros Graverley, făcându-şi loc să iasă din mulţime. Mai mult ca sigur că o să trebuiască să o baţi ca să se supună, nu? Puţină tortură,

puţină suferinţă şi apoi, cine ştie, poate că rămâne în patul tău?

Royce îşi încleşta mâinile ca să nu-l sugrume pe ticălos.

Cineva râse ca să împrăştie tensiunea şi glumi.

— Este Anglia contra Scoţiei, Claymore,

exceptând că de data asta bătăliile vor avea loc în pat. Eu pariez pe tine.

— Și eu, strigă altcineva.

— Eu pariez pe femeie, proclamă Graverley. Undeva mai departe, în spate, un domn mai în vârstă își duse mâna pâlnie la

ureche și strigă spre un prieten care se afla mai aproape de duce:

— Ei? Despre ce tot vorbiți? Ce s-a întâmplat cu Claymore?

— Trebuie să se însoare cu târfa Merrick, îi răspunse prietenul său, ridicând vocea ca să fie auzit peste zarva tot

mai mare.

— Ce-a spus? strigă o doamnă de undeva departe din mulțime, lungindu-și gâtul.

— Claymore trebuie să se însoare cu târfa Merrick! îi strigă plin de bunăvoință domnul mai în vârstă.

În rumoarea infernală

care a urmat, doar doi nobili din anticameră rămaseră tăcuţi şi liniştiţi – Lordul MacLeash şi Lordul Dugal, emisarii regelui James, care aşteptau acordul scris al căsătoriei, cu care aveau să plece în Scoţia, la noapte.

În câteva ore, cuvântul a trecut de la nobil la servitor, de la servitor la gărzile de afară şi apoi la trecători:

— Claymore trebuie să se însoare cu târfa Merrick.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Răspunzând apelului tatălui ei, Jenny îşi smulse gândurile de la amintirile legate de bărbatul frumos, cu ochi cenuşii, care încă îi mai bântuia zilele şi nopţile.

Lăsându-şi jos broderia, îi aruncă Brennei o privire întrebătoare, apoi îşi trase mai mult pe umeri mantia verde închis şi părăsi solarul. Voci bărbăteşti ridicate, în dezbateri, o făcură să se oprească în galerie şi să se uite în sală. Cel puţin doisprezece

bărbaţi – rude şi nobili din împrejurimi – erau adunaţi în jurul focului, cu chipurile lor aspru croite, întunecate ca moartea. Se afla acolo şi Părintele Bendict şi vederea chipului încruntat, îngheţat, al acestuia o făcu pe Jenny să se strângă, într-un

amestec de alarmă şi ruşine.

Îşi amintea şi acum fiecare cuvânt din tirada lui usturătoare, când i se confesase despre păcatul pe care îl comisese cu Royce Westmoreland: „Ţi-ai făcut de râs tatăl, ţara şi Dumnezeul tău, cu dorinţa ta

necontrolată pentru acest bărbat. Dacă nu te-ai fi făcut vinovată de păcatul plăcerii, ţi-ai fi dat viaţa ca să-ţi salvezi onoarea!” în loc să se simtă purificată, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi confesa păcatele, Jenny se simţise murdărită şi

aproape dincolo de orice speranță de salvare.

Acum, privind retrospectiv, găsea puțin cam ciudat faptul că părintele îl plasase pe Dumnezeu pe ultimul loc ca importanță, când îi înșirase pe toți cei pe care-i făcuse de rușine. Și în ciuda

sentimentului persistent de vinovăţie pentru faptul că efectiv îi plăcuseră lucrurile pe care i le făcuse Contele Westmoreland, refuza să creadă că Dumnezeule/o va blama pentru faptul că făcuse învoiala aceea.

În primul rând, Contele Westmoreland nu dorise

viața ei, el dorise trupul ei. Și cu toate că greșise culcându-se cu un bărbat care nu era soțul ei, învoiala avusese un scop nobil, acela de a-i salva Brennei viața – sau așa crezuse ea.

Dumnezeul despre care vorbea părintele Benedict în termeni atât

de înfricoşători, de aprigă răzbunare şi dreptate, nu era acelaşi Dumnezeu în faţa căruia îşi deschidea adesea Jenny inima. Dumnezeul ei era rezonabil, bun şi doar întrucâtva sever. Iar Jenny spera că El chiar înțelegea de ce nu-şi putea scoate din

minte dulceaţa specială a nopţii pe care o petrecuse în braţele lui Royce Westmoreland. Amintirea săruturilor lui pasionate, a cuvintelor şoptite de preţuire şi pasiune continuau să revină mereu ca să o tulbure şi ea nu putea împiedica acest lucru.

Uneori, nu vroia să încerce... De câteva ori îl visase cum arăta când zâmbetul lui leneş, alb, i se întindea pe chipul bronzat, sau...

Jenny îşi smulse mintea de la aceste gânduri şi intră în sală, şovăiala ei de a da ochii cu bărbaţii adunaţi în

jurul căminului crescând cu fiecare pas pe care-l făcea. Până atunci stătuse aproape închisă în castelul Merrick, simţind într-un fel nevoia securităţii zidurilor lui străvechi, familiare, în jurul ei. În ciuda izolării auto-impuse, nu avea nici o

îndoială că bărbații din sală nu știau ce făcuse. Tatăl ei îi ceruse un raport complet privind răpirea și la un moment dat, în timpul explicațiilor ei, o întrerupsese ca să o întrebe brutal dacă Lupul o forțase să se culce cu el. Chipul lui

Jenny trădase răspunsul şi în ciuda eforturilor ei de a-i domoli furia, vorbindu-i despre înţelegere şi asigurându-l că răpitorul ei nu fusese brutal, furia lui devenise de nestăpânit. Înjurăturile lui urlate răsunaseră până în grinzi şi motivul

acestora nu fusese ţinut secret. Iar dacă bărbații din sală priveau ca pe o victimă neajutorată sau ca pe o târfă de rând, ea nu avea cum să ştie.

Tatăl ei stătea în dreptul focului, cu spinarea lui dreaptă întoarsă spre oaspeţi.

— Ai dorit să mă

vezi, tată?

Tatăl ei vorbi fără să se întoarcă şi tonul ameninţător din glasul lui o făcu să simtă o furnicătură de alarmă pe şira spinării.

— Stai jos, fiica mea, spuse el şi vărul ei Angus se ridică repede să-i ofere lui Jenny un

scaun. Rapiditatea, zelul din gestul acela de politeţe o luară pe Jenny prin surprindere.

— Cum te simţi, Jenny? o întrebă Garrick Carmichael şi Jenny se uită uluită la el, simţind un nod de emoţie în gât. Era prima dată când acesta îi vorbea, de la

înecul fetiței lui, Becky.

— Mă... Mă simt foarte bine, șopti ea privindu-l cu inima în ochi. Și... Și îți mulțumesc că mă întrebi, Garrick Carmichael.

— Ești o fată curajoasă, vorbi altcineva din clan și

inima lui Jenny începu să zboare.

— Da, spuse altcineva. Ești o adevărată Merrick. O clipă, Jenny își spuse că în ciuda inexplicabilei priviri întunecate a tatălui ei, aceasta începea să pară a fi cea mai frumoasă zi din

viaţa ei.

— William ne-a povestit la toţi despre ce s-a întâmplat cât te-ai aflat în ghearele barbarului, despre cum ai fugit pe propriul lui cal şi cum l-ai atacat cu propria lui spadă şi cum i-ai tăiat păturile. L-ai făcut de râs cu evadarea

ta. O fată care are curajul tău nu se strecoară pe furiş ca să facă lucrurile urâte de care te-a acuzat Alexander. William ne-a făcut să înţelegem asta. Alexander s-a înşelat în privinţa ta.

Privirea lui Jenny zbură spre fratele ei

vitreg şi în ochii ei se afla o lume de iubire şi gratitudine.

— Eu nu le-am spus decât adevărul, explică el cu zâmbetul lui blând dar inexplicabil de trist, când îi întoarse privirea – ca şi cum plăcerea lui pentru ceea ce realizase ar fi fost umbrită de

altceva, care apăsa greu asupra lui.

— Ești o Merrick, interveni mândru Hollis Fergusson. O Merrick până în măduva oaselor. Nimeni dintre noi nu l-a făcut pe Lup să simtă gustul lamelor noastre, dar tu ai reușit asta, așa micuță cum ești și pe

deasupra şi fată.

— Mulţumesc, Holls, spuse Jenny încet.

Doar Malcolm, fratele vitreg mai mic al lui Jenny continua să o privească aşa cum o făcea în trecut, cu chipul trădând rece maliţiozitate.

Tatăl ei se întoarse

brusc şi expresia de pe chipul lui izgoni o parte din încântarea lui Jenny.

— S-a... S-a întâmplat ceva? întrebă ea ezitant.

— Da, spuse tatăl ei cu amărăciune. Soarta noastră a fost decisă de monarhul nostru care se bagă în toate, nu de noi înşine. Strângându-şi

mâinile la spate, începu să facă încet pași, înainte și înapoi, explicând, monoton, cu glas dur:

— Când tu și sora ta ați fost răpite, i-am scris Regelui James să îmi dea două mii de oameni înarmați, care să se alăture oamenilor noștri,

ca să-l putem urmări pe barbar în Anglia. James mi-a trimis vorbă înapoi, poruncindu-mi să nu întreprind nici o acţiune până când nu va obţine el de la Henric eliberarea voastră şi totodată, reparaţii pentru ofensa adusă.

Nu ar fi trebuit să-i

spun lui James ce intenţionam să fac. Asta a fost greşeala mea. Nu trebuia să-i cerem ajutorul! Când aţi fost răpite de pe domeniile uneia dintre mănăstirile noastre, a fost violată sacralitatea acesteia. În numai câteva zile, întreaga Scoţie catolică

era gata – nerăbdătoare – să pună mâna pe arme şi să ni se alăture! Dar James, termină el furios, vrea pace. Pace cu preţul mândriei clanului Merrick. Pace cu orice preţ! Mi-a promis răzbunare, i-a promis întregii Scoţii că-l va face pe barbar să

plătească. Ei bine, scuipă lordul Merrick furios, da, l-a făcut să plătească. Perfect! A obținut reparații de la englezi.

O clipă dureroasă, Jenny se întrebă dacă Royce Westmoreland fusese închis sau mai rău, dar judecând după

expresia furioasă a tatălui ei, se pare că niciuna dintre aceste pedepse – care tatălui ei i s-ar fi părut potrivite – nu fusese aplicată. Jenny întrebă, când tatăl ei părea că nu mai poate continua:

— Ce anume a acceptat James drept

reparații? în fața ei, William se făcu mic iar ceilalți bărbați începură să-și studieze mâinile.

— Căsătoria, spuse tatăl ei, printre dinți.

— A cui?

— A ta.

O clipă, mintea lui Jenny se întunecă de tot.

— Căsă... căsătoria

mea cu cine?

— Cu creaţia Satanei. Cu ucigaşul fratelui şi al fiului meu. Cu Lupul Negru!

Jenny strânse atât de tare braţele jilţului încât i se albiră oasele degetelor.

— Ceee...

Tatăl ei îşi înclină

furios capul în semn de confirmare, dar vocea și expresia lui căpătară o ciudată notă de triumf în timp ce se apropia de ea.

— Se presupune că tu trebuie să fii instrumentul păcii, fata mea. Dar mai târziu, vei deveni instrumentul

victoriei clanului Merrick şi al întregii Scoţii!

Jenny scutură din cap, foarte, foarte încet, uitându-se la el, şocată şi confuză. În timp ce tatăl ei continua, din obrajii ei se scurse şi bruma de culoare care mai rămăsese.

— Fără să-și dea seama, James mi-a dat mijloacele prin care să îl distrug pe barbar, nu pe câmpul de luptă, punând capăt vieții lui, așa cum speram să fac ci în propriul lui castel, ruinând ce a mai rămas din blestemata lui viaţă. De fapt, tu ai şi început

să faci asta, termină el cu un zâmbet mândru.

— Ce... ce vrei să spui? şopti Jenny gutural.

— Întreaga Anglie râde acum de el, datorită ţie. Povestea celor două evadări ale tale, povestea înjunghierii lui cu

propriul său pumnal, toate acestea au circulat din Scoţia spre Anglia. Brutalitatea lui i-a adus duşmani în propria lui ţară şi aceşti duşmani sunt acum ocupaţi să împrăştie peste tot aceste poveşti. Draga mea, ai făcut un măscărici din campionul

lui Henric. I-ai distrus reputaţia, dar averea şi titlurile i-au rămas – averi şi titluri pe care le-a acumulat strivind Scoţia sub călcâiul lui. De tine depinde să nu se bucure de tot ce a câştigat – şi poţi face asta, refuzându-i un moştenitor. Refuzându-i

favorurile, refu...

Şocul şi spaima combinate o făcură pe Jenny să sară în picioare.

— Dar asta este o nebunie! Spune-i Regelui James că eu nu doresc „reparaţii”.

— Dar nu noi dorim asta! Roma vrea reparaţii. Scoţia vrea

reparații. Claymore este deja în drum spre noi. Va fi semnat contractul nupțial și imediat va avea loc nunta. James nu ne-a lăsat alternative.

Jenny scutură încet din cap, într-un refuz tăcut și disperat, în timp ce vocea ei deveni o înfricoșătoare șoaptă.

— Nu, tată, tu nu înțelegi. Vezi tu – eu – el a avut încredere în mine că nu voi încerca să fug, dar eu am fugit. Şi dacă l-am făcut într-adevăr un măscărici, nu o să mă ierte niciodată pentru asta...

Tatăl ei se înroşi ameninţător, de furie.

— Tu nu vrei iertarea lui. Noi vrem înfrângerea lui, prin orice mijloace – mici sau mari – pe care le putem avea! Fiecare Merrick, fiecare scoţian va depinde de tine, pentru asta. Tu ai curajul să o faci, Jennifer. Ai dovedit-o în captivitatea

ta...

Jenny nu-l mai auzea. Îl umilise pe Royce Westmoreland iar acum, acesta venea aici; tremura gândindu-se cât de mult trebuia să o disprețuiască și cât de furios era pe ea: în mintea ei apărură brusc imagini înfricoşătoare,

din momentele în care-l văzuse furios; îl văzu așa cum arătase în seara în care fusese aruncată la picioarele lui, cu mantaua lui neagră umflându-se fantomatic, cu flăcările portocalii ale focului conferind chipului său o expresie satanică, îi văzu expresia

la moartea calului, cauzată de ea; dar nimic din toate acestea nu-i sfărâmaseră încrederea. Sau, mai rău, nu făcuseră un prost din el.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea tatălui ei.

— Trebuie să i se refuze un moştenitor,

așa cum mi l-a refuzat el mie! Trebuie! Dumnezeu mi-a acordat această răzbunare, când toate celelalte cărări erau închise pentru mine. Eu am alți moștenitori, dar el nu va avea niciunul. Niciodată. Căsătoria ta va fi răzbunarea mea.

Clătinându-se de furie, Jenny strigă:

— Tată, te rog, nu-mi cere să fac asta. Fac orice altceva. Mă duc înapoi la mănăstire, sau la mătușa Elinor, sau oriunde spui tu!

— Nu! Atunci el s-ar căsători cu cine o să vrea el și va avea moştenitori.

— Nu fac asta, insistă Jenny sălbatic, dând glas primelor argumente logice care i se rostogoleau în minte. Nu pot! Este o greşeală! Dacă... dacă Lupul Negru mă vrea – vrea moştenitori – se corectă ea înroşindu-se de jenă, uitându-se la ceilalţi

bărbaţi – cum pot eu împiedica asta? Forţa lui e de cinci ori mai mare ca a mea. Totodată, după tot ce s-a petrecut între noi, nu cred că o să mă vrea în acelaşi castel cu el, cu atât mai puţin în.. Încercă disperată să găsească un alt cuvânt, dar nu exista niciunul...

În patul lui, termină ea încet, evitând să se uite la ceilalţi.

— Ai putea avea dreptate, copila mea, dar nu ai. Tu ai aceeaşi calitate pe care o avea mama ta, calitatea de a stârni poftele unui bărbat, când se uită la tine. Că îi place sau nu,

asta, Lupul o să te vrea.

Tatăl ei tăcu brusc, ca să accentueze ideea, în timp ce pe chip îi apăru un mic zâmbet.

— Totuși, ar fi posibil să nu poată face prea multe în chestiunea asta, dacă o s-o trimit pe mătușa Elinor cu tine.

— Mătușa Elinor,

repetă Jenny, pierdută. Tată, nu ştiu ce vrei să spui, dar nimic din toate astea nu e bine!

Încleștându-și neajutorată mâinile de poalele fustelor, se uita la bărbaţii din jur într-un disperat apel, în timp ce în mintea ei apăru un alt Royce Westmoreland

decât cel pe care-l ştia – bărbat care o şicanase în luminiş şi stătuse cu ea de vorbă pe parapet; bărbatul care o ademenise în patul lui printr-un târg şi o tratase cu blândeţe, pe când orice alt răpitor ar fi violat-o şi ar fi dat-o apoi oamenilor lui.

Uitându-se în jur la toţi aceştia şi apoi la tatăl ei, spuse:

— Vă rog. Încercaţi să înţelegeţi. Nu lipsa de loialitate mă face să spun asta: ştiu câţi oameni de-ai noştri au murit în bătăliile cu Lupul, dar astea sunt bătăliile. El nu poate fi

blamat pentru moartea lui Alexander sau...

— Îndrăznești să-l dezvinovățești? spuse tatăl ei gâfâind, privind-o ca și cum s-ar fi schimbat subit într-un șarpe. Sau poate că loialitatea ta se îndreaptă spre el, nu spre noi?

Jenny avu senzaţia că tatăl ei îi dăduse o palmă, deşi, într-o părticică din ea îşi dădea seama că; sentimentele ei pentru fostul ei răpitor erau o enigmă ciudată, chiar pentru ea.

— Eu nu vreau decât pace... pentru noi toţi...

— Este clar, Jennifer,

că nu poţi fi scutită de umilinţa de a auzi cum gândeşte logodnicul tău impus despre această „paşnică” alianţă şi despre tine. În prezenţa întregii curţi a lui Henric, a spus că nu te-ar vrea nici dac-ai fi regina Scoţiei. Refuzându-te de soţie,

regele lui l-a amenințat să-l deposedeze de toate avuțiile și el a continuat să te refuze. A fost nevoie de amenințarea cu moartea ca în sfârșit să-l facă să consimtă! După aceea te-a făcut târfa Merrick; s-a lăudat că o să te bată ca să i te supui. Prietenii lui au

început să parieze pe el, în batjocură, la afirmaţia că te va călca în picioare, aşa cum a călcat Scoţia, Asta crede el despre tine şi despre căsătorie! Cât despre toţi ceilalţi – ei bine, ţi-au acordat titlul conferit de el: Târfa Merrick!

Ca o săgeată o

străpungea fiecare cuvânt al tatălui ei, făcând-o să se chircească de o ruşine şi o durere de nesuportat. Când tatăl ei termină, rămase acolo, în picioare, cuprinsă treptat de o rece, binecuvântată amorţeală, până când nu mai simţi nimic. Când

în sfârşit îşi înălţă capul şi se uită în jur la vitejii, obosiţii ei scoţieni, vocea îi sună spart şi dur:

— Sper că şi-au pariat toate averile pe asta!

CAPITOLUL CINCISPREZE

Jenny stătea singură pe parapet, privind în zare, cu mâinile încleştate pe marginea de piatră din faţa ei, în timp ce vântul îi învolbura părul, peste

umeri. Speranţa că „mirele” s-ar putea să nu ajungă la nunta care avea să aibă loc peste două ceasuri îi fusese spulberată de câteva minute, când una din gărzi anunţase că se apropiau călăreţi. O sută cincizeci de călăreţi se apropiau de podul

ridicat, cu soarele apusului sclipind în scuturile lucioase, transformându-le în aur strălucitor. În fața ochilor ei dansa amenințătoare imaginea unui lup care mârâia, ondulându-se pe steagurile albastre și fluturând pe

harnaşamentele cailor şi pelerinele călăreţilor.

Jenny rămase pe loc, cu aceeaşi detaşare lipsită de emoţie pe care o resimţise în ultimele cinci zile, privind cum grupul acela mare se apropia de porţile castelului. Vedea acum că se aflau şi femei

printre călăreţi şi câteva stindarde purtând alte însemne decât pe cele ale Lupului. I se spusese că la ceremonia din seara aceasta se vor afla şi câţiva nobili englezi, dar nu se aştептase la femei. Privirea i se întoarse fără plăcere spre bărbatul cu umeri

largi care călărea în fața grupului, cu capul gol și fără scut sau spadă, pe spinarea unui minunat cal de luptă negru, cu o coamă și o coadă care se unduiau în vânt și care nu putea fi decât urmașul lui Thor.

Lângă Royce se afla Arik, tot cu capul gol și

fără armură și Jenny presupuse că acesta era modul lor de a ilustra disprețul față de orice meschină încercare a clanului Merrick de a-i măcelări.

De la distanța aceasta, Jenny nu-i putea vedea fața lui Royce, dar aproape că îi putea simți

nerăbdarea în timp ce aştepta ridicarea podului.

Ca și cum ar fi simțit că era privit, Royce își înălță brusc capul, măturând cu privirea linia acoperișului castelului şi fără să vrea, Jenny se trase spre perete, ascunzându-se

privirii. Teamă. Prima emoţie pe care o simţea de cinci zile, îşi dădu seama cu dezgust, era teama. Îndreptându-şi umerii, se întoarse şi intră în castel.

Două ore mai târziu, Jenny aruncă o privire în oglindă. Senzaţia de

plăcută amorţeală care îi dispăruse pe parapet se evaporase pentru totdeauna, lăsând-o pradă unei emoţii care o făcea să tremure, dar chipul din oglindă era o mască palidă, impasibilă.

— Nu o să fie chiar atât de cumplit pe cât

crezi tu, Jenny, spuse Brenna încercând din tot sufletul să o înveselească, în timp ce ajuta două subrete să-i îndrepte trena rochiei de mireasă. În mai puţin de o oră o să se termine totul, o să vezi.

— Dacă şi căsătoria ar putea fi la fel de

scurtă ca nunta, spuse Jenny nefericită.

— Sir Ştefan este jos în sală. L-am văzut chiar eu. Nu o să-l lase pe duce să facă nimic care să te dezonoreze, acolo. Este un cavaler puternic, onorabil.

Jenny se întoarse, cu peria uitată în mână,

studiind cu un zâmbet intrigat chipul surorii ei.

— Brenna, vorbim despre acelaşi „cavaler onorabil” care ne-a răpit?

— Ei bine, spuse Brenna în apărarea acestuia, spre deosebire de fratele lui rău, cel puţin el nu a încercat să

facă nici un târg imoral cu mine, după aceea!

Complet distrasă o clipă de la propriile ei gânduri, Jenny spuse:

— Totuşi, eu nu aş conta în seara asta pe bunele lui intenţii. Mă îndoiesc că nu şi-ar dori să-ţi sucească gâtul când o să dea cu ochii de tine,

pentru că ştie acum că tu l-ai păcălit.

— Ah, dar el nu simte deloc aşa! izbucni Brenna. Mi-a spus că a fost un lucru foarte cutezător şi curajos pe care l-am făcut eu. Apoi mi-a spus că ar putea să-mi sucească gâtul pentru asta. Și în plus, nu pe el

l-am păcălit, ci pe ticălosul lui de frate!

— Ai vorbit deja cu Sir Ştefan? întrebă Jenny uluită. Brenna nu manifestase nici cel mai mic interes pentru tinerii drăgălaşi care o curtaseră în ultimii trei ani şi totuşi acum se întâlnea în secret cu

ultimul bărbat din lume, cu care i-ar fi permis tatăl ei să se mărite.

— Am reuşit să vorbesc puţin cu el în sală, când m-am dus să-l întreb ceva pe William, mărturisi Brenna înroşindu-se în obraji, după care deveni dintr-o dată foarte preocupată

să-și netezească mâneca rochiei din catifea roșie. Spuse apoi încet, cu capul plecat:

— Jenny, acum că va fi pace între țările noastre, cred că o să reușesc să-ți trimit des, mesaje. Și dacă o să includ în ele unul și pentru Sir Ștefan, o să ai

grijă să îl primească?

Jenny avu senzaţia că lumea se întorcea cu fundul în sus.

— Dacă ești sigură că vrei să faci asta, da. Şi – continuă ea ascunzându-şi un râs care era în parte isterie şi în parte consternare pentru ataşamentul fără

speranță al surorii ei – în mesajele mele pentru tine, să le includ și pe cele ale lui Sir Ștefan, da?

— Sir Ștefan, replică Brenna ridicându-și ochii zâmbitori spre Jenny, a sugerat asta.

— Eu... începu Jenny, dar se întrerupse când

uşa se deschise brusc şi înăuntru se repezi o femeie micuţă, mai în vârstă, care se opri apoi în loc. Îmbrăcată într-o rochie demodată dar frumoasă, gri-porumbel, din satin căptuşit cu blană de iepure şi cu o maramă albă, suavă, demodată, care-i

înfășură complet gâtul și o parte din bărbie, cu un văl argintiu care-i cobora în jos pe umeri, mătușa Elinor se uită de la o fată la cealaltă, derutată.

— Știu că tu ești micuța noastră Brenna – spuse mătușa Elinor zâmbind larg spre

Brenna, apoi uitându-se la Jenny – dar este posibil ca această superbă creatură să fie micuța, ștearsa mea Jenny?

Se uită cu o înmărmurită admirație la mireasă, care stătea în fața ei îmbrăcată într-o rochie crem din mătase

şi satin, cu un decolteu adânc, pătrat, cu talie înaltă şi cu mâneci lungi largi, împodobită generos cu perle şi rubine şi diamante, de la umeri până în talie. O capă superbă cu dublură de catifea, brodată şi ea cu perle, era prinsă de umerii lui Jenny cu două

broșe magnifice din aur, cu perle, rubine și diamante. Părul i se revărsa pe umeri și pe spate, scânteind ca aurul și rubinele pe care le purta.

— Catifea crem... spuse mătușa Elinor zâmbind și desfăcându-și brațele. Atât de

nepractică, draga mea, dar atât de frumoasă! Aproape la fel de frumoasă ca tine...

Jenny alergă în brațele ei.

— Ah, mătușă Elinor, ce fericită sunt că te văd. Mi-a fost tare teamă că nu o să vii...

Brenna răspunse unui

ciocănit în uşă, apoi se întoarse spre Jenny, cuvintele ei sugrumând revărsarea de încântare la vederea mătuşii Elinor:

— Jenny, tata doreşte să cobori. Documentele sunt gata de semnat.

O groază aproape incontrolabilă o

cuprinse pe Jenny, strângându-i stomacul în noduri dureroase şi luându-i culoarea din obraji. Mătuşa Elinor îşi petrecu braţul pe după al lui Jenny şi, într-un vizibil efort de a o distrage de la concentrarea asupra a ceea ce o aştepta, o trase

uşor pe Jenny afară pe uşă, discutând despre scena care le aştepta jos.

— N-o să-ţi crezi ochilor când o să vezi cât e de ticsită sala, sporovăia mătuşa Elinor, în încrederea greşită că mulţimea va diminua spaima lui Jennifer de a se confrunta cu viitorul

ei soţ.

— Tatăl tău a aşezat într-un capăt al sălii o sută de oşteni ai tăi, iar el – uşorul aer de superioritate din glasul ei sugerând clar că „el” era Lupul Negru – are pe puţin tot atâţia în capătul celălalt, urmărindu-i pe ai tăi.

Jenny înainta, grea ca un buștean, de-a lungul culoarului, fiecare pas încet pe care-l făcea simțindu-l ca pe ultimul din viața ei. Spuse încordată:

— Seamănă mai curând cu pregătirile pentru o bătălie, nu pentru o nuntă.

— Da, mă rog, dar nu este. Nu chiar. Aici se află mai mulţi nobili decât cavaleri. Regele James trebuie să-şi fi trimis o jumătate din curte ca să ia parte la ceremonie şi se află aici şi şefii clanurilor din vecinătate.

Jenny mai făcu un pas

de lemn, înaintând pe culoarul lung, întunecat.

— I-am văzut venind în dimineaţa asta.

— Da, mă rog, probabil că Regele Henric a dorit ca aceasta să pară o ocazie cu totul specială, pentru că se află aici şi tot felul de nobili englezi, dintre

care câţiva şi-au adus şi soţiile. Este nemaipomenit să ai adunaţi laolaltă... scoţieni şi englezi, în catifele şi satin...

Jenny se întoarse şi începu coborârea abruptă, scurtă, pe scara de piatră în spirală care ducea spre sală.

— Este foarte linişte jos... spuse tremurând, în timp ce urechile ei percepeau sunetele înfundate ale vocilor bărbăteşti ridicate în forţată veselie, câteva tusete, râsul nervos al unei femei... şi nimic altceva.

— Ce fac acolo?

— Ei, ori îşi aruncă priviri reci, răspunse veselă mătuşa Elinor, ori se prefac că habar n-au de prezenţa celeilalte jumătăţi de sală. Jenny cobora ultima spirală a scării. Oprindu-se să se liniştească, îşi muşcă buza care-i tremura, apoi, scuturându-şi

decisă capul, își înălță bărbia și merse mai departe.

La apariția lui Jennifer, un șopot amenințător străbătu sala și spectacolul primirii fu la fel de prevestitor de rău ca și tăcerea. În suporți montați pe pereții de

piatră ardeau torţe strălucitoare, împrăştiindu-şi lumina peste spectatorii ostili care se uitau la ea. Sub torţe, bărbaţii înarmaţi stăteau ţepeni şi drepţi; doamnele şi lorzii stăteau unii lângă alţii – englezii de o parte a sălii şi scoţienii, în partea

opusă – exact cum îi descrisese mătuşa Elinor.

Dar nu oaspeţii o făcură pe Jenny să-i tremure necontrolat genunchii. Ci silueta puternică, înaltă, care stătea singură în centrul sălii, privind-o cu ochi aspri, strălucitori.

Asemenea unui spectru satanic se înălţa deasupra ei, într-o capă de culoarea vinului, căptuşită cu negru, emanând cu atâta forţă ura, încât chiar şi oamenii lui stăteau departe de el.

Tatăl lui Jennifer veni în întâmpinarea ei şi o

luă de mână, cu câte o gardă de o parte și de alta, dar Lupul era singur. Omnipotent și disprețuitor față de jalnicul lui dușman, disprețuia în mod fățiș necesitatea de a se proteja față de el. Tatăl ei îi petrecu mâna pe sub brațul lui și în timp

ce o conducea, poteca largă ce străbătea sala impunătoare, despărţindu-i pe englezi de scoţieni, se lărgea şi mai mult pe măsură ce se apropiau. În partea dreaptă stăteau scoţienii, cu feţele lor mândre, severe, întoarse spre ea cu furie şi

compasiune; în partea stângă se aflau englezii trufași, holbându-se la ea cu ostilitate rece. Și drept în față, blocându-i trecerea, se afla silueta sinistră a viitorului ei soț, cu pelerina aruncată pe spate, peste umerii largi, cu picioarele ușor depărtate, cu brațele

încrucişate peste piept, studiind-o ca şi cum ar fi fost vreo creatură scârboasă care se târa pe pardoseală.

Neputându-i suporta privirea, Jenny îşi focaliză atenţia spre un punct chiar deasupra umărului stâng al lui şi se întrebă, nebuneşte,

dacă el va avea sau nu de gând să se dea deoparte şi să-i lase să treacă. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, se agăţă mai tare de braţul tatălui ei, dar diavolul tot refuză să se mişte, obligându-i în mod deliberat pe Jenny şi pe tatăl ei să-l ocolească. Era, îşi spuse

Jenny isteric, abia primul act de dispreţ şi umilire cu care o va trata el, în public şi în viaţa privată, pentru tot restul vieţii.

Din fericire nu prea avu timp să se gândească la asta, pentru că o altă oroare o aştepta imediat – semnarea contractului

nupţial, care era desfăcut, pe o masa chiar în faţa ei. Lângă masa stăteau doi bărbaţi, unul, emisarul regelui James, celălalt, emisarul regelui Henric, ambii aflându-se aici ca să fie martori la proceduri.

Ajunşi lângă masă,

tatăl lui Jennifer se opri și dădu drumul mâinii ei umede, din confortul strânsorii lui.

— Barbarul, anunță el clar și sonor, l-a semnat deja.

La cuvintele lui, ostilitatea din sală păru să escaladeze spre niște proporții

înspăimântătoare, făcând să răsune aerul asemenea unui milion de pumnale mânuite dinspre partea scoţiană a sălii, spre englezi. Într-o revoltă îngheţată, mută, Jenny se uita la pergamentul lung care cuprindea toate cuvintele ce-i stabileau

dota şi o condamnau în mod irevocabil la o viaţă şi la toată eternitatea, ca soţie şi supusă a unui bărbat pe care-l detesta şi care o detesta. În partea de jos a pergamentului, ducele de Claymore se semnase apăsat, clar: semnătura răpitorului ei, iar acum,

temnicerul ei.

Pe masă, lângă pergament, se afla o pană și un corn cu cerneală și cu toate că Jenny își porunci să pună mâna pe pană, degetele ei tremurânde refuzau s-o facă. Emisarul regelui James se apropie de masă și

Jenny se uită în sus la el cu o privire plină de mânie neajutorată.

— My lady – spuse acesta cu politeţe plină de compasiune şi cu vădita intenţie de a le arăta englezilor din sală că Lady Jennifer avea tot respectul regelui James însuşi – regele nostru

suveran, James al Scoţiei, m-a însărcinat să vă transmit salutările lui şi să vă spun că întreaga Scoţie vă este îndatorată pentru sacrificiul pe care îl faceţi, de dragul iubitei noastre ţări. Sunteţi o onoare pentru măreţul clan Merrick şi

deopotrivă pentru Scoţia.

Jenny se întreba ameţită dacă nu cumva cuvântul „sacrificiu” fusese pronunţat mai apăsat, dar emisarul lua deja pana, înmânându-i-o decis.

Parcă de undeva de departe, Jenny îşi privi

mâna întinzându-se încet după ea şi apoi semnând detestabilul document, dar când se îndreptă, nu-şi putu smulge privirile de la semnătură. Se holba transfigurată la propriul ei nume, scris cu scrisul şcolăresc pe care o pusese să-l practice şi să

şi-l perfecţioneze, mama Ambrose. Mănăstirea! Brusc, Jenny nu putu, nu vru să creadă că Dumnezeu chiar lăsa să i se întâmple asta. Cu siguranţă că de-a lungul anilor grei petrecuţi la mănăstirea Belkirk, Dumnezeu trebuie să-i fi observat pietatea şi

obedienţa şi devoţiunea... mă rog, cel puţin eforturile ei de a fi obedientă, pioasă şi devotată. „Te rog, Doamne...”, repeta ea sălbatic, iară şi iară. „Nu permite să mi se întâmple aşa ceva.”

— Doamnelor şi Domnilor... Vocea

puternică a lui Ştefan Westmoreland străbătu sala, ecoul ei coborând înapoi, dinspre zidurile de piatră. Să toastăm pentru ducele de Claymore şi proaspăta lui mireasă.

— Proaspăta lui mireasă... cuvintele reverberară ameţitor în

creierul lui Jenny, alungându-i amintirile din ultimele săptămâni. Se uită ca prin ceață în jurul ei, panicată, întrebându-se dacă reveria ei durase secunde sau minute și începu din nou să se roage:

„Te rog, Doamne, nu

lăsa să mi se întâmple asta”... Imploră încă o ultimă oară în inima ei, dar era prea târziu. Ochii ei mari erau întorşi spre uşile înalte din stejar care se deschideau spre sală pentru intrarea preotului pe care-l aştepta toată lumea.

— Părintele Benedict... anunţă tatăl ei tare, din dreptul uşii.

Jenny încetă să respure.

— ... Ne-a trimis vorbă că nu se simte bine. Inima ei începu să bubuie.

— Şi căsătoria nu poate fi încheiată până

mâine. „Doamne, îţi mulţumesc!”

Jenny încercă să se îndepărteze de masă, dar sala începu dintr-o dată să se agite şi nu se mai putea mişca. Îşi dădu seama, cu groază, că era gata să leşine. Şi persoana cea mai apropiată de ea era

Royce Westmoreland.

Brusc, mătuşa Elinor scoase un strigăt de groază înţelegând starea lui Jenny şi se repezi în faţă, făcându-şi loc cu coatele, fără jenă, printre bărbaţii uluiţi din jurul ei. O clipă mai târziu, Jenny se pomeni cuprinsă într-o

îmbrăţişare puternică, cu un obraz ca de pergament lipit de al ei, cu o voce dureros de familiară sporovăindu-i în ureche.

— Ei, haide, fetiţo, inspiră adânc şi într-o clipă o să te simţi ceva mai bine. Mătuşa ta Elinor este acum aici şi

o să te duc sus, cârâi vocea.

Lumea se agita ca nebună, pentru ca dintr-o dată să înceteze. Bucuria și ușurarea o cuprinseră pe Jenny, în timp ce tatăl ei se adresa societății din sală:

— Nu va fi decât o întârziere de o zi, bubui

el cu spatele întors spre englezi. Părintele Benedict nu este chiar foarte bolnav şi în bunătatea lui ne-a promis că mâine va fi aici ca să slujească ceremonia, indiferent cât de rău îi va fi.

Jenny se întoarse să părăsească sala

împreună cu mătuşa şi-i aruncă o privire pieziṣă „logodnicului” ei, să-i surprindă reacţia la această întârziere. Dar Lupul Negru părea să-i ignore prezenţa. Se uita ţintă la tatăl ei şi chiar dacă expresia îi era inscrutabilă ca a unui sfinx, nu-i scăpă privirea

rece, speculativă.

Afară, furtuna care amenințase toată ziua se dezlănțui brusc și un fulger despică cerul, urmat de prima bubuitură amenințătoare a unui tunet.

Tatăl ei continuă, întorcându-se să se

adreseze întregii săli, fără să se uite cu adevărat spre englezii din dreapta lui:

— Totuşi, festinul va avea loc în seara aceasta, aşa cum a fost programat. Înţeleg de la emisarii Regelui Henric că majoritatea dintre voi doreşte să plece înapoi

spre Anglia cât de devreme mâine dimineaţă; mă tem însă că va trebui să mai rămâneţi o zi, pentru că drumurile noastre nu sunt potrivite unei călătorii pentru englezi, pe timp de furtună.

Un zumzet izbucni de ambele părţi ale sălii.

Ignorând privirile îndreptate spre ea, Jenny trecu împreună cu mătuşa ei prin sala ticsită, direct spre scara care ducea sus, două etaje, spre dormitorul ei. Spre bun-simţ şi singurătate consolatoare. Spre păsuire.

— Ei, ei, pisicuţa mea, i se adresă sora mai în vârstă a mamei ei, bătând-o pe Jenny pe spate cu mânuţa ei mică şi vorbind repede, dezlânat, convinsă ca acesta era momentul ei. Când nu am putut veni ieri sau alaltăieri, am fost sigură că ţi-ai

pierdut orice speranţă că o să fiu aici, alături de tine. E adevărat, nu?

Înghiţindu-şi lacrimile, Jenny se lăsă cuprinsă de îmbrăţişarea afectuoasă a mătuşii ei şi dădu afirmativ din cap. De când o anunţase tatăl ei că mătuşa Elinor o va însoţi în Anglia, Jenny se

concentrase asupra acestui lucru, ca singura bucurie în orizontul ei întunecat, înfricoşător. Cuprinzându-i în mâini faţa brăzdată de lacrimi, mătuşa Elinor continuă cu luminoasa ei determinare:

— Dar acum sunt aici şi azi dimineaţă am stat

de vorbă cu tatăl tău. Sunt aici şi de acum înainte o să fiu cu tine, zi de zi. Nu o să fie drăguţ? O să ne distrăm bine, împreună. Chiar dacă o să fii măritată cu englezul ăsta şi o să stai cu el, aşa bestie cum e, împreună o să uităm de el şi o să fim ca pe

vremuri, înainte ca tatăl tău să mă fi surghiunit la casa din Glencarin. Nu că îl condamn, chiar dacă așa se pare, dar mă tem că o să fie mai rău acum ca niciodată, pentru că prea multă vreme am fost privată de cei pe care-i iubesc și cu care pot sta de vorbă.

Jenny se uită la ea, puțin amețită de discursul lung, ținut cu sufletul la gură, al mătușii ei. Zâmbind, o cuprinse pe micuța doamnă într-o îmbrățișare strânsă.

Stând la masa lungă de pe estradă,

nepăsătoare la larma celor trei sute de oameni care mâncau și beau în jurul și mai jos de ea, Jenny se uita fix, în partea cealaltă a sălii. Lângă ea, cu umerii aproape atingându-li-se, stătea bărbatul de care o legase contractul de căsătorie, la fel de

irevocabil cum a doua zi avea să urmeze ceremonia propriu-zisă. În ultimele trei ore cât fusese obligată să stea lângă el, îi simţise doar de trei ori privirea de gheaţă asupra ei. Era ca şi cum el nu i-ar fi putut suporta vederea şi abia aştepta să pună ghearele

pe ea şi să-i transforme viaţa într-un infern.

Asupra ei plana ameninţător un viitor cu atacuri verbale şi bătăi, pentru că nici chiar printre scoţieni nu era un lucru neobişnuit ca bărbatul să-şi bată nevasta, dacă simţea el că aceasta avea nevoie să

fie disciplinată sau încurajată. Ştiind asta şi cunoscându-i reputaţia şi temperamentul bărbatului furios, rece de lângă ea, Jenny era convinsă că viaţa ei va fi plină de nefericire. Nodul din gâtlej care aproape o sufocase toată ziua îi tăie acum

respiraţia şi încercă vitejeşte să se gândească la ceva bun în viaţa pe care fusese obligată să o ducă. Îşi aminti că mătuşa Elinor va fi cu ea. Şi într-o zi – cât de curând, având în vedere ceea ce ştia despre natura senzuală a soţului ei – va avea copii pe care

să-i iubească și de care să se ocupe. Copii. Închise o clipă ochii și inspiră adânc, dureros, simțind cum încet, încet, nodul se destinde. Un prunc pe care să-l țină în brațe și să-l legene ar fi ceva la care să se gândească cu bucurie. O să se agate de

gândul acesta, decise ea.

Royce se întinse după cupa lui cu vin şi Jenny îi aruncă o privire cu coada ochiului. Observă cu amărăciune că acesta urmărea o acrobată deosebit de drăgălaşă, care se balansa în mâini, pe un pat din vârfuri ascuţite de sabie, cu

fustele legate la genunchi ca să evite să îi cadă peste cap – o necesitate care permitea picioarelor ei în ciorapi, bine formate, să fie expuse de la genunchi la glezne. În partea cealaltă a sălii, bufoni cu pălării ţuguiate, cu mingi la capete, ţopăiau în faţa

mesei care se întindea pe toată lungimea sălii. Divertismentele festive şi supeul rafinat însemnau modul tatălui ei de a le arăta englezilor atât de urâţi, cât de bogat şi de mândru era clanul Merrick.

Dezgustată de admiraţia făţişă a lui

Royce pentru acrobata cu picioare frumoase, Jenny se întinse după cupa ei cu vin, prefăcându-se că soarbe din ea, evitând astfel să facă față privirilor iscoditoare ale englezilor care o urmăriseră cu dispreț toată seara. Bazându-se pe câteva

remarci auzite de ea, fusese judecată și găsită plină de cusururi. „Uitați-vă la părul ei”, mustăcise cu înțeles o femeie. „Am crezut că doar caii au coame de culoarea asta”, spusese un bărbat, pe când Jenny trecea prin dreptul lui, cu capul sus și stomacul

numai noduri. „Royce nu o să accepte atitudinea asta mândră a ei. O să i-o scoată el prin bătaie, odată ce o va avea la Claymore”.

Întorcându-și privirea de la bufoni, Jenny se uită la lordul Merrick care stătea la stânga ei. Se simți cuprinsă de

mândrie în timp ce-i studia profilul aristocratic, înconjurat de barbă. Câtă demnitate avea... ce comportament nobil. De fapt, de câte ori îl urmărise stând în marea sală, ascultând disputele care apăreau periodic între oamenii lui şi

judecându-le, nu se putuse împiedica să nu își imagineze că Dumnezeu trebuia să arate exact ca el, așezat în tronul Lui ceresc și judecând fiecare suflet care se înfățișa înaintea Lui.

Totuși, în seara aceasta tatăl ei părea să

fie într-o dispoziție foarte ciudată, având în vedere, în special, cumplitele circumstanțe. De-a lungul întregii seri, stând de vorbă în sală cu diferitele clanuri, păruse preocupat și tensionat și totuși... în mod ciudat... mulțumit. Mulțumit de

ceva. Simţind asupra lui privirea lui Jennifer, lordul Merrick se întoarse spre ea, studiindu-i chipul cu ochii lui albaştri, înţelegători.

Apropiindu-se atât de mult de ea încât barba lui îi gâdila obrazul, îi spuse la ureche, cu

vocea uşor ridicată, dar nu suficient încât să ajungă la altcineva:

— Nu fi mâhnită, copila mea. Fii tare, totul va fi bine.

Remarca i se păru atât de absurdă, încât Jenny nu ştiu dacă să râdă sau să plângă. Văzând panica în ochii

ei albaştri, tatăl ei îşi puse mâna pe mâna ei umedă, care în clipa aceea era ocupată să se apuce strâns de marginea mesei, ca şi cum de asta depindea viaţa ei. Mâna lui mare, caldă, o acoperi liniştitor pe a ei şi Jenny reuşi un zâmbet

tremurat.

— Ai încredere în mine. După ziua de mâine totul o să fie bine, îi spuse el.

Jenny își simți inima grea ca plumbul. După ziua de mâine o să fie prea târziu. După ziua de mâine, ea va fi căsătorită pe vecie cu

bărbatul de lângă ea, ai cărui umeri largi o făceau să se simtă plăpândă şi neimportantă, îi aruncă o privire furișă, îngrijorată celui hărăzit, să se asigure cu întârziere că el nu a reușit cumva să audă conversaţia şuşotită pe

care tocmai o avusese cu tatăl ei. Dar atenția lui era în altă parte. Royce nu se mai uita leneş la acrobata frumușică. Acum privea drept în fața lui.

Curioasă, Jenny îi urmă direcţia privirii şi îl văzu pe Arik, care revenea tocmai în sală.

În timp ce Jenny îl urmărea, uriaşul bărbos, blond, făcu o dată încet cu capul spre Royce, apoi mai făcu o dată. Cu coada ochiului, Jenny îl văzu pe Royce încleştându-şi maxilarele, apoi înclinând imperceptibil din cap, înainte de a-şi

întoarce, calm și deliberat, atenția spre acrobată. Arik așteptă o clipă și apoi se duse ca din întâmplare spre Ștefan, care îi asculta, ostentativ, pe cimpoieri.

Jenny simți că o anume informație fusese tocmai transmisă în tăcere, ceea ce o făcu să

devină extrem de neliniștită, mai ales că încă îi mai răsunau în minte cuvintele tatălui ei. Știa că se întâmpla ceva, dar nu știa ce anume. Se juca un joc serios, mortal și ea se întreba dacă viitorul ei depindea într-un fel de finalul acestuia.

Nemaiputând îndura zgomotul şi tensiunea, Jenny decise să aleagă pacea dormitorului ei, ca să poată savura motivul cât de mic pe care-l avea ca să spere.

— Tată, spuse ea repede, întorcându-se spre el, îţi cer permisiunea să mă

retrag, acum. Simt nevoia păcii camerei mele.

— Desigur, draga mea, spuse el, de îndată. Nu prea ai avut parte de pace în scurta ta viaţă, deşi chiar de aşa ceva ai nevoie, nu?

Jenny ezită o fracţiune de secundă,

simţind că exista un fel de al doilea înţeles în cuvintele acelea, dar neînţelegând, înclină scurt din cap şi se ridică.

În clipa în care se mişcă, Royce îşi întoarse capul spre ea, deşi Jenny putea jura că toată seara parcă habar nu avusese

de prezenţa ei acolo.

— Pleci? o întrebă el ridicându-şi privirea insolentă spre sânii ei. Jenny îngheţă la inexplicabila furie din ochii lui, când şi-i ridică, în sfârşit, spre ai ei.

— Să te conduc spre camera ta?

Cu un efort fizic, Jenny îi porunci trupului ei să se mişte şi să se îndrepte spre poziţia în picioare, acordindu-şi plăcerea de moment de a se uita de sus la el.

— Categoric, nu! spuse ea cu iritare. Mă însoţeşte mătuşa mea.

— Ce seară

plictisitoare, izbucni Elinor în clipa în care ajunseră în camera lui Jenny. Felul în care se holbau la tine m-a făcut să-mi vină să-i dau afară din sală, ceea ce jur că am fost cât pe ce să fac.

Lordul Hastings, englezul de la curtea odiosului Henric, a

șușotit tot timpul mesei cu cel din dreapta lui, ignorându-mă cu desăvârșire, ceea ce a fost mai mult decât o bădărănie din partea lui, chiar dacă eu nu aveam nici-o dorință să vorbesc cu el. Și draga mea, nu vreau să îți fac viața și mai grea, dar să știi că

nu-mi place deloc de soţul tău.

Jenny, care uitase de obiceiul mătuşii ei care turuia întruna ca o mică ciocănitoare, îi zâmbi cu dragoste devotatei scoţience, dar mintea ei era la altceva:

— Tata era într-o dispoziţie bizară, la

masă.

— Eu întotdeauna am simţit ceva la el.

— Ceva, ce?

— Că are dispoziţii bizare.

Jenny îşi înghiţi un chicot isteric şi abandonă orice altă încercare de a discuta despre seara asta.

Ridicându-se, se întoarse pentru ca mătuşa ei să o poată ajuta să-şi descheie rochia.

— Tatăl tău vrea să mă trimită înapoi la Glencarin, spuse mătuşa Elinor.

Jenny îşi întoarse brusc capul, uitându-se

la mătuşa ei.

— De ce spui asta?

— Pentru că el a spus-o.

Complet derutată, Jenny se întoarse şi o apucă ferm de umeri.

— Mătuşă Elinor, ce anume, exact, a spus tata? Cu umerii ei înguşti, căzuţi, mătuşa îi

spuse:.

— Aseară, când am sosit mai târziu decât eram aşteptată, mă aşteptam ca el să se fi simţit vexat, ceea ce ar fi fost cât se poate de incorect, pentru că nu a fost vina mea că plouase atât de tare, în vest. Ştii cum este acolo, în

perioada asta din an...

— Mătuşă Elinor, ce a spus tata? o întrerupse Jenny pe un ton cumplit, de atenţionare.

— Îmi pare tare rău, fetiţo. Am stat atâta vreme singură, fără companie, înmagazinând atâtea discuţii pe care nu

aveam cu cine să le port, încât acum că am pe cineva cu care să vorbesc, vreau să spun– nu mă mai pot opri. Erau doi porumbei care obişnuiau să se aşeze pe pervazul ferestrei dormitorului meu din Glencarin şi stăteam împreună de vorbă deşi,

desigur, porumbeii au puţine de spus...

La asta, în momentul cel mai cumplit din viaţa ei, umerii lui Jenny începură să salte într-un râs de nestăpânit şi ea îşi petrecu braţele în jurul micuţei, uluitei femei, în timp ce veselia exploda din pieptul ei şi

lacrimi de teamă şi epuizare îi umpleau ochii.

— Bietul copil, spuse mătuşa Elinor bătând-o pe Jenny pe spate, eşti atât de tensionată şi mai vin şi eu cu prostiile mele. Ei... Mătuşa Elinor se opri, gândindu-se... în seara asta, la masă, tatăl

tău mi-a spus să nu-mi fac planuri să te mai însoțesc, dar că dacă vreau, pot să rămân să asist la nuntă.

Brațele îi căzură de pe Jenny și se trânti nefericită pe pat, cu chipul ei dulce, în vârstă, rugător.

— Aș da orice să nu

mă mai întorc la Glencarin. Este atât de pustiu acolo… Dând din cap, Jenny îşi puse o mână pe părul ca neaua al mătuşii ei, mângâind alinător coroana argintie, amintindu-şi de anii din trecut când mătuşa ei îşi condusese propria gospodărie

uriașă, cu atâta eficiență. Era teribil de nejust că singurătatea forțată combinată cu vârsta înaintată produseseră o asemenea schimbare în curajoasa femeie.

— O să îl rog eu mâine dimineață să își schimbe gândul, spuse

Jenny foarte hotărâtă. Emoţiile ei erau prea încercate după o zi lungă, epuizantă şi oboseala începea să-şi reverse peste ea valurile grele, strivitoare.

— Când o să înțeleagă cât de mult vreau să vii cu mine, precis că o să se

îmbuneze, spuse ea oftând, tânjind dintr-o dată după confortul patului ei îngust.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Aproape fiecare bucăţică de pardoseală din marea sală, până la bucătărie, era acoperită cu musafiri care dormeau şi cu servitori epuizaţi, culcaţi

indiferent pe ce avuseseră asupra lor sau găsiseră, ca să se ferească de pietrele tari. Un cor de sforăituri se înălța și cobora discordant, în tot castelul, izbindu-se de ziduri și retrăgându-se asemenea unor valuri derutate, tumultoase.

Neobişnuită cu sunetele ciudate care întrerupeau noaptea întunecată, fără lună, Jenny tresări în somn, apoi se întoarse cu faţa la pernă şi deschise ochii, înfiorându-se, într-o stare de trezie somnambulă, la un zgomot sau o mişcare

necunoscută, în camera sa.

Cu inima bătându-i de spaimă confuză, clipi, încercând să-și domolească pulsul rapid și scrută întunericul de cerneală al camerei. Pe salteaua de lângă patul ei strâmt mătușa Elinor se întoarse în somn.

Mătuşa Elinor, îşi dădu seama Jenny cu uşurare – cu siguranţă că mişcările mătuşei Elinor o treziseră. Biata de ea, suferea atât de des de o înţepeneală în articulaţii, încât prefera o saltea tare, unui pat moale, dar şi aşa, se tot frământa şi se răsucea,

căutând puţin confort. Pulsul lui Jenny reveni la normal şi se întoarse pe spate, tremurând din cauza unui suflu brusc de aer rece... Un strigăt îi sfâşie pieptul şi în clipa următoare o mână mare se lipi de gura ei, sugrumându-i-l. În timp ce Jenny se uita

paralizată la chipul întunecat care se afla la doar câţiva centimetri deasupra ei, Royce Westmoreland şopti:

— Dacă ţipi, îţi ard una de te adorm... M-ai înţeles? spuse el după o pauză, aşteptând ca Jenny să-şi revină.

Jenny ezită, înghiţi,

apoi dădu tare din cap.

— În cazul acesta... începu el, slăbind ușor strâmtoarea. Dar în aceeași clipă, Jennifer își vârî dinții în carnea palmei lui Royce și se repezi spre stânga, încercând să ajungă la fereastră, să strige gărzile aflate în curtea

castelului. Dar el o prinse înainte de a apuca să-şi arunce picioarele jos din pat şi o trânti înapoi pe spate, apucând-o şi de gură, cu mâna însângerată, atât de strâns, încât Jenny nu mai putu respira.

— Asta este a doua oară că-mi mai verşi

sângele. Şi va fi ultima, spuse el printre dinţi, cu ochii plini de furie.

O să mă asfixieze! îşi spuse Jenny înnebunită. Îşi scutură cât putu de tare capul, cu ochii mari, cu pieptul înălţându-se, zbătându-i-se după aer.

— E mai bine aşa, o

ironiza el, încet. Este înțelept din partea ta să înveți să te temi de mine. Acum ascultă-mă cu foarte multă atenție, contesă, continuă el ignorându-i lupta disperată. Într-un fel sau altul, o să te cobor afară, pe fereastra asta. Dacă o dată o să-mi mai faci

probleme, vei fi inconștientă când o s-o faci, ceea ce va reduce cu mult șansele tale de a atinge pământul vie, de vreme ce nu vei fi în stare să te agăți.

Royce slăbi presiunea mâinii exact cât să-i permită să tragă aer în plămâni, dar chiar și

după câteva inspirații profunde, Jenny tot nu se putu opri din tremurat.

— Fereastra! mormăi ea în mâna lui. Ești nebun? E la mai mult de douăzeci și patru de metri de șanțul cu apă.

Ignorând detaliul, Royce recurse la cea mai

sigură armă a lui, amenințarea garantată să-i anihileze rezistența.

— Arik o ţine prizonieră pe sora ta, pe care o va elibera doar la semnalul meu. Dacă mă împiedici în vreun fel să-i fac semn, n-aş vrea să mă gândesc la ce i-ar putea Arik face ei.

Bruma de rezistenţă care-i mai rămăsese lui Jenny se evaporă şi ea. Era ca şi cum ar fi retrăit un coşmar şi încercarea de a scăpa nu avea sens. Mâine tot măritată va fi cu diavoulul, deci ce diferenţă însemna o singură noapte, faţă de

ani de nefericire?

— I-ați mâna de pe mine, spuse ea obosită. N-o să strig. Poți avea încredere în...

Ultima propoziție fusese o greșeală: știu asta în clipa în care îi scăpau cuvintele printre buze și-i văzu chipul încordindu-se de dispreț

furios.

— Ridică-te! se răsti el. Trăgând-o afară din pat şi întinzând mâna în întuneric, smulse rochia de mireasă din catifea de pe un cufăr de la picioarele patului şi i-o vârî în braţe. Strângând rochia la piept, Jenny spuse tremurând:

— Întoarce-te.

— Şi să nu-ţi dau cumva şi un pumnal? spuse el rece şi înainte ca ea să apuce să replice, repetă, răstit:

— Îmbracă-te!

După ce-şi puse rochia pe ea, nişte pantofi şi o pelerină bleumarin, Royce o trase

spre el şi până să priceapă Jenny ce vroia, Rocye îi petrecu o cârpă neagră peste gură, amuţind-o. Terminând, o întoarse în loc şi o împinse spre fereastră.

Jenny se uită îngrozită în jos, la peretele lung, neted, care cădea direct într-un

șanț adânc de apărare. Era ca și cum și-ar fi privit propria-i moarte. Scutură sălbatic din cap, dar Royce o împinse în față, smulgând funia pe care o lăsase să se bălăngăne peste pervazul ferestrei și o legă strâns în jurul mijlocului ei.

— Ține-te cu mâinile de sfoară, îi porunci el necruţător, în timp ce-şi înfăşură celălalt capăt al sforii în jurul mijlocului său şi foloseşte-te de picioare ca să te ţii cu trupul departe de perete. Apoi, fără nicio ezitare, o ridică în sus şi o trecu peste pervaz.

Văzând teroarea din ochii ei în timp ce se agăţa inconştient de cele două părţi ale ramei ferestrei, Royce îi spuse scurt:

— Nu te uita în jos. Frânghia este rezistentă şi am coborât cu ea greutăţi cu mult mai mari.

Un geamăt ieşi din gâtlejul lui Jenny în timp ce mâinile lui o înşfăcau de talie şi o forţau spre afară.

— Apucă funia, se răsti el şi Jenny ascultă. În clipa în care Royce o ridică în aer, în afara pervazului, ţinând-o, ea trăi o clipă de teroare

fără seamăn, bălăgănindu-se deasupra apei negre de jos de tot.

— Ține-te cu picioarele departe de zid, îi porunci el tăios. Jennifer, care se afla deja afară, răsucindu-se și întorcându-se neajutorată, ca o frunză în vânt, căuta

înnebunită zidul cu piciorul și în final reuși să se oprească din mişcarea de răsucire. Agățându-se cu picioarele de piatra aspră, doar cu capul și gâtul deasupra deschiderii ferestrei, se uita la Royce, cu respirația gâfâită.

Şi în acest imposibil – şi cel mai puţin de dorit – moment, atârnând la peste douăzeci şi patru de metri deasupra unui şanţ adânc de apărare, doar cu două mâini puternice şi o funie care să o împiedice să plonjeze spre moarte, Jenny fu recompensată

cu rara ocazie de a vedea chipul Lupului Negru exprimând un șoc total, imobilizant, în timp ce mătușa Elinor se ridica de lângă patul lui Jenny ca o stafie, într-o cămașă de noapte albă, întrebând imperativ:

— Ce îţi închipui că faci aici?

Capul lui Royce se întoarse brusc spre ea, cu fața ca o mască de uluială aproape comică, în timp ce-și dădea seama de cumplita lui neajutorare, pentru că nici nu se putea întinde după pumnal, să o amenințe și nici nu se putea năpusti spre ea, să

o reducă la tăcere.

În orice altă clipă, Jenny s-ar fi amuzat să-l vadă într-o situaţie de totală neajutorare dar nu acum, când el efectiv îi ţinea viaţa în mâini. Mai apucă doar să-i vadă profilul întors spre mătuşa Elinor, când sfoara începu să se

desfășoare și ea era coborâtă în hopuri de-a lungul zidului nesfârșit, lăsată să se bălăngăne și să se roage și să se întrebe ce oare, pentru numele Lui Dumnezeu se întâmpla în camera ei și de ce își trădase mătușa Elinor prezența, ca să nu mai vorbim de

ce tocmai în acest moment Royce se întreba același lucru în timp ce se uita în întuneric, la femeia în vârstă care, dintr-un motiv de neînțeles, așteptase în mod deliberat până în acest moment imposibil, ca să se prezinte. Royce se

uită la funia care muşca din încheieturile lui, testându-i automat tensiunea, după care răspunse, în sfârşit, la întrebare:

— O răpesc pe nepoata dumitale.

— Exact cum am văzut.

Royce o studie atent,

întrebându-se dacă mătuşa lui Jennifer era slabă de minte sau şireată.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Aş putea deschide uşa din spatele meu şi striga după ajutor, dar cum o ţii pe Brenna captivă, probabil că n-o

să fac asta.

— Nu. Probabil că nu, spuse Royce, ezitant.

O clipă nesfârşită, privirile lor se încleștară, în timp ce se măsurau reciproc, apoi mătușa Elinor spuse:

— Desigur, poate că minţi, ceea ce eu nu am de unde să ştiu.

— Poate, conveni Royce prudent.

— Dar totuşi, poate că nu minţi. Cum ai reuşit să escaladezi peretele?

— Dumneata cum crezi că l-am escaladat? răspunse Royce întorcându-şi privirea spre funie şi trăgând de

timp. Cu umerii încordați, cu partea de jos a trupului sprijinindu-se de perete, continuă să dea încet drumul la funie, mână după mână.

— Poate că unul dintre oamenii tăi a urcat aici în timpul cinei, pretinzând că

dorește să folosească privata, de vreme ce la cea din sala de jos era coadă. Apoi s-a strecurat aici, a ancorat funia de cufărul ăla de sub fereastră și a aruncat celălalt capăt afară pe fereastră.

Royce confirmă, cu o ironică înclinare a

capului, concluzia perfect logică. Următoarele cuvinte ale mătușii Elinor îi provocară o altă tresărire – de data aceasta de alarmă.

— Dar dacă mă gândesc mai bine, eu nu cred câtuși de puțin că o ții captivă pe Brenna.

Royce, care intenţionat o făcuse pe Jennifer să creadă acest lucru, avea acum imperioasă nevoie de tăcerea bătrânei doamne.

— Ce te face să crezi asta? întrebă el trăgând de timp, în vreme ce continua să coboare

frânghia.

— În primul rând, nepotul meu a plasat santinele în sală, la picioarele scării, când m-am retras eu în seara aceasta – fără îndoială, ca să împiedice urcarea cuiva. Prin urmare, ca să pui mâna pe Brenna trebuia să fi escaladat

zidul acesta, ceea ce ar fi fost o problemă inutilă, de vreme ce nu aveai nevoie de Brenna decât ca să te asiguri că Jennifer avea să te urmeze în tăcere.

Acest rezumat era atât de concis și de corect, încât părerea lui Royce despre bătrâna

doamnă mai urcă un nod.

— Pe de altă parte, spuse el calm urmărind-o cu atenție, încercând să aprecieze distanța lui Jennifer față de șanțul de apărare de dedesubt, nu poți fi atât de sigură că eu nu sunt un om foarte precaut.

— Cât se poate de adevărat, conveni ea.

Royce scoase un oftat interior de uşurare, care se transformă în alarmă când mătuşa Elinor adăugă:

— Dar eu nu cred că o ai pe Brenna. De aceea o să închei un târg cu tine.

Royce își împreună sprâncenele:

— Ce fel de târg?

— În schimbul promisiunii mele că nu voi alarma paza, mă vei coborî pe fereastra asta și mă vei lua cu tine.

Dacă l-ar fi invitat în patul ei, Royce nu ar fi fost mai uluit.

Recăpătându-și cu efort stăpânirea de sine, îi aprecie trupul delicat, fragil și pericolul de a o căra cu el jos, pe frânghie.

— Nici nu se discută, ripostă el categoric.

— În cazul acesta, spuse ea întorcându-se și întinzând mâna spre

ușă, nu-mi lași altă variantă, tinere...

Înjurându-și în gând momentana lui stare de neajutorare, Royce continuă să desfășoare frânghia.

— Și de ce ai vrea să vii cu noi?

Glasul mătușii Elinor își pierdu imperioasa

siguranţă şi umerii îi căzură.

— Pentru că nepotul meu vrea să mă trimită mâine înapoi şi sincer, nici nu pot măcar să mă mai gândesc să fiu din nou singură. Totuşi, adăugă ea cu o urmă de şiretenie, ar fi şi în interesul tău dacă m-ai

lua.

— De ce?

— Pentru că nepoata mea, aşa cum bine ştii, poate fi o femeie dificilă; totuşi, o să facă aşa cum îi spun eu.

O vagă scânteie de interes se aprinse în ochii lui Royce, gândindu-se la drumul

lung care-l aştepta şi la nevoia de viteză; o Jennifer „cooperantă” putea însemna diferenţa dintre succesul sau eşecul planului său. Totuşi, cântărind încăpăţânarea, şmecheria şi firea rebelă a lui Jennifer, i se părea dificil de crezut că

diavolița cu păr roșcat își va asculta cu umilință mătușa. Încă îi mai simțea dinții în palmă.

— Sincer, îmi vine greu să cred așa ceva. Femeia își ridică spre el capul cu coroana albă de păr și îl măsură cu privirea.

— Ăștia suntem noi,

englezule. Pentru asta a trimis tatăl ei după mine şi a vrut să mă trimită cu ea, când aveaţi să plecaţi, mâine.

Royce recalcula beneficiile de a o lua cu el pe bătrâna doamnă, punându-le în balanţă cu dificultăţile pe care i le-ar crea aceasta,

încetinindu-le ritmul. Se decisese tocmai să nu o ia, când următoarele ei cuvinte îi schimbară gândurile.

— Dacă mă laşi aici, spuse ea jalnic, precis că nepotul meu o să mă omoare pentru că te-am lăsat să o iei. Ura lui faţă de tine depăşeşte

dragoste faţă de mine – şi chiar faţă de biata Jennifer. Niciodată nu o să creadă că ne-ai putut reduce pe amândouă la tăcere. O să creadă că eu am pus frânghia acolo, pentru tine.

Înjurând în minte toate scoţienele, Royce ezită şi făcu o mişcare

bruscă din cap, de aprobare..

— Îmbracă-te, spuse el printre dinţi.

Cu funia muşcându-i dureros coastele, cu braţele şi picioarele arzându-i de la zgârieturile mari în locurile în care se frecase de zidul de

piatră, Jenny înghiţi şi se uită în jos. În întunericul mohorât al şanţului de apărare, distinse cu greu siluetele a doi bărbaţi care stăteau parcă pe suprafaţa apei, ca două fantome. Înlăturând cu fermitate senzaţia violentă de frică, se uită

mai bine şi văzu în spatele lor conturul unei plute. Iar o clipă mai târziu, mâini uriaşe şi aspre o smulseră din aer, înşfăcând-o de talie, frecându-se indiferente de sânii ei, în timp ce Arik îi dezlega funia, apoi o lăsa în jos pe nesiguranţa mişcătoare

a plutei improvizate.

Ridicându-şi brațele, Jenny începu să-şi dezlege cârpa neagră din jurul gurii, dar Arik îi trase brutal mâinile înapoi în jos şi i le legă la spate, apoi o împinse cât se poate de nedelicat spre celălalt bărbat din spatele ei, care o prinse.

Încă tremurând de pe urma chinului prin care trecuse, Jenny se pomeni uitându-se la chipul inexpresiv al lui Ștefan Westmoreland, care se îndepărtă indiferent de ea ca să se uite în sus, în întuneric, la fereastra de sus.

Jenny se lăsă greoi pe

plută, şezând, recunoscătoare pentru vaga siguranţă pe care i-o conferea, într-o lume care nu mai avea nicio logică pentru ea.

Câteva minute mai târziu, tăcerea celor doi bărbaţi fu întreruptă de o şoaptă uluită a lui Stefan Westmoreland.

— Ce naiba...! se scăpă acesta uitându-se neîncrezător în sus, la zidul de castel pe care tocmai îl coborâse Jennifer.

Capul ei ţâşni în sus, urmând direcţia privirilor acestora, sperând parcă să-l vadă pe Royce Westmoreland

plonjând spre apă. Dar ceea ce văzu era silueta inconfundabilă a unui bărbat cu un trup aruncat peste umăr ca un sac cu făină şi legat de el, în talie.

Şocul o făcu pe Jenny să sară în picioare când îşi dădu seama că sacul era de fapt sărmana ei

mătuşă Elinor, dar pluta se clătină şi capul lui Arik se întoarse brusc spre ea, poruncindu-i din privirile lui aspre să nu se mai mişte. Jenny aşteptă încordată, cu sufletul la gură, urmărind coborârea greoaie, dureros de înceată, pe funie. Abia

când Arik și Stefan Westmoreland se întinseră după complicele lor, ajutându-l să coboare pe plută, reuși Jenny să inspire normal.

Royce se mai desfăcea încă de „prizoniera” lui, când pluta începu să se miște fără efort, spre

malul celălalt. Jenny observă simultan două lucruri: spre deosebire de ea, mătuşa Elinor nu avea căluş care să o împiedice să strige iar pluta era ghidată spre malul opus cu funii care erau trase de oameni ascunşi în pădurea de pe mal.

Două fulgere strălucitoare despicară cerul cu o lumină albăstruie, dințată și Jenny se uită peste umăr, rugându-se ca un paznic de la castel să se întoarcă în partea asta și să vadă pluta, luminată de cerul mânios. După care Jenny își spuse

obosită că nu avea niciun motiv să se roage şi că nu vedea niciun motiv să i se fi pus căluş. Într-un fel sau altul, tot avea să plece din Merrick, cu Royce Westmoreland. În timp ce furia începea să i se mai domolească, decise că prefera să plece astfel,

decât să plece ca soţia lui.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZ

Furtuna care se pregătise cu toată forţa vreme de două zile se dezlănţui răzbunătoare, făcând cerul să rămână aproape negru încă două ore după răsăritul

soarelui. Ploaia se revărsa peste capetele lor şi le spăla feţele, aplecând la pământ crengile, dar grupul continua totuşi să înainteze, sub protecţia copacilor, când era posibil acest lucru.

Cu umerii aplecaţi în faţă, Royce lăsa ploaia

să-i spele spatele, iritat că poziţia lui asigura o barieră protectoare şi femeii epuizate care era răspunzătoare de toate acestea şi care dormea acum adăpostită la pieptul lui.

Cu soarele complet învins de norii grei, aveau impresia că

înaintau călare într-un perpetuu început de zi. Dacă nu ar fi fost ploaia, ar fi ajuns de ore întregi la locul planificat. Royce îl bătu pe Zeus pe grumaz, mulțumit de fiul lui Thor, care-și căra dubla povară cu aceeași lipsă de efort ca și tatăl său. Mișcarea ușoară a

mănușii lui păru să o tulbure pe Jennifer din somnul ei, făcând-o să se cuibărească mai aproape de căldura trupului lui Royce. Odinioară, nu cu mult în urmă, aceeași mișcare ușoară l-ar fi făcut să-și dorească că o strângă mai tare la pieptul lui, dar nu

astăzi. Gata. Când va avea nevoie de trupul ei, îl va folosi, dar niciodată cu grijă și delicatețe, ca înainte. Își va permite să aibă poftă de mica târfă intrigantă, dar nimic mai mult. Niciodată. Tinerețea ei, ochii ei mari, albaștri, minciunile ei

emoţionante îl prostiseră o dată, dar gata.

Ca şi cum ar fi înţeles dintr-o dată unde se afla şi ce făcea, Jenny se mişcă în braţele lui, apoi deschise ochii uitându-se în jur, încercând să înţeleagă ce se petrecea.

— Unde suntem?

Vocea ei era delicios de guturală de la somn, când pronunţă primele cuvinte de când o coborâse în jos, de-a lungul zidului castelului; îi amintea de felul cum suna când o trezea să facă dragoste cu ea din nou, în timpul nesfârşitei nopţi de

pasiune pe care o petrecuseră împreună la Hardin.

Maxiliarul i se încleșta în timp ce respingea cu duritate amintirea și se uită în jos, la fața întoarsă spre el, remarcând consternarea care îi înlocuia acum normala

ei atitudine sfidătoare.

Cum Royce nu spuse nimic, Jenny persistă, cu un oftat obosit.

— Încotro mergem?

— Spre vest, îi răspunse el fără exactitate.

— Ar fi foarte neplăcut pentru tine să-mi spui destinația.

— Da, ar fi, spuse el printre dinţi.

Ultimele urme ale somnului dispărură şi Jenny se îndreptă când înţelese pe deplin activitatea lui din timpul nopţii. Ploaia o izbi în faţă când ieşi de sub adăpostul trupului uriaş al lui Royce ca să-şi

plimbe privirile peste siluetele înfăşurate în mantale, aplecate deasupra cailor, furişându-se printre copacii din jur. Ştefan Westmoreland călărea la stânga lor şi Arik, la dreapta. Mătuşa Elinor era trează, stând dreaptă în şaua ei, uitându-se la

Jenny cu un surâs încurajator şi cu o expresie care arăta clar că era fericită să fie oriunde altundeva, numai în recluziunea ei, nu. Aseară, pe plută, reuşise să-i şoptească lui Jenny că îl păcălise pe duce să o ia cu el, dar mai mult decât atât,

Jenny nu mai ştia nimic. De fapt căluşul nu i-a fost scos decât după ce a adormit.

— Unde este Brenna? spuse ea gâfâit, dintr-o dată preocupată, i-ai dat drumul?

Acum, când Jenny se aştepta cel mai puţin să primească un răspuns,

Royce Westmoreland îi spuse:

— Nici n-am luat-o vreodată.

— Ticălosule! sâsâi Jenny furioasă, dar simţi cum i se taie respiraţia, surprinsă, când braţul lui Royce se strânse în jurul ei ca un şarpe în atac, lăsând-o fără aer,

strângând-o cu putere la piept.

— Niciodată să nu mai foloseşti tonul sau cuvântul ăsta faţă de mine!

Royce vru să mai spună ceva, dar privirea lui se opri asupra unei clădiri lungi, din piatră, adăpostită de un deal

din fața lor. Întorcându-se spre Ștefan, ridică glasul, ca să fie auzit prin ropotul ploii.

— Ăsta pare să fie locul. Vorbind, își vârî pintenii în armăsar, trimițându-l într-un galop avântat. Alături și în spatele lui, grupul de cincizeci de oameni făcu

același lucru și o clipă mai târziu galopau cu toții de-a lungul drumului accidentat, în protestele mătușii Elinor.

Royce opri în fața a ceea ce părea a fi, în mod inconfundabil, o stăreție și coborî, lăsând-o pe Jenny să stea

acolo și să se uite la spinarea lui cu furioasă curiozitate, arzând de dorință să-și cunoască soarta și încercând să tragă cu urechea la ce îi spunea Royce lui Ștefan.

— Arik rămâne aici, cu noi. Lasă-ne calul în plus.

— Și mătușa Elinor?

Dacă nu rezistă drumului?

— Dacă nu rezistă, o să trebuiască să găsiţi o cabană şi să o lăsaţi acolo.

Ştefan spuse, încruntându-se de îngrijorare:

— Royce, să nu faci vreo nebunie mai mare

decât ai făcut până acum. Oamenii lui Merrick ar putea fi chiar în spatele nostru.

— O să piardă aproape toată ziua încercând să-i convingă pe Hastings și Dugal că el nu are nicio legătură cu complotul ăsta, apoi va trebui să ghicească

direcţia în care am luat-o, ori de câte ori ne pierde urma. Asta o să-l coste mult timp. Iar dacă nu, oamenii noştri ştiu ce au de făcut. Tu mergi la Claymore şi te asiguri că totul e pregătit pentru un posibil atac. Dând din cap fără tragere de

inimă, Ştefan întoarse calul şi porni mai departe.

— Complot? Ce complot? întrebă Jenny încinsă, uitându-se la răpitorul ei necomunicativ.

— Mincinoasă vicleană ce eşti, izbucni Royce înşfăcând-o de

talie şi ridicând-o din şa. Ştii bine ce complot. Doar ai fost parte din el.

Royce o apucă de braţ şi începu s-o târască înainte spre intrarea stăreţiei, nepăsându-i de mantaua îngreunată de ploaie, a lui Jennifer. Cu paşi mari, furios, adăugă:

— De asemenea, îmi vine greu să-mi imaginez că o femeie cu sânge atât de fierbinte ca al tău ar prefera să-şi închidă viaţa într-o mănăstire decât să se mărite cu un bărbat – orice bărbat, inclusiv eu.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! strigă Jennifer,

întrebându-se îngrozită ce fel de nouă teroare putea deţine o stăreţie paşnică – mai ales una care părea atât de pustie.

— Vorbesc despre stareța din Lunduggan care a sosit la castel în timpul petrecerii de aseară, escortată de o

mică „armată” proprie şi despre care tu ştii al naibii de bine, se răsti el ridicând pumnul şi bătând imperativ în poarta grea de stejar.

— Au fost încetiniţi de ploaie, de aceea piosul tău părinte Benedict a fost obligat să invoce o boală care să

amâne ceremonia.

Cu pieptul ridicându-i-se de indignare, Jenny se întoarse spre el, împroşcând scântei de furie, din ochi.

— În primul rând, nu am auzit niciodată de Lunduggan sau de vreo mănăstire de acolo. În al doilea rând, ce diferenţă

ar fi făcut sosirea unei stareţe? Iar acum să-mi spui tu mie, ceva: să înţeleg că m-ai târât afară din patul meu, în jos pe zidul castelului, că m-ai traversat Scoţia pe furtună şi m-ai adus aici pentru că nu mai vroiai să aştepţi o zi ca să te însori cu mine?

Privirea lui insolentă se plimbă în jos, peste bustul ei ud, dezgolit, făcând-o pe Jenny să se chircească în gând, sub aerul lui dezgustat.

— Te flatezi singură, spuse el muşcător. Numai ameninţarea cu moartea, adăugată la ameninţarea cu

sărăcirea mea, m-au făcut să accept să mă însor cu tine.

Ridicându-și brațul bătu din nou nerăbdător în poarta de stejar care se deschise brusc, dând la iveală chipul politicos al unui călugăr nedumerit. Ignorând o clipă călugărul, Royce se

uită dispreţuitor la viitoarea lui mireasă.

— Suntem aici pentru că doi regi au decis să ne căsătorim în cea mai mare grabă, draga mea şi asta o să şi facem acum. Tu nu meriţi declanşarea unui război. Ne aflăm aici şi pentru că perspectiva de

a fi decapitat îmi ofensează sensibilitățile. Dar mai ales, suntem aici pentru că găsesc irezistibil de tentant să dejoc planurile tatălui tău, în legătură cu mine.

— Ești nebun! Și ești un diavol! izbucni Jenny cu pieptul umflându-i-se de indignare.

— Iar tu, draga mea, răspunse Royce imperturbabil, eşti o ticăloasă.

Spunând acestea, se întoarse spre călugărul îngrozit şi declară:

— Doamna şi cu mine dorim să ne căsătorim.

O comică nedumerire

se aşternu pe chipul piosului bărbat îmbrăcat în roba albă şi mantaua neagră a unui călugăr dominican. Se dădu în spate, mai mult şocat decât din curtoazie, permiţându-le să intre în stăreţia tăcută.

— Cred... cred că v-am înţeles greşit,

domnule, spuse el.

— Nu, câtuşi de puţin, spuse Royce înaintând şi împingând-o pe Jennifer, de umăr. Se opri, făcând o pauză ca să admire vitraliul superb de deasupra lor, apoi îşi coborî privirea asupra călugărului paralizat şi se încruntă,

pierzându-și răbdarea.

— Ei? întrebă el.

Revenindu-și din șocul inițial, călugărul, care părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani, se întoarse spre Jennifer și spuse calm:

— Eu sunt călugărul Gregory, copila mea. Ai vrea tu să-mi spui

despre ce este vorba?

Jenny, intrând automat în atmosfera sfântă a locului, își coborî vocea la o șoaptă mai potrivită decât tonul baritonal, imperativ al lui Royce și spuse tremurând și plină de respect:

— Părinte Gregory,

trebuie să mă ajuți. Omul acesta m-a răpit de acasă. Eu sunt Lady Jennifer Merrick și tatăl meu este...

— Un bastard trădător, intrigant, izbucni Royce, vârându-și dureros degetele în brațul lui Jennifer, prevenind-o să tacă dacă

nu vrea să rişte un os rupt.

— În... înţeleg, spuse călugărul Gregory admirabil de stăpân pe el. Ridicându-şi sprâncenele, se uită la Royce, aşteptând.

— Acum, că am descoperit identitatea doamnei şi împrejurările

presupus întinate în care s-a născut tatăl ei, ar fi prea mult din partea mea dacă v-aş întreba care este identitatea voastră, domnul meu? Dacă da, cred că m-aş putea hazarda să presupun...

O clipă, mânia lui Royce fu înlocuită de o

sclipire de respect amuzat, în timp ce se uita la tânărul călugăr neînfricat pe care-l copleşea cu înălţimea lui, dar care încă nu trădase nici o urmă de frică.

— Eu sunt... începu Royce, dar furia lui Jenny îl întrerupse.

— Este Lupul Negru! Urgia Scoţiei. O bestie şi un nebun!

Ochii călugărului Gregory se măriră la izbucnirea ei, dar rămase tăcut şi calm. Încuviinţând din cap, spuse:

— Ducele de Claymore...

— De vreme ce s-au făcut prezentările cum se cuvine, interveni Royce, spune cuvintele și să terminăm odată.

Părintele Gregory răspunse, cu mare demnitate:

— În mod normal, ar trebui îndeplinite anumite formalități.

Totuşi, din câte am auzit la abaţie şi în alte părţi, Biserica şi Regele James au fost deja de acord cu căsătoria aceasta. De aceea nu există nici un obstacol. Jenny simţi că-i fuge pământul de sub picioare, ca apoi să înceapă din nou să

spere, când călugărul se întoarse spre ea și spuse:

— Totuși, copila mea, mi se pare că nu este dorința ta să te măriți cu acest bărbat. Am dreptate?

— Da! strigă Jenny.

Ezitând doar o clipă ca să-și adune curajul, tânărul călugăr se

întoarse încet spre bărbatul puternic, implacabil de lângă ea și spuse:

— Lord Westmoreland – înălțimea Voastră – nu pot oficia căsătoria fără consimțământul...

Călugărul se întrerupse brusc, derutat, în timp

ce ducele de Claymore continua să se uite la el într-o tăcere ironică, aşteptând calm ca sărmanul Gregory să-şi amintească ceva – ceva care nu i-ar fi lăsat altă variantă decât să facă ce i se ceruse.

Cu o tresărire de consternare, călugărul

înțelese ce ar fi trebuit să ia în considerație din prima clipă și se întoarse din nou spre Jennifer.

— Lady Jennifer, spuse el cu blândețe, nu vreau să vă întristez cu ceea ce trebuie să fie o împrejurare cât se poate de umilitoare, dar

totuşi, toată lumea ştie că aţi fost... cu... acest bărbat vreme de câteva săptămâni şi că el... şi dumneavoastră...

— Nu a fost cu voia mea, strigă Jennifer încet, consumată din nou de vinovăție și rușine.

— Ştiu asta, o linişti

părintele Gregory. Dar înainte de a refuza să oficiez ceremonia, trebuie să vă întreb dacă sunteţi sigură că nu aţi rămas grea ca urmare a... timpului petrecut ca ostatecă a lui? Dacă nu sunteţi sigură, atunci trebuie să-mi permiteţi să oficiez această

căsătorie, pentru binele unui posibil copil. Este o necesitate.

Jennifer se înroşi toată în urma acestei discuţii absolut umilitoare şi sila ei faţă de Royce Westmoreland ajunse la culmi de neimaginat.

— Nu, spuse ea

gutural, este imposibil.

— În cazul acesta, spuse preotul Gregory adresându-se curajos ducelui, trebuie să înțelegeți că nu pot să...

— Înțeleg perfect, spuse Royce cu o voce mieroasă, curtenitoare, strângând-o tot mai tare de braț pe Jenny. Dacă

ne scuzaţi puţin, ne întoarcem peste un sfert de oră şi atunci veţi putea oficia căsătoria.

Panica explodă în Jenny care se uită la el, cu picioarele înfipte în pardoseală.

— Unde mă duci?

— La cabana pe care am văzut-o chiar aici, în

spate, îi răspunse Royce cu un calm implacabil.

— De ce? strigă ea cu vocea mai sonoră de spaimă, încercând din nou să se elibereze din strânsoarea lui.

— Ca să fac căsătoria noastră o necesitate. Jenny nu avea nici o îndoială că Royce

Westmoreland putea şi era hotărât să o târască la cabană, să se urce pe ea cu forţa, apoi să o târască înapoi aici şi călugărul Gregory să nu mai aibă altă variantă decât să îi cunune. Speranţa de a scăpa muri odată cu rezistenţa ei şi umerii îi căzură în

abandon şi jenă.

— Te urăsc, îi spuse Jennifer cu un calm ucigător.

— O bază perfectă pentru un mariaj perfect, îi răspunse Royce, sarcastic. Apoi, întorcându-se spre călugăr, îi ordonă scurt:

— Dă-i drumul. Am

pierdut deja prea mult timp aici.

Câteva minute mai târziu, legată pentru eternitate de o ceremonie lipsită de sacralitate, având ca bază ura, în loc de dragoste sau afecţiune, Jenny era târâtă afară din stăreţie şi aruncată

sus, pe calul lui Royce. În loc să se urce pe calul suplimentar, Royce se întoarse şi-i spuse repede ceva lui Arik, care încuviinţă din cap. Jenny nu putu auzi ce ordine îi dădea Royce uriaşului, dar îl văzu întorcându-se şi îndreptându-se decis

spre stăreție.

— De ce intră? strigă Jenny, amintindu-și că părintele Gregory spusese că în ziua aceea era singur acolo. Nu poate fi o amenințare pentru tine. Singur a spus că s-a oprit aici dintr-o călătorie.

— Gura, strigă Royce

şi se urcă pe cal, în spatele ei.

Ceasul ce a urmat trecu ca printr-o ceaţă, punctat doar de izbiturile calului, în timp ce înaintau în galop pe drumul desfundat. Când se apropiara de o răscruce, Royce devie brusc calul

măreț spre pădure, printre copaci, unde se opri ca și cum ar fi așteptat ceva. Trecură câteva minute, apoi alte câteva, în timp ce Jenny se uita în lungul drumului, întrebându-se ce anume așteptau. Și atunci văzu: galopând spre ei într-o viteză

periculoasă venea Arik, ţinând cu o mână întinsă frâiele calului de rezervă, care alerga alături de el. Şi clătinându-se şi sărind pe spinarea animalului ca şi cum n-ar mai fi călărit niciodată înainte, agăţându-se de oblâncul şeii ca de viaţă era...

părintele Gregory.

Jenny se uita la spectacolul aproape comic, nevenindu-i să-şi creadă ochilor până când părintele Gregory se apropie suficient că să-i poată vedea efectiv groaza de pe chip. Întorcându-se spre soţul ei, izbucni, furioasă:

— Ești... ești nebun! De data asta ai furat un părinte. Chiar ai făcut-o! Ai furat un părinte direct dintr-o sfântă stăreție!

Mutându-și privirea de la călăreți spre ea, Royce o privi într-o tăcere indiferentă, ceea ce nu făcu decât să o

înfurie mai mult.

— Or să te spânzure pentru asta! proroci ea cu veselie furioasă. Papa însuși se va asigura de asta! Or să-ți taie capul, te vor îneca, te vor sfârteca în patru, îți vor agăța capul într-un țăruș și-ți vor da măruntaiele la...

— Te rog, spuse Royce prefăcându-se exagerat de îngrozit, o să am coşmaruri.

Abilitatea lui de a-şi bate joc de propria soartă şi de a-şi ignora nelegiuirea era mai mult decât putea Jenny să suporte. Vocea îi deveni o şoaptă strangulată şi

se uită la el peste umăr, ca și cum ar fi fost o ființă inumană, dincolo de înțelegerea ei.

— Nu există limită la îndrăzneala ta?

— Nu. Nici un fel de limită. Trăgând de frâie, îl readuse pe Zeus pe drum și îl struni înainte, exact în clipa în care

Arik şi călugărul Gregory ajungeau în galop acolo. Smulgându-şi privirile de la trăsăturile de granit ale lui Royce, Jenny se prinse de coama în vânt a lui Zeus şi se uită cu compasiune la sărmanul călugăr Gregory care îi depăşi săltând pe cal, cu

ochii măriţi de groază, agăţaţi de el într-un apel mut şi nefericire îngrozită.

Continuară în ritmul acela infernal până la căderea nopţii, oprindu-se doar cât să lase caii să se odihnească periodic şi să le dea apă. Când în sfârşit Royce îi făcu

semn lui Arik să se oprească și găsiră un loc potrivit pentru tabără, într-un luminiș adânc în pădure, Jenny era moale de epuizare. Ploaia încetase mai devreme, în cursul dimineții și un soare apos începu să-și facă apariția, ca apoi să strălucească răzbunător,

stârnind aburii să se înalțe din văi, înzecind disconfortul lui Jenny în rochia ei udă, din catifea.

Cu o strâmbătură obosită, tropăi afară din desișul pe care-l folosise ca să se ferească de privirile bărbaților, cât timp se ocupa de

necesităţile personale. Trecându-şi degetele prin părul încâlcit fără speranţă, se târî spre foc şi-i aruncă o privire ucigaşă lui Royce, care arăta în continuare alert şi neobosit, îngenunchind şi îndesând lemne în focul pe care-l clădise.

— Trebuie să-ţi spun, se adresă ea spatelui acestuia, că dacă asta este viaţa pe care ai dus-o atâta vreme, atunci îi lipseşte mult ca să fie de invidiat. Jenny nu se aştepta la nici un răspuns şi nici nu primi unul şi începu să înţeleagă de ce mătuşii

Elinor, care fusese lipsită de companie vreme de douăzeci de ani, îi lipsise atât de mult societatea încât acum sporovăia nesătulă cu fiecare om pe care-l găsea să o asculte – de bună voie sau nu. După o noapte și o zi întreagă de tăcere din partea lui

Royce, era disperată să-şi reverse furia pe el.

Prea epuizată să stea în picioare, Jenny se lăsă jos, pe un teanc de frunze, la câţiva paşi de foc, visând la ocazia de a se aşeza pe ceva moale, ceva care să nu se încline, care să nu salte şi să-i facă dinţii să-i

dârdâie în gură. Trăgându-și genunchii la gură, își petrecu mâinile în jurul lor. Spuse, continuându-și conversația cu spatele lui Royce:

— Pe de altă parte, poate că tu găsești multă plăcere în a galopa printre copaci, trecând

pe sub ramuri şi fugind ca să-ţi salvezi viaţa. Şi, când asta devine obositor, te poţi oricând distra cu un asediu sau cu o bătălie sângeroasă, sau cu răpirea unor oameni neajutoraţi, nevinovaţi. Este, într-adevăr, o existenţă perfectă pentru un

bărbat ca tine!

Royce se uită peste umăr la ea şi o văzu stând cu bărbia pe genunchi, cu sprâncenele delicate ridicate provocator şi nu-i veni să creadă că avea atâta curaj. După toate prin câte trecuse din cauza lui în ultimele

douăzeci şi patru de ore, Jennifer Merrick – nu, se corectă el, Jennifer Westmoreland – putea sta în continuare, calmă, pe o grămadă de frunze, bătându-şi joc de el.

Poate că Jenny ar mai fi avut ceva de spus, dar chiar în clipa aceea părintele Gregory ieşi

împleticindu-se din pădure, o văzu şi veni clătinându-se spre ea, lăsându-se prudent alături de ea. Odată aşezat, se aşează testând, de pe o fesă pe cealaltă, înfiorându-se.

— Eu… nu am călărit prea mult la viaţa mea, recunoscu el, jalnic.

Jenny înțelese că probabil îl durea tot trupul şi reuşi să-i zâmbească cu neajutorată compasiune. Apoi își dădu seama că bietul călugăr era prizonierul unui bărbat cu o reputaţie de inimaginabilă brutalitate şi se gândi

să-i aline inevitabilele temeri pe cât putea ea de bine, având în vedere animozitatea ei pentru bărbatul care-i capturase pe amândoi.

— Nu cred că te va ucide sau tortura, începu Jenny și călugărul se uită chiorâș la ea.

— Am fost deja

torturat la limita imposibilului de calul ăsta, stabili el sec, apoi își reveni. Totuși, nu cred că mă va ucide. Ar fi o nesăbuință, o prostie, iar eu nu cred că soțul tău e un prost. Imprudent, da, dar nu prost.

— Înseamnă că nu îți

pasă de viaţă? îl întrebă Jenny, studiindu-l pe călugăr cu respect, amintindu-şi de propria ei teroare când l-a văzut pentru prima oară pe Lupul Negru.

Părintele Gregory scutură din cap.

— Din cele trei cuvinte pe care mi le-a

adresat uriaşul blond de acolo, presupun că trebuie să vă însoţesc ca să depun mărturie, la inevitabila anchetă care se va face, legată de întrebarea dacă ești sau nu căsătorită cu adevărat. Vezi tu, recunoscu călugărul, așa cum v-am explicat la

stăreţie, eu eram doar în trecere pe acolo; stareţul şi călugării erau plecaţi în vecinătate, să oficieze pentru cei săraci cu duhul. Dacă aş fi plecat de dimineaţă, aşa cum am vrut, nu ar mai fi fost nimeni care să ateste jurămintele făcute de voi.

Un val scurt de mânie îi cuprinse lui Jenny mintea obosită. Se uită furioasă spre soţul ei care stătea lângă foc, cu genunchii îndoiţi, în timp ce mai punea lemne şi spuse:

— Dacă vroia martori la căsătorie, nu avea decât să mă lase în pace

şi să aştepte până astăzi, când avea să ne căsătorească părintele Benedict.

— Da, ştiu şi mi se pare ciudat că nu a făcut aşa. Se cunoaşte, din Anglia până în Scoţia, că a fost împotrivă, nu, că s-a opus violent căsătoriei cu tine.

Ruşinea o făcu pe Jenny să se uite în altă parte, prefăcându-se interesată de frunzele umede de lângă ea, trecând cu degetele peste suprafaţa lor plină de vine. Părintele Gregory spuse cu blândeţe:

— Vorbesc deschis cu

tine pentru că am simţit de la prima noastră întâlnire, la stăreţie, că nu eşti o mironosiţă şi că preferi să cunoşti adevărul.

Jenny înghiţi nodul de umilinţă din gât şi încuviinţă din cap, chircindu-se în sinea ei la gândul că toată lumea

de o anumită importanță din cele două țări știa că era o mireasă nedorită. Mai mult, una care nu mai era virgină. Se simți murdară și umilită dincolo de orice limită – umilită și îngenunchiată în fața populației din două țări. Spuse,

furioasă:

— Eu nu cred că acţiunile lui din ultimele două zile vor trece nepedepsite. M-a smuls din patul meu şi m-a scos afară pe fereastra unui turn şi m-a coborât de-a lungul zidului. Acum te-a răpit pe dumneata! Eu cred că

MacPherson şi toate celelalte clanuri vor rupe armistiţiul şi îl vor ataca! spuse ea cu satisfacţie morbidă.

— Ah, mă îndoiesc că vor exista cine ştie ce represalii oficiale; se spune că Henric i-a poruncit să se însoare în mare grabă. Lordul

Westmoreland... ăă... înălțimea sa nu a făcut decât să acționeze ca atare, deși vor exista ceva plângeri din partea lui James către Henric, față de modul în care s-a petrecut totul. Probabil că Henric nu va fi decât amuzat de toate astea.

Jenny se uită la el cu

furie umilită.

— Amuzat!

— Posibil, spuse călugărul. Pentru că, la fel ca și Lupul, Henric și-a îndeplinit, tehnic, înțelegerea, până la ultima virgulă. Vasalul lui, ducele, s-a căsătorit cu tine și s-a căsătorit în cea mai mare grabă. Iar

în cursul acestui proces, evident că a pătruns fraudulos în castelul care era neîndoios puternic păzit şi te-a răpit din sânul familiei. Da, continuă călugărul mai mult pentru sine decât pentru Jenny, ca şi cum ar fi analizat imparţial o chestiune de

teorie dogmatică, da, îmi dau seama că englezii vor considera toate acestea foarte amuzante.

Pe Jenny aproape că o înecă fierea care i se ridică în gât, amintindu-şi tot ce se întâmplase cu o seară înainte în sala castelului şi înţelese că

părintele avea dreptate. Englezii cei atât de urâţi pariaseră între ei, efectiv pariaseră în sala de la Merrick, că soţul ei o va îngenunchia în curând, în timp ce clanul ei nu putea face nimic altceva decât să se uite la ea – să se uite la ea cu mândrie, cu feţele încrâncenate,

ca şi cum ar fi preluat asupra lor ruşinea ei. Dar ei sperau că de ea depindea să se salveze, să nu cedeze.

Părintele Gregory continuă, mai mult pentru el decât pentru ea:

— Deşi nu pot înţelege de ce s-a expus

singur unui risc şi unor probleme atât de mari.

— Îndrugă despre un n u ştiu ce complot, spuse Jennifer, într-o şoaptă aproape neauzită. De unde ştii atâtea despre noi – despre tot ce se întâmplă?

— Veştile legate de oamenii faimoşi zboară

din castel în castel adesea cu viteză surprinzătoare. Fiind călugăr al Ordinului Dominican, este datoria și privilegiul meu să merg pe jos – accentua el – printre copiii Domnului. Eu îmi petrec timpul printre cei săraci, iar cei săraci

trăiesc în sate. Şi acolo unde sunt sate, sunt castele; veştile se filtrează de la solariul castelului la coliba iobagului – mai ales când veştile se referă la un bărbat care este o legendă, cum este Lupul.

— Deci ruşinea mea este ştiută de toată

lumea, spuse Jenny sufocată.

— Nu este un secret, recunoscu el. Dar nici ruşinea ta nu este, zic eu. Nu trebuie să te acuzi singură pentru... Părintele Gregory îi văzu expresia jalnică și fu cuprins de remuşcări.

— Draga mea copilă,

te rog să mă ierţi. În loc să vorbesc cu tine despre iertare şi pace, discut despre ruşine şi provoc amărăciune.

— Nu trebuie să te scuzi, spuse Jenny cu o voce tremurată. În fond şi dumneata ai fost luat captiv de – monstrul ăsta – obligat, smuls din

stăreţia ta, aşa cum am fost şi eu smulsă din patul meu şi...

— Ei, haide, haide, o linişti el, văzând că Jenny se afla în pragul isteriei şi al totalei epuizări. Eu n-aş zice că am fost luat captiv. Nu chiar. Şi nici smuls din stăreţie. Aş putea zice

mai curând că am fost invitat de cel mai uriaş bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi care, întâmplător, avea şi o toporişca la brâu, cu un mâner aproape cât trunchiul unui copac. Aşa încât, când omul ăsta a tunat graţios, „vino, nu-ţi fac rău”, i-

am acceptat invitaţia fără ezitare.

— Şi pe el îl urăsc! strigă încet Jenny, uitându-se la Arik care ieşea din pădure cu doi iepuri dolofani pe care-i decapitase cu o lovitură de toporişca.

— Serios? Părintele Gregory părea efectiv

fascinat. Este greu să urăşti un bărbat care nu vorbeşte. Întotdeauna e aşa de calic cu vorbele?

— Da! spuse Jenny cu năduf. N... n... nu trebuie decât să – lacrimile cu care se luptase, îi înecau acum glasul – s... s... să se uite la tine cu ochii aceia

albaştri, îngheţaţi ş... ş... şi ştii exact ce v... v... vrea să faci şi t... t... tu faci, pentru că este tot un m... m... monstru. Părintele Gregory îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi Jenny, care în special în ultima vreme era mai obişnuită cu adversitatea decât cu

simpatia, își întoarse fața în mâneca lui.

— Îl urăsc! strigă ea cu voce spartă, indiferentă la strânsoarea de avertizare a călugărului. Îl urăsc, îl urăsc!

Luptând să-și recapete controlul, Jenny se îndepărtă de el.

Făcând asta, ochii i se opriră asupra unei perechi de cizme negre plantate ferm în faţa ei şi privi de-a lungul lor, în sus pe picioarele şi pulpele muşchiuloase ale lui Royce, peste talia strâmtă şi pieptul larg, până când îi întâlni, în sfârşit, privirea umbrită.

— Te urăsc, îi spuse ea în faţă.

Royce o studie într-o tăcere impasibilă, apoi îşi transferă privirea dispreţuitoare asupra călugărului. Îl întrebă, sarcastic:

— Părinte, te ocupi de oiţele tale? Predici dragostea şi iertarea?

Spre mirarea lui Jenny, părintele Gregory nu se simţi jignit de acest sarcasm muşcător ci dimpotrivă, se arătă ruşinat.

— Tare mă tem, recunoscu el îndurerat, în timp ce se scula cu greu şi nesigur pe picioare, că s-ar putea să

nu fiu mai bun la așa ceva decât sunt la călărit. Știi, Lady Jennifer este una dintre primele mele „oițe”. Mă ocup doar de puțină vreme de lucrarea Domnului.

— Nu ești foarte bun la asta, stabili Royce. Țelul tău nu este acela

de a consola şi nu de a incita? Sau o fi acela de a-ţi umfla punga şi de a te îngrăşa pe spinarea graţiei patronului tău? Dacă acesta este cazul, ar fi mai înţelept dacă mi-ai sfătui nevasta să încerce să-mi facă plăcere, decât să o încurajezi să mă urască.

În clipa aceea, Jenny şi-ar fi dat şi viaţa să-l fi avut aici pe Părintele Benedict, în locul Părintelui Gregory, pentru că s-ar fi bucurat atunci să-l vadă pe insolentul duce Royce Westmoreland, încasând una din tiradele tunătoare ale părintelui

Benedict.

Totuşi şi în privinţa aceasta se înşelase asupra tânărului prelat. Deşi acesta nu se ridicase la înălţimea atacului verbal al Lupului Negru, nici nu bătuse în retragere, tăcând laş în faţa ameninţătorului

adversar.

— Presupun că nu ai o părere foarte bună despre noi, cei care purtăm aceste veşminte?

— Câtuşi de puţin, răspunse răstit Royce.

Jenny îl vedea cu ochii minţii pe părintele Benedict în luminişul acesta, cu ochii umflaţi

de mânie, aruncându-se asupra lui Royce Westmoreland ca un arhanghel al morţii. Din păcate însă, părintele Gregory păru doar uşor interesat și oarecum intrigat.

— Înțeleg, spuse el politicos. Pot întreba de ce anume?

Royce Westmoreland se uită la el cu dispreţ muşcător.

— Urăsc ipocrizia, mai ales când este înveşmântată în sfinţenie.

— Îţi pot cere un exemplu anume?

— Preoţii graşi, cu pungile lor grase, care le

predică țăranilor muritori de foame despre pericolul îmbuibării sau virtuțile sărăciei. Întorcându-se pe călcâie, Royce se duse înapoi la focul unde Arik prăjea iepurii pe o frigare improvizată.

— Ah, Dumnezeule Mare! Trebuie să fie

eretic! şopti Jenny un minut mai târziu, fără să-şi dea seama că începuse să se teamă pentru sufletul nemuritor al aceluiaşi om a cărui pierzanie tocmai şi-o dorise.

Preotul Gregory îi aruncă o privire ciudată, gânditoare.

— Dacă este, este unul respectabil. Întorcându-se, se uită la Lupul Negru care stătea jos, lângă foc, alături de uriaşul blond care-l păzea. Cu aceeaşi voce preocupată, amuzată, adăugă:

— Unul foarte respectabil, cred eu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Toată ziua următoare, Jenny îndură tăcerea împietrită a soţului ei, în timp ce în minte i se învârteau întrebări la care numai el avea răspunsul, până

când, ajunsă pe culmea disperării, rupse chiar ea tăcerea, aproape de prânz:

— Cât mai durează această interminabilă călătorie spre Claymore, presupunând că aceasta este destinația noastră

— Cam trei zile, în funcție de cât de

desfundate sunt drumurile..

Zece cuvinte. Atâta spusese el, de zile întregi! Nici o mirare că se înțelegea atât de bine cu Arik, îşi spuse Jenny furioasă, jurându-şi să nu-i mai dea satisfacţia de a vorbi din nou prima. Se concentra

asupra Brennei, întrebându-se ce făcea ea la Merrick.

Peste alte două zile, Jenny se scăpă din nou. Ştia că trebuiau să fie aproape de Claymore şi groaza la ce o aştepta acolo creştea cu fiecare minut. Caii mergeau toţi trei în rând, cu Arik în

mijloc. Se gândi să vorbească cu călugărul Gregory, dar capul lui era uşor aplecat în faţă, sugerând că poate era scufundat în rugăciune, care era modul lui de a-şi petrece toată ziua. Disperată să vorbească despre orice, doar să nu se mai gândească la

viitor, se uită peste umăr la bărbatul din spatele ei.

— Ce s-a întâmplat cu toţi oamenii tăi – care erau cu noi, până la stăreţie?

Aşteptă un oarecare răspuns, dar Royce rămânea tăcut şi distant. Împinsă dincolo de

limitele raţiunii şi prudenţei, de refuzul lui crud chiar şi de a-i vorbi, Jenny îi aruncă o privire revoltată.

— A fost o întrebare prea grea pentru voi, înălţimea Voastră?

Tonul ei ironic străpunse zidul rece al rezervei, pe care şi-l

ridicase cu grijă Royce în jurul lui, ca să se protejeze de inevitabilul rezultat al trupului ei apăsat intim de al lui, vreme de trei nesfârşite zile. Aruncându-i o privire pe sub genele grele, cântări nebunia de a accepta o deschidere spre orice fel de

conversaţie cu ea şi decise împotrivă.

Văzând că nu reuşea nici măcar înfuriindu-l să-l facă să vorbească, Jenny întrezări brusc o rară ocazie de a se distra pe socoteala lui. Cu încântare copilărească şi bine mascată animozitate se lansă

dintr-o dată într-o conversaţie ironică, fără participarea lui.

— Da, îmi dau seama că întrebarea despre oamenii voştri v-a deconcertat, înălţimea Voastră. Nu-i nimic, permite-ţi-mi să o formulez mai simplu.

Royce înţelese că ea

își bătea în mod deliberat joc de el, dar iritarea de moment cedă involuntarului său amuzament în fața monologului ei fermecător, încăpățânat, cu el:

— Pentru mine este foarte clar, remarcă ea aruncându-i o privire de

falsă compasiune pe sub genele lungi, îndoite, că nu din cauza lipsei de inteligenţă v-aţi uitat la mine inexpresiv, când v-am întrebat despre oameni, ci mai curând din cauza unei feste a memoriei voastre! Din păcate, oftă ea părând acum îngrijorată la

culme pentru el, mă tem că anii voştri înaintaţi v-au vămuit deja mintea. Dar nu vă fie teamă, îi spuse ea cu seninătate, aruncându-i o privire încurajatoare, peste umăr, o să vă pun întrebările cât mai simplu cu putinţă şi o să încerc să vă ajut să vă

amintiţi unde v-aţi plasat greşit, oamenii. Ei, când am ajuns la stăreţie – vă amintiţi de stăreţie, da? făcu ea o paranteză, uitându-se la el. Stăreţia? Ştiţi - clădirea aceea mare, din piatră, unde l-am cunoscut pe părintele Gregory?

Royce nu spuse nimic; se uită la Arik care privea drept în faţă, imun la orice şi apoi la călugăr, ai cărui umeri începură să tremure dubios, când Jenny continuă, cu tristă gravitate:

— Bietul, bietul de tine – ai uitat cine este

părintele Gregory, da? Ridicând mâna, Jenny se uită veselă peste umăr la Royce, îndreptându-și degetul ei lung spre călugăr.

— Uite-l acolo! spuse ea venindu-i în ajutor. Omul ăsta de acolo este chiar părintele Gregory. Îl vezi? Sigur că îl vezi!

răspunse tot ea, tratându-l în mod deliberat ca pe un copil încăpățânat. Și acum concentrează-te foarte, foarte mult, pentru că următoarea întrebare este mai dificilă: îți amintești de bărbații care se aflau cu tine când am ajuns la stăreția

unde se afla părintele Gregory? Erau cam vreo patruzeci, îi veni ea în ajutor. Patruzeci, accentua Jenny cu extremă curtoazie şi spre uluirea lui Royce, ridică efectiv mânuța în fața ochilor lui, arătându-i cele cinci degete răsfirate şi

explicându-i politicos, patruzeci înseamnă asta plus...

Royce își smulse privirea de la mâna ei, înghițindu-și râsul.

— Plus asta, continuă ea cu îndrăzneală, ridicându-și cealaltă mână, plus, repetă ea a treia oară, ridicându-și

de fiecare dată cele zece degete. Ei! Acum îţi aminteşti unde i-ai lăsat? termină ea triumfător. Tăcere

— Sau unde i-ai trimis? Tăcere.

— Ah, dragul meu, eşti chiar mai rău decât am crezut, i-ai pierdut complet, da? Bine, spuse

Jenny la continua lui tăcere, în timp ce momentana ei încântare de a-și bate joc de el fu demolată de o subită izbucnire de mânie.

— Dar nu-ți face prea multe griji! Sunt sigură că o să găsești tu alți soldați care să te ajute să răpești oameni

nevinovaţi din mănăstiri şi să măcelăreşti copii şi să...

Braţul lui Royce se strânse brusc, smulgând-o spre pieptul lui şi răsuflarea lui fierbinte în ureche îi trimise lui Jenny fiori de-a lungul şirei spinării, în timp ce

Royce se aplecă şi îi spuse cu blândeţe:

— Jennifer, mi-ai pus răbdarea la încercare cu sporovăială ta prostească, dar îmi testezi temperamentul cu zeflemeaua ta, iar asta este o greşeală. Calul de sub ei răspunse instantaneu la presiunea

genunchilor stăpânului său şi încetini pe loc pasul, lăsându-i pe ceilalţi cai să o ia înainte.

Dar Jenny nu observă asta; era atât de delirant uşurată la auzul unei voci omeneşti şi totodată furioasă pe el că îi refuzase acest lucru

atâta vreme, încât abia mai putea să-ş stăpânească iritarea.

— Dumnezeule Mare, înălţimea Voastră, nu mi-aş fi permis să vă enervez! spuse ea cu exagerată alarmă. Dacă aş fi făcut asta, aş fi avut poate o soartă cumplită în mâinile voastre, ia să

vedem, ce lucruri cumplite mi-aţi putea face? Ştiu! Mi-aţi putea compromite reputaţia. Nu, continuă ea gândindu-se imparţial, nu aţi putea face asta pentru că mi-aţi compromis-o deja când m-aţi obligat să rămân la Hardin fără sora mea

acolo. Da, ştiu! strigă ea inspirată. M-aţi putea forţa să mă culc cu voi! Şi atunci aţi putea aranja ca toată lumea din cele două ţări să afle că am împărţit acelaşi pat! Dar nu, aţi făcut deja asta...

Fiecare cuvânt înţepător al lui Jenny

străpungea conştiinţa lui Royce, făcându-l să se simtă barbarul care era adesea considerat și totuși ea continua să-l asalteze:

— În sfârşit, ştiu! Pentru că mi-aţi făcut toate astea, nu a mai rămas decât un singur lucru de făcut.

Neputându-se abţine, Royce întrebă cu prefăcută preocupare:

— Anume, care?

— V-aţi putea însura cu mine! exclamă ea cu o prefăcută încântare triumfătoare, dar ceea ce începuse ca o zeflemea la adresa lui, îi părea acum lui Jenny ca

o glumă dureroasă la adresa ei şi glasul începu să-i tremure de amărăciune şi de durere, în ciuda efortului ei curajos de a vorbi în acelaşi mod degajat, satiric:

— V-aţi putea însura cu mine şi făcând astfel, m-aţi putea smulge din

căminul și țara mea și m-ați putea lega de o viață publică de umilire și dispreț, în mâinile voastre. Da, asta el este exact ce merit, nu, my lord, pentru faptul că am comis cumplita crimă de a urca pe dealul din apropierea mănăstirii și de a mă

pune astfel în calea prădalnicului meu frate! Având în vedere enormitatea crimei mele, trasul pe roată şi sfârtecarea ar fi fost mult prea blânde pentru mine i-ar fi pus capăt prea repede ruşinii şi nefericirii mele. Ar fi...

Lui Jenny i se tăie

răsuflarea când mâna lui Royce alunecă brusc de pe talia ei în sus și-i cuprinse laterala sânilor într-o strângere blândă, mângâietoare, care o şocă, lăsând-o fără grai. Şi până să-și revină, Royce își puse obrazul pe tâmpla ei și îi vorbi în ureche, cu vocea

răgușită, ciudat de blândă.

— Încetează, Jennifer. Ajunge. Cu cealaltă mână în jurul taliei, o trase spre pieptul lui. Lipită de trupul lui Royce, cu mâna lui mângâindu-i sânul, capitulând sub puterea lui încurajatoare, Jenny

sucombă neajutorată în fața confortului neașteptat pe care i-l oferea el acum, când încerca să privească în față la ororile unui viitor necunoscut și neplăcut.

Amorțită, se relaxa la pieptul lui și în clipa în care făcu asta, mâinile lui se strânseră mai

mult, trăgând-o mai aproape, în timp ce mâna care îi mângâia sânul alunecă mai în față, spre a i-l cuprinde delicat pe celălalt. Maxilarul lui nebărbierit îi freca ușor tâmpla când Royce își întoarse capul și îi atinse obrazul cu buzele fierbinți, în timp

ce mâna i se plimba încet, la nesfârşit, peste sâni, liniştind şi mângâind. Cu cealaltă mână în jurul taliei ei, o strânse mai mult, lipind-o între coapsele lui muşchiuloase.

Confruntată cu un viitor care nu îi oferea nimic altceva decât nefericire

şi groază, Jenny închise ochii, încercând să-şi adoarmă spaima şi cedă dulceţii momentului, senzaţiei puternice de a se simţi din nou în siguranţă, de a fi înconjurată de trupul lui, protejată de forţa lui.

Spunându-şi că nu

făcea mai mult decât să liniştească un copil îngrozit, Royce îi mângâie părul greu de la ceafă şi o sărută, apoi îşi plimbă uşor buzele în sus, pe gât, spre urechea ei, poposind o vreme acolo, înainte de a-şi freca uşor buzele de pielea catifelată a

obrazului ei. Fără să își dea seama ce făcea, mâna lui îi alunecă în sus, peste sâni, spre carnea caldă de deasupra decolteului, apoi coborî să-i cuprindă sânul dulce de dedesubt. Şi asta a fost greşeala lui – din protest sau din surprindere,

Jennifer se răsuci lipită de el şi presiunea mişcătoare a fundului ei de părţile lui intime aprinse dorinţa pe care luptase de trei lungi zile să şi-o ţină sub control... trei zile nesfârşite cu coapsele ei între pulpele lui şi cu sânii expuşi ucigător vederii lui, la

atingerea mâinilor lui. Acum, cele trei zile de dorinţă reprimată erupseră, aprinzându-i sângele ca un foc sălbatic, aproape întunecându-i raţiunea.

Cu un efort de voinţă aproape dureros, Royce îşi smulse mâna şi îşi ridică buzele de pe

obrazul ei. Dar în aceeași clipă, mâna care părea să fi căpătat propria ei voință, se ridică spre fața ei. Luându-i bărbia între degetul mare și arătător, îi întoarse fața spre el și i-o ridică spre a lui, privind în jos, în ochii cei mai albaștri de pe

pământul ăsta – ochii unui copil, plini de confuzie și consternare, în timp ce esența cuvintelor ei continua să-i umble prin creier, străpungându-i o conștiință care nu mai vroia să rămână tăcută. „M-am pus singură în calea prădalnicului meu

frate, urcând pe un deal… şi pentru crima asta îmi merit soarta… Mi-ai compromis reputaţia. M-ai obligat să mă culc cu tine şi apoi m-ai umilit în ochii a două ţări. Dar merit să fiu trasă pe roată şi sfârtecată.

— De ce? Pentru că

m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate... Totul din cauza asta... numai din cauza asta.

Fără să se gândească la ce făcea, Royce își lăsă tandru degetele pe obrazul ei catifelat, știind că avea să o sărute, nemaifiind sigur

că avea vreun drept să o pedepsească. Totul pentru că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate...

O prepeliță dolofană țâșni din pădure, repezindu-se peste drum, în fața calului. Lângă drum, tufișurile

se dădură la o parte şi de după ele se uita faţa rotundă, pistruiată a unui băieţel cercetând încet tufişul, după prepeliţa pe care o pândea ilegal, în pădurile Claymore. Intrigată, privirea lui refăcu acelaşi traseu, îndreptându-se acum

încet spre stânga... de-a lungul drumului... direct în faţa lui... apoi câţiva paşi mai departe. Ochii lui cafenii se întoarseră alarmaţi spre picioarele puternice ale unui cal mare, negru, de luptă, care se afla exact la stânga lui. Cu inima bubuindu-i de groază că

a fost prins făcând braconaj, Tom Thornton își continuă nefericit drumul privirilor în sus, pe picioarele calului, peste pieptul lui larg, satinat, rugându-se intens ca în clipa în care se va uita la chipul călărețului, să nu privească direct în ochii

reci ai vechilului de la castel – dar nu – călărețul acesta avea pinteni de aur, ceea ce însemna că era un cavaler. Uşurat, Tom observă totodată că picioarele bărbatului erau foarte lungi și foarte muşchiuloase – nu grase ca ale

vechilului. Tom scoase un oftat de ușurare, se uită în sus și aproape țipă de groază când ochii i se întoarseră spre scutul care atârna lângă piciorul cavalerului – un scut având drept blazon simbolul acela cumplit al lupului mârâind, cu ghearele dezgolite.

Tom dădu să o rupă la fugă, făcu un pas, apoi se răzgândi şi se întoarse prudent înapoi. Se zvonise că vin la castel cavalerii Lupului Negru şi că însuşi Lupul va locui în castelul mare de acolo, îşi aminti el brusc. Şi dacă era aşa, cavalerul de pe cal putea

fi... putea efectiv fi...

Cu mâinile tremurând de groază dar şi de surescitare, Tom o porni spre tufiş dar ezită, încercând să-şi aducă aminte cum era descris Lupul. Legenda zicea că obişnuia să călărească un armăsar uriaş, negru ca păcatul şi

că era așa de înalt încât oamenii trebuiau să se dea pe spate ca să îi vadă fața – calul de pe drum era categoric negru iar bărbatul care-l călărea avea picioarele lungi, puternice, ale unui bărbat foarte înalt. Se mai zicea, își aminti Tom surescitat, că Lupul

avea o cicatrice în formă de C pe faţă, aproape de gură – lăsată acolo de un lup pe care l-a ucis cu mâinile goale, când nu era decât un băieţel de opt ani atacat de lupul respectiv. Înnebunit la gândul invidiei pe care o s-o stârnească el când se va afla că a fost primul

care l-a văzut pe Lup, Tom dădu frunzele la o parte şi se uită direct la chipul întunecat al bărbatului. Acolo, în spatele bărbii crescute, lângă colţul gurii – acolo se afla... cicatricea în formă de C! Cu inima bătându-i violent, se holbă la cicatrice, apoi

își mai aminti ceva și își smulse privirea de pe chipul Lupului. Uitându-se curios în sus și în jos de-a lungul drumului, îl căuta plin de speranță pe uriașul blond căruia i se spunea Arik – uriașul care se zicea că îl păzea pe stăpânul lui zi și noapte

şi care avea o toporişca cu un mâner gros cât trunchiul unui copac.

Nereuşind să-l zărească pe gigant, Tom îşi întoarse repede privirea înapoi, ca să-l studieze mai bine, în întregime, pe faimosul bărbat şi de data asta asimila întreg tabloul –

un tablou care-i făcu gura să i se deschidă în şoc şi neîncredere: Lupul Negru, cel mai de temut războinic din toată Anglia – din lume – stătea călare pe calul lui puternic, cu o fată ghemuită în braţele lui – ţinând-o cu tandreţea cu care ai ţine un bebeluş.

Pierdut în propriile lui gânduri, Royce nu dădu nici o atenţie foşnetelor uşoare din apropierea lui, când ramurile tufişului reveniră brusc la loc şi ceva o zbughi în direcţia satului. El se uita la copilul-femeie încăpăţânat, rebel, care

era acum soţia lui. Mai era ea şi alte lucruri, e adevărat, era intrigantă şi necinstită, dar acum el nu vroia să se gândească la toate astea. Nu, când mintea lui era ocupată mult mai plăcut, cu sărutul care îl obseda. Ochii ei erau aproape închişi, cu

genele lungi ca nişte evantaie roşcate, aruncând umbre pe obrajii catifelaţi. Privirea îi coborî asupra buzelor ei, moi și rozalii, buze care invitau un bărbat să le sărute. Buze generoase, îmbietoare.

Somnoroasă și relaxată la pieptul lui,

Jenny aproape că nu îi simţi mâna strângându-i-se pe obraz.

— Jennifer...

Ochii ei se deschiseră la nota ciudată, răgușită din vocea lui și se pomeni privind în ochii cenușii, arzând mocnit, la buzele fin modelate, aproape de ale ei. Și o

izbi gândul la ce făcuse şi la ce avea să se întâmple dacă nu oprea totul. Îşi scutură capul, încercând să-şi înfigă umărul în pieptul lui şi să se împingă mai departe de el, dar braţul lui o ţinea cu putere.

— Nu! izbucni ea.

Ochii lui cenuşii,

hipnotici, îi ţineau prizonieri pe ai ei, în timp ce buzele lui Royce formau o singură, de nerespins poruncă:

— Da.

Un geamăt de protest furios se formă în gâtlejul ei, amuţit de un sărut puternic, posesiv, care părea să nu se mai

sfârşească, devenind tot mai insistent, cu cât se împotrivea ea mai mult. Buzele lui desfăcute se mişcau pe ale ei, cerându-le să se despartă și în momentul în care o făcură, limba lui se strecură printre ele și sărutul deveni mai blând. O sărută îndelung

şi zăbovitor, forţând-o să-şi amintească ce fusese între ei la Hardin şi mintea trădătoare a lui Jenny făcu întocmai. Cu un geamăt interior de capitulare, cedă şi îi întoarse sărutul, spunându-şi că un sărut nu contează cu nimic, dar când se termină,

tremura toată.

Ridicându-şi capul, Royce se uită în jos, la ochii ei înceţoşaţi şi Jenny văzu expresia aceea de pură satisfacţie amestecată cu derută, de pe chipul lui.

— De ce oare când cedezi, mă simt ca şi cum eu sunt cel cucerit?

Jenny se înfiora şi se întoarse cu spatele la el, cu umerii ei mici, rigizi.

— Am cedat doar unei hârjoane mărunte, înălţimea Voastră; războiul abia începe.

Drumul spre Claymore se curba într-un arc larg în jurul pădurilor, un drum care

îi ocolea mult, dar care îi scutea de a-şi forţa drumul prin pădurea densă. Dacă ar fi fost singur, Royce ar fi ales drumul mai scurt, pentru că fiind atât de aproape acum, era nerăbdător să vadă castelul. Dintr-o dată, simţi nevoia ca Jennifer

să-i împărtăşească nerăbdarea. Negăsind altceva mai bun de spus ca să reducă tensiunea dintre ei, Royce răspunse la întrebarea pe care i-o pusese ea mai devreme, cu privire la oamenii de care se despărţise la stăreţie. Cu un zâmbet în glas,

spuse:

— În cazul în care încă mai ești curioasă, cei cincizeci de oameni care erau cu noi la stăreție au plecat de acolo în grupuri de câte cinci. Fiecare grup a luat-o apoi pe un drum ușor diferit, pentru ca urmăritorii de la

Merrick să trebuiască să se despartă în grupuri mai mici, ca să îi urmărească. Vrei să ştii şi ce altceva au mai făcut? întrebă el tachinând-o.

Jenny îşi scutură cu dispreţ părul roşu-auriu.

— Ştiu restul. După ce au ales un loc

avantajos pentru ambuscadă, oamenii tăi s-au ascuns pe după tufe şi stânci ca şerpii, aşteptând să-i atace pe oamenii tatălui meu, pe la spate.

Royce chicoti la atacul revoltător asupra codului eticii sale.

— Păcat că nu m-am

gândit la asta, o tachina el. Deşi Jenny nu catadicsi să-i răspundă, rigiditatea din umerii ei dispăru şi Royce îi simţi curiozitatea de a şti mai multe.

— Până acum câteva ceasuri, oamenii mei erau cam la câteva mile în spatele nostru,

răspândiți peste cinci mile în fiecare direcţie. În ultimele câteva ceasuri s-au apropiat mai mult de noi şi foarte curând vor strânge rândurile şi vor înainta direct în spatele nostru.

Bine dispus, Royce adăugă:

— S-au aflat acolo, în

spatele nostru, aşteptând să fie înjunghiaţi în spate de oamenii tatălui tău.

— Ceea ce nu ar fi fost necesar, punctă Jenny, dacă nu aş fi fost răpită de la mănăstire şi adusă la tine..

— Încetează! spuse el iritat de continua ei

ostilitate. Nici măcar nu ai fost rău tratată.

— Nu am fost rău tratată! izbucni ea, nevenindu-i să creadă. Consideri deci că este un lucru frumos să te repezi asupra unei fete nevinovate, să-i distrugi onoarea și toate șansele de a se mărita cu cine

vrea ea?

Royce deschise gura să-i răspundă, apoi o închise la loc, frustrat, pentru că nu se mai simţea în stare nici să-şi apere, deci nici să-şi condamne în totalitate acţiunile. Din punctul de vedere mânios al lui Jennifer, acţionase în

mod neonorabil, ținându-o captivă. Din punctul lui de vedere, comportamentul său față de captivă fusese cât se poate de cavaleresc!

Peste câteva clipe, galopau încet pe ultima curbă a drumului și orice gând neplăcut dispăru din mintea lui

Royce. Cu mâna strângându-i-se din reflex pe hăţuri, îl forţă pe Zeus să facă o oprire bruscă inutilă, care aproape că o aruncă pe Jenny din şa.

Recăpătându-şi echilibrul, Jenny aruncă o privire întunecată peste umăr, dar Royce se

uita drept în faţa lui la ceva din depărtare, cu un zâmbet vag pe buze. Royce îşi înălţă capul în direcţia spre care se uita şi îi spuse, cu o voce ciudată:

— Priveşte!

Intrigată, Jenny se întoarse să vadă la ce anume se uita el şi ochii

i se măriră de plăcere la incredibila frumusețe care se desfășura înaintea ei. Chiar în fața lor, împodobită de splendoarea toamnei aurii, se întindea o vale largă, cu colibe acoperite cu stuf și câmpuri frumos îngrijite. Mai departe,

cuibărit între dealuri blând rotunjite, se afla un sat pitoresc. Şi mai departe, acoperind complet un platou vast, se înălţa un castel uriaş, cu steaguri care fluturau deasupra turnuleţelor avântate şi a ferestrelor cu vitralii, care scânteiau în soare

asemenea unor mici giuvaeruri.

În timp ce calul înainta într-un pas puţin iuţit, Jenny îşi uită o vreme problemele şi admiră splendoarea şi simetria din faţa ochilor ei. Un zid înalt, punctat cu douăsprezece turnuri graţios rotunjite,

închidea complet castelul, din toate cele patru laturi.

În timp ce Jenny privea, gărzile aflate de-a lungul zidului castelului își înălțară trompetele și suflară prelung, de două ori și peste un minut începu să fie coborât podul.

Apoi, în jurul lui începură să se agite călăreţi în uniformă, cu stindardele pe care le purtau unduindu-se ca nişte pete mici, înnebunite. Sus, în faţă, de-a lungul drumului, Jenny văzu sătenii alergând de pe câmpurile lor şi din

căsuțe și revărsându-se din sat, grăbindu-se spre drum și aliniindu-se de o parte și de alta a acestuia. Evident, își spuse Jenny, personajul semeț care stăpânea locul acesta probabil că îi aștepta și plănuise această primire luxuriantă.

— Ei, ce zici? îi spuse Royce din spatele ei. Când se întoarse spre el, ochii lui Jenny era aprinși de plăcere.

— Este un loc minunat. Nu am mai văzut ceva asemănător, spuse ea încet.

— Seamănă puțin cu regatul viselor tale?

glumi el zâmbind şi Jenny îşi dădu seama că era deosebit de încântat de faptul că ea aprecia splendoarea castelului şi frumuseţea locului.

Zâmbetul lui era aproape irezistibil şi Jenny îşi întoarse repede privirea înapoi spre castel ca să nu înceapă

să cedeze, dar nu era pregătită pentru frumuseţea care se întindea în faţa ei. Brusc, deveni conştientă de tropotul îndepărtat al cailor venind din spate şi presupuse că erau oamenii lui Royce, micşorând distanţa care-i separa de el. Pentru

prima oară de zile întregi, Jenny se simţi acut de nefericită pentru înfăţişarea ei. Era încă îmbrăcată în rochia de mireasă pe care o purtase în noaptea în care o răpise Royce de la Merrick, dar rochia era murdărită şi sfâşiată în urma nedoritei ei

coborâri pe zidul castelului Merrick şi a goanei lor prin păduri. Mai mult, ploaia îi distrusese rochia şi mantia iar soarele le uscase într-o masă decolorată, pătată, boţită.

Iar acum aveau să se oprească la castelul unei

persoane de vază şi cu toate că își spunea că nu îi păsa nici cât negru sub unghie de un nobil englez sau de iobagii şi şerbii lui, ura gândul de a se discredita pe ea şi astfel pe toţi ai ei, în faţa lor. Încercă să se consoleze cu gândul că avusese măcar timp, în

dimineaţa asta, să-şi spele părul în golfuleţul îngheţat de lângă locul unde îşi ridicaseră tabăra peste noapte, dar era morbid de sigură că părul ei, care era unica ei podoabă autentică, era o masă de şuviţe încâlcite, plină cu frunze şi rămurele uscate.

Întorcându-se, se uită puţin îngrijorată la Royce şi îl întrebă:

— Cine este lordul locului? Cine stăpâneşte un asemenea loc?

Privirea lui se întoarse de la castelul de pe deal, care părea să-l fascineze aproape la fel de mult ca pe Jennifer şi

coborî în jos spre ea, cu ochii strălucind, amuzaţi.

— Eu!

— Tu! exclamă ea. Dar ai spus că ne trebuie trei zile, nu două, ca să ajungem la Claymore.

— Drumurile au fost mai uscate decât m-am aşteptat. Îngrozită că

vasalii lui o vor vedea pentru prima oară tocmai când arăta atât de cumplit, Jenny își duse automat mâna spre părul încâlcit, într-un gest care trăda, universal, grija unei femei pentru înfățișarea ei.

Gestul nu îi scăpă lui

Royce, care îşi opri politicos calul mare, de luptă, pentru a-i permite lui Jennifer să-şi pieptene cu degetele şuviţele încâlcite. O urmări, amuzat de preocuparea ei pentru felul în care arăta, pentru că arăta de fapt adorabil cu părul

ciufulit şi cu pielea ca smântâna şi cu ochii albaştri strălucind de sănătate, ca urmare a zilelor petrecute în soare şi aer curat. De fapt, decise el, primul lui gest oficial ca soţ, va fi acela de a-i interzice să-şi ascundă masa asta magnifică de păr roşu-

auriu, sub vălurile şi glugile obişnuite. Lui îi plăcea lăsat liber, să-i cadă pe umeri într-un abandon sălbatic sau şi mai bine, împrăştiat pe o pernă, ca un satin gros, unduios...

— Ar fi trebuit să mă previi! spuse Jenny nefericită, fâţâindu-se în

şa, încercând fără eficienţă să-şi întindă rochia de catifea distrusă, în timp ce se uita îngrijorată spre oamenii aliniaţi de-a lungul drumului din faţa lor. Suita în uniformă care avansa călare spre ei, în depărtare, era desigur o gardă de

onoare care venea să-şi escorteze stăpânul spre casă, cu fastul adecvat.

— N-aş fi crezut niciodată că aceasta este proprietatea ta. Te uitai la ea ca şi cum n-ai mai fi văzut-o niciodată.

— N-am văzut-o. Cel puţin nu, când arăta aşa. Acum opt ani, am

angajat arhitecţi care să vină aici şi am desenat împreună planuri pentru casa pe care mi-o doream pentru când aveam să termin cu bătăliile. Am vrut mereu să revin aici să văd cum arată, dar Henric avea întotdeauna urgent nevoie de mine în altă

parte. Într-un fel, a fost mai bine aşa. Am adunat o avere destul de mare ca să mă asigur că fiii mei nu vor trebui niciodată să-şi câştige aurul cu proprii lor muşchi şi sângele lor, aşa cum am făcut eu.

Jenny se uită la el, derutată.

— Ai spus cumva că ai terminat cu bătăliile? Ochii lui sclipiră spre ea şi Royce spuse, cu amuzată ironie:

— Dacă aş fi atacat Merrick-ul, ar fi fost ultima mea bătălie. Dar aşa, am spart ultimul meu zid de castel când te-am scos pe tine de

acolo.

Jenny era atât de aiurită de aceste subite revelaţii, încât efectiv se legănă cu gândul absurd că poate

Royce luase această decizie datorită ei şi înainte de a se putea opri, izbucni:

— Când ai luat

decizia asta?

— Acum patru luni, afirmă el, cu vocea aspră de hotărâre. Dacă voi mai ridica vreodată mâna într-o bătălie, asta va fi doar dacă cineva îmi va asedia ce este al meu. Spunând acestea, Royce tăcu, uitându-se drept înainte şi treptat

mușchii tensionați ai feței i se destinseră. Când în sfârșit își smulse privirile de la castel, se uită în jos la ea cu un zâmbet secretos și îi spuse:

— Știi ce îmi doresc cel mai mult în noua mea viață – după un pat moale pe care să dorm

noaptea?

— Nu, spuse Jenny studiindu-i profilul fin, gândindu-se că aproape nici nu-l cunoştea. Ce îţi doreşti cel mai mult?

— Mâncare, spuse el fără echivoc, din nou bine dispus. Mâncare bună. Nu – nu doar bună, excelentă şi

servită la timp, de trei ori pe zi. Mâncare franţuzească delicată şi mâncare spaniolă condimentată şi mâncare englezească, sănătoasă. Vreau să fie servită pe un platou, pregătită la perfecţiune – nu friptă într-un proţap, crudă sau mai

ştiu cum arsă. Şi apoi vreau deserturi – prăjituri şi tarte şi tot felul de dulciuri. Îi aruncă o privire plină de amuzată autoironie şi continuă:

— În noaptea dinaintea unei bătălii, toţi bărbaţii se gândesc acasă şi la familiile lor.

Ştii la ce mă gândeam eu, când stăteam întins, fără să pot adormi?

— Nu, spuse Jenny ascunzându-şi un zâmbet.

— La mâncare.

Jenny pierdu bătălia cu sine şi izbucni în râs la această incredibilă mărturisire din partea

unui bărbat căruia scoţienii îi spuneau progenitura Satanei, dar, deşi Royce îi răspunse cu un zâmbet scurt, atenţia lui fu din nou atrasă de priveliştea din depărtare, plimbându-şi privirea pe deasupra pământului şi a castelului, ca şi cum le-

ar fi sorbit frumuseţea.

— Ultima oară am fost aici acum opt ani, când am lucrat cu arhitecţii. Castelul fusese sub asediu timp de şase luni şi zidurile exterioare fuseseră distruse. Chiar şi o parte a castelului a fost distrusă şi se dăduse foc

tuturor acestor dealuri.

— Cine l-a asediat? întrebă Jenny bănuitoare.

— Eu.

Îi stătea ei pe buze un răspuns sarcastic, dar dintr-o dată, lui Jenny nu-i mai veni să strice buna dispoziţie a momentului. Spuse

doar, cu degajare:

— Este de mirare că scoţienii şi englezii sunt mereu puşi pe harţă, când nu au nimic în comun, în modul lor de a gândi.

— Ei, cum aşa? spuse Royce zâmbind spre faţa ei întoarsă spre el.

— Ei bine, cred că o

să fii de acord că este un obicei destul de bizar al englezilor, acela de a-și distruge propriile castele – așa cum faceți voi de secole – când v-ați putea lupta cu scoțienii – sau cu alți dușmani – se corectă ea repede și să le distrugeți lor, castelele.

— O idee interesantă, glumi el. Totuşi, noi încercăm să le facem pe amândouă. Jenny chicoti şi Royce continuă:

— Totuşi, dacă ştiinţa mea despre istoria Scoţiei nu mă înşală, clanurile se luptă de secole între ele, deşi tot mai reuşesc să treacă

hotarele, dând iama și punând foc și în general, „enervându-ne” pe noi.

Decizând că cel mai bine era să renunțe la subiect, Jenny se uită din nou la castelul enorm care scânteia în soare și întrebă curioasă:

— De aceea ai asediat locul acesta? Pentru că

ți-l doreai pentru tine?

— L-am atacat pentru că baronul căruia îi aparținea conspirase împreună cu alți baroni ca să-l asasineze pe Henric – un complot care aproape că reușise. Pe vremea aceea locul se chema Wilsely – după familia căreia i-a

aparţinut, dar Henric mi l-a dăruit cu menţiunea de a-l reboteza.

— De ce?

Royce se uită strâmb la ea.

— Pentru că Henric a fost cel care l-a ridicat pe Wilsley la rangul de baron și! —a răsplătit cu locul acesta. Wilsley

fusese unul dintre puţinii lui nobili credincioşi. L-am rebotezat Claymore în onoarea familiei mamei şi tatălui meu, adăugă Royce dând pinteni calului şi trimiţându-l pe Zeus înainte, în goana săgeţii. Călăreţii care veneau dinspre

castel coborâseră dealul şi înaintau acum spre ei, din faţă. În spatele ei, tropotul încet, constant care se apropia tot mai mult, deveni acum sunetul distinct al cailor în galop. Jenny se uită peste umăr şi-i văzu pe toţi cei cincizeci de oameni apropiindu-se

din spate.

— Întotdeauna plănuiești lucrurile cu atâta precizie? întrebă ea cu ochii sclipind de nedorită admirație.

Royce o privi amuzat, sub genele grele.

— Întotdeauna.

— De ce?

— Pentru că

sincronizarea este cheia care îţi permite să sfârşeşti o bătălie pe spinarea calului şi nu întins pe scut, îi explică el îndatoritor.

— Dar cum nu o să te mai lupţi în bătălii, nu o să mai trebuiască să te gândeşti la sincronizare şi la chestii dintr-astea.

Royce zâmbi ca un băieţel.

— Adevărat, dar a devenit un obicei care nu o să fie uşor de desfiinţat. Oamenii din spatele nostru au luptat ani de zile alături de mine. Ei ştiu cum gândesc şi ce vreau să facă ei, aproape, fără să

le spun.

Nu mai era timp de răspuns. Garda castelului ajunsese aproape de ei, cu Arik în frunte. Exact când Jenny se întreba dacă oamenii ăștia chiar aveau de gând să se oprească, toţi cei douăzeci şi cinci executară dintr-o dată o

întoarcere cu atâta precizie încât lui Jenny aproape că-i veni să aplaude. Arik se aşeză în poziţie direct în faţa lui Royce, în timp ce în spatele lor, cincizeci de cavaleri se aşezau în coloane precise.

Jenny îşi simţi inima tresăltând la vederea

procesiunii multicolore a cailor şi a fâlfâitului steagurilor şi în ciuda determinării ei de a nu-i păsa ce vor gândi oamenii lui când o vor vedea, se simţi dintr-o dată plină de nervozitate şi de incontrolabilă speranţă. Indiferent de sentimentele faţă de

soțul ei, aceștia aveau să fie oamenii ei, ea avea să-și trăiască viața printre ei și cumplitul adevăr era că nu se putea să nu-și dorească să o placă. Această revelație fu instantaneu urmată de un nou val de conștientizare a halului în care arăta. Mușcându-

şi limba, Jenny spuse repede o rugăciune pentru ca Dumnezeu să facă să fie îndrăgită de acești oameni, apoi se gândi în grabă cum ar trebui să se comporte ea, în următoarele câteva minute. Să le zâmbească sătenilor? Nu, își spuse ea repede,

poate că nu ar fi potrivit, având în vedere împrejurările. Dar nici nu vroia să pară prea distantă, pentru că atunci aceştia ar putea-o judeca greşit, considerând-o rece sau încrezută. În fond, era scoţiană şi scoţienii erau consideraţi de mulţi ca

fiind oameni reci, mândri. Şi cu toate că era mândră să fie scoţiană, în niciun caz nu vroia ca oamenii aceştia – oamenii ei – să se înşele în privinţa ei, considerând-o prea distantă.

Se aflau la câţiva metri de cei vreo patru

sute de săteni aliniaţi de-a lungul drumului şi Jenny decise că era mai bine să zâmbească puţin, decât să se creadă despre ea că era rece sau prea mândră. Fixându-şi un zâmbet mic pe buze, își netezi rochia pentru ultima oară, apoi se aşeză cât mai drept, în

şa.

În timp ce însoţitorii lor începeau să-şi facă drumul lor decorativ printre spectatori, surescitarea lui Jenny cedă totuşi uluirii. În Scoţia, când un senior, victorios sau altfel, se întorcea acasă de la o bătălie, era întâmpinat

cu ovaţii şi cu zâmbete, dar ţăranii aflaţi de-a lungul acestui drum erau tăcuţi, atenţi, stânjeniţi. Câteva dintre chipuri trădau efectiv impulsuri beligerante, în timp ce mult mai mulţi păreau îngroziţi, în timp ce-şi primeau noul senior. Jenny vedea asta,

simțea asta și se întreba de ce se temeau de propriul lor erou. Sau poate de ea se temeau în vreun fel, se întrebă, nervoasă.

Răspunsul veni o clipă mai târziu, când o voce puternică, rupse în sfârșit tăcerea grea:

— Târfa Merrick!

strigă vocea. Într-o frenezie dornică să-i demonstreze celebrului lor stăpân că împărtășeau bine-cunoscutele sentimente ale ducelui față de această căsătorie, mulțimea îi urmă exemplul.

— Târfa! Târfa

Merrick! strigau ei în batjocură. Totul se întâmplă atât de brusc, încât Jenny nu avu timp să reacţioneze, să simtă ceva, pentru că lângă ea chiar, un băieţel de vreo nouă ani luă de jos un pumn de noroi şi îl aruncă, lovind-o pe Jenny direct în obrazul

drept.

Strigătul îngrozit al lui Jenny fu înăbuşit de Royce care se aruncă instantaneu înainte, apărând-o cu trupul lui împotriva unui atac pe care nu-l văzuse şi nu îl prevăzuse. Arik, care nu văzuse decât un braţ ridicat aruncând ceva ce

putea uşor fi un pumnal, scoase un înfricoşător muget de furie şi se repezi jos din şa, smulgându-şi toporişca de război de la brâu, în timp ce se lansa asupra băiatului. Crezând greşit că Royce fusese ţinta băiatului, Arik îl înşfacă de chica deasă şi-l ridică

în sus şi în timp ce picioarele băiatului se agitau sălbatic în aer, uriaşul îşi ridică toporişca într-un arc larg...

Jenny reacţiona fără să se gândească. Cu o forţă izvorâtă din groază, se dădu sălbatic spre spate, dislocându-l

pe Royce şi acoperind comenzile pe care se pregătea el să le dea, cu ale ei:

— Nu! Nu, nu! strigă ea sălbatic. NU! Toporişca lui Arik îngheţă în partea cea mai de sus a arcului şi uriaşul se uită peste umăr, nu la Jennifer, ci

la Royce, pentru judecată. La fel făcu şi Jenny, care aruncă o privire către profilul rece al lui Royce şi ştiu pe loc ce comandă avea de gând să-i dea lui Arik.

— Nu! strigă ea isteric, apucându-l pe Royce de braţ. Royce

întoarse brusc capul spre ea şi expresia lui era acum şi mai ucigătoare decât adineauri. Jenny îi văzu jucând muşchii maxilarului şi strigă, pradă unei groaze de nestăpânit:

— Vrei să ucizi un copil pentru că ţi-a

maimuţărit cuvintele – în încercarea de a-ţi arăta că te susţine în toate, inclusiv în sentimentele tale faţă de mine! Pentru numele lui Dumnezeu, este doar un copil!

Un copil necugetat... Vocea i se frânse când Royce se întoarse de la

ea spre Arik ca să-şi emită comanda:

— Dispune să îl aducă mâine dimineaţă la mine, spuse el sever, apoi îşi vârî pintenii în calul negru, trimiţându-l ca vântul înainte; şi ca la o comandă tăcută, cavalerii din spatele lor ţâşniră înainte, formând

o cortină mişcătoare de ambele părţi ale lui Royce şi Jennifer.

Nici un strigăt nu se mai auzi dinspre mulţime, oamenii urmăreau într-o tăcere totală, stranie, caravana care galopa prin dreptul lor. Chiar şi aşa, Jenny nu respiră uşurată decât

când trecură bine de săteni, după care se prăbuşi moale. Stoarsă. Lăsându-se pe trupul nefiresc de rigid al lui Royce, recapitula în minte toată scena. În retrospectivă, îşi dădu seama că ea era cauza furiei lui faţă de copil şi că el îi ascultase

rugămintea, dându-i copilului o pedeapsă. Întorcându-se în șa, se uită la el. Cum acesta continua să se uite drept în fața lui, Jenny spuse ezitant:

— My lord, aș vrea să... Să vă mulțumesc pentru că ați crutat...

Royce își coborî

brusc privirea spre ea și Jenny se strânse în șocul furiei care se revărsa din ochii lui cenușii. Royce o preveni sălbatic:

— Dacă mă mai sfidezi vreodată în public sau dacă mai îndrăznești să mi te adresezi pe tonul acesta, nu eu o să fiu

responsabil pentru consecințe, jur pe Dumnezeu!

Sub ochii lui Royce, chipul ei expresiv trecu de la gratitudine la şoc, apoi la furie şi Jenny îi întoarse cu răceală spatele.

Royce se uită la capul ei, furios pentru că ea

crezuse cu adevărat că va lăsa să fie decapitat un copil pentru o faptă care merita o pedeapsă cu mult mai mică – furios pentru că, prin intervenţia ei, Jenny îi făcuse pe toţi iobagii să creadă acelaşi lucru. Dar cel mai mult, Royce era furios pe el însuşi,

pentru că nu anticipase că ar fi putut avea loc o astfel de scenă şi pentru că nu luase măsuri să o evite.

Ori de câte ori plănuia un asediu sau o bătălie, lua în consideraţie absolut tot ce s-ar putea întâmpla rău, dar pentru ziua de

astăzi, pentru Claymore, lăsase prostește totul pe mâna sorții, crezând că totul se va desfășura cu bine.

Pe de altă parte, decise Royce cu un oftat de iritare, într-o bătălie, cea mai mică și neînsemnată comandă a lui era anticipată și dusă

la îndeplinire fără comentarii. Într-o bătălie nu o avea alături pe Jennifer, cu care să se lupte – Jennifer, care îl contrazicea sau îi punea întrebări despre orice.

Orbit de frumuseţea locului pe care de opt ani tânjea să-l revadă, Royce se întreba furios

cum era posibil să intimideze cavaleri, nobili, scutieri şi soldaţi bătătoriţi în lupte, convingându-i să-i îndeplinească poruncile dintr-o singură privire, dar totuşi nu părea să reuşească să o oblige să se comporte cum trebuie pe o scoţiană

tânără, încăpăţânată, sfidătoare. Era atât de afurisit de imprevizibilă, încât era imposibil să-i anticipezi reacţiile la indiferent ce. În timp ce traversau podul, Royce se uită în jos la umerii ei ţepeni, înţelegând cu întârziere cât de umilitoare fusese pentru

ea scena din vale. Cu o înțepătură de milă și de nedorită admirație, recunoscu faptul că Jenny mai era și foarte tânără, foarte înspăimântată, foarte curajoasă și extrem de miloasă. Orice altă femeie de rangul ei poate că ar fi cerut capul

băiatului, în loc să pledeze pentru viaţa acestuia aşa cum făcuse Jennifer.

Curtea uriaşă a castelului era plină de lume care trăia sau lucra în înteriorul zidurilor lui – o veritabilă armată de rândaşi, spălătorese, spălători de vase,

tâmplari, potcovari, arcaşi, şerbi şi valeţi, pe lângă paza castelului. Membrii personalului castelului, cu funcţii mai înalte – vechili, conţopişti, chelari, pitari şi mulţi alţii – erau aliniaţi formal pe treptele care duceau spre marea sală. Acum

totuşi, privindu-i, lui Royce nu-i mai scăpă ostilitatea rece adresată lui Jennifer aproape de către toţi şi nici nu mai avea de gând să lase în voia sorţii reacţia acestora faţă de ea. Pentru ca până la ultima persoană din curtea aglomerată a castelului

să îşi facă o imagine clară asupra lui Jennifer şi a lui însuşi, Royce se întoarse spre căpitanul gărzilor şi făcu un semn scurt din cap, spre grajduri. Royce descăleca abia când dispăru în mulţime şi ultimul cavaler. Întorcându-se, se întinse

şi o prinse pe Jennifer de talie, coborând-o de pe cal, observând, în tot acest timp că faţa ei drăguţă era crispată şi că evita să se uite la cineva. Jennifer nu mai încercă să-şi netezească părul sau să-şi îndrepte rochia şi lui Royce i se strânse inima de milă,

fiindu-i clar că ea decisese că nu mai avea importanţă cum arăta.

Conştient de murmurul neplăcut care se ridica din mulţimea adunată în curtea castelului, Royce o luă de braţ şi o conduse spre trepte, dar când Jennifer începu să le

urce, o trase ferm înapoi şi se întoarse.

Jenny se smulse din puţul de ruşine pe care o resimţea şi îi aruncă o privire disperată, dar Royce nu o văzu. El stătea acolo, fără să-şi mişte un muşchi, cu faţa dură şi implacabilă, privind fix mulţimea

neliniştită. Chiar şi în starea ei de amorţită nefericire, Jenny avu brusc senzaţia unei forţe ciudate care emana din el acum, o forţă care părea să comunice singură, cu toată lumea. Ca şi cum ar fi simţit o vrajă împrăştiată asupra ei, mulţimea deveni

tăcută și liniștită, cu privirile ațintite asupra lui. Atunci, abia atunci, vorbi Royce. Vocea lui profundă răsună în liniștea nefirească din curtea castelului, ducând cu ea forța și puterea unui tunet.

— Întâmpinați-vă noua voastră stăpână,

soţia mea şi să ştiţi că atunci când vă porunceşte ea ceva, înseamnă că eu v-am poruncit. Orice serviciu îi faceţi ei, mi-l faceţi mie. Orice dovadă de loialitate i-o oferiţi sau i-o refuzaţi ei, mi-o oferiţi sau mi-o refuzaţi mie!

Privirea lui aspră scapără asupra lor vreme de o amenințătoare clipă, apoi Royce se întoarse spre Jennifer și îi oferi brațul.

Când Jenny își ridică privirile spre el, punându-și aproape reverențios mâna pe brațul lui, în ochii ei

albaştri tremurau lacrimi neascunse de înduioşătoare recunoştinţă.

În spatele lor, armurierul bătu încet din palme – de două ori. Meşterul fierar i se alătură. Apoi vreo alţi doisprezece servitori. Când Royce începu să o

conducă în sus pe treptele care duceau spre ușile sălii castelului, unde așteptau Ștefan și părintele Gregory, toată curtea răsuna de aplauze ritmice – nu aplauzele unui salut neinhibat, spontan, care marca entuziasmul pornit din inimă, ci mai curând

răspunsul ritmic al vrăjii respectuoase față de o putere prea mare, în fața căreia nu exista rezistență.

Ștefan Westmoreland îi se adresă primul după ce intrară în sala uriașă, cavernoasă. Apucându-l pe Royce de umăr, cu afecțiune caldă, îi spuse,

glumind:

— Ce n-aş da să pot şi eu face asta asupra unei mulţimi, frate iubit. Apoi adăugă, cu subînţeles:

— Ne poţi acorda câteva momente? Trebuie să discutăm neapărat ceva.

Royce se întoarse

spre Jenny, scuzându-se o clipă şi ea îi privi pe cei doi bărbaţi care se îndreptau spre căminul unde îi aşteptau Sir Godfrey, Sir Eustace şi Sir Lionel. Evident, îşi dădu Jenny seama, aceştia ajunseseră înaintea lor la Claymore, împreună cu Ştefan

Westmoreland.

Cu mintea încă încețoșată de incredibila dovadă de atenție a lui Royce când s-a adresat mulțimii, Jenny își smulse privirea de la umerii lui largi și se uită în jur, cu un început de nou respect. Sala în care se afla era imensă, cu un

tavan înalt, dublat cu lemn şi o pardoseală netedă din piatră, curată. Deasupra, susţinută de arcade din piatră bogat sculptate, se întindea o galerie, pe trei laturi ale sălii, nu doar pe una. Pe cel de al patrulea perete se afla un cămin atât de mare

încât uşor putea adăposti în el un om în picioare, cu un coş înfrumuseţat cu lucrătură în spirale. Pe pereţi atârnau tapiserii reprezentând scene de luptă şi de vânătoare şi cineva, observă ea cu oroare, pusese efectiv două tapiserii mari pe

pardoseală, aproape de cămin. În capătul îndepărtat al sălii, în partea cealaltă față de locul unde stătea ea, se întindea o masă lungă, pusă pe o estradă și bufete în care se aflau expuse cupe, platouri și boluri din aur și argint sclipitor, multe dintre

ele încrustate cu pietre preţioase. Deşi în suporturi agăţate pe pereţi ardeau doar câteva torţe, sala nu era atât de întunecoasă şi de mohorâtă ca cea de la Merrick. Motivul, observă Jenny cu un oftat admirativ, era o fereastră uriaşă,

rotundă, din vitralii, care se afla sus, pe peretele de lângă şemineu.

Jenny fu smulsă brusc din preocuparea ei pentru fereastra cu vitralii de un strigăt vesel, de undeva de sus:

— Jennifer! strigă mătuşa Elinor stând pe

vârfuri ca să poată vedea peste zidul înalt până la umăr, care închidea galeria. Jennifer! Bietul, bietul meu copil! spuse ea şi dispăru complet din vedere, în timp ce alerga de-a lungul galeriei. Deşi mătuşa Elinor nu se mai vedea, ecoul monologului ei

vesel putea fi uşor auzit, în timp ce se îndrepta spre scara care ducea jos în sală.

— Jennifer, ce mult mă bucur să te văd, biata mea copilă!

Ridicându-şi capul să privească galeria, Jenny o luă înainte, urmând vocea mătuşii care-şi

continua monologul.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, copilă, abia am putut să dorm. Nu că aş fi reuşit altfel să dorm, săltată şi clătinată de-a lungul Angliei, pe cel mai neconfortabil cal pe care am avut vreodată neşansa să mă urc!

Întorcându-şi capul şi ascultând cu atenţie, Jenny se luă încet după vocea care se auzea din celălalt capăt al sălii, căutând trupul căruia îi aparţinea sunetul.

— Şi vremea a fost absolut abominabilă! Şi exact când am crezut că ploaia mă va topi

efectiv, a ieşit soarele care m-a fript de vie! A început să mă doară capul, au început să mă doară oasele şi muream, dacă Sir Ştefan nu ar fi acceptat în final să oprească puţin, să pot culege nişte ierburi de leac.

Mătuşa Elinor coborî

ultima treaptă şi se materializa în fața ochilor lui Jenny, la peste douăzeci de metri mai departe, venind spre ea și continuând să sporovăiască.

— Ceea ce a fost un lucru foarte bun, pentru că odată ce l-am convins să înghită fiertura mea

secretă, care la început avea un gust al naibii, nu a mai fornăit așa. Mătușa Elinor se uită la Ștefan Westmoreland care se pregătea să ducă la gură o stacană cu bere și îl întrerupse, insistând ca acesta să-i confirme vorbele:

— Nu ai mai fornăit

decât puţin, nu-i aşa, băiatul meu?

Ştefan îşi cobora berea şi răspunse ascultător:

— Da, doamnă. Făcu apoi o mică plecăciune şi îşi duse berea la buze, evitând cu grijă privirile chiorâşe, ironice, ale lui Royce. În clipa aceea în

sală își făcu apariția Arik care se apropie de cămin și mătușa Elinor îi aruncă o privire reprobatoare, întorcându-se spre Jenny care îi venea în întâmpinare.

— Una peste alta, nu a fost o călătorie chiar așa de rea. Cel puțin

când nu eram obligată să călătoresc alături de omul ăsta, Arik, așa cum am fost obligată când am plecat de la Merrick...

Cavalerii de lângă foc se întoarseră spre ea și Jenny o rupse îngrozită la fugă spre mătușa ei, în efortul zadarnic de a o

opri să se lanseze într-un teritoriu atât de periculos cum era cel al uriaşului-cu-toporişcă.

Deschizându-şi larg braţele pentru Jennifer, cu faţa numai zâmbet, mătuşa Elinor continuă:

— Arik s-a întors aici exact cu douăzeci de minute înaintea voastră

şi nu a vrut să-mi răspundă la întrebările mele îngrijorate, legate de tine.

Anticipând că s-ar putea să nu aibă timp să-şi termine ideea înainte ca Jennifer să ajungă la ea, mătuşa Elinor dublă viteza cuvintelor:

— Deşi eu una nu cred că răutatea îl face să arate aşa de acru. Eu cred că are probleme cu...

Jenny îşi cuprinse mătuşa într-o îmbrăţişare strânsă, dar mătuşa Elinor reuşi să se elibereze suficient, ca să termine triumfător:

— ... Cu intestinele!

Fracțiunea de secundă de tăcere îngrozită care urmă fu spartă de un puternic hohot de râs erupt brusc din gâtlejul lui Sir Godfrey, dar la fel de brusc amuțit de privirea înghețată a lui Arik. Spre groaza lui Jenny, un

râs imposibil începu să gâlgâie şi în ea, provocat în parte de imposibilul stres al acestei ultime zile, cât şi de sunetele înfundate de veselie, venind dinspre cămin.

— Ah, mătuşă Elinor! chicoti ea neajutorată şi îşi afundă faţa râzândă în gâtul mătuşii ei, ca să

şi-o ascundă.

— Ei, haide, haide „porumbiţa mea, o linişti mătuşa Elinor, dar atenţia ei era îndreptată asupra cavalerilor care râseseră de diagnosticul ei. Îşi aruncă privirea severă peste umărul lui Jenny, asupra fascinatei audienţe compusă din

cinci cavaleri şi un duce. Cu vocea ei cea mai severă, îi informă:

— Nişte intestine care merg prost nu sunt ceva de râs.

Apoi, întorcându-şi privirea spre ursuzul Arik, îl compătimi:

— Uită-te la expresia ta acră, sărmane om –

un semn neîndoios că ai nevoie de un purgativ. O să-ţi pregătesc eu unul, după reţeta mea secretă. O să zâmbeşti şi o să fii din nou vesel, cât ai clipi!

Apucându-şi mătuşa de mână şi evitând cu grijă privirile vesele ale celorlalţi cavaleri, Jenny

se uită la amuzatul ei soţ.

— Înălţimea Voastră, spuse ea, mătuşa mea şi cu mine avem multe de discutat iar eu aş vrea să mă odihnesc. Dacă ne permiteţi, noi o să ne retragem în... în... în clipa aceea, îşi dădu seama, că discuţia

despre aranjamentele privind dormitoarele nu era un subiect de abordat şi termină în grabă:

— ... în... în camera mătuşii mele.

Soţul ei, cu o cană de bere în mână, rămas exact în poziţia în care mătuşa Elinor

pronunţase pentru prima oară numele lui Arik, reuşi să nu se trădeze şi să răspundă cu gravitate:

— Absolut, Jennifer.

— Ce idee minunată, copila mea. Trebuie să fii sfârşită de oboseală, exclamă imediat mătuşa Elinor.

— Totuşi, continuă Royce îndreptându-şi spre Jennifer privirea calmă, implacabilă, spune-i uneia dintre servitoarele de sus să-ţi arate camera ta, care precis că o să ţi se pară mai confortabilă. În seara asta va avea loc o sărbătorire, aşa că cere-i

tot ce ai nevoie ca să te pregătești, când o să te scoli.

— Da, bine... mulțumesc, spuse ea jalnic.

Dar în timp ce-şi ghida mătușa spre scările din capătul îndepărtat al sălii, Jenny era acut conştientă de

tăcerea care se aşternuse în dreptul căminului, convinsă că aşteptau cu toţii să mai audă ce alte lucruri revoltătoare avea să spună mătuşa Elinor. Iar mătuşa Elinor nu îi dezamăgi.

Când depăşi căminul cu câţiva paşi, mătuşa se întoarse ca să-i arate lui

Jennifer câteva merite ale noii ei locuințe – câteva dintre ele observate deja de Jennifer.

— Uită-te acolo sus, draga mea, spuse mătușa Elinor încântată, arătând spre fereastra cu vitralii. Nu este minunat? Ferestre cu

vitralii! Nu o să-ţi vină să crezi când o să vezi cât este de mare galeria de sus sau confortul din solar. Şi suporţii pentru lumânări sunt din aur. Paturile au baldachine din mătase şi aproape toate cupele sunt încrustate cu pietre preţioase! De fapt,

declară ea gânditoare, după ce am studiat locul ăsta aşa cum numai eu ştiu s-o fac, m-am convins că jaful şi hoţia trebuie să fie foarte profitabile... Cu asta, mătuşa Elinor se întoarse spre cămin şi se interesă politicos despre „jefuitorul şi hoţul” care

stăpânea castelul:

— Înălţimea Voastră, sunteţi de acord că jaful şi hoţia aduc profituri mari, sau mă înşel eu?

Prin ceaţa mortificării ei, Jenny văzu că stacana cu bere din mâna soţului ei încremenise acum în aer, la jumătatea

drumului spre buzele lui. Royce o lăsă foarte încet în jos, făcând-o pe Jenny să se teamă că va porunci ca mătuşa Elinor să fie aruncată peste zidul castelului. Dar Royce înclină doar capul, politicos, cu faţa inexpresivă şi spuse:

— Foarte mari

profituri, doamnă, le recomand cu multă căldură ca profesie.

— Ce drăguț să aud așa ceva, exclamă mătușa Elinor.

Jenny o prinse pe mătușa ei de braț și începu să o târască spre scară, în timp ce mătușa Elinor continua, veselă:

— Trebuie să vorbim cât de curând cu Sir Albert, să-ţi găsească nişte rochii ca lumea. Există cufăre cu lucruri care au aparţinut foştilor proprietari. Sir Albert este majordom aici şi nu e prea sănătos. Cred că are viermi, i-am făcut ieri o băutură de-a

mea și am insistat să o bea. Astăzi se simte groaznic de rău, dar mâine o să fie în formă, o să vezi. Și ar trebui să te culci imediat, ești palidă și epuizată...

Patru cavaleri se întoarseră la unison spre Royce, cu chipurile deschise în zâmbete

nestăpânite. Cu o voce gâtuită de râs, Ştefan spuse:

— Pentru numele Lui Dumnezeu! Nu era chiar atât de rău, pe drum încoace. Dar atunci nici nu putea vorbi prea mult, când se agăţa de cal. Probabil că a strâns în ea prea multe cuvinte,

în zilele astea.

Royce ridică o sprânceană sardonică în direcţia în care dispăruse mătuşa Elinor.

— Este vicleană ca o vulpe bătrână, dacă ai mâinile legate. Unde este Albert Prisham? întrebă el, dintr-o dată nerăbdător să-şi vadă

majordomul şi să afle cum prosperă Claymore.

— Este bolnav, aşa cum a spus Lady Elinor, răspunse Ştefan aşezându-se într-un fotoliu, lângă foc. Am stat de vorbă cu el ieri când am ajuns aici şi m-am gândit că e inima. A pregătit totul pentru

petrecerea din seara asta, dar te roagă să-i permiţi să vă vedeţi abia mâine. Nu vrei să arunci o privire prin castel?

Royce îşi puse jos stacana cu bere şi-şi frecă obosit ceafa.

— O s-o fac mai târziu. Acum însă o să vreau să dorm puţin.

— Şi eu, spuse Sir Godfrey, căscând şi întinzându-se în acelaşi timp. Mai întâi vreau să dorm, apoi o să vreau să mă îndop cu mâncare şi băutură bună. După care o să vreau o fătucă fierbinte, dornică, în braţele mele, pentru tot restul nopţii. În ordinea

asta, adăugă el zâmbind şi ceilalţi cavaleri dădură din cap, în total acord cu el.

După plecarea lor, Ştefan se relaxa în fotoliu, studiindu-şi preocupat fratele, în timp ce Royce se încrunta distrat, cu ochii în conţinutul

stacanei.

— Ce te face să arăţi aşa de preocupat, frate? Dacă te gândeşti la scena aia nenorocită din vale, uită de ea şi nu o lăsa să-ţi strice petrecerea de diseară.

Royce se uită la el.

— Mă întrebam dacă nu ne vom pomeni cu

„oaspeţi neinvitaţi”, în toiul ei.

Ştefan înţelese că Royce se referea la sosirea unui contingent de la Merrick.

— Cei doi emisari ai lui James şi ai lui Henric vor sosi, fireşte, aici. Vor cere să vadă cu ochii lor dovezi ale căsătoriei,

ceea ce bunul părinte le poate oferi. Dar mă îndoiesc că oamenii ei vor bate tot drumul ăsta, când nu vor putea face nimic, odată ajunși aici.

— Vor veni, spuse Royce plat. Şi vor sosi suficient de mulţi ca să ne arate că au putere.

— Și dacă vin? Nu pot face nimic altceva decât să urle la noi, peste zidurile castelului. Ai fortificat locul ăsta ca să reziste celui mai cumplit atac pe care l-ai putea organiza tu.

Chipul lui Royce deveni dur și implacabil.

— Eu am terminat-o

cu bătăliile! Ți-am spus asta și i-am spus-o și lui Henric. M-am săturat de ele, de totul – de sânge, de duhoare, de sunete. Indiferent la servitorul fascinat care se apropiase de el pe la spate ca să-i umple stacana, Royce termină hotărât:

— Nu mai suport luptele.

— Şi ce intenţionezi să faci, dacă totuşi apare Merrick aici?

O sprânceană sardonică se ridică peste ochii ironici, cenuşii.

— Intenţionez să-l invit să ia parte la sărbătorire. Ştefan văzu

că Royce vorbea serios și se ridică foarte încet în picioare.

— Și apoi? întrebă el.

— Apoi o să sperăm că va vedea inutilitatea încercării de a se lupta cu mine, când este atât de mult depășit numeric.

— Și dacă nu? Dacă

insistă să se lupte doar el cu tine, ceea ce pare mai credibil, atunci ce o să faci?

— Tu ce-ai vrea să fac?... Să-mi măcelăresc propriul tată-socru? izbucni Royce frustrat. Să o invit pe fiica lui să privească lupta? Sau să o trimit sus până când îi

vom șterge sângele de pe pardoseala pe care se vor juca într-o bună zi copiii ei?

Era rândul lui Ștefan să fie mânios și frustrat.

— Atunci ce-ai de gând să faci?

— Să dorm, răspunse Royce, înțelegând în mod deliberat greșit,

întrebarea. O să mă întâlnesc scurt cu majordomul, apoi o să mă duc să mă culc câteva ore.

O oră mai târziu, după întâlnirea cu majordomul şi după ce lăsă instrucţiuni servitorului să-i pregătească baia şi

hainele, Royce intră în dormitorul lui şi savurând momentul, se întinse pe patul uriaş, cu patru stâlpi, strângându-şi mâinile sub cap. Îşi plimbă alene privirile peste pologul de deasupra capului, cu draperiile lui grele din brocart, trase în lături şi

prinse cu sfori aurite, apoi se uită la peretele din partea cealaltă a camerei. Ştia că dincolo de peretele acela se afla Jennifer. Un servitor îi oferise informaţia, mai spunându-i că Jennifer intrase în camera ei în urmă cu câteva minute, după ce rugase să fie

sculată peste trei ore și să i se pregătească baia și niște haine cu care să se poată îmbrăca pentru sărbătorire.

Amintiri cu Jenny dormind, cu părul răvășit pe pernă și cu pielea ei satinată expusă deasupra cearșafurilor îi făcură trupul să o

dorească instantaneu. Ignorându-i reacţia, Royce închise ochii. Era mai înţelept să aştepte să se culce cu recalcitranta lui mireasă după sărbătorire, decise el. Va dura ceva să o convingă să accepte să-şi îndeplinească această parte din jurămintele ei

de căsătorie, de asta nu se îndoia Royce şi acum nu se simţea în dispoziţie să se ocupe de această chestiune.

La noapte, când va fi moleşită de vin şi de muzică, o va aduce în patul lui. Dar cu sau fără voia ei, va face dragoste cu ea la noapte şi în

orice noapte de acum înainte, când o să vrea el. Dacă nu o să vină doritoare la el, va veni pentru că îi va porunci el, nimic mai simplu, decise Royce. Dar în ultima amintire, înainte de a adormi, își văzu tânără, revoltătoarea și impertinenta lui mireasă

ridicându-şi degetele şi informându-l cu o obraznică superioritate că patruzeci înseamnă atâtea, oh?

CAPITOLUL NOUĂSPREZ

Jenny coborî din cada din lemn, se înfăşură într-un halat uşor, albastru, pe care i-l întinse o subretă şi dădu apoi la o parte perdelele care ascundeau un alcov

unde se afla cada înaltă până la umeri. Halatul voluminos, deşi foarte fin, aparţinuse, în mod clar, cuiva mult mai înalt; mânecile îi atârnau cu şase centimetri peste degete şi halatul se târa aproape un metru în spatele ei, dar era curat, cald şi

după zile întregi petrecute în aceeaşi rochie murdară, senzaţia halatului pe ea era dumnezeiască. În cămin ardea un foc plăcut, ca să alunge răcoarea şi Jenny se aşeză pe pat, începând să-şi usuce părul.

Subreta veni în

spatele ei cu o perie în mână şi începu, tăcută, să-i perie şuviţele încâlcite, dese, în timp ce îşi făcea apariţia o altă subretă, pe braţ cu un brocart tremurător, auriu şi Jenny presupuse că aceasta trebuia să fie rochia ei. Niciuna dintre subrete nu trăda vreun

semn de ostilitate, ceea ce era oarecum de mirare, îşi spuse Jenny, având în vedere atenţionarea ducelui, în curte.

Amintirea acestui moment nu-i dădea pace, frământând-o ca o ghicitoare. În ciuda tuturor sentimentelor

înverşunate dintre ei, Royce o investise totuşi, public, deliberat, cu întreaga lui autoritate. O ridicase la rangul de egală a lui, ceea ce părea un lucru foarte ciudat pentru un bărbat, mai ales un bărbat ca el. Îşi spuse că el acţionase probabil astfel din

bunătate față de ea și totuși Jenny nu-și putea aminti o singură acțiune a lui, inclusiv eliberarea Brennei, care să nu fi avut un motiv ulterior, drept scop.

Ca să-i atribuie o virtute ca bunătatea, era o prostie. Doar văzuse cu ochii ei cruzimea de

care era capabil: să omoare un copil pentru că aruncase cu... puţin pământ, era mai mult decât cruzime, era o barbarie. Pe de altă parte, poate că el nu s-a gândit totuşi să lase să fie omorât copilul; poate că el reacţionase, pur şi simplu, mai încet decât

ea.

Oftând, Jenny renunţă pe moment să mai încerce să dezlege ghicitoarea care era soţul ei şi se întoarse spre subreta pe care o chema Agnes. La Merrick existau întotdeauna conversaţii şi bârfe şi confidenţe

între subrete şi stăpâne şi cu toate că i se părea imposibil să-şi imagineze servantele acestea râzând şi bârfind vreodată cu ea, Jenny decise că ele trebuiau cel puţin să-i vorbească. Spuse, pe un ton cu grijă modulat pentru o conversaţie calmă, de

politeţe:

— Agnes, asta este rochia pe care o voi purta diseară?

— Da, doamna mea.

— A aparţinut altcuiva, presupun?

— Da, doamna mea.

În ultimele două ore, acestea fuseseră singurele cuvinte pe care

i le adresaseră cele două subrete şi Jenny se simţi frustrată şi tristă, totodată.

— Cui i-au aparţinut? insistă ea, politicos.

— Fiicei fostului lord, doamna mea. Se auzi un ciocănit la uşă, se întoarseră amândouă într-acolo şi în clipa

imediat următoare trei servitori voinici lăsau jos cufere mari.

— Ce se află înăuntru? întrebă Jenny curioasă. Cum niciuna dintre fete nu păru în stare să-i răspundă, Jenny coborî din patul înalt și se duse să inspecteze conținutul

cuferelor. Înăuntru se aflau cele mai superbe materiale pe care le văzuse ea vreodată: satinuri bogate şi catifele cu brocart, mătăsuri brodate, caşmiruri moi şi lenjerie atât de fină încât era aproape transparentă.

— Ce frumoase sunt!

exclamă Jenny mângâind o bucată de satin de culoarea smaraldului.

O voce din uşă le făcu pe toate trei femeile să se întoarcă în loc.

— Să înţeleg că-ţi plac? întrebă Royce. Stătea în uşă, cu umărul rezemat de canat, îmbrăcat într-un pieptar

din mătase rubiniu-închis și cu o vestă cenușiu-cositor, din catifea. În jurul taliei avea o curea îngustă, din argint, cu rubine la încuietoare și de ea atârna un pumnal elegant, cu un rubin enorm montat în plasele.

— Că-mi plac? repetă Jenny distrasă de felul în care privirea lui coborâse de pe părul ei, spre decolteul halatului. Jenny se uită în jos, încercând să vadă la ce se uita el și apucă halatul care se desfăcuse, ținându-l cu mâna.

Un zâmbet vag, glumeţ, îi miji în jurul buzelor la gestul ei de modestie, apoi Royce se uită la cele două subrete.

— Lăsaţi-ne singuri, spuse el sever şi fetele făcură întocmai, într-o grabă aproape panicată, strecurându-se cât

putură de repede pe lângă el.

Când Agnes se strecură afară, Jenny o văzu făcându-și în grabă semnul crucii.

Un fior de alarmă îi străbătu șira spinării când Royce închise ușa în spatele lui și rămase acolo, privind-o.

Încercând să se refugieze în conversaţie, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— Chiar nu trebuia să vorbeşti atât de sever cu servitoarele. Cred că ai băgat spaima în ele.

— Nu am venit aici ca să discut cu servitorii, spuse el calm şi începu

să vină spre ea. Acut conştientă de goliciunea ei sub halat, Jenny se dădu precautǎ un pas înapoi dar calcă pe materialul care se târa pe jos. Rămasă locului, imobilizată, îl privea apropiindu-se de cuferele deschise. Băgând mâna într-unul

din ele, răscoli printre materialele variate.

— Eşti încântată? o întrebă din nou.

— De ce anume? spuse ea strângându-şi atât de tare halatul încât abia mai putea respira.

— De astea, spuse el arătând spre cufere. Sunt pentru tine.

Foloseşte-le ca să-ţi faci rochii şi tot ce mai ai nevoie.

Jenny încuviinţă din cap, privindu-l îngrijorată cum Royce îşi pierdea interesul pentru cufere şi se apropia acum de ea.

— Ce... ce... vrei? întrebă ea urându-şi

tremurul din glas.

Royce se opri la un braţ distanţă de ea, dar în loc să întindă mâna spre ea, spuse calm:

— În primul rând, vreau să nu-ţi mai strângi halatul ăla, până nu te sugrumi cu el. Am văzut bărbaţi atârnând de funii care nu erau

mai strânse ca halatul tău.

Jenny își forţă degetele înţepenite să-și slăbească puţin strânsoarea. Aşteptă ca Royce să continue, dar cum el continua doar să o privească în tăcere, spuse, în sfârşit:

— Da? şi acum, ce

mai vrei?

— Acum, spuse el calm, aş vrea să vorbesc cu tine, aşa că te rog, aşează-te.

— Ai venit aici ca să... vorbeşti? repetă ea şi când Royce încuviinţă din cap, se simţi atât de uşurată încât îl ascultă fără ezitare. Ducându-se

spre pat, târând în spatele ei un metru de stofă albastră, se aşeză. Îşi ridică apoi mâna şi îşi dădu cu degetele părul de pe frunte, apoi se scutură cu putere, ca să şi-l îndepărteze de pe umeri. Royce o privea cum încerca să restaureze ordinea în

valurile luxuriante de pe umerii ei şi de pe spinare.

Era, îşi spuse el, singura femeie în viaţă care reuşea să fie provocatoare într-un halat care aproape că o înghiţea. Mulţumită de părul ei, Jenny se uita acum la el, atentă.

— Despre ce anume ai venit să vorbim?

— Despre noi. Despre seara asta. Spuse el apropiindu-se.

Jenny sări în sus de pe pat, ca şi cum i-ar fi luat foc funduleţul şi se dădu doi paşi mai în spate, până când se lipi cu umerii de perete.

— Jennifer...

— Ce este? gâfâi ea nervos.

— În spatele tău este un foc.

— Dar mie mi-e frig, spuse ea tremurând.

— Peste o clipă însă, o să iei foc.

Jenny se uită suspicioasă la el, apoi în

jos la tivul halatului ei lung şi scoase un strigăt de alarmă, smulgându-l din cenuşă. Îndepărtând înnebunită cenuşa de pe tiv, spuse:

— Îmi pare rău. Este un halat frumos, dar poate puţin cam...

— Mă refeream la petrecerea din seara

asta, o întrerupse el ferm, nu la ceea ce se va întâmpla după aceea, între noi. Totuşi, că tot veni vorba, continuă el urmărindu-i expresia panicată, poate că îmi spui de ce perspectiva de a te culca cu mine pare să te îngrozească într-atât?

— Nu sunt îngrozită, negă ea cu disperare, gândindu-se că putea fi o greşeală să-şi recunoască orice formă de slăbiciune. Dar pentru că am făcut-o deja... pur şi simplu nu mai simt dorinţa de a o face din nou. Am simţit aproape acelaşi lucru

cu... cu... rochiile. După ce le-am încercat, efectiv nu le mai vreau. Așa sunt eu, uneori.

Buzele lui Royce tresăriră şi se apropie, oprindu-se chiar în faţa ei.

— Dacă lipsa de dorinţă este ce te alarmează, cred că pot

remedia eu asta.

— Nu te atinge de mine! îl preveni ea. Sau o să...

— Nu mă amenința, Jennifer, o întrerupse el calm. Este o greșeală pe care o vei regreta. Te ating când vreau eu și cum vreau eu.

— Acum că mi-ai

stricat orice plăcere pe care aş fi avut-o pentru seara asta, mi se permite să mă îmbrac în intimitate? spuse Jenny împietrită.

Cuvintele ei jignitoare nu reuşiră să-i zgârie siguranţa afurisită, dar vocea parcă i se înmuie puţin.

— Intenţia mea nu a fost să vin aici şi să-ţi aduc veşti care să-ţi strice seara, dar mi-am spus că este mai frumos din partea mea să-ţi spun cum vor sta lucrurile, decât să te întrebi tu. Sunt multe alte lucruri care trebuie stabilite între noi, dar

ele mai pot aştepta. Totuşi, ca să-ţi răspund la prima ta întrebare, acesta a fost motivul adevărat pentru care am venit aici...

Lui Jenny îi scăpă mişcarea imperceptibilă a braţului lui Royce şi continuă să-i urmărească, total

confuză, faţa, crezând că el se pregătea să încerce să o sărute. Probabil că el a ghicit-o, pentru că buzele lui ferme, senzuale, se arcuiră într-un zâmbet, dar continua să se uite la ea fără să se apropie. După un moment nesfârşit, Royce spuse:

— Dă-mi mâna, Jennifer.

Jenny se uită în jos la mâna ei și, complet derutată, își dezlipi degetele de pe halatul pe care acestea continuau să-l țină strâns.

— Mâna? repetă ea îndreptând-o câțiva centimetri spre el.

Royce îi luă degetele în mâna stângă, atingerea ei caldă trimițându-i fiori de-a lungul brațului; atunci, abia atunci observă ea inelul magnific care se odihnea pe cutiuța încrustată cu pietre, din palma lui dreaptă, deschisă. Îmbrățișate de

o montură generoasă din aur, o priveau de acolo cele mai frumoase smaralde pe care le văzuse Jenny vreodată, pietre de foc care străluceau şi sclipeau spre ea în lumina lumânărilor, în timp ce Royce îi strecura pe deget inelul greu.

Poate din cauza greutăţii inelului şi a tot ce implica el, sau poate din cauza combinaţiei de blândeţe şi solemnitate din ochii lui cenuşii, în timp ce priveau într-ai ei, dar indiferent de ce anume, inima lui Jenny îşi dublă ritmul. Cu o voce

asemenea catifelei aspre, Royce spuse:

— Noi nu am făcut nimic în ordinea firească, tu și cu mine. Am consumat căsătoria înainte de oficierea ei iar eu ți-am pus un inel pe deget cu mult după ce am schimbat jurămintele.

Ca vrăjită, Jenny se uita în ochii lui adânci, argintii, în timp ce vocea lui profundă, guturală, o mângâia, atrăgând-o mai mult în vraja ei și spunându-i:

— Și cu toate că până acum nimic altceva nu a fost normal în căsătoria noastră, aş vrea să-ţi cer

o favoare...

Jenny aproape că nu-și recunoscu șoapta gâfâită care devenise propria ei voce.

— Ce... favoare?

Royce întinse mâna, trasând cu vârful degetelor curba obrazului ei aprins.

— Doar în seara asta,

am putea lăsa deoparte toate diferendele dintre noi şi să ne comportăm ca un cuplu proaspăt căsătorit la o petrecere normală de nuntă?

Jenny crezuse că petrecerea din seara aceasta urma să fie o sărbătorire a venirii lui acasă şi a recentei lui

victorii împotriva oamenilor ei, câtuşi de puţin a căsătoriei lor. Royce îi văzu ezitarea şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet ciudat.

— Cum, evident, este nevoie de mai mult de o simplă rugăminte ca să-ţi înmoi inima, îţi ofer şi un târg.

Intens conştientă de efectul degetelor lui mângâindu-i obrazul şi de magnetismul pe care începuse să-l emane dintr-o dată trupul lui, Jenny şopti tremurând:

— Ce fel de târg?

— În schimbul serii pe care mi-o dăruieşti tu astăzi, o să-ţi ofer şi eu o

seară, oricând o să vrei tu. Indiferent cum o să vrei să o petreci, o s-o petrec cu tine, făcând tot ce o să vrei tu. Cum ea ezita în continuare, Royce își scutură capul în amuzată exasperare.

— Mare noroc pe mine că nu am întâlnit niciodată un adversar

atât de încăpăţânat ca tine, pe câmpul de luptă, pentru că mă tem că aş fi fost învins.

De ce, nu ştia, dar această recunoaştere, făcută cu o uşoară admiraţie în glas, îi făcu mult rău rezistenţei lui Jenny. Dar ce spuse Royce în continuare, i-o

demola şi mai mult:

— Nu-ţi cer favoarea asta numai pentru mine, micuţo, ci şi pentru tine. Nu crezi că, după toată nebunia care a precedat seara aceasta – şi care probabil o va urma – amândoi merităm o amintire specială, nepângărită, a

nunţii noastre, pe care să o purtăm mereu în noi?

Un nod de emoţie nedefinită îi strânse lui Jenny gâtlejul şi cu toate că nu uitase toate păsurile ei justificate împotriva lui, amintirea incredibilului discurs pe care-l ţinuse, pentru ea,

în fața oamenilor săi era încă proaspătă, vibrantă. Mai mult, perspectiva de a pretinde, pentru doar câteva ore – doar de data asta – că era o mireasă adorată iar el un ginere nerăbdător, părea nu doar nevinovată ci de-a dreptul irezistibilă, înnebunitor de

atrăgătoare. În sfârşit, înclină din cap şi spuse încetişor:

— Cum vrei tu.

— De ce oare, şopti Royce uitându-se în ochii ei înnebunitori, de câte ori capitulezi de bună voie, ca acum, mă faci să mă simt ca un rege cuceritor? Iar când

te cuceresc împotriva voinței tale, mă faci să mă simt ca un cerșetor învins?

Înainte ca Jenny să apuce să-și revină din această uluitoare recunoaștere, Royce începuse deja să plece.

— Stai, spuse Jenny întinzându-i cutia, ai

uitat asta.

— Este a ta, împreună cu celelalte două lucruri din ea. Haide, deschide-o.

Cutia era din aur și foarte împodobită iar capacul era în întregime încrustat cu safire, rubine, smaralde și perle. Înăuntru se aflau

un inel din aur – un inel de mare doamnă, cu un rubin uriaş montat adânc în el. Alături era... Sprâncenele lui Jenny se adunară surprinse şi-şi ridică privirile spre el.

— O panglică? întrebă ea uitându-se în jos la panglica roz simplă, îngustă, frumos

răsucită, odihnindu-se într-o cutie demnă de bijuteriile coroanei.

— Cele două inele şi panglica au fost ale mamei mele. Ele sunt tot ce a rămas după ce locul în care ne-am născut, Ştefan şi cu mine, a fost ras de pe suprafaţa pământului, în

urma unui asediu.

După care Royce plecă, spunându-i că o va aştepta jos.

Royce închise uşa în urma lui şi o clipă rămase locului, aproape surprins de lucrurile pe care i le spusese – şi de felul în care i le spusese – la fel cum, fără

îndoială, rămăsese şi Jennifer. Încă îl mai râcâia faptul că Jennifer îl păcălise de două ori la castelul Hardin şi că se asociase cu tatăl ei într-un complot care urmărea să-l lase în acelaşi timp şi fără nevastă şi fără moştenitori. Dar

Jennifer avea o scuză în apărarea ei și oricât ar fi încercat el să o ignore, o exonerase totuși, pe ea:

Totul din cauză că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate, urcând pe un deal...

Cu un zâmbet de anticipare, Royce traversă galeria și începu

să coboare scara spiralată, din stejar, spre marea sală de jos, unde petrecerea începuse deja. Era gata să-i uite faptele din trecut; totuşi va trebui să o facă să priceapă că pe viitor nu-i va mai tolera nici un fel de asemenea şiretenie.

Jenny rămase locului

câteva minute bune după plecarea lui, indiferentă la sunetele în crescendo ale petrecerii de jos. Privind la cutia încrustată cu pietre preţioase, îmbrăcată pe dinăuntru în catifea, pe care i-o presase el în mână, la plecare, încercă să-şi înăbuşe strigătul

conştiinţei, pentru ceea ce acceptase să facă. Desigur, îi argumenta ea propriei conştiinţe, nu însemna că-şi trăda familia sau ţara sau pe oricine altcineva, dacă lăsa deoparte orice animozitate care exista între duce şi ea – doar pentru câteva ceasuri.

Sigur că avea dreptul la această mică, unică plăcere. Însemna atât de puţin faţă de restul vieţii ei de femeie măritată – doar o scurtă perioadă de câteva ceasuri, în care să se simtă lipsită de griji, să se simtă ca o mireasă.

Brocartul din aur era

rece la atingere când îl luă încet şi îl puse în faţa ei. Uitându-se în jos, la degetele de la picioare, observă cu încântare că rochia avea lungimea perfectă.

Subreta pe care o chema Agnes intră ţinând peste braţ o vestă lungă din catifea

albastru-verde și o mantie asortată din catifea, brodată cu fir de aur. Femeia cu chipul serios se opri scurt și o clipă deruta îi îndulci expresia împietrită, pentru că scandaloasa fiică roșcată a trădătorului Merrick stătea în picioare, în

mijlocul camerei, cu degetele de la picioare ieşind goale de sub tivul halatului lung, în timp ce strângea la piept o rochie ajustată în grabă, uitându-se în jos cu ochi strălucind de fericire.

— E frumoasă, nu? spuse Jenny admirativ, ridicându-şi ochii

strălucitori spre o înlemnită Agnes, care spuse, fâstâcită, cu asprime în glas:

— A... a fost... A fost coborâtă cu toate celelalte haine care au putut fi găsite și care au aparținut fostului stăpân și fiicelor lui.

În loc să arunce cu

dispreț rochia purtată, așa cum pe jumătate s-ar fi așteptat Agnes, tânăra ducesă îi zâmbi încântată și-i spuse:

— Dar privește... o să mi se potrivească.

— A fost... Agnes se fâstâci din nou, în timp ce încerca să compare realitatea fetei ingenue

cu poveştile care fuseseră spuse despre ea. Însuşi stăpânul o făcuse târfă, după spusele servitorilor.

— A fost scurtată cât timp aţi dormit dumneavoastră, doamna mea, reuşi Agnes să spună, punând cu grijă pe pat jacheta şi

pelerina.

— Adevărat? spuse Jenny, părând sincer impresionată în timp ce se uita la cusăturile fine de pe materialul auriu. Tu ai făcut cusăturile astea?

— Da.

— Și numai în câteva ore?

— Da, răspunse Agnes scurt, displăcându-i simpatia pe care era forţată să o simtă faţă de femeia pe care trebuia să o dispreţuiască.

— Sunt nişte cusături foarte fine. Eu nu le-aş fi putut face mai bine, spuse Jenny încet.

— Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi părul? o întrebă Agnes, ignorând cu indiferenţă complimentul, deşi avea într-un fel senzaţia că greşea făcând astfel. Ocolind-o pe Jenny, Agnes se duse după perie.

— Ah, nu, cred că nu,

declară noua ei stăpână, zâmbindu-i larg peste umăr subretei uluite. În seara asta o să fiu mireasă, pentru câteva ore și mireselor li se permite să-și poarte părul pe spate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Zgomotul care se auzea din dormitorul ei deveni un uruit asurzitor când Jenny se apropie de marea sală; o cacofonie de râsete bărbătești și de muzică,

acoperind o mare de conversaţii. Cu piciorul pe ultima treaptă, ezită puţin înainte de a păşi ca să intre în raza vizuală a petrecăreţilor.

Simţea fără să trebuiască să se uite, că sala era plină cu bărbaţi care ştiau totul despre ea; bărbaţi care fără

îndoială că fuseseră prezenţi în tabără, în seara în care i-a fost livrată lui Royce ca o gâscă legată; fără îndoială că alţii participaseră la scoaterea ei cu forţa din castelul Merrick; şi alţii, care fuseseră martori la umilitoarea ei primire

astăzi, în sat.

Acum o jumătate de oră, când soţul ei îi vorbise, cu vocea lui adâncă, persuasivă, despre amintiri care trebuie înmagazinate, perspectiva unei sărbătoriri i se păruse minunată; acum totuşi, adevărul despre cum

ajunsese aici îi distrugea toată plăcerea. Se gândi să se întoarcă în camera ei, dar soţul ei ar fi venit şi ar fi luat-o. Dar, îşi spuse ea îmbărbătându-se, oricum va trebui să-i înfrunte pe toţi aceşti oameni, odată şi odată, iar o Merrick nu se poartă ca o laşă.

Trăgând adânc aer în piept, ca să se liniștească, Jenny coborî ultima treaptă. Vederea care o salută, în sala luminată cu torțe, o făcu să clipească într-o momentană confuzie. Pe puțin trei sute de oameni se aflau acolo, stând în picioare și

discutând, sau aşezaţi la mesele lungi care fuseseră montate pe toată lungimea unei părţi a holului. Şi mai erau şi alţii, care urmăreau programul distractiv – care părea să fie ameţitor de variat: un grup de menestreli cânta sus, la galerie, în

timp ce alți menestreli își făceau loc printre oamenii de la parter, întreținând mici grupuri; patru jongleri în costume multicolore aruncau mingii în sus, schimbându-le între ei; în timp ce, în capătul îndepărtat al sălii, trei acrobați se învârteau în

aer. În spatele mesei mari de pe estradă, un cântăreţ din lăută cânta la instrumentul lui, adăugând sunete dulci veseliei haotice, generale, din sală.

Erau acolo şi femei, observă Jenny cu oarecare surpriză, cam vreo treizeci – soţiile

unora dintre cavaleri, sau a altor vecini, decise Jenny. Îl văzu repede pe Royce pentru că, exceptându-l pe Arik, era cel mai înalt bărbat din sală. Royce stătea nu foarte departe de ea, discutând cu un grup de bărbaţi şi femei, cu o cupă în mână, râzând la

ceva ce spusese unul dintre ei. O izbi revelaţia că nu îl văzuse niciodată astfel – râzând şi relaxat, stăpânul castelului. În seara aceasta nu semăna cu prădătorul care era considerat a fi; arăta ca un nobil puternic şi încă unul periculos de arătos

își spuse Jenny cu un ușor fior de mândrie, în timp ce-și plimba privirea peste trăsăturile lui frumos cizelate, bronzate. Atenționat de prezența lui Jenny prin brusca reducere a nivelului de zgomot din sală, Royce își lăsă jos cupa, se scuză față de

oaspeţii lui, se întoarse şi încremeni. Un mic zâmbet admirativ se întindea pe chipul lui, în timp ce o întâmpina pe regala, tânăra ducesă care venea spre el într-o rochie de catifea albastru-verde, cu corsajul strâns pe ea şi cu fusta despicată, care

se despărţea în faţă să permită să se vadă o jupă de un auriu strălucitor. O capă asortată din catifea, brodată cu aur îi drapa umerii, fixată cu un lanţ plat din aur, cu intarsii din acvamarine. În talia mică avea un cordon curbat, dur, din satin

auriu cu bordură albastru-verde şi cu intarsii cu acvamarine. Părul ei minunat, despărţit la mijloc, îi cădea peste umeri şi spate în valuri luxuriante şi bucle strălucitoare, într-un contrast răpitor cu bogăţia albastră-verde a

rochiei.

Dându-şi cu întârziere seama că îşi obliga curajoasa lui tânără mireasă să vină spre el, îi veni în întâmpinare, întâlnindu-se la jumătatea drumului. Luându-i mâinile reci în ambele lui mâini, o trase

aproape de el, zâmbind în jos spre ea, într-o nedisimulată admirație.

— Ești frumoasă, spuse el cu blândețe. Stai puțin așa, ca toată lumea să te poată admira.

— Mi s-a dat de înțeles, domnul meu, că unul dintre

nenumăratele motive pentru care nu aţi vrut să vă căsătoriţi cu mine – chiar dacă aş fi fost regina Scoţiei – era tocmai acela că sunt ştearsă. Jenny văzu uluirea de surpriză din ochii lui cenuşii şi ştiu instinctiv că aceasta era sinceră.

— Sunt convins că am invocat multe motive în timpul discuţiei mele cu Henric, dar în mod categoric, acesta nu a fost unul dintre ele. Sunt eu multe lucruri, Jenny, dar orb nu sunt, adăugă el încet.

— În cazul acesta,

răspunse ea glumeţ, mă supun excelentei tale judecăţi în ce priveşte aspectul meu în seara aceasta.

Royce îi răspunse pe un ton plin de înţeles:

— Şi o să mi te supui şi altfel?

Jenny înclină din cap ca o regină care acordă

un favor regal unui muritor de rând.

— În orice fel – cât timp rămânem aici, în sală.

— Încăpățânată ce ești, spuse Royce cu simulată severitate, apoi ochii lui căpătară o expresie tandră, intimă, când adăugă:

— Este timpul ca mireasa şi mirele să-şi onoreze oaspeţii. Punându-i mâna pe încheietura braţului său, Royce se întoarse şi Jenny văzu că în timp ce vorbea cu el, cavalerii formaseră o linie în spatele lui – evident, după un plan pregătit –

ca să fie prezentaţi oficial noii lor ducese. În fruntea lor stătea Ștefan Westmoreland, care dacă abia îi aruncase o privire, în sala de la Merrick, exceptând momentul când se încruntase la ea. Acum însă o sărută apăsat, frăţeşte, pe obraz. Când

se dădu înapoi şi îi zâmbi, Jenny fu din nou izbită de asemănarea cu Royce, mai ales când zâmbea. Părul lui Ştefan era mai deschis la culoare şi trăsăturile sale parcă mai puţin dure; avea ochii albaştri, nu cenuşii, dar ca şi fratelui său, nu-i lipsea

farmecul, când îşi dădea strădania să-l folosească – aşa cum făcea acum.

— Scuze pentru necazurile pe care vi le-am provocat nu sunt suficiente, doamna mea, deşi vi le datorez de mult. O fac acum, cu cea mai mare sinceritate, în speranţa că într-o zi veţi

găsi loc în inima voastră, ca să mă iertaţi,

Scuzele fuseseră făcute cu atâta sinceritate şi atât de drăgălaş, încât Jenny nu putu, în spiritul serii şi al dictatelor bunelor maniere să facă altceva decât să le accepte, ceea ce şi făcu. Recompensa

ei fu un zâmbet contagios din partea noului ei cumnat, care se aplecă în faţă şi spuse:

— Desigur, nu trebuie să-i cer scuze fratelui meu, pentru că lui i-am făcut un imens serviciu.

Jenny nu se putu stăpâni: ideea aceasta

era atât de revoltătoare încât izbucni în râs. Îl simţi pe Royce uitându-se în jos, la ea şi când îşi ridică privirile, ochii lui cenuşii erau calzi de încuviinţare şi în ei era ceva ce semăna foarte mult cu mândria.

Următorul a fost Arik şi pardoseala de piatră

păru că se cutremură când uriașul terifiant se apropie de ea, fiecare pas, dublu față de al unui om normal. Așa cum se așteptase Jenny, uriașul cu chipul de granit nu se obosi să-și ceară scuze sau măcar să se încline. Rămase acolo, în fața ei, uitându-se în

jos la ea, de la înălţimea lui covârşitoare, cu ochii lui stranii în ochii ei, aplecându-şi imperceptibil capul într-un salut. După care se întoarse, lăsând-o pe Jenny cu senzaţia că tocmai acceptase să-i fie el, ei, suveran şi nu invers.

Văzându-i nedumerirea, Royce se aplecă şi-i spuse chicotind, la ureche:

— Nu te simţi insultată – Arik nu a avut niciodată bunăvoința să-mi jure mie, efectiv, loialitate.

Jenny se uită în ochii aceia gri, zâmbitori şi

dintr-o dată întreaga seară părea să se desfăşoare în faţa ei cu toate promisiunile şi surescitarea unei prime nopţi calde, de primăvară.

Urmară cavalerii care constituiau garda personală a lui Royce. Primul a fost Sir

Godfrey, un bărbat înalt, frumos, aproape de treizeci de ani, care deveni pe loc favoritul ei, pentru că după ce-i sărută mâna, făcu ceva care împrăştie complet tensiunea trecutei lor asocieri: întorcându-se spre toţi cei din raza lor audititvă, o declară

singura femeie în viață care avusese inteligența și curajul de a trage pe sfoară o întreagă armată. Apoi se întoarse din nou spre ea și spuse, cu un zâmbet contagios:

— Sper, doamna mea, că dacă veți decide vreodată să fugiți de la Claymore, așa cum ați

făcut în tabăra noastră, în urmă cu câteva săptămâni, ne veţi cruța mândria, lăsând urme mai uşor de găsit?

Jenny care gusta tocmai din cupa cu vin pe care i-o vârâse Royce în mână, îi răspunse cu falsă solemnitate:

— Dacă aş încerca

vreodată să evadez de aici, mă voi strădui să o fac foarte prost. Sir Godfrey hohoti şi o sărută pe obraz.

Sir Eustace, blond şi arătos, cu ochii lui căprii, veseli, o anunţă galant că dacă ar fi avut părul desfăcut când a evadat, ar fi depistat

repede flacăra aurie și ar fi fost în stare să o găsească indiferent unde s-ar fi ascuns, ceea ce-i aduse o privire ușor mustrătoare din partea lui Royce. Neînfricat, Sir Eustace se aplecă în față și-i spuse glumind lui Jennifer:

— Este gelos, se

vede... pe aerul meu superior și pe conversaţia mea cavalerească.

Veniră, unul câte unul, în faţa ei, cavaleri îndemânatici, înfricoșători, care odinioară ar fi omorât-o la un cuvânt al stăpânului lor, dar care

acum jurau să o protejeze, chiar cu preţul vieţii lor. Îmbrăcaţi în catifele şi stofe fine, în loc de armuri din zale şi coifuri, cavalerii mai în vârstă o tratară cu deosebită curtoazie, în vreme ce cavalerii mai tineri dovedeau efectiv o

teribilă jenă pentru ceea ce făcuseră. Tânărul Sir Lionel îi spuse lui Jennifer:

— Sper că nu v-am produs niciun disconfort necuvenit, înălțimea Voastră, când... când... eu... adică... v-am apucat de mână și v-am târât...

Jenny chicoti și înălță

din sprâncene:

— Şi m-ai escortat la cortul meu, în prima seară?

— Da, v-am escortat, spuse el cu un oftat de uşurare.

Gawin, tânărul paj, a fost ultimul care se prezentă, oficial, doamnei lui. Vizibil prea

tânăr şi idealist ca să urmeze exemplul cavalerilor mai în vârstă şi mai experimentaţi şi să uite trecutul, se înclină în faţa lui Jenny, îi sărută mâna şi apoi, cu o ranchiună prost ascunsă, spuse:

— Presupun, doamna mea, că nu aţi

intenţionat cu adevărat să ne faceţi să îngheţăm, când ne-aţi tăiat păturile.

Această remarcă îi aduse un ghiont puternic din partea lui Sir Eustace, care mai rămăsese lângă Jenny şi care spuse, dezgustat:

— Dacă asta este

ideea ta despre galanterie, nici o mirare că tânăra Lady Anne îi face ochi dulci lui Roderick și nu ție.

Cele două nume îl făcură pe băiat să încremenească și să se uite furios în sală. Scuzându-se în grabă față de Jennifer, Gawin

se grăbi spre o brunetă drăgălașă care stătea de vorbă cu un bărbat pe care Jenny nu îl recunoscu și care părea mai curând războinic decât galant.

Royce îl urmări plecând și se uită la Jenny cu o privire amuzată, de scuze.

— Gawin şi-a pierdut capul după fata drăguţă de acolo şi evident şi judecata. Oferindu-i braţul, adăugă:

— Vino să-ţi prezint restul invitaţilor, doamna mea. Temerile lui Jenny privind primirea pe care i-o vor face toţi cei care nu erau

legaţi de Royce prin jurăminte de credinţă, dispărură în următoarele două ore în care a fost prezentată fiecăruia. Cuvintele uluitoare pe care le spusese Royce mai devreme, de pe treptele castelului, fuseseră, evident, repetate şi răs-

repetate – ajungând până la oaspeţii veniţi din împrejurimi – şi chiar dacă, uneori, Jenny mai întâlnea câte o privire ostilă, proprietarul acesteia avea grijă să o ascundă în spatele unui zâmbet politicos.

După ce au fost

făcute toate prezentările, Royce insistă ca Jenny să mănânce, iar la masa aranjată pe estradă urmară alte conversaţii – toate vesele şi plăcute, întrerupte doar de sunetele trompetelor de la galerie, care anunţau sosirea fiecărui nou fel

de mâncare.

Mătuşa Elinor era în plină glorie, cu o audienţă captivă, de peste trei sute oameni cu care să converseze, deşi persoana alături de care era cel mai des văzută era Arik! Jenny se uita amuzată la fascinaţia bătrânei

doamne pentru singura persoană care nu vroia să vorbească cu nimeni.

— Mâncarea se înalţă la aşteptările voastre, my lord? întrebă Jenny întorcându-se spre Royce care se servea cu o a doua porţie de friptură de păun şi cu o alta, din lebădă

umplută.

— Merge, spuse el încruntându-se uşor. Dar mă aşteptam la lucruri mai bune, la bucătărie, sub supravegherea lui Prisham.

Şi chiar atunci, însuşi majordomul se materializa în faţa lui

Royce și Jenny îl văzu pentru prima oară pe Albert Prisham care spuse cu o voce oficială, rece:

— Mă tem ca pe mine nu mă interesează prea mult mâncarea, înălțimea Voastră. Se uită apoi la Jennifer și adăugă:

— O cană cu supă călduță și o bucată mică de carne îmi ajung. Totuși, sunt convins că soția voastră va lua bucătăria în mână și va crea rețete și meniuri care să vă placă mai mult.

Jenny, care nu știa nimic despre rețete și

meniuri, nu dădu atenţie acestei remarci, pentru că încerca să-şi ascundă o pornire de instantanee respingere faţă de acest om. Purtând la brâu un lanţ de aur şi având în mână un sceptru alb, însemnele înaltei lui poziţii, era slab, aproape

de vlăguire. Pomeţii obrajilor îi ieşeau ascuţiţi pe sub pielea albă, aproape transparentă. Dar nu asta o făcea pe Jenny să reacţioneze negativ faţă de el. Era răceala din ochii lui, când acesta se uită în jur. Arătându-i lui Royce mai mult

respect, dar cu siguranţă nu mai multă căldură decât îi arătase lui Jennifer, Sir Albert continuă:

— Sper că, exceptând mâncarea, toate celelalte sunt la înălţimea aşteptărilor voastre, în seara aceasta?

— Totul este perfect,

spuse Royce împingându-şi scaunul în spate, în timp ce în partea cealaltă a sălii începuse dansul.

— Dacă mâine te vei simţi suficient de bine, o să vreau să văd documentele, iar poimâine, domeniul.

— Desigur, înălţimea

Voastră, dar poimâine este douăzeci şi trei, care de obicei este ziua de judecată. Doriţi să o amân?

— Nu, spuse Royce fără ezitare, cu mâna sub cotul lui Jennifer, indicându-i că ar trebui să se ridice. Chiar mă interesează să văd cum

decurge.

Cu o plecăciune spre Royce şi o uşoară înclinare a capului spre Jennifer, Sir Albert se retrase. Sprijinindu-se în bastonul său, îşi continuă încet drumul spre camerele lui.

Când Jenny înţelese că Royce vroia să

danseze, se dădu înapoi, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Eu nu am prea dansat, înălţimea Voastră, explică ea privind dansatorii care se învârteau plini de energie, căutând să descifreze paşii. Poate că n-ar trebui să facem asta

acum, când sunt atâţia...

Zâmbind, Royce o luă în braţe, cu fermitate.

— Ţine-te bine, atâta, spuse el şi începu să o învârtă, expert. Era, observă Jenny, un dansator excelent. Mai mult, era un profesor excelent – la al treilea dans se învârtea şi sălta

şi ea împreună cu toţi ceilalţi. Primele dansuri fură urmate imediat de o duzină de altele, când Ştefan Westmoreland îşi pretinse dansul lui, apoi Sir Godfrey şi Sir Lionel şi restul cavalerilor.

Râzând, cu sufletul la gură, Jenny scutură din cap protestând când Sir

Godfrey încercă să o atragă într-un nou dans. Royce, care dansase cu alte câteva doamne, stătea de vreo jumătate de ceas pe margine, cu un grup de oaspeţi. Acum însă se materializa lângă Jennifer, ca şi cum i-ar fi simţit epuizarea.

— Godfrey, Jennifer trebuie să se odihnească.

Făcând un semn cu capul spre Gawin, care părea să aibă o discuţie aprinsă cu Sir Roderick în prezenţa lui Lady Anne, Royce adăugă sec:

— Îţi sugerez să o inviţi mai bine la dans pe Lady Anne – înainte

ca Gawin să facă vreo prostie ca să-i câştige admiraţia, provocând o încăierare cu Roderick, în care să fie ucis.

Sir Godfrey se duse să-i ceară un dans doamnei cu pricina iar Royce o conduse pe Jenny într-un colț mai liniștit din sală. Dându-i

o cupă cu vin, îi bloca priveliştea, aşezându-se chiar în faţa ei, cu o mână pe perete, lângă capul ei.

— Mulţumesc, spuse ea fericită şi îmbujorată, respirând greu, cu pieptul ridicându-i-se. Chiar aveam nevoie de un moment de odihnă.

Privirea lui Royce coborî apreciativ spre carnea rozalie care se umfla deasupra decolteului pătrat al rochiei, făcând-o pe Jenny să se simtă ciudat de excitată şi de nervoasă în acelaşi timp.

— Eşti un dansator excelent, spuse Jenny forţându-l să se uite la

ea. Probabil că ai dansat mult, la curte.

— Şi pe câmpul de bătaie, spuse el, zâmbind dezarmat.

— Pe câmpul de bătaie? răsună perplexă vocea ei. Royce încuviinţă din cap, zâmbind larg.

— Urmăreşte-i pe

războinicii care încearcă să evite săgeţile şi lănciile şi o să vezi paşi de dans şi o mişcare de picioare care o să te lase cu gura căscată.

Abilitatea lui de a râde de el însuşi îi încălzi lui Jenny inima, care oricum era bine încălzită deja de cele

câteva cupe cu vin tare şi de nenumăratele dansuri. Jenny se uită într-o parte şi îl văzu pe Arik la câţiva metri mai încolo. Spre deosebire de toţi ceilalţi care râdeau, mâncau sau dansau, Arik stătea cu braţele încrucişate pe piept, cu picioarele bine

depărtate, privind drept în faţă, cu o expresie absolut letală. Iar alături, era mătuşa Elinor, sporovăind cu el ca şi cum viaţa i-ar fi depins de abilitatea de a-l face să vorbească.

Royce urmă direcţia privirilor lui Jenny şi spuse, glumind:

— Se pare că mătuşii tale îi place să curteze pericolul.

Încurajată de vin, Jenny îi întoarse zâmbetul.

— Arik vorbeşte vreodată... adică în propoziţii adevărate? Sau râde?

— Nu l-am văzut

niciodată râzând. Şi vorbeşte cât mai puţin posibil.

Uitându-se în sus, în ochii lui irezistibili, Jenny avu o senzaţie de stranie siguranţă şi ocrotire şi totuşi, de neplăcut sentiment că soţul ei era practic un mister pentru ea.

Simţind că îi va răspunde la întrebare, spuse încetişor:

— Cum l-ai cunoscut?

— Nu am fost niciodată prezentaţi, glumi el. Dar cum Jenny continua să-l privească întrebătoare, ca şi cum ar fi aşteptat mai multe

informaţii, continuă:

— Prima oară l-am văzut pe Arik acum opt ani, în toiul unei bătălii care dura de mai bine de o săptămână. Încerca să scape de şase atacatori care se repeziseră asupra lui cu săbiile şi cu săgeţile. M-am dus în ajutorul lui şi împreună

am reușit să scăpăm de ei. Când totul s-a terminat, eu eram rănit dar Arik nu s-a obosit să-mi mulțumească pentru eforturile mele. S-a uitat doar la mine și a plecat călare mai departe, aruncându-se din nou în luptă.

— Și asta a fost totul?

întrebă Jenny, când Royce tăcu.

— Nu chiar. A doua zi, aproape de căderea nopţii, am fost din nou rănit şi de data asta doborât de pe cal. În timp ce eu mă aplecam să-mi iau scutul, m-am uitat în sus şi am văzut un călăreţ venind spre

mine, cu lancea aţintită drept spre inima mea. În clipa următoare, lăncierul rămăsese fără cap şi alături de el era Arik care descălecase să-şi ia de jos toporişca însângerată. Din nou, fără un cuvânt.

Rănile mă făcuseră practic inutil şi în

noaptea aceea Arik a apărut din nou, de două ori – în aparență de nicăieri – ca să-i îndepărteze pe atacatorii mei, când eram depășit numeric. A doua zi i-am pus pe fugă pe dușmani și am început să-i urmărim. Când m-am uitat într-o

parte, l-am văzut pe Arik alături de mine. Şi de atunci, acolo este.

— I-ai câştigat nemuritoarea lui loialitate pentru că l-ai salvat de cei şase atacatori? rezumă Jenny.

Royce scutură din cap.

— Suspectez că i-am

câștigat nemuritoarea lui loialitate o săptămână mai târziu, când am ucis un șarpe uriaș care încerca să împartă fără știința lui, aceeași pătură cu Arik.

— Sper că nu-mi spui, chicoti Jenny, că uriașul se teme de șerpi.

Royce simula

indignarea.

— Femeile se tem de şerpi, explică el fără echivoc. Bărbaţii îi urăsc. Ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru, strică Royce efectul, râzând ca un băieţel.

Royce se uită în jos la ochii ei veseli, tânjind să o sărute iar Jenny,

purtată de această parte tandră, glumeaţă a lui, dădu drumul, brusc, întrebării care nu-i dădea pace.

— Chiar ai vrut să-l laşi să ucidă copilul acela, astăzi?

Royce deveni puţin rigid, apoi spuse calm:

— Cred că e timpul

să urcăm.

Neînţelegând de ce luase el brusc această decizie, gândindu-se că poate, odată sus, intenţiona să continue discuţia, Jenny ezită, bănuitoare.

— De ce?

— Pentru că tu vrei să discuţi iar eu vreau să

te bag în pat. Iar în acest caz, camera mea este mai adecvată pentru ambele scopuri, față de această sală.

Renunțând la o scenă care doar ar fi umilit-o, Jenny înțelese că nu avea altă alegere decât să părăsească sala, împreună cu el. Dar

înainte de a pune piciorul pe prima treaptă, tresări speriată şi se întoarse spre el, cu ochi imploratori:

— Sper că nu vor încerca să vină după noi... Adică... nu o să fie un ritual al patului, nu? pleda ea.

— Chiar dacă nu ar fi

nimic rău în asta, spuse el răbdător. Este un obicei vechi. Putem sta de vorbă după, adăugă Royce cu înțeles.

— Te rog. Ar fi o farsă, pentru că lumea știe că noi deja... deja am făcut asta și dacă s-ar întâmpla așa, ar începe din nou să

vorbească.

Royce nu-i răspunse, dar în timp ce treceau prin dreptul lui Arik şi al mătuşii Elinor, se opri să stea de vorbă cu el.

Iminenta plecare a mirelui şi a miresei fu remarcată totuşi imediat şi în timp ce treceau prin dreptul mesei de pe

estradă, Jenny devenise deja roşie la faţă din cauza încurajărilor şi sfaturilor strigate spre Royce. Când începură să urce scările, Jenny se uită îngrozită peste umăr dar spre uşurarea ei, văzu că Arik se plantase în faţa scării, încrucişându-şi braţele

pe piept şi luându-şi postul în primire – evident la ordinul lui Royce – pentru a împiedica petrecăreţii să îi urmeze.

Când Royce deschidea uşa camerei sale, Jenny era deja într-o stare generală de teroare şi neajutorare. Îl

privi într-o tăcere îngheţată închizând uşa în spatele lui, înregistrând ca prin ceaţă, uluită, o încăpere extrem de largă şi de luxoasă, cu un pat uriaş, cu patru stâlpi şi un baldachin cu draperii din catifea fină şi două fotolii imense, cu braţele

sculptate, plasate în faţa unui şemineu mare, acoperit. Trei dulapuri uriaşe, sculptate ornamental, se întindeau de-a lungul pereţilor, unul pentru haine, presupuse imediat Jenny, iar celelalte conţinând monede şi alte bogăţii,

judecând după dimensiunile şi încuietorile lor masive. Două sfeşnice înalte, din argint, cu lumânări aprinse, flancau patul şi alte două se aflau de o parte şi de alta a şemineului. Pe pereţi atârnau tapiserii iar pe pardoseala lustruită se

afla chiar o carpetă. Dar cel mai uluitor lucru din cameră era fereastra – o fereastră mare, cu vitralii, care dădea spre curtea castelului şi care la lumina zilei făcea camera mai plăcută şi mai aerată.

În partea stângă, o uşă deschisă dădea spre

solar; ușa din dreapta dădea, evident, spre camera lui Jenny. Evitând cu grijă să se uite spre pat, continuă să privească spre celelalte două uși și în clipa în care Royce se mișcă, tresări și spuse primul lucru care-i veni în minte:

— Unde dau uşile astea?

— Una spre un loc intim, cealaltă spre o debara, răspunse el observând că Jenny evita să se uite spre pat. Calm, dar totuşi cu o evidentă ameninţare de comandă, spuse:

— Te superi dacă te

rog să-mi explici de ce perspectiva de a te culca cu mine ţi se pare mai alarmantă acum, când suntem căsătoriţi, decât înainte, când aveai totul de pierdut?

— Atunci nu aveam altă variantă, spuse ea apărându-se nervos, întorcându-şi faţa spre

el.

— Nici acum, sublinie el, rezonabil.

Lui Jenny i se uscă gura. Își cuprinse trupul cu brațele, ca și cum i-ar fi fost foarte frig, cu privirea derutată, disperată, încercând să se explice.

— Nu te înțeleg.

Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept. Uneori pari aproape bun şi aproape raţional. Şi exact când cred că eşti de fapt foarte drăguţ – vreau să spun normal, începi să faci lucruri nebune şi acuzaţii bolnăvicioase. Nu mă pot simţi în largul meu

cu un bărbat care este un străin pentru mine! Un străin înfricoşător, imprevizibil! Jenny întinse mâinile spre el, ca şi cum l-ar fi implorat să o înţeleagă.

Royce făcu un pas spre ea, apoi încă unul şi Jenny începu să se retragă şi ea pas după

pas, până când călcâiele i se loviră de pat. Incapabilă să se dea mai în față și nedorind să se miște spre spate, rămase acolo, într-o tăcere revoltată.

— Să nu îndrăznești să mă atingi. Urăsc când mă atingi! îl avertiză ea tremurând.

Royce se încruntă, întinse mâna și se agăță cu degetul de decolteul rochiei, uitându-se drept în ochii ei, în timp ce-și cobora mai mult degetul, până când și-l vârî în spațiul dintre sânii ei. Degetul rămase acolo, mișcându-se în sus și în jos, mângâindu-

i sânii, în timp ce flăcări timide începeau să se aprindă în trupul lui Jenny, făcând-o să respire repede, sacadat. Mâna își făcu loc mai adânc, între piele și corsaj și se închise în jurul unui sân.

— Spune-mi acum că-mi urăști atingerea, o

invită el încet, ţinându-i ochii prizonieri într-ai lui, tachinând cu degetele sfârcul care se întărea tot mai mult.

Jenny îşi simţi sânul umflându-se ca să-i umple mâna şi îşi întoarse capul într-o parte, privind fix la focul din cămin, murind de

rușine că nu-și putea controla trupul trădător.

Brusc, Royce își scoase mâna.

— Încep să cred că îți place să mă ispitești, pentru că o faci mai bine decât oricine. Trecându-și mâna prin păr, furios și dezgustat de el însuși, Royce se

duse la carafa cu vin de lângă foc și-și turnă puțin într-o cupă, apoi se întoarse, studiind-o în tăcere. După o vreme, spuse pe un ton calm, aproape conciliant, care o făcu pe Jenny să se uite la el:

— Greșeala pentru ceea ce s-a întâmplat

chiar acum a fost a mea și nu are legătură cu „ispitirea" ta.

Tu mi-ai oferit doar o scuză pentru ce am tânjit să fac din clipa în care te-am văzut în rochia asta.

Cum Jenny rămase tăcută, spuse cu un oftat iritat:

— Jennifer, căsătoria asta nu a fost alegerea noastră, dar răul a fost făcut iar noi va trebui să găsim o cale să ne împăcăm cu ea. Am greșit amândoi și nimic nu poate schimba asta. Eu am sperat să îngrop trecutul, dar poate că este mai bine să te las să

vorbești despre el, așa cum pari decisă să o faci. Foarte bine, spuse el ca și cum ar fi ajuns la o concluzie, dă-i drumul și enumeră-ți nemulțumirile. Ce anume vrei să știi?

— Pentru început, două lucruri. Când ai ajuns la concluzia că eu

am greşit? Şi cum, pentru numele Lui Dumnezeu, este posibil să spui că am greşit faţă de tine?

— Aş prefera să las ultima întrebare fără răspuns, spuse el calm. Înainte de a veni la tine, în seara asta, să te văd, am stat două ore aici, ca

să mă împac cu lucrurile pe care le-ai făcut tu şi am decis să uit totul.

— Foarte virtuos din partea ta, spuse Jenny ironic. Dar, mylord, întâmplător eu nu am făcut nimic, nimic pentru care să trebuiască să-ţi cer iertare sau pentru care

să dau explicaţii. Totuşi, voi fi fericită să dau orice explicaţie doreşti, după ce mi le vei da tu, mie. E bine aşa?

Buzele lui Royce se strâmbară într-un zâmbet nedorit, în timp ce admira furtunoasa frumuseţe în catifea acvamarin, care

abandonase deja teama, în favoarea furiei. I se părea cumplit de dureros când se temea de el. Făcând un efort să-și îndepărteze zâmbetul, încuviință din cap.

— E perfect. Poți să începi.

Jenny nu avea nevoie

de alte încurajări. Studiindu-i chipul, pândind orice semn de înşelătorie, spuse brusc:

— Aveai sau nu de gând să îl laşi pe Arik să ucidă băiatul, astăzi, în sat?

— Nu. Nu aveam de gând, răspunse el clar.

O parte din teama şi

ostilitatea lui Jenny începură să dispară.

— Atunci de ce nu ai spus nimic?

— Nu aveam nevoie. Arik nu acţionează decât la ordinele mele. El s-a oprit nu pentru că ai ţipat tu ci pentru că aştepta decizia mea.

— Nu... nu minţi, nu-

i așa? întrebă ea cercetându-i trăsăturile de nescrutat.

— Tu ce crezi?

Jenny își mușcă buza, simțindu-se ușor bădărană.

— Îmi cer scuze. A fost o grosolănie inutilă. Acceptându-i scuzele cu o înclinare a capului,

Royce spuse politicos:

— Mergi mai departe. Care este următoarea ta întrebare?

Jenny inspiră adânc şi dădu încet drumul aerului, ştiind că tatona acum un teren periculos.

— Aş vrea să ştiu de

ce te-ai simţit obligat să-mi jigneşti tatăl şi familia, dovedindu-ţi că poţi sparge apărarea castelului Merrick şi să mă răpeşti din camera mea? Ignorând brusca flacără de mânie din ochii lui Royce, continuă cu încăpăţânare: doar ţi-ai dovedit curajul şi

priceperea, în astfel de lucruri. De ce, dacă ai vrut cu adevărat să trăim în armonie, ai simţit nevoia să ţi le dovedeşti într-un mod atât de jalnic, de prostesc...

— Jennifer, o întrerupse el cu o voce tăioasă, ţi-ai bătut de

două ori joc de mine şi m-ai făcut să-mi bat şi eu, o dată, joc de mine. Asta este într-adevăr un record, aplaudă el sarcastic. Acum fă o plecăciune şi lasă lucrurile aşa cum sunt!

Întărită de o considerabilă cantitate de vin şi de o la fel de

considerabilă încăpăţânare naturală, Jenny îi studie trăsăturile. În ciuda tonului său sarcastic, în ochii lui cenuşii citea o duritate care îi spunea că acel „complot” la care se referea nu îl înfuriase doar, ci tăiase în el suficient de adânc ca să-

l amărască, încercând să ignore atracţia magnetică, periculoasă care părea să o împingă spre el din clipa. În care începuse să-i răspundă la întrebări, Jenny spuse cu degajare:

— Aş face fericită o plecăciune, dar mai întâi aş vrea să ştiu cât se

poate de clar ce am făcut ca să merit acest credit.

— Ştii al naibii de bine la ce mă refer.

— Nu sunt chiar... sigură. Urăsc să fiu condamnată pentru ce nu am făcut, spuse ea ridicând paharul.

— Eşti uluitoare. Poţi

minți uitându-te drept în ochii mei. Foarte bine, spuse el cu ironie în glas. Haide să jucăm jocul tău dezgustător până la sfârșit. Mai întâi, a fost micul vicleșug al surorii tale – despre care puteam jura că nu are suficientă minte nici ca să se îmbrace singură –

la care a recurs cu ajutorul tău şi al fulgilor de pernă...

— Ştii de asta? spuse Jenny chicotind în cupă şi încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Eu unul nu te-aş sfătui să râzi, o preveni Royce.

— De ce nu? Gluma a

fost deopotrivă la adresa mea cât a fost şi la a ta.

— Adică tu nu ai ştiut nimic despre asta? izbucni el studiindu-i obrajii îmbujoraţi, întrebându-se dacă vinul sau minciuna erau cauza.

— Dacă aş fi ştiut, spuse ea redevenind

serioasă, crezi că aş fi fost atât de grăbită să îmi târguiesc onoarea pe fulgi!

— Nu ştiu. Ai fi fost?

Jenny lăsă paharul jos şi spuse:

— Nu, sunt sigură. Ca să o ajut să fugă, presupun că aş fi făcut-o – dar nu înainte de a fi

epuizat orice altă posibilitate. Deci nu cred că pot fi condamnată pentru că te-am tras pe sfoară, în cazul ăsta. Care sunt celelalte două?

Royce trânti cupa pe masă şi porni spre ea.

— Presupun că te referi la fuga mea cu

William? spuse ea stânjenită, dându-se un pas înapoi, văzându-i expresia amenințătoare din ochi. Nici pentru asta nu pot fi condamnată. El stătea acolo, în pădure și nu l-am observat până când nu ai fost tu gata să pleci, cu Arik.

— Corect, spuse el rece, dar cu toate că ești la curent cu remarca mea referitoare la regina Scoției, nu ești la curent cu faptul că în timp ce tu fugeai, eu îi spuneam lui Graverley, ca un prost, că intenționam să mă căsătoresc cu tine. Și nu ești la curent cu

faptul că urma să te retragi la mănăstire imediat după căsătoria noastră de la Merrick? Ceea ce m-ar fi legat frumos de tine pentru tot restul vieții mele și totodată m-ar fi lipsit de urmași? Și dacă o să mă mai minți o singură dată... Royce îi smulse

cupa cu vin din mână şi o trase în braţele lui.

— Ce ai face? şopti ea.

— Gata cu nonsensurile, spuse el scurt, aplecându-se şi luându-i buzele într-o sărutare apăsată, reducând-o la tăcere. Spre surpriza lui, ea nu

se împotrivi. De fapt, părea să nu ştie ce îi făcea. Când își înălță capul, Jenny se uita la el cu o expresie în ochii albaştri, pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

— Ce ai face? repetă ea.

— M-ai auzit, spuse el scurt.

O căldură cumplită, trădătoare, începu să se strecoare prin fiecare por al trupului lui Jenny, când îl privi în ochii lui uluiți.

— De ce? şopti ea. De ce i-ai spus că aveai de gând să te însori cu mine?

— Pentru că nu eram

în toate minţile mele atunci, spuse el rece.

— Din cauza mea? şopti Jenny, atât de purtată de ce-i spunea inima, încât vorbise fără să se gândească.

— Din cauza trupului tău încântător, spuse el crud, dar undeva în inima ei, Jenny accepta

altceva... o altă explicație, atât de minunată încât îi era teamă să se gândească la ea. Care spunea totul.

— Nu am știut, spuse ea simplu. Niciodată nu m-am gândit că o să te căsătorești cu mine.

— Și presupun că dacă te-ai fi gândit, l-ai

fi expediat înapoi pe fratele tău vitreg şi ai fi rămas cu mine, la Hardin?

Era cel mai mare risc pe care şi-l asumase vreodată Jenny în viaţa ei, pentru că îi spunea adevărul:

— Dacă... dacă aş fi ştiut cum o să mă simt

după plecarea mea, poate că aș fi rămas. Îi văzu maxiliarul încleștându-i-se și fără să se gândească, ridică mâna și îi atinse cu degetele obrazul încordat.

— Te rog, nu te uita așa la mine. Nu te mint, șopti ea cu privirea

scufundată în ochii lui.

Încercând fără succes total să ignore tandra inocenţă a atingerii ei şi să alunge amintirea bruscă a felului în care-i sărutase cicatricele, Royce spuse impersonal:

— Şi presupun că nu ai ştiut nimic despre complotul tatălui tău?

— Nu mă duceam la nici o mănăstire, a doua zi urma să plec cu tine. Niciodată nu aş fi făcut ceva atât de... josnic, spuse ea simplu.

Frustrat de nesfârşita ei şiretenie, Royce o trase în braţele lui şi o sărută, dar în loc să lupte împotriva

sărutului dur, acaparator, Jenny se ridică în vârfurile picioarelor şi îl primi, ridicându-şi braţele pe pieptul lui şi petrecându-şi-le după gâtul său. Buzele ei despărţite se agăţară de ale lui, mişcându-se tandru, moale pe gura

lui şi spre uluirea lui Royce, își dădu seama că ea vroia să-l îmbuneze. Dar totuși nu putu să împiedice să se întâmple acest lucru. Mâinile lui nu-i mai mângâiau brațele, se mutaseră acum pe spatele ei, într-o mângâiere continuă, alinătoare, alunecând

ușor spre ceafă și ținându-i buzele mai aproape de gura lui flămândă.

Și pe măsură ce pasiunea lui creștea, creștea și cumplita, vinovata premoniție că se înșelase. În legătură cu totul. Smulgându-și gura dintr-a ei, o ținu

strâns la piept, aşteptând să-şi recapete suflul. Când în sfârşit crezu că poate vorbi, o îndepărtă încet şi îi luă bărbia, simţind nevoia – dorind – să se uite în ochii ei, când avea să o întrebe.

— Uită-te la mine, Jennifer, spuse el cu

blândeţe. Ochii înălţaţi spre el erau nevinovaţi de orice viclenie şi ciudat de încrezători. Nu era o întrebare, era o afirmaţie:

— Nu ai ştiut nimic despre complotul tatălui tău, nu?

— Nu a fost nici un complot, spuse ea

simplu. Royce își dădu capul pe spate și închise ochii,

Încercând să închidă afară adevărul atât de evident: după ce o forțase, în propria, ei casă, să îndure barbariile oamenilor lui, o târâse din patul ei, o forțase să se mărite cu

el, o cărase de-a lungul Angliei şi ca să termine totul cât mai frumos, se oferise, în această ultimă oră să o „ierte” şi să „dea totul uitării”.

Pus în situaţia de a-i distruge iluziile legate de tatăl ei sau de a o lăsa să creadă că era un nebun nemilos, Royce

alese prima variantă. Nu era într-o dispoziţie galantă – nu, cu preţul căsniciei lui.

Mângâindu-i părul mătăsos, îşi coborî bărbia şi se uită în ochii aceia încrezători, întrebându-se de ce oare îşi pierdea raţiunea de câte ori era vorba de ea.

— Jennifer, spuse el calm, eu nu sunt chiar monstrul care, pe bună dreptate, mă crezi tu. A fost un complot. Vrei cel puţin să-mi asculţi explicaţia?

Jenny îşi înclină capul, dar zâmbetul pe care i-l aruncă îi spuse că oricum, tot nu îl

credea.

— Când am plecat spre Merrick, mă aşteptam ca tatăl tău sau unul dintre clanuri să încerce să violeze pactul care garanta siguranța mea pe teritoriul Scoției, pentru căsătoria noastră. Mi-am plasat oameni pe drumurile

care duceau la Merrick, cu ordinul să nu lase nici un grup să treacă fără să facă cercetări.

— Și nu au găsit pe nimeni care să încerce să violeze pactul, spuse ea, absolut sigură.

— Nu, recunoscu Royce. Dar ce au descoperit, a fost o

caravană a unei stareţe, cu o escortă formată din douăsprezece persoane, îndreptându-se cu ceea ce părea o grabă nefirească, spre Merrick. Contrar a ceea ce ai motive să crezi, adăugă el cu un zâmbet strâmb, oamenii mei nu obişnuiesc să hărţuiască

clerici. Pe de altă parte, urmându-mi instrucţiunile, s-au interesat de grup – făcând-o pe stareţă să creadă că au fost trimişi să o escorteze. Ea, în schimb, li s-a destăinuit fericită că venea să te ia pe tine.

Sprâncenele frumos

arcuite ale lui Jenny se strânseră într-o încruntare derutată şi Royce aproape regretă că-i spunea adevărul.

— Continuă, spuse ea.

— Stareţa şi însoţitorii ei fuseseră întârziaţi de toată ploaia din nord – care a fost, de

fapt, motivul pentru care tatăl tău și părintele Bendict au scornit absurda explicație despre îmbolnăvirea bunului prelat, care îl împiedica să oficieze ceremonia. Potrivit stareței, o anume Lady Jennifer Merrick decisese să ia calea

mănăstirii, ca urmare a unei căsătorii nedorite. „Soțul”, înțelesese ea, era hotărât să stea în calea deciziei doamnei respective de a-și dedica viața Domnului și ea venise tocmai ca să o ajute pe Lady Jennifer să-și convingă tatăl să-i dea voie să plece de la

Merrick – şi din ghearele păgâne ale soţului ei – în secret.

Tatăl tău pusese la cale răzbunarea perfectă: cum căsătoria noastră fusese deja consumată, o anulare nici nu se punea în discuţie, pentru mine. La fel ca şi divorţul. Fără

posibilitatea de a mă recăsători, eu nu aş fi putut procrea un moştenitor legitim şi astfel, toate astea – Claymore şi tot ce am eu – s-ar fi întors înapoi la rege, după moartea mea.

— Nu... nu te cred, spuse Jenny aproape fără glas şi apoi, cu o

corectitudine să-ţi frângă inima, spuse.

— Cred că tu crezi asta. Dar adevărul adevărat este că tatăl meu nu m-ar fi închis niciodată departe de lume, pentru tot restul vieţii mele, fără măcar să-mi dea dreptul să aleg eu.

— Ar face-o şi a vrut să o facă.

Jenny scutură din cap, scutură atât de puternic şi atât de categoric, încât Royce îşi dădu dintr-o dată seama că ea efectiv nu putea suporta ideea.

— Tatăl meu... mă iubeşte. Nu ar face asta.

Nici chiar ca să se răzbune pe tine.

Royce se cutremură, simţindu-se ca un barbar, aşa cum se spunea despre el, pentru că încercase să-i zdruncine această iluzie.

— Ai dreptate. Eu... A fost o greşeală. Jenny înclină din cap.

— O greşeală, repetă ea. Şi îi zâmbi, cu un zâmbet dulce, plin de căldură, cum nu-i mai zâmbise niciodată, făcându-i inima să-şi întețească ritmul. Un zâmbet plin de încredere şi aprobare şi de încă ceva, ce nu putea defini ca lumea.

Întorcându-se, Jenny se duse la fereastră, uitându-se afară, la noaptea luminată de stele. Pe metereze ardeau torţe şi în lumina portocalie se vedea clară, silueta unui paznic. Mintea ei însă nu era nici la stele şi nici la paznic sau la tatăl ei;

era la bărbatul înalt, cu părul negru, care stătea în picioare în spatele ei. Care a vrut să se căsătorească cu ea și acest lucru îi umplea inima cu o emoție atât de puternică, atât de devastatoare, încât abia mai reușea să o cuprindă. Era atât de

copleşitoare, încât sentimente ca patriotismul sau răzbunarea deveneau neînsemnate.

Întinse mâna, urmărind cu degetul traiectoriile frumoase ale sticlei reci, amintindu-şi toate nopţile fără somn de la

Merrick, când nu şi-l putea smulge din minte, când trupul ei se simţea pustiu şi încins şi striga după al lui. Îl auzi în spatele ei începând să se apropie de ea şi ştiu ce avea să se întâmple între ei, la fel de sigur cum ştia că îl iubeşte. Dumnezeu să o ierte

pentru că îl iubea pe dușmanul familiei ei.

Ştiuse asta la Hardin, dar atunci fusese mai puternică – și mai speriată. Speriată de ce avea să se întâmple cu ea dacă își permitea să iubească un bărbat care părea să o trateze doar ca pe o distracţie

trecătoare. Dar la fel de sigur cum ştia că îl iubeşte, Jenny ştia că şi el o iubea. Asta explica totul – mânia lui, râsul lui, răbdarea lui... discursul lui în curtea castelului.

Îi simţi prezenţa ca pe un lucru palpabil, chiar înainte ca el să-şi

petreacă încet brațele în jurul ei, pe la spate, trăgând-o spre trupul lui. Privirile lor se întâlniră în geamul ferestrei și Jenny se uită în ochii lui, în timp ce-i cerea singura promisiune care ar fi eliberat-o de întreaga vină de a-i fi dăruit

dragostea ei şi viaţa ei. Cu vocea tremurată de emoţie, întrebă:

— Juri că niciodată nu vei ridica mâna asupra familiei mele?

Răspunsul lui veni ca o şoaptă dureroasă:

— Da.

O cuprinse o tandreţe cutremurătoare şi Jenny

închise ochii, lăsându-se pe spate, pe trupul lui, într-o totală capitulare. Royce se aplecă, mângâindu-i fruntea cu tâmplele, strecurându-și încet mâna în sus, ca să-i mângâie plinătatea sânului. Gura lui trasă o potecă fierbinte în jos, de-a lungul obrazului,

spre ureche, explorând cu limba fiecare milimetru, în timp ce mâna îi alunecă sub rochie, cuprinzându-i sânul în căuşul palmei, frecând uşor cu degetul sfârcul care se întărea.

Scăldată într-o mare de senzaţii, Jenny nu protestă când Royce îi

acoperi buzele cu ale lui, întorcând-o spre el. Nu simţi nici ruşine şi nici vinovăţie când rochia îi alunecă în jos peste coapse sau când el urcă alături de ea în pat, cu umerii lui goi, muşchiuloşi, lucind ca bronzul în lumina luminărilor, când se

aplecă peste ea, depărtându-i cu pricepere buzele cu limba lui. Cu un geamăt tăcut de capitulare, își strecură mâna pe după gâtul lui, cu degetele în părul ondulat de la ceafă, ținându-i gura apăsată cu putere pe a ei, în timp ce îi primea

limba şi i-o oferea pe a ei. Ardoarea ei nevinovată era mai mult decât putea suporta trupul nesăţios al lui Royce. Petrecându-şi braţul pe după coapsele ei, o trase într-un contact violent cu coapsele lui tensionate, modelându-i trupul pe

contururile rigide ale trupului său. Cu cealaltă mână îi cuprinse ceafa, în timp ce își afunda iară și iară limba în gura ei, obligând-o să-i dea înapoi nevoia urgentă, senzuală, pe care i-o oferea el.

Când își smulse gura dintr-a lui, Royce

aproape că gemu de dezamăgire, crezând că o speriase cu pasiunea lui descătuşată – dar când deschise ochii, ceea ce văzu pe chipul ei nu era nici spaimă, nici repulsie, era o minunată mirare. Cu un nod de tandreţe care îi umfla pieptul, rămase perfect

liniștit, privind-o pe, Jenny în timp ce îi lua fața în mâini, mângâindu-i adorator, cu degete tremurânde, ochii, pomeţii obrajilor și maxilarul, ca apoi să se ridice și să îl sărute cu o ardoare care o egala aproape pe a lui. Întorcându-se în brațele

lui, apăsându-l în perne, cu părul revărsându-se peste ei ca un văl de satin, îi sărută ochii, nasul, urechea şi când buzele ei se închiseră peste sfârcul lui, Royce îşi pierdu controlul.

— Jenny, gemu el plimbându-şi repede mâinile peste spinarea,

coapsele și fesele ei. Degetele i se înfipseră în părul ei, trăgându-i buzele înapoi spre gura lui fierbinte.

— Jenny, șopti Royce gutural, afundându-și limba în gura ei, împletindu-și-o cu a ei în timp ce o rostogolea înapoi pe spate și o

acoperea cu trupul lui.

— Jenny, murmură el fierbinte, devorându-i înfometat sânii și burta și coapsele, cu gura lui. Nu se putea opri să nu-i pronunțe numele. Suna ca o melodie în inima lui, în timp ce ea își petrecea brațele pe după el și își înălța coapsele,

modelându-se plină de dorinţă, pe bărbăţia lui umflată; cânta în vinele lui când ea îi primi cu pasiune prima pătrundere a trupului într-al ei; cânta în fiecare fibră a fiinţei lui, când ea se potrivi cu mişcările lui hotărâte; şi explodă într-un

crescendo, când ea îi strigă „Te iubesc”, înfigându-și unghiile în ceafa lui, cu trupul zguduit de val după val, de extaz.

Contractat, disperat să se elibereze, Royce își smulse buzele dintr-ale ei și se ridică în brațe, așteptând să-i înceteze

freamătul, uitându-se în jos, la chipul ei frumos, încețoșat. Și atunci, pentru că nu se mai putea stăpâni, înainta în ea pentru ultima oară, gâfâindu-i numele. Trupul îi tresaltă convulsiv, o dată și încă o dată și încă o dată, în timp ce revărsa viață în

ea, ţinându-i coapsele lipite de ale lui, gura, lipită de a lui.

Întins pe spate, cu soţia lui cuibărită lângă el, aşteptă să-i înceteze bătăile tumultoase ale inimii, plimbându-şi mâna pe pielea ei catifelată uluit de explozia din trupul lui.

În toţi anii lui de întâlniri erotice fără ţel şi de toride distracţii, nimic nu se apropiase măcar vreodată de extazul cutremurător pe care tocmai îl experimentase.

Lângă el, Jenny îşi înălţă capul, uitându-se în ochii lui. În

adâncimea lor albastră, somnolentă, văzu aceeași mirare și confuzie pe care le resimțea și el.

— La ce te gândești? întrebă zâmbind tandru spre fața ei întoarsă.

Un zâmbet de răspuns îi atinse buzele, în timp ce degetele ei se

plimbau peste pieptul înăsprit de păr.

Doar două gânduri îi trecuseră lui Jenny prin minte şi decât să accepte ideea că tânjea să-l audă spunându-i că şi el o iubea, i-l mărturisi pe al doilea.

— Mă gândeam, şopti ea cu o voce îngroşată...

că dacă m-aş fi simţit aşa... la Hardin... nu cred că aş fi plecat cu William.

— Dacă ar fi fost aşa, contracara Royce, cu zâmbetul lărgindu-i-se într-o grimasă perfidă, aş fi venit după tine.

Fără să-şi dea seama că îi putea trezi atât de

repede dorinţa, Jenny îşi plimbă degetele pe suprafeţele plate ale abdomenului lui Royce.

— De ce nu ai făcut-o?

— La vremea aceea eram sub arest, răspunse el sec, prinzându-i mâna plimbăreaţă într-a lui, fixându-i-o sub palma

lui, ca să evite să rătăcească mai jos. Eram sub arest pentru că am refuzat să te predau lui Graverley, adăugă, eliberându-i mâna.

I se tăie răsuflarea când mâna ei alunecă mai jos, spre coapsă.

— Jenny, o preveni el gutural, dar era prea

târziu, dorința se revărsa deja în el, făcându-l rigid. Râzând reținut la expresia ei uluită, o prinse de coapse și o ridică deasupra lui, așezând-o delicat dar ferm, deasupra tijei lui umflate.

— Acordă-ți cât timp dorești, micuțo, glumi el

gutural, sunt total la dispoziția ta. Totuși râsul îi amuți când soția lui se apleacă, încălecându-l și acoperindu-i dulce gura, cu a ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Jenny zâmbea stând la fereastra solarului, privind în curtea castelului, cu inima plină de amintirile

nopţii trecute. Era deja la mijlocul dimineţii, judecând după unghiul soarelui iar ea se sculase de mai puţin de o oră – mai târziu decât se sculase vreodată în viaţa ei.

Royce făcuse dragoste cu ea lung şi agale, de dimineaţă, de data asta

cu o gentilețe minunată, reținută, care și acum îi întețea pulsul lui Jenny. Nu îi spusese că o iubea, dar ea era sigură de asta. De ce altfel se legase atât de mult de ea? Sau de ce avea atâta grijă față de ea, când era în patul lui?

Era atât de pierdută în gânduri, încât Jenny

nu observă când intră Agnes în cameră. Cu zâmbetul încă în ochi, Jenny se întoarse spre fata care îi întindea o altă rochie refăcută pentru ea, de data aceasta dintr-un caşmir crem, moale. În ciuda expresiei severe a servitoarei, Jenny era cât

se poate de hotărâtă să treacă peste bariere şi să se împrietenească totuşi cu servitorii ei. Dacă era ea în stare să îmblânzească un lup, sigur că nu putea fi mai greu să-i îmblânzească servitorii.

Gândindu-se la ceva ce să-i spună fetei, primi

rochia şi apoi observă cada din alcov.

— Cada asta este suficient de încăpătoare pentru patru sau cinci persoane. Acasă, fie facem baie în lac, fie într-o cădită din lemn în care încăpea atâta apă cât să te acopere până la brâu.

— Aici este Anglia, doamna mea, îi răspunse Agnes, în timp ce lua rochia pe care o purtase Jenny cu o seară înainte. Jenny îi aruncă o privire uluită, nesigură dacă tonul ei trădase sau nu o anumită superioritate.

— Toate casele mari din Anglia au căzi

enorme ca asta şi cămine adevărate şi... Jenny ridică braţul şi făcu un gest cuprinzător care includea camera luxoasă cu draperiile ei din catifea şi covoraşele groase împrăştiate pe pardoseală... şi lucruri ca toate astea...?

— Nu, doamna mea.

Dar aici sunteţi la Claymore şi Sir Albert – şeful valeţilor şi valet la fostul stăpân – a primit poruncă să ţină Claymore ca pe un castel potrivit pentru un rege. Argintăria este lustruită în fiecare săptămână şi nu se permite pătrunderea prafului în

tapiţerii şi nici să fie văzut pe pardoseli. Şi dacă se strică ceva, este aruncat şi înlocuit.

— Cere multă muncă să ţii totul în perfectă stare şi ordine, remarcă Jenny.

— Da, dar noul stăpân i-a spus lui Sir Albert ce are de făcut şi

Sir Albert, un om dur, mândru aşa cum este el, o să facă ce i s-a spus – indiferent ce simte în sinea lui, pentru că i se spune ce anume să facă.

Această ultimă remarcă uimitoare era atât de plină de amărăciune şi de resentimente, încât lui

Jenny nu-i venea să creadă că auzise corect. Se încruntă, în timp ce se întorcea complet, ca să se uite la fată.

— Agnes, ce vrei să spui cu asta?

Agnes înțelese clar că spusese prea multe, pentru că se albi la faţă şi încremeni, uitându-se

la Jenny cu ochi înfricoşaţi.

— Nu am vrut să spun nimic, doamna mea. Nimic! Cu toţii suntem mândri să îl avem acasă pe noul nostru stăpân şi dacă toţi duşmanii vor veni aici şi vor veni cu siguranţă, este o

mândrie pentru noi să renunţăm la recoltă şi la bărbaţi şi la copii, pentru bătăliile lui. O mândrie, repetă ea cu o voce joasă, disperată, în care se mai simţea încă resentimentul mânios.

Suntem oameni buni, loiali şi nu-i purtăm pică stăpânului pentru ce a

făcut. Şi sper că nici el, nouă.

— Agnes, spuse Jenny cu blândeţe, nu trebuie să te temi de mine. Nu o să-ţi trădez încrederea. Ce ai vrut să spui prin „ce a făcut?”

Biata femeie tremura atât de tare, încât când Royce deschise uşa şi-şi

vârî capul înăuntru ca să-i amintească lui Jenny să coboare pentru gustarea de la miezul zilei, îi scăpă din mână rochia de catifea. Smulgând-o de jos, se repezi afară din cameră. Dar când trase să deschidă ușa grea din stejar, se uită înapoi

spre Royce şi de data aceasta Jenny văzu clar că își făcea din nou semnul crucii.

Cu rochia de caşmir uitată în mână, Jenny se uita la ușa care se închidea, încruntându-se gânditoare.

Sala cea mare trăda

puţine semne ale petrecerii de cu o seară înainte; mesele pe căpriori, care umpluseră încăperea, fuseseră demontate şi îndepărtate. De fapt, singurele rămăşiţe ale petrecerii erau cei vreo doisprezece cavaleri care dormeau încă pe băncile

puse de-a lungul pereţilor, sforăiturile lor ridicându-se şi coborând sonor. În ciuda eforturilor de a crea impresia unei eficiente îndârjite, Jenny observă cu simpatie că mişcările servitorilor erau leneşe şi că destui erau cei care nu reuşeau să se ferească

de loviturile vreunui cavaler furios, care nu vroia să-i fie tulburat somnul.

Royce își ridică privirea spre Jennifer care se apropia de masă și se ridică în picioare cu grația aceea degajată, de pisică, pe care i-o admirase dintotdeauna.

— Bună dimineaţa, îi spuse el cu o voce joasă, intimă, sper că ai dormit bine, da?

— Foarte bine, spuse Jenny cu o voce care era ca o şoaptă stânjenită, dar ochii îi străluceau când se aşeză la masă, lângă el.

— Bună dimineaţa,

draga mea ciripi mătuşa Elinor fericită, ridicându-şi privirea de la vânatul de pe platoul cu gustări reci din faţa ei, din care îşi tăia graţios o felie. Arăţi bine dispusă în dimineaţa asta.

— Bună dimineaţa, mătuşă Elinor, spuse

Jenny aruncându-i un zâmbet încurajator; apoi își plimbă derutată privirea în susul și în josul mesei, spre bărbații tăcuți care se aflau acolo: Sir Ștefan, Sir Godfrey, Sir Lionel, Sir Eustace, Arik și părintele Gregory. Conștientă de tăcerea

ciudată şi de privirile coborâte ale bărbaţilor, spuse cu un zâmbet ezitant:

— Bună dimineaţa la toată lumea.

Cinci chipuri bărbătești se ridicară încet spre ea – feţe palide, trase, ale căror expresii arătau o

suferință evidentă produsă de mahmureală.

— Bună dimineața, doamna mea, răspunseră aceștia în cor, politicoși, dar trei dintre ei se chirciră și alți doi își ascunseră ochii în mâini. Doar Arik părea normal în dimineața asta, ceea ce însemna că

nu avea nici un fel de expresie şi că nu vorbea nimic, cu nimeni. Ignorându-l complet, Jenny se uită la părintele Gregory, care nu părea să fie într-o stare mai bună decât ceilalţi, apoi la Royce.

— Ce a păţit toată lumea asta? întrebă ea.

Royce îşi luă o bucată de pâine albă şi carne rece şi ceilalţi bărbaţi îi urmară fără chef exemplul.

— Plătesc preţul orgiei de aseară, cu băutură şi târf... cu băutură, se corectă Royce, zâmbind.

Surprinsă, Jenny se

uită la călugărul Gregory, care ducea tocmai la gură o stacană cu bere.

— Şi tu, părinte Gregory? spuse ea şi bietul om se înecă.

— Eu sunt vinovat doar pentru prima, doamna mea, izbucni el cu năduf, dar pledez

complet nevinovat pentru a doua.

Jenny, căreia îi scăpase cuvântul pe care și-l înghițise Royce, îi aruncă părintelui o privire încurcată, dar mătușa Elinor interveni repede:

— Eu am anticipat o maladie ca asta, draga

mea și azi dimineață devreme am coborât la bucătării să pregătesc un revigorant ca lumea, doar ca să constat că nu se afla acolo decât ceva șofran!

Cuvântul bucătărie îi atrase pe loc atenția lui Royce și pentru prima oară păru să o studieze

cu interes pe mătuşa Elinor.

— Crezi că bucătăriei mele îi mai lipsesc şi alte lucruri – lucruri care ar putea face toate astea – şi făcu un gest spre bucăţile aproape fără gust rămase pe masă – mai plăcute cerului gurii?

— Cum, absolut, înălţimea Voastră, îi răspunse ea pe loc. Am fost de-a dreptul şocată să găsesc o bucătărie atât de îngrozitor de neaprovizionată. Există rozmarin şi cimbru, dar nu tu rădăcini sau ghimbir, nu tu scorţişoară, oregano sau

usturoi, dacă tot veni vorba. Şi nu am văzut o nucă acolo, exceptând o singură castană uscată! Nucile sunt nişte complemente minunate pentru sosurile. Delicate şi pentru deserturi delicioase…

La menţionarea „sosurilor delicate şi a

deserturilor delicioase”, mătuşa Elinor deveni brusc centrul atenţiei masculine, în totalitate. Doar Arik rămase dezinteresat, preferând cu ostentaţie aripa rece de gâscă pe care tocmai o mânca, sosurilor delicate şi a deserturilor delicioase.

— Continuă, o invită Royce, întors fascinat spre ea, cu privirea lui scrutătoare. Ce fel de bucate ai pregăti – presupunând că ai avea ingredientele necesare, firește?

— Da, să mă gândesc, spuse ea încruntându-se ușor. Au trecut decenii

de la vremea când prezidam bucătăriile în propriul meu castel drăguț, dar – ah, da – aveam plăcinte cu carne, cu o crustă atât de delicată și de plăcută, că ți se topea în gură; și... ia ca exemplu găina pe care o mănânci acum, îi spuse ea lui Sir Godfrey,

încălzindu-se la noul ei statut de expert culinar. În loc să fie prăjită într-o țepușă și servită uscată și dură ca o țesătură, așa cum este asta, putea fi fiartă în jumătate supă, jumătate vin, cu usturoi, nucșoară, fenicul şi ardei iute, apoi așezată pe o tavă, pentru ca sucurile

ei să facă pâinea și mai gustoasă.

Și sunt atâtea lucruri pe care le poți face din fructe ca merele, perele și gutuile, dar pentru asta aș avea nevoie de miere și de migdale și de curmale pentru glazuri și de scorțișoară, desigur, dar așa cum am

spus, nu prea găsești nimic din toate astea în bucătăriile de aici.

Royce o privea intens, uitând de gâsca lui rece.

— Ai putea găsi lucrurile de care ai nevoie aici, în Claymore, sau poate la târgul din sat?

— Multe dintre ele

da, presupun, răspunse mătuşa Elinor cu promptitudine.

Royce spuse atunci, pe tonul cuiva care emite un edict regal:

— În acest caz, bucătăriile sunt de acum în mâinile tale şi abia aşteptăm, cu toţii, bucatele tale excelente.

Uitându-se spre Sir Albert Prisham care se apropia de masă, Royce se ridică și îl informă:

— Am dat tocmai bucătăriile în grija lui Lady Elinor.

Fața slabă a majordomului rămase atent inexpresivă în timp ce se înclina

politicos, dar mâna de pe bastonul alb se strânse în pumn, când răspunse:

— Așa cum am spus, mâncarea nu are importanță pentru mine.

— Ei bine, ar trebui să fie foarte importantă pentru tine, Sir Albert, îl

informă mătuşa Elinor autoritară, pentru că ai mâncat numai lucruri greşite. Napii, mâncărurile grase şi brânzeturile uscate, sunt lucruri care n-ar trebui mâncate de cei cu gută.

Faţa lui Sir Albert deveni dură.

— Eu nu am gută,

doamnă.

— O să ai! prezise mătuşa Elinor veselă, în timp ce se ridica şi ea, grăbită să înceapă să caute prin grădini şi păduri ingredientele de care avea nevoie.

Ignorând-o, Sir Albert îi spuse stăpânului său:

— Dacă sunteţi gata să începem turul prin domeniu, putem pleca îndată. Şi când Royce încuviinţă din cap, adăugă cu răceală:

— Sunt sigur că nu veţi găsi alte lipsuri în administraţia mea, în afara celor de la bucătărie.

Royce îi aruncă o privire dură, ciudată, apoi îi zâmbi lui Jennifer şi-i depuse un sărut politicos pe obraz, şoptindu-i însă la ureche:

— Îţi propun să tragi un pui bun de somn, pentru că am de gând să te ţin din nou trează,

toată noaptea.

Jenny simţi cum i se înfiebântă obrajii, în timp ce Arik se scula, evident cu intenţia de a rămâne alături de Royce în timpul inspecţiei domeniului. Royce îl opri.

— Însoţeşte-o pe Lady Elinor în

expedițiile ei, spuse el, adăugând apoi cu subînțeles:

— Și ai grijă să nu se întâmple nimic neplăcut. Chipul lui Arik îngheță la comanda clară de a escorta o doamnă în vârstă. Începu apoi să se îndrepte spre ieșire, radiind resentimente și

demnitate ofensată, în timp ce Lady Elinor ţopăia încântată în urma lui.

— O să ne distrăm de minune, băiete, spunea ea plină de entuziasm, deşi treaba asta o să ne ia câteva zile, nu doar una, pentru că ne lipsesc groaznic de multe

ingrediente pentru poţiunile şi unguentele mele, ca şi condimentele pentru mâncăruri. Pentru sinusuri este nevoie de usturoi şi de nucşoară, măcinată, desigur! Nucşoara previne colicii, ştii, ca şi scurgerile trupului şi diareea – apoi fructul de

nucşoară, este foarte bun la răceală şi pentru o splină proastă. Şi o să mă ocup foarte atent de dieta ta în special, pentru că să ştii că nu eşti bine. Ai o dispoziţie melancolică – am observat asta de la început...

Sir Eustace se uită în

jur la ceilalţi cavaleri, zâmbind cu înţeles.

— Lionel, strigă el suficient de tare ca să fie auzit de uriaşul care se îndepărta, tu ai spune că Arik al nostru arată „melancolic” în clipa asta? Sau poate cuvântul „bosumflat” ar fi mai potrivit?

Sir Lionel se opri din mestecat și-i studie spinarea largă, rigidă a lui Arik cu ochii strălucind de veselie când răspunse, după o profundă gândire:

— Arik este vexat.

Sir Godfrey se lăsă pe spate ca să se uite şi el mai atent.

— „Mâhnit”, concluziona el.

— Are „colici”, adăugă Ştefan Westmoreland zâmbind. Bărbaţii se uitară apoi spre Jennifer, camaradereşte, invitând-o să se alăture veseliei lor, dar Jenny fu scutită de nevoia de a-i refuza,

pentru că în clipa următoare Arik se întoarse şi aruncă o privire întunecată spre camarazii lui, care ar fi putut pulveriza o stâncă şi i-ar fi îngrozit uşor pe cei mai mulţi oameni. Din nefericire, asupra cavalerilor avu un efect contrar. Aceştia îi

întoarseră privirea şi apoi izbucniră în hohote de râs, veselia lor izbindu-se de pereţi şi făcând să răsune lemnăria, urmărindu-l pe Arik afară, pe uşă.

Numai tânărul Gawin care sosise exact în clipa în care Arik ieşea împreună cu Lady

Elinor, vorbi în numele lui Arik. Uitându-se la ceilalţi în timp ce se aşeza la masă, spuse:

— Asta nu este o treabă potrivită pentru un cavaler – să păzeacă o doamnă în vârstă, în timp ce aceasta culege ierburi şi strânge nuci. Asta este o treabă

pentru o subretă, nu pentru un cavaler.

Lionel îi dădu băiatului, cu drag, una peste spate.

— Cu gândirea asta o să rămâi pe vecie în disgraţia lui Lady Anne, băiete. Dacă ai însoţi-o când culege floricele, ai ajunge mai departe cu

doamna, decât dacă te cocoşeşti ca aseară, încercând să o impresionezi cu încruntarea ta de mascul.

Întorcându-se spre Jennifer, Sir Lionel spuse:

— Puştiulică ăsta preferă privirea ursuză,

galanteriei. El crede că așa este mai bărbat, înțelegeți. Și în timp ce el se încruntă posac, Roderick dansează în jurul lui Lady Anne și câștigă inima blonduței. Nu ați vrea să-i deschideți ochii cu punctul de vedere al unei doamne?

Sensibilă la jena tinerească a lui Gawin, Jennifer spuse:

— Nu pot vorbi în numele lui Lady Anne, dar eu una nu văd nimic în persoana lui Sir Roderick, care să poată suci capul unei doamne.

În ochii lui Gawin străluci gratitudinea,

înainte de a le întoarce camarazilor săi o privire infatuată, după care atacă mâncarea fără gust.

Jenny își petrecu restul dimineții și o parte a după-amiezii împreună cu Agnes și cusătoresele pe care Sir

Albert le recrutase din sat, să o ajute la pregătirea toaletelor. Majordomul era, categoric, eficient, își spuse Jenny scormonind în cuferele care-i fuseseră aduse. Eficient și rece. Nu-l plăcea câtuși de puțin, deși nu își dădea seama de ce.

Dacă se gândea la spusele lui Agnes, din dimineaţa aceasta, toţi servitorii de la Claymore aveau un mare respect pentru el. Respect şi o oarecare teamă. Frustrată de reacţiile ei ciudate faţă de toată lumea de aici şi de veşnica, greaua tăcere a

femeilor din cameră, studie etalarea de materiale bogate, colorate, care inundau patul şi drapau fotoliile. Se întindeau acolo asemenea unor pete de nestemate lichide – mătăsuri rubinii cu modele din aur, brocarturi argintii şi

aurii, catifele de culoarea ametistului, taftale de safir sclipind ca şi cum ar fi fost stropite cu diamante şi satinuri bogate, strălucitoare, în toată gama spectrului, de la culoarea perlei, la cea a smaraldului şi a onixului. Alături de ele

se răsfăţau stofe englezeşti de lână, moi, de toate culorile și grosimile imaginabile, de la galbenul cel mai deschis și nuanţele de roșu aprins, la umbre de crem, gri, coajă de stejar și negru. Erau acolo bumbacuri din Italia, cu dungi orizontale și

verticale; linouri bogat brodate, pentru rochii şi cămăşi, linouri aproape transparente pentru cămăşi de noapte şi desuuri; tremurătoare ţesături pentru văluri; şi piele de culoarea untului, pentru mănuşi şi papuci.

Chiar gândindu-se la

garderobe complete pentru Royce, pentru ea şi pentru mătuşa Elinor, Jenny nu-şi putea imagina ce ar putea face cu atâtea. Copleşită de magnitudinea sarcinii care-i revenea şi din cauza lipsei de imaginaţie şi de cunoştinţe legate de

modă, Jenny se întoarse puţin ameţită spre două cufere enorme cu blănuri. Luând un braţ de samur negru, luxuriant, i se adresă tare, lui Agnes:

— Cred că acesta ar putea fi folosit ca să dubleze o pelerină din catifea bleumarin,

pentru duce.

— Satinul crem, izbucni Agnes aproape disperată, apoi închise gura și chipul ei își reluă expresia obișnuită, încruntată.

Jenny se întoarse spre ea, surprinsă şi uşurată că femeia – despre care

aflase că fusese cusătoreasă la fosta castelană – îi oferise în sfârşit, voluntar, un cuvânt. Încercând să-şi ascundă lipsa de entuziasm pentru ideea respectivă, Jenny spuse:

— Satinul crem? Serios? Crezi că ducele ar purta aşa ceva?

— Pentru dumneavoastră, nu pentru el, spuse Agnes cu o voce sugrumată, ca și cum ar fi fost forțată să vorbească, de o conștiință interioară a modei, care striga împotriva proastei folosiri a samurului.

— Ah, făcu Jenny

uluită și încântată de combinația propusă. Arătă apoi cu mâna spre blana albă.

— Și asta?

— Hermina este ca să brodați brocartul de culoarea safirului.

— Și pentru duce? insistă Jenny, încântată de acest moment.

— Catifeaua bleumarin, cea neagră și cea maron.

— Nu prea am cunoştinţe despre modă, recunoscu Jenny zâmbind de plăcere la sugestiile făcute. Când eram mică, nu mă interesa deloc așa ceva, iar mai târziu – în acești

ultimi ani – am trăit la mănăstire, unde singura modă era cea a sutanelor pe care le purtam toate. Dar văd că ai un ochi foarte bun pentru combinații și o să-ți accept bucuroasă sugestiile.

Întorcându-se, surprinse o expresie de

uluire pe chipul lui Agnes şi ceva care era posibil să semene cu un zâmbet, deşi Jenny suspecta mai curând că era cauzat de recunoaşterea că trăise într-o mănăstire, decât de complimentul referitor la gustul lui Agnes. Celelalte două

cusătorese, amândouă femei tinere, oarecare la înfăţişare, păreau şi ele să fi început să se molipsească, uşor, uşor. Poate că o vedeau acum mai puţin ca pe „un duşman”, dacă trăise în pace, ca o catolică pioasă, în toţi aceşti ani.

Agnes se apropie şi

începu să strângă materialele, inclusiv linourile şi bumbăcăria, care fuseseră deja desemnate pentru anumite scopuri.

— Poţi face tu desenul pentru capă şi rochie? o întrebă Jenny aplecându-se după brocartul crem. Nu-mi

dau prea bine seama cum trebuie croite, dar o să te ajut, firește, la tăiat. Sunt mult mai pricepută la foarfece decât la ac, din păcate.

Un sunet înfundat, ca un chicot înghițit scăpă din piepturile tinerelor femei și Jenny se întoarse surprinsă, ca să

o vadă pe cusătoreasa pe care o chema Gertrude, roșie de spaimă.

— Ai râs? întrebă Jenny sperând că da, indiferent de motiv, pentru că tânjea de atâta vreme după orice fel de camaraderie feminină.

Gertrude se înroși și mai tare.

— Ai râs, da? Pentru că am spus că mă pricep mai bine la foarfece?

Buzele femeii tremurară și ochii aproape că îi ieșeau din orbite, în timp ce se chinuia să-și stăpânească veselia. Fără să-și dea seama că se uita la biata femeie,

Jenny încercă să-şi imagineze ce găsiseră fetele atât de amuzant în îndemânarea ei la foarfece. Amintindu-şi, rămase cu gura căscată.

— Aţi auzit de asta, da? Despre ce am făcut… cu lucrurile stăpânului vostru?

Ochii bietei femei se

făcură şi mai mari şi se uită spre prietena ei, își înghiţi un chicot, apoi se întoarse înapoi spre Jennifer.

— Deci este adevărat, da, doamnă?

Brusc, isprava disperată i se păru şi lui Jenny mai curând comică. Încuviinţă din

cap, veselă.

— A fost un lucru oribil – mult mai rău decât când i-am cusut mânecile cămășilor și când...

— Deci și pe asta ați făcut-o? Și până să apuce Jenny să răspundă, cele două cusătorese începură să

scoată chicote de râs şi să se împungă una pe cealaltă în coaste, dând din cap aprobator. Chiar şi buzele lui Agnes tremurau de veselie.

Când cele două femei tinere plecară, Jenny intră în camera lui Royce, împreună cu Agnes, ca să-i dea

mostre de îmbrăcăminte, pentru măsuri. Era ceva ciudat de intim și de emoționant să umble printre pieptarele și pelerinele și cămășile lui.

Royce avea umeri uluitor de largi, își spuse

Jenny cu o tresărire de mândrie, în timp ce scotea pentru Agnes o tunică de lână – şi surprinzător de puţine haine, observă ea, pentru un om atât de bogat. Dar ce avea era de cea mai bună calitate şi se vedea pe ele că fuseseră mult purtate –

o dovadă tăcută pentru un bărbat care avusese preocupări cu mult mai importante decât hainele.

Multe cămăşi erau uşor roase pe la cusături şi la două le lipseau nasturii. Cu un zâmbet amuzat, Jenny îşi spuse că Royce avea într-

adevăr nevoie de o nevastă care să fie atentă la astfel de detalii. Nici o mirare că reacţionase cu atâta plăcere, în tabără, când se oferise voluntară să-i repare hainele. Simţi un junghi ascuţit de vinovăție la gândul că îi distrusese şi bruma de haine pe care o avea.

Spre deosebire de fete, ea nu mai găsea nimic amuzant în asta și faptul că ele se amuzau, o intriga și o preocupa. I se părea de-a dreptul ciudat, dar de fapt multe, la Claymore, i se păreau ei ciudate.

Acum că fusese dărâmat barajul

reticenței, Agnes părea dornică să discute la nesfârșit despre cum să procedeze cu toată îmbrăcămintea și când plecă, efectiv îi zâmbi rușinoasă lui Jenny, dar și acest lucru o preocupă pe Jenny în aceeași măsură în care îi făcuse plăcere. Nereușind să

găsească răspunsuri, își aruncă pe umeri o mantie ușoară și ieși ca să afle răspunsuri de la singura persoană cu care simțea că poate vorbi deschis.

Sir Eustace, Sir Godfrey și Sir Lionel se aflau în curtea castelului, stând pe o

bancă joasă de piatră, cu fețele asudate, cu săbiile bălăngănindu-se în mâinile lor – evident, încercând să-și refacă puterile după o noapte de orgie și o după-amiază dedicată antrenamentului cu săbii.

— L-ați văzut pe

părintele Gregory? întrebă Jenny. Sir Eustace credea că l-a văzut stând de vorbă cu căruţaşul şi Jenny porni în direcţia indicată, nesigură care dintre clădirile din piatră din jurul perimetrului vast al castelului adăpostea căruţele. Bucătăria, uşor

de identificat datorită structurii elaborate a coşului înalt, se afla imediat lângă castel. Lângă bucătărie se afla magazia, fabrica de bere şi o capelă adorabilă. De partea cealaltă a curţii interioare se afla fierăria, unde tocmai era potcovit un cal şi unde

Gawin era ocupat cu lustruirea scutului lui Royce, ignorând stiva de armuri și arme care așteptau să fie reparate de mâini mai puțin exaltate ca ale lui. Adăpostul pentru căruțe se afla imediat lângă și dincolo de acesta se aflau grajdurile,

crescătoria de porci şi o porumbărie spaţioasă, care părea pustie.

— Căutaţi pe cineva, înălţimea Voastră? Jenny se întoarse în loc surprinsă, la auzul vocii părintelui.

— Da, pe dumneata, răspunse ea râzând de propria-i sperietură. Am

vrut să vă întreb anu... anumite lucruri, spuse ea aruncând o privire precaută spre cei vreo sută de oameni din curte, ocupaţi cu diverse treburi. Dar nu aici.

— Vreţi să facem o plimbare în afara zidurilor? sugeră părintele Gregory,

înţelegându-i imediat dorinţa de a vorbi nestingheriţi şi neauziţi.

Când se apropiară de gărzile de la poartă, Jenny avu totuşi un şoc.

— Îmi pare rău, doamna mea, spuse paznicul cu o politeţe implacabilă, dar ordinele sunt că nu

puteţi părăsi castelul decât în compania ducelui.

Jenny clipi neîncrezătoare spre el.

— Poftim?

— Nu puteţi părăsi...

— Te-am auzit, spuse Jenny controlându-şi furia. Vrei să spui că sunt... că sunt prizonieră

aici?

Paznicul, un soldat tăbăcit, cu vastă experienţă în lupte dar câtuşi de puţină cu doamnele nobile, îi aruncă o privire alarmată sergentului de gardă care păşi în faţă, se înclină protocolar şi spuse:

— Aceasta este pentru... pentru... siguranța voastră, my lady. Gândindu-se că se referea la faptul că nu ar fi fost în siguranță în sat după cele petrecute ieri, Jenny făcu un gest larg, cu mâna.

— Ah, dar nu aveam de gând să merg mai

departe de copacii aceia şi...

— Îmi pare rău, poruncile domnului au fost foarte clare.

— Înţeleg, spuse Jenny, dar nu înţelegea câtuşi de puţin şi nu-i plăcea ideea să se simtă prizonieră. Dădu să se întoarcă, apoi reveni la

nefericitul sergent, adresându-i-se cu o voce joasă, amenințătoare:

— Spune-mi ceva... restricția asta se referă la toată lumea care vrea să iasă, sau doar la mine?

Privirea sergentului se întoarse să scruteze orizontul.

— Numai la dumneavoastră, my lady. Și la mătușa dumneavoastră.

Furioasă şi umilită, Jenny se întoarse şi atunci înţelese că Royce îl trimisese pe Arik cu mătușa Elinor nu ca să o escorteze ci ca să o păzească.

— Ştiu eu un alt loc, îi sugeră cu blândeţe părintele Gregory, luând-o de braţ şi ghidând-o înapoi, spre curtea vastă.

— Nu-mi vine să cred! Sunt prizonieră aici! şopti Jenny furioasă.

Părintele Gregory

făcu un gest larg cu mâna, care cuprindea tot ce se afla în enorma curte interioară a castelului.

— Ah, dar e o închisoare extraordinară. Mai frumoasă decât orice castel pe care l-am văzut vreodată, comentă el cu

un zâmbet apreciativ.

— O închisoare este o închisoare! îl informă Jenny neagră la faţă.

Fără să-i contrazică observaţia validă, preotul spuse:

— Este posibil ca soţul dumneavoastră să aibă motive, altele decât cele la care vă gândiţi, ca

să vrea să vă păstreze sub protecția lui totală. Fără să își dea seama încotro o conducea, Jenny îl urmă spre capelă. Părintele deschise ușa și se dădu la o parte, să-i facă loc.

— Ce motive? întrebă Jenny de îndată ce se aflară în interiorul

capelei întunecate, răcoroase.

Părintele Gregory îi arătă un jilţ din stejar şi Jenny se aşeză.

— Asta nu pot să ştiu, desigur. Dar înălţimea sa nu îmi pare un om care să facă ceva fără un motiv serios.

Uimită, Jenny se uită

la el.

— Îţi place de el, da?

— Da, dar mai important este dacă dumneavoastră vă place de el?

Jenny îşi aruncă mâinile în sus.

— Până acum câteva minute, când am descoperit că nu pot

părăsi curtea castelului, aş fi răspuns că da.

Părintele Gregory îşi încrucişa braţele şi mâinile şi încheieturile lui fură înghiţite de mânecile largi ale sutanei albe.

— Şi acum? După ce aţi descoperit asta – încă vă mai place de el? o

întrebă, ridicându-și o sprânceană blondă.

Jennifer îi aruncă un zâmbet trist și dădu din cap, neajutorată.

— Aș zice că asta spune totul, comentă vesel părintele și se strecură în jilț, alături de ea.

— Și acum spune-mi

despre ce vroiai să discutăm, într-un atât de mare secret?

Jenny își mușcă limba, neștiind cum să-i explice.

— Ai observat ceva, orice... în sfârșit... ciudat, la toată lumea de aici? Nu față de mine, ci față de soțul meu?

— Ciudat în ce privință?

Jenny îi povesti cum o văzuse pe fată făcându-și semnul crucii în apropierea lui Royce și cum i se păruse ciudat că nimeni nu ovaționase cu bucurie întoarcerea acasă a stăpânului lor, ieri în sat. Încheie cu

povestea amuzamentului fetelor când le confirmase din greşeală zvonul despre cum îi distrusese ea hainele și păturile.

În loc să fie scandalizat de spiritul distructiv al lui Jenny, părintele Gregory o privi, dimpotrivă, cu

admirație și amuzament.

— Chiar le-ai... tăiat păturile? Jenny încuviință stânjenită.

— Jennifer, ești o femeie cu mult curaj și presimt că o să ai nevoie de el în viitor, ca să te descurci cu soțul tău.

— Nu a fost câtuși de

puţin vorba de curaj, mărturisi ea râzând strâmb. Nu am crezut că voi fi de faţă ca să-i văd reacţia, de vreme ce Brenna şi cu mine plănuiserăm să evadăm chiar în dimineaţa aceea.

— În nici un caz nu ar fi trebuit să le

distrugi păturile de care aveau nevoie ca să se încălzească, dar sunt sigur că îți dai seama de asta, adăugă el. Iar acum pot să încerc să-ți răspund la întrebarea ta despre reacția „ciudată” a sătenilor față de noul lor stăpân?

— Da, te rog. Îmi

imaginez eu toate astea? Părintele Gregory se ridică brusc, ducându-se spre un grupaj de lumânări din faţa unei cruci elaborate şi îndreptă încet o lumânare căzută.

— Nu îţi imaginezi nimic. Eu mă aflu aici doar de o zi, dar

oamenii de aici nu au mai avut preot de mai bine de un an, aşa că abia au aşteptat să-mi vorbească.

Încruntându-se, preotul se întoarse spre ea.

— Ştii că soţul tău a asediat locul acesta, în urmă cu opt ani?

Când Jennifer înclină din cap, părintele păru să respire uşurat.

— Şi ai văzut vreodată un asediu? Ştii ce se întâmplă atunci?

— Nu.

— Nu este un spectacol frumos de văzut. Există o vorbă: „când doi nobili se

ceartă, coliba săracului arde” şi este o vorbă adevărată. Nu doar castelul şi proprietarul lui suferă ci şi toţi iobagii şi şerbii. Recoltele le sunt jefuite de apărători şi de atacanţi deopotrivă, copiii le sunt ucişi în încăierare şi casele le

sunt distruse. Nu este neobișnuit pentru un atacator să dea foc câmpurilor din jurul castelului, să distrugă recoltele și grădinile de zarzavat sau chiar să-i omoare pe țărani, ca să evite să fie încorporați de către cei asediați.

Deși nimic din toate

acestea nu îi era străin l u i ... Jenny, nu fusese niciodată la locul unui asediu, în timpul sau imediat după. Acum totuşi, stând în micuţa, liniştita capelă care se afla pe locul asediat odinioară de Royce, imaginea căpăta pentru ea o neplăcută claritate.

— Nu există îndoială că unele dintre aceste lucruri au fost făcute de soțul tău în timpul asediului castelului Claymore. Sunt conștient că motivele lui au fost impersonale și că a acționat în interesul Coroanei, dar țăranilor le pasă puțin de

motivele nobililor când sunt împovăraţi cu un război în care ei nu au nimic de câştigat dar au totul de pierdut.

Jenny se gândi la clanurile de acasă, care se luptau şi se tot luptau între ele, fără să se plângă de consecinţe şi scutură din cap, uluită.

— Aici este altfel.

— Spre deosebire de membrii clanurilor voastre, mai ales ale celor din nord, țărănimea engleză nu primește nimic din prada de război, îi explică părintele

Gregory, înțelegându-

i dilema. Potrivit legii engleze, tot pământul aparţine de fapt regelui. Iar regele împarte parcele din acest pământ nobililor favoriţi, drept recompensă pentru loialitate sau servicii speciale. Nobilii îşi aleg locul unde doresc să se

așeze și apoi, la rândul lor, alocă țăranului o bucată de pământ, în schimbul căruia fiecare vasal trebuie să muncească două sau trei zile pe pământurile stăpânului sau să lucreze la castel. Firește, mai trebuie să contribuie și cu o măsură de grâne

sau produse, din când în când.

În vremuri de război sau de foamete, stăpânul este moral – dar nu legal – obligat să apere interesele şerbilor şi iobagilor săi. Uneori chiar ţi protejează, dar de obicei, doar dacă asta este în propriul lui

beneficiu.

Când părintele Gregory tăcu, Jenny spuse încet:

— Vrei să spui că ei se tem că soțul meu nu îi va proteja? Sau vrei să spui că îl urăsc pentru că a asediat Claymore și a ars câmpurile?

Părintele Gregory

spuse trist:

— Nici una, nici alta. Țărănimea reprezintă un tot filosofic. Țăranii se așteaptă, din generație în generație, ca terenurile să le fie incendiate când stăpânul lor se luptă cu unul dintre egalii săi. Dar în cazul soțului tău,

este altceva.

— Altceva? în ce sens?

— El şi-a construit o viaţă de lupte şi ţăranii se tem că toţi duşmanii lor vor începe să descindă la Claymore, unul după altul, ca să îşi ia revanşa. Sau că el îi va invita aici, ca să-şi

hrănească pasiunea lui pentru război.

— Dar asta este ridicol, spuse Jenny.

— Adevărat, dar va trece timp până vor înțelege.

— Iar eu am crezut că ei ar trebui să fie mândri pentru că este... este un erou pentru

Anglia.

— Sunt mândri. Şi se simt uşuraţi şi încrezători că, spre deosebire de predecesorul lui, va dori şi va fi capabil să îi apere dacă va fi nevoie. Forţa, puterea lui, sunt, în această privinţă, de partea sa. De fapt, ei îl

venerează.

— Mai bine zis sunt înspăimântaţi de el, spuse Jenny nefericită, amintindu-şi de felul în care reacţionau fetele în prezenţa lui.

— Şi asta şi nu fără motiv.

— Din câte pot eu vedea, nu au motiv să fie

speriaţi de el, răspunse Jenny sincer convinsă.

— Ah, dar au. Pune-te în locul lor: noul lor stăpân este un bărbat supranumit Lupul – numele unui animal care atacă şi îşi devorează victimele. Mai mult, legenda – nu faptele, legenda – spune că este

brutal cu oricine îi iese în cale. În calitatea lui de stăpân, are dreptul să stabilească ce taxe să le pună şi să participe la judecarea disputelor şi să emită pedepse pentru cei care au greşit. Şi atunci, spuse părintele Gregory, având în vedere reputaţia de om crud şi

neiertător, este el omul pe care l-ai vrea să decidă toate astea, pentru tine? Jenny era furioasă.

— Ah, dar el nu este crud și neiertător. Dacă ar fi fost pe jumătate astfel, sora mea şi cu mine am fi avut o soartă cu mult mai rea, în

mâinile lui.

— Adevărat, consimţi părintele zâmbindu-i mândru. Dar acum nu-i mai rămâne soţului tău decât să-şi petreacă timpul cu oamenii lui, pentru ca aceştia să ajungă singuri la o concluzie.

— Faci să pară totul

foarte simplu, spuse Jenny ridicându-se şi îndreptându-şi fustele. Şi cred că aşa şi este. Sper ca oamenilor să nu le dureze prea mult să înțeleagă...

Uşa se deschise brusc şi amândoi se întoarseră la timp să vadă expresia de uşurare de pe chipul

furios al lui Royce.

— Nimeni nu ştia unde eşti, spuse el apropiindu-se de Jennifer, cizmele răsunând ameninţător pe duşumeaua din lemn lustruit, a capelei. Să nu mai dispari niciodată, fără să spui cuiva unde eşti.

Părintele Gregory se uită la chipul plin de indignare al lui Jennifer şi se scuză politicos. De îndată ce uşa se închise în urma lui, Jenny izbucni:

— Nu am ştiut că sunt prizonieră aici.

— De ce ai vrut să părăseşti castelului? o

întrebă Royce, neobosindu-se să se ascundă că nu a înţeles ce vroia ea să spună.

— Pentru că am vrut să discut în particular cu părintele Gregory, fără să ne privească toată lumea, îl informă Jenny furioasă. Iar acum este rândul tău să-mi

răspunzi la întrebare. De ce mi se înterzice să părăsesc locul ăsta? Asta este casa sau închisoarea mea? Eu nu o să...

— Este casa ta, o întrerupse el şi spre totala ei derută, Royce începu să-i zâmbească.

— Ai cei mai albaştri ochi din lumea asta, îi

spuse el râzând încetișor, admirativ. Când ești furioasă, capătă culoarea catifelei albastre, umede.

Jenny își dădu ochii peste cap, cu dezgust, pacificată pe moment de răspunsul că aceasta era casa ei.

— Catifea umedă?

repetă ea încreţindu-şi nasul. Catifea umedă...

Dinţii lui albi străluciră într-un zâmbet cuceritor.

— Nu? Ce ar fi trebuit să spun?

Zâmbetul lui era molipsitor şi Jenny intră în dispoziţia lui veselă.

— Ei bine, ai fi putut

spune că au culoarea... Ochii îi căzură pe safirul mare din mijlocul crucifixului.

— ... Culoarea safirelor, propuse ea. Sună mai bine.

— Ah, dar safirele sunt reci, pe când ochii tăi sunt calzi și expresivi. Mă descurc

mai bine? chicoti el când Jenny nu mai ridică nici o obiecţie privind catifeaua umedă.

— Mult mai bine. Vrei să continui? consimţi ea.

— Cu complimentele?

— Desigur.

Royce râse.

— Foarte bine. Genele taie îmi amintesc de o mătură plină de funingine.

Veselia lui Jenny explodă într-un clinchet muzical.

— O mătură! chicoti ea veselă, scuturându-şi capul spre el.

— Exact, iar pielea ta

este netedă şi albă şi catifelată. Îmi aminteşte de...

— De ce? râse ea.

— De un ou. Să continui?

— Ah, te rog, nu, bombăni ea râzând.

— Nu m-am descurcat foarte bine, nu?

— Aş fi zis că până şi curtea englezească pretinde un anumit nivel de curtoazie. Nu ai stat chiar deloc la curte?

— Cât mai puţin cu putinţă, spuse el încet, dar atenţia lui se oprise asupra generoaselor ei buze zâmbitoare şi fără să o prevină, o cuprinse

în braţe şi îi luă flămând gura într-a lui.

Jenny simţea că se scufundă în vârtejul dulce, senzual, al dorinţei lui şi se smulse cu efort de lângă el. Ochii lui, deja întunecaţi de pasiune, priveau adânc într-ai ei.

— Nu mi-ai spus de

ce, şopti ea tremurând, mi se interzice să părăsesc castelul.

Mâinile lui Royce alunecau încet în sus și în jos, de-a lungul brațelor ei, în timp ce se apleca din nou spre ea.

— Este doar pentru câteva zile, răspunse el sărutând-o după fiecare

propoziţie, până când voi fi sigur că nu există probleme... venind din afară.

Mulţumită, Jenny cedă incredibilei plăceri de a-l săruta şi de a-i simţi trupul mare încordindu-se de plăcere.

Soarele începuse deja

să coboare, când traversară curtea spre sala mare a castelului.

— Mă întreb ce pregătește mătușa Elinor pentru cină, spuse Jenny zâmbindu-i.

Royce îi răspunse cu o privire plină de subînțeles:

— În clipa asta

apetitul meu se îndreaptă spre altceva decât mâncarea. Totuși, pentru că veni vorba, mătușa ta este chiar așa de pricepută la bucătărie pe cât afirmă ea?

Jenny îi aruncă o privire ezitantă.

— Ca să-ți spun

adevărul, nu-mi amintesc ca cineva din familie să-i fi cântat vreodată ode de apreciere în această privinţă. Ea a fost întotdeauna lăudată pentru leacurile ei – veneau la ea doftoroaie din toată Scoţia pentru unsori şi preparate de

tot felul. Mătuşa Elinor crede că mâncarea adecvată, bine pregătită, înlătură tot felul de boli şi că anumite mâncăruri au puteri vindecătoare speciale.

Royce îşi încreţi nasul.

— Mâncarea ca leac? Nu asta aveam eu în

minte. O măsură apoi pe Jenny cu privirea, ca și cum i-ar fi venit brusc o idee.

— Tu ești pricepută în chestiuni de bucătărie?

— Câtuși de puțin. Foarfecele sunt specialitatea mea, spuse ea veselă.

Royce râse cu poftă, dar vederea lui Sir Albert apropiindu-se de ei, cu fața și mai severă ca de obicei puse capăt veseliei lui Jenny. Ochii reci ai majordomului, trupul lui sfrijit și buzele subțiri îi dădeau un aer de cruzime arogantă care o făcu pe Jenny să

se simtă stânjenită. Sir Albert îi spuse lui Royce:

— Înălţimea Voastră, a fost adus aici făptaşul incidentului cu aruncatul noroiului. Sir Albert arătă cu mâna spre atelierul de fierărie din partea cealaltă a curţii, unde doi paznici ţineau între ei un băieţel

alb la faţă, înconjurat de o mulţime de şerbi.

— Să mă ocup eu de cazul acesta?

— Nu! strigă Jenny, incapabilă să-şi învingă resentimentul faţă de el.

Cu o privire uşor înceţoşată de resentimente, majordomul se întoarse

de la Jennifer la Royce.

— Înălțimea Voastră? întrebă el ignorând-o pe Jenny.

— Eu nu am experiență cu procedurile sau măsurile disciplinare, în cazuri civile, îi spuse Royce lui Jennifer, dând vizibil înapoi. Ajunseseră deja

în dreptul mulţimii care creştea rapid şi Jenny se întoarse spre soţul ei, implorându-l din ochi, cu mintea încă plină de spusele părintelui Gregory.

— Dacă nu vrei să te ocupi tu, o pot face eu, se oferi ea plină de îngrijorare. L-am văzut

de atâtea ori pe tatăl meu stând la Judecată şi ştiu cum se procedează.

Royce se întoarse spre majordom.

— Ocupă-te de formalităţile obişnuite. Soţia mea va decide asupra pedepsei.

Sir Albert îşi încleşta atât de tare dinţii încât

pomeţii obrajilor se ascuţiră şi mai mult sub piele, dar se înclină, acceptând.

— Cum doriţi, înălțimea Voastră.

Mulțimea se dădu în lături ca să le facă loc să treacă şi Jenny observă că toţi cei care se aflau de partea lui Royce se

dădeau în spate mai mult decât necesar, ca să-l lase să treacă – cât mai departe de atingerea lui.

Când ajunseră în mijlocul cercului, Sir Albert pregătise deja locul unde avea să fie împărţită dreptatea. Cu ochii lui de gheaţă

întorşi spre băiat, ale cărui braţe întinse erau ţinute de doi gardieni vânjoşi, Sir Albert spuse:

— Eşti vinovat de a o fi atacat cu rele intenţii pe stăpâna castelului Claymore, o crimă extrem de gravă, potrivit legilor Angliei – şi una pentru care ar fi trebuit

să-ţi primeşti pe loc pedeapsa, chiar ieri. Ar fi fost mai uşor pentru tine decât să aştepţi până astăzi, să o înfrunţi din nou, termină majordomul cu duritate, lăsând-o pe Jenny cu impresia că el tocmai făcuse în aşa fel, încât pedeapsa lui Royce să

pară un supliciu deliberat.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii băiatului şi în faţa unui grup de oameni, o femeie despre care Jenny presupuse imediat că era mama băiatului, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Soţul ei stătea

alături, cu ochii lucioşi de durere pentru fiul său.

— Negi ce ai făcut, băiete? strigă Sir Albert.

Cu umerii tremurând şi plângând încetişor, băiatul îşi lăsă capul în jos şi îl scutură.

— Vorbeşte!

— N... nu, spuse

băiatul ridicându-și umărul ca să-și șteargă umilitoarea umezeală de pe tunica murdară.

— Este mai bine că nu negi, spuse majordomul aproape cu blândețe, pentru că dacă mori mințind, sufletul tău va fi damnat pentru veșnicie.

La cuvântul moarte, mama care plângea se smulse de lângă soţul care o ţinea şi se repezi la fiul ei, cuprinzându-l în braţe, legănându-i capul la sânul ei.

— Atunci fă o dată asta, ca să terminăm! strigă ea cu voce spartă, uitându-se la gardienii

cu săbii. Nu-l mai speriaţi atâta, hohotea ea legănându-și băiatul în braţe. Nu vedeţi că e speriat? Vă rog… nu-l mai speriaţi așa, se ruga femeia cu vocea aproape o șoaptă și plângând în hohote.

— Aduceţi preotul, izbucni Sir Albert.

— Nu înțeleg... interveni Royce cu o voce de gheață, care o făcu pe mamă să-și strângă mai tare copilul și să plângă și mai tare... De ce avem nevoie de o liturghie la această oră nepotrivită?

— Nu este o liturghie, este o

spovedanie, interveni majordomul, fără să-şi dea seama că Royce înţelesese în mod deliberat greşit motivul lui de a trimite după părintele Gregory. Întorcându-se spre mama băiatului, Sir Albert spuse:

— Am crezut că

ereticul tău fiu va dori să primească ultimul sacrament din partea Bisericii.

Femeia încuviință din cap, incapabilă să mai vorbească de atâta plâns.

— Nu! strigă Royce, dar mamă isterică strigă și ea:

— Ba da! Este dreptul

lui!... Dreptul lui să primească ultima împărtăşanie, înainte de a muri!

— Dacă moare, spuse Royce cu răceală, atunci se va întâmpla asta pentru că îl sufoci cu mâinile dumitale, femeie. Dă-te la o parte şi lasă băiatul să respire!

O privire de răvăşită speranţă traversă chipul femeii, apoi făcu un gest cu mâna, în timp ce se uita la feţele încordate ale mulţimii şi îşi dădu seama că nimeni nu-i împărtăşea speranţa.

— Milord, ce aveţi de gând să-i faceţi?

— Nu este decizia

mea, răspunse Royce, furios din nou, amintindu-şi cum strigaseră oamenii ăştia ieri, la soţia lui. Pentru că soţia mea a avut de suferit ieri din cauza lui, ea va decide.

În loc să se simtă uşurată, mama îşi duse mâna la gură,

întorcându-şi ochii plini de groază spre Jenny, care, nemaiputând suporta să o vadă pe biata femeie torturată de incertitudine, se întoarse spre băiat şi îl întrebă repede, nu neprietenos:

— Cum te cheamă?

Băiatul se zgâi la ea

cu ochii umflaţi de plâns, tremurând din tot trupul.

— J... Jake. M... my... Lady.

— Da, spuse Jenny, gândindu-se intens la cum ar fi mânuit tatăl ei cazul acesta. O faptă rea nu putea rămâne nepedepsită, ştia asta,

pentru că acest lucru ar fi născut alte fapte rele și ar fi făcut ca soțul ei să pară un om slab. Pe de altă parte, nici duritatea nu se punea în discuție, având mai ales în vedere vârstă fragedă a copilului. Încercând să-i ofere copilului o scuză, spuse cu

blândeţe:

— Uneori, când suntem foarte surescitaţi de ceva, facem lucruri pe care nu vrem să le facem. Asta s-a întâmplat când ai aruncat cu noroi? Poate că nu ai vrut să mă nimereşti cu el?

Jake înghiţi de două

ori, mărul lui Adam mişcându-se proeminent în sus şi în jos, de-a lungul gâtului lung, slab.

— Eu... Eu... Băiatul se uită la faţa aspră a ducelui şi alese adevărul.

— ... Eu nimeresc întotdeauna când ţintesc ceva, recunoscu el

nefericit.

— Adevărat? spuse Jenny, trăgând de timp și gândindu-se înnebunită la o soluție.

— Da, doamnă, recunoscu el într-o șoaptă speriată. Pot nimeri un iepure între ochi cu o piatră și să-l omor, dacă este destul

de aproape să-l văd. Nu greşesc niciodată.

— Adevărat? repetă Jenny, impresionată. Şi eu am încercat o dată să nimeresc un iepure de la patruzeci de paşi şi l-am omorât.

— Zău? întrebă Jake, reciproc impresionat.

— Da... în sfârşit, nu

contează asta, spuse ea repede, văzând privirea dojenitoare a lui Royce. Dar pe mine nu ai vrut să mă omori, nu? întrebă ea şi cum prostuţul de el nu îi confirmă, adăugă repede:

— Vreau să spun că nu ai vrut ca păcatul

morţii să-ţi păteze pentru totdeauna sufletul?

La asta, băiatul scutură din cap, convingător.

— A fost deci mai mult un gest pornit din surescitarea momentului, nu? insistă ea şi spre marea ei

ușurare, băiatul confirmă din cap.

— Și firește, erai mândru de îndemânarea ta la aruncat și poate ai vrut chiar să te dai puțin în spectacol, în fața tuturor?

Băiatul ezită, apoi dădu din nou din cap.

— Vedeți?! se adresă

Jenny mulţimii tensionate, în aşteptare şi ridicând glasul, spuse cu convingere:

— Nu a vrut să facă rău cu adevărat, iar intenţia este la fel de importantă ca şi fapta în sine.

Întorcându-se înapoi spre băiat, îi spuse cu

severitate:

— Totuşi, trebuie să-ţi ispăşeşti într-un fel vina, iar pentru că eşti atât de bun la aruncat, cred că ar trebui să-i dai îndemânării tale o folosinţă mai bună. De aceea, Jake, în următoarele două luni îţi vei petrece fiecare

dimineaţă ajutându-i pe bărbaţi să vâneze. Şi dacă nu va fi nevoie de carne proaspătă, o să vii la castel să mă ajuţi aici. Cu excepţia duminicilor, fireşte. Iar dacă...

Jenny se opri şocată, când mama băiatului se aruncă la picioarele ei, petrecându-şi braţele în

jurul lor şi spunând, printre hohote:

— Vă mulţumesc, my lady, vă mulţumesc. Sunteţi o sfântă. Domnul să vă binecuvânteze, vă mulţumesc

— Nu, nu face asta, o rugă Jenny disperată, când femeia copleşită îi

luă tivul rochiei şi i-l sărută. Soţul femeii, cu căciula în mână, veni să o ia de acolo, cu ochii strălucind de lacrimi, în timp ce se uita la Jenny.

— Dacă aveţi nevoie de fiul vostru să vă ajute la câmp, îi spuse Jenny acestuia, atunci îşi poate ispăşi pedeapsa... după-

amiezele.

— Eu... începu bărbatul cu voce gâtuită, apoi își drese glasul, își îndreptă umerii și continuă cu emoționantă demnitate:

— O să vă păstrez în rugăciunile mele pentru tot restul vieții, milady.

Jenny îi răspunse,

zâmbind:

— Şi pe soţul meu, sper.

Bărbatul păli, dar reuşi să-l privească în ochi pe omul aprig care stătea alături de ea şi să spună cu sfioasă sinceritate:

— Da, şi pe dumneavoastră, milord.

Mulţimea se împrăştie într-o tăcere temătoare, aruncându-i lui Jenny priviri furişe, peste umăr, în timp ce ea se întreba dacă nu cumva două luni erau prea mult. În drumul înapoi spre sala mare a castelului, Royce rămase atât de tăcut încât Jenny

îi aruncă o privire îngrijorată.

— Ai părut surprins când am spus două luni.

— Am fost, recunoscu el amuzat. O vreme am crezut că o să-l feliciţi pentru excelenta lui ţintă şi că o să-l inviţi diseară la cină.

— Crezi că am fost

indulgentă? spuse ea cu ușurare, în timp ce Royce deschidea ușa grea de stejar, dându-se într-o parte să o lase să treacă.

— Nu știu. Eu nu am experiență cu țăranii și cu menținerea ordinii. Totuși, Prisham ar fi trebuit să spună altceva,

nu să vorbească despre pedeapsa cu moartea. Care nici nu se punea în discuţie.

— Nu-mi place de el.

— Nici mie. A fost majordom aici, înainte şi l-am păstrat. Cred că e timpul să caut un altul, să-l înlocuiesc.

— Curând, sper?

insistă Jenny.

— În clipa asta, spuse el şi lui Jenny îi scăpă zâmbetul ştrengăresc din ochii lui, dar am ceva mai important în minte.

— Da? Ce anume?

— Să te duc în pat şi apoi la cină – în ordinea asta.

— Scularea, somnoroaso...

Râsul leneş al lui Royce o trezi pe Jenny.

— Este o seară minunată, îi spuse el când Jenny se întoarse pe spate şi-i zâmbi languros.

— O noapte făcută pentru dragoste iar

acum... să mergem la masă, îi spuse el, ciugulindu-i vârful urechii.

Când Royce şi Jenny coborâră, mulţi dintre cavaleri terminaseră deja de mâncat şi mesele pe căpriori fuseseră demontate şi proptite frumos la locul lor, la

perete. Doar cavalerii care aveau privilegiul să mănânce la masa principală, de pe estradă, păreau că doresc să-şi prelungească timpul petrecut cu fiecare fel de mâncare.

— Unde este mătuşa mea? îi întrebă Jenny, în

timp ce Royce se aşeza alături de ea, la centrul mesei.

Sir Eustace îşi îndreptă capul spre arcada prin care tocmai dispăruse mătuşa.

— S-a dus la bucătărie să instruiască bucătarii să pregătească mai multă mâncare

pentru mâine. Nu cred, adăugă el zâmbind, că şi-a dat seama ce apetit monstruos avem, când mâncarea e gustoasă.

Jenny se uită în jur la platourile de pe masă, majoritatea aproape goale deja şi răsuflă încet, uşurată.

— Deci... deci e

gustoasă?

— Bună pentru zei, exagera cavalerul zâmbind. Întreabă-i pe ceilalți.

— Exceptându-l pe Arik, spuse Sir Godfrey cu o uitătură dezgustată spre uriașul care desprinsese sistematic o gâscă întreagă de pe

carcasa ei iar acum era la ultimele câteva îmbucături.

În clipa aceea, în sală intră mătuşa Elinor, cu faţa numai zâmbet.

— Bună seara, înălţimea Voastră, i se adresă ea lui Royce. Bună seara, Jennifer, scumpa mea. Rămase

apoi în picioare, în capătul mesei, radiindu-şi totala ei aprobare către ocupanţi, platourile goale şi chiar către servitorii care curăţau resturile.

— Se pare că toată lumea s-a delectat cu bucatele mele.

— Dacă ştiam că o să

coborî să ne însufleţeşti masa cu prezenţa ta, am fi păstrat mai multă mâncare, îi spuse Stephan fratelui său.

Royce îi aruncă o privire ironică.

— Adevărat?

— Nu, spuse Ştefan vesel. Uite, ia o tartă, o să-ţi crească buna

dispoziţie.

— Sunt sigură că a mai rămas ceva gustos în bucătărie, spuse mătuşa Elinor împreunându-şi mâinile micuţe, în semn de sublimă plăcere pentru primirea făcută eforturilor ei.

— Mă duc după

cataplasma mea și văd ce mai găsesc pe acolo. Tartele cresc buna dispoziție, exceptându-l pe Arik.

Aruncându-i o privire amuzată camaradului său, Ștefan spuse:

— Nu există nimic care să facă să-i crească lui Arik buna-dispoziție

– nici măcar crengile de pin.

Menţionarea crengilor de pin îi făcu pe toţi ceilalţi să împărtăşească o glumă cât se poate de amuzantă, dar când Jenny se uită la Royce, îl văzu la fel de perplex ca şi ea. Mătuşa Elinor le

oferi răspunsul, în timp ce se repezea înapoi cu un servitor care căra platouri cu mâncare fierbinte şi un mic bol cu o bucată de pânză alături.

— Ah, da, Arik şi cu mine ne-am întors azi cu fel de fel de ramuri. Avea braţele încărcate

cu crengi adorabile, nu-i aşa? spuse ea veselă.

Se opri să le arunce o privire derutată cavalerilor cuprinşi brusc de un acces de râs, apoi luă bolul şi pânza de pe tava servitorului şi spre groaza lui Jenny, Lady Elinor înainta spre Arik, cu cataplasma ei.

— N-ai avut o zi plăcută astăzi, nu? se tângui ea punând bolul lângă Arik şi înmuind cârpa în el. Cine te poate blama pentru asta?

Emanând compasiune şi vinovăţie, mătuşa Elinor se uită la Jenny şi spuse cu tristeţe:

— Arik şi cu mine am întâlnit cel mai diavolesc păianjen din toţi câţi am avut nefericirea să întâlnesc vreodată!

Expresia lui Arik deveni ameninţătoare, în timp ce o urmărea cu coada ochiului înmuind cârpa în bol, dar mătuşa Elinor continuă

prietenoasă:

— Afurisita, micuță creatură l-a mușcat pe sărmanul Arik, deși acesta nu a făcut absolut nimic ca să o provoace, exceptând faptul că stătea în picioare, sub copacul unde-și avea ea plasa. Deși, adăugă ea întorcându-se spre

uriașul posac și dând din deget spre el, ca și cum ar fi fost un băiețel de șase anișori, cred că a fost urât din partea ta să te răzbuni așa cum ai făcut tu.

Oprindu-se să măi înmoaie cârpa în bol, îi spuse cu severitate:

— Pot înțelege de ce

ai strivit pânza cu pumnul, dar nu cred că a fost inteligent din partea ta să te superi pe copac și să-l tai cu toporișca! Mătușa Elinor îi aruncă o privire nedumerită lui Sir Gregory, ai cărui umeri se scuturau de râs și apoi lui Sir Eustace, al

cărui păr blond îi cădea aproape în blid, în timp ce încerca să-și camufleze râsul. Numai Gawin păru sincer alarmat, când mătușa Elinor spuse:

— Așa, băiatul meu, lasă-mă doar să-ți tamponez fața cu câr...

— NU! Pumnul

cărnos al lui Arik se izbi de masa grea de stejar, făcând să danseze platourile. Retrăgându-se de la masă, ieşi afară din sală, cu trupul contractat de furie.

Şocată, mătuşa Elinor îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre ceilalţi de la masă şi

spuse:

— Sunt sigură că n-ar fi așa de irascibil dacă ar mânca potrivit sugestiilor mele. Asta i-ar rezolva problema mațelor – problema digestiei, amendă ea repede, de dragul comesenilor. Ceea ce cred că i-am explicat

foarte clar, astăzi.

După cină, Royce se ambala într-o discuţie cu cavalerii săi, cu subiecte de interes strict bărbătesc – subiecte care se întindeau de la câţi oameni mai erau necesari ca să-l ajute pe armurierul castelului în sarcina suplimentară de

a repara coifurile şi zalele luptătorilor întorşi cu Royce, până la marea catapultă de pe parapet, care era sau nu prevăzută cu o cantitate suficientă de pietre.

Jenny asculta cu atenţie, îndrăgind autoritatea calmă cu care vorbea Royce şi în

general savurând neașteptata plăcere de a face parte dintr-o familie a ei. Se gândea cât de cald îi era și cât de bine, când Royce puse capăt discuției despre catapulte și se întoarse spre ea cu un zâmbet de scuze.

— Vrei să ne

plimbăm pe afară? Este o seară plăcută de octombrie – mult prea plăcută ca să o petrecem discutând lucruri care par foarte plictisitoare pentru tine.

— Nu m-am plictisit, spuse Jenny încet, zâmbindu-i fără să ştie.

— Cine ar fi crezut,

glumi el răgușit, că aceeași femeie care a încercat odinioară să-mi scrie inițialele pe obraz cu propriul meu cuțit, poate fi o soție atât de plăcută? Fără să mai aștepte un răspuns, Royce se întoarse spre cavaleri, în timp ce o ajuta politicos pe

Jennifer să se ridice de la masă. După ce le aminti de adunarea din curtea castelului din dimineaţa următoare, după micul-dejun, pentru exersarea la aruncatul suliţei, Royce o conduse pe Jennifer afară din sală.

După plecarea lor, Sir Eustace se întoarse spre

ceilalți și spuse zâmbind:

— Ați știut vreodată, înainte, că Royce e mort după plimbările sub clar de lună?

— Nu, dacă nu anticipa vreo vizită nocturnă din partea inamicului, râse Sir Lionel.

Sir Godfrey, cel mai în vârstă din grup, nu zâmbi.

— Aşteaptă una, de când am sosit aici.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

— Unde mergem? întrebă Jenny.

— Acolo sus, să admirăm priveliştea, spuse Royce arătând

spre treptele abrupte care duceau pe drumul de pe zid, o cale largă din piatră, lipită de zidul castelului, care se întindea de-a lungul celor douăsprezece turnuri, facilitându-le oștenilor de pază să patruleze întreg perimetrul castelului.

Încercând să ignore gărzile, Jenny se uită afară, deasupra văii luminate de lună, în timp ce briza îi învolbura părul de pe umeri.

— Ce frumos e sus aici, spuse ea încet, întorcându-se spre Royce. Claymore e

frumos. După un minut, spuse:

— Pare invulnerabil. Nu-mi pot imagina cum ai reuşit să-l cucereşti. Zidurile astea sunt atât de înalte şi piatra este atât de netedă. Cum ai reuşit să escaladezi până aici?

Royce îşi ridică

sprâncenele peste ochii lui cenuşii, amuzaţi.

— Nu le-am escaladat. Am săpat tuneluri sub ele, le-am asigurat cu bârne şi apoi am dat foc în tunele. Când s-au prăbuşit bârnele, s-a prăbuşit şi zidul.

Jenny rămase cu gura

căscată de şoc, apoi își aminti ceva:

— Am auzit că ai făcut așa la castelul Glenkenny. Pare ceva extrem de periculos.

— Este.

— Atunci de ce ai făcut așa?

Dându-i la o parte o buclă răzlețită, Royce

spuse degajat:

— Pentru că nu pot să zbor, care ar fi fost singura altă posibilitate de a intra în curtea asta.

— Asta înseamnă că și altcineva ar putea pătrunde aici în același fel, observă ea gânditoare.

— Ar putea încerca,

spuse el zâmbind, dar ar fi o prostie. Chiar sub noi, la câţiva metri de ziduri, am construit o serie de tuneluri, unele care s-ar prăbuși peste invadatori dacă ar încerca ce am făcut eu. Când am reconstruit locul ăsta, continuă Royce petrecându-și un

braţ peste talia ei şi strângând-o mai aproape, am încercat să-l reproiectez astfel încât nici măcar eu să nu-l mai pot cuceri. Acum opt ani, zidurile astea nu erau din piatră atât de fină, ca acum. Royce arătă spre turnurile care se înălţau mult deasupra

zidurilor, la intervale egale.

— Iar turnurile astea erau toate pătrate. Acum sunt rotunde.

— De ce? întrebă Jenny intrigată. Royce o sărută fierbinte pe frunte.

— Pentru că turnurile rotunde nu au

colţuri simpatice pentru oameni, să se poată căţăra pe ele. Mai ales cele pătrate, aşa cum aveţi voi la Merrick, sunt cel mai uşor de escaladat, aşa cum bine ştii... Jenny deschise gura să-l certe pentru că pomenise despre aşa ceva, dar se trezi din

nou sărutată.

— Dacă duşmanul nu se poate căţăra pe ziduri sau săpa tuneluri sub ele, îi şopti el la ureche, sărutând-o din nou, singurul lucru pe care-l mai poate face este să încerce să pună foc. De aceea, şopti Royce trăgând-o mai aproape

de el, toate clădirile din curtea castelului au acoperişul din ţiglă, nu din stuf.

Rămasă fără suflu din cauza sărutărilor, Jenny se dădu uşor pe spate, în braţele lui.

— Eşti foarte meticulos, my lord, glumi ea cu subînţeles.

Royce zâmbi larg.

— Ce îmi aparţine, intenţionez să păstrez. Cuvintele îi amintiră de lucruri ale ei, pe care nu fusese în stare să le păstreze – lucruri care ar fi trebuit să aparţină copiilor lor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Royce, văzând

cum se întristează.

Jenny ridică uşor din umeri şi spuse:

— Mă gândeam doar că este firesc să vrei să ai copii şi...

Ridicându-i faţa în sus, spre el, Royce spuse liniştit:

— Eu vreau copiii tăi.

Jenny aşteptă, rugându-

se ca el să spună „te iubesc”, dar cum el nu o făcu, încercă să-şi spună că ceea ce tocmai a spus era aproape la fel de bine ca „te iubesc”.

— Am avut multe lucruri – bijuterii şi altele – continuă ea, lucruri care au aparţinut mamei mele şi care, prin

drepturile mele, ar fi trebuit să aparţină copiilor noştri. Mă îndoiesc că tata o să mi le mai dea, acum. Ştii, nu am fost o fată fără dotă, dacă ai citit cumva contractul de căsătorie.

— Doamnă, spuse el, n-aş zice că acum nu aveţi dotă.

Simţindu-se cu adevărat diminuată acum, când îşi dădu brusc seama că intrase în căsnicia ei doar cu hainele murdare de pe ea, se întoarse în braţele lui, cu faţa spre vale.

— Eu nu am nimic. Am venit la tine cu mai puţin decât cel mai de

jos şerb, nici măcar cu o singură oaie, ca zestre.

— Fără oi, conveni el sec. Singura ta posesie este cel mai frumos mic domeniu din toată Anglia, care se cheamă Grand Oak, datorită stejarilor uriaşi care îi străjuiesc porţile. Royce îi văzu uimirea din ochi

şi adăugă cu un zâmbet poznaş:

— Henric ţi l-a oferit, ca dar pentru mireasă. Va fi casa ta de zestre.

— Ce... ce drăguţ... din partea lui, spuse Jenny, venindu-i foarte greu să vorbească astfel despre regele englez.

Royce îi aruncă o

privire pieziṣă, sardonică.

— L-a luat de la mine.

— Ah, exclamă Jenny, perplexă. De ce?

— A fost o amendă dată mie pentru acţiuni referitoare la o anumită tânără scoţiană, capturată de la o

mănăstire.

— Eu nu sunt chiar atât de sigură că ne aflam pe pământurile abaţiei.

— Potrivit stareţei, vă aflaţi.

— Adevărat? întrebă ea dar Royce nu o auzi. Brusc, începu să se uite intens în vale, cu trupul

încordat, atent.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Jenny, scrutând în direcţia privirii lui, incapabilă să vadă un singur lucru măcar, în afara celor obişnuite.

— Cred, spuse Royce stăpân pe el, în timp ce se uita în depărtare, la o

pată de lumină aproape invizibilă, mult dincolo de sat, că seara noastră plăcută este pe cale să fie întreruptă. Avem oaspeţi. Alte şase mici luminiţe săltau în raza lui vizuală, apoi alte douăsprezece şi apoi de două ori mai multe.

— Cel puţin o sută,

poate mai mulţi. Călări.

— Oaspeţi... începu Jenny, dar vocea îi fu acoperită când un străjer aflat departe, la dreapta ei, ridică trâmbiţa şi suflă în ea puternic, să-ţi spargă timpanele. Alţi douăzeci şi cinci de străjeri, care staţionau la intervale de-

a lungul platformei circulabile, se întoarseră în direcţia lui şi o clipă mai târziu, după ce-i confirmară ce văzuse el, îşi ridicară propriile trâmbiţe şi brusc, paşnica noapte fu despicată de ameninţătoarele sunete scoase de trâmbiţaşi.

Înnebunită, Jenny se întoarse spre Royce.

— Ce s-a întâmplat? Sunt duşmani?

— Eu aş zice că este un contingent de la Merrick. Sir Godfrey şi Sir Ştefan se repezeau acum în sus, pe treptele zidului, cu mâinile pe săbiile lungi şi Jenny

începu să tremure toată. Săbii. Măcel.

Royce începu să îi dea ordine căpitanului și când se întoarse înapoi spre Jenny, ea se uita înspre luminile pâlpâitoare, cu mâna apăsată pe gură.

— Jennifer, spuse el încet, dar. Ochii pe care

îi ridică spre el erau sălbatici de groază și Royce înțelese că trebuia să o scoată imediat din locul acesta, unde ea era, evident, convinsă că se pregătea o mare bătălie.

În curte și pe zidul castelului fuseseră aprinse sute de torțe și întreaga scenă era deja

luminată ca ziua, de o lumină stranie, galbenă, în timp ce Royce o lua de braț și o conducea în jos pe scări și în marea sală.

Închizând ușa dormitorului său, se întoarse spre ea iar Jenny îl privi amorțită de îngrijorare.

— Nu ar trebui să fii afară... acolo... cu oamenii tăi?

— Nu. Oamenii mei au trecut de mii de ori prin asta. Punându-şi mâinile pe umerii ei încordaţi, îi spuse cu o voce calmă, fermă:

— Jennifer, ascultă-mă. Oamenii mei au

ordin să nu atace fără să primească direct de la mine comanda. Jenny se înfiora, ca şi cum cuvântul „atac” fusese tot ce auzise ea şi Royce o scutură uşor.

— Ascultă-mă, îi comandă el cu asprime. Am postat oameni în pădurile din apropierea

drumului, în câteva minute o să ştiu exact cât de mare este grupul care se apropie. Nu cred că este o armată, asta doar în cazul în care tatăl tău este mai nebun decât îl cred eu. Mai mult, nu a avut timp să organizeze o chemare-sub-arme a scoţienilor

tăi cu capete încinse şi să formeze o armată completă, bine echipată. Eu cred că nu este decât un grup de la Merrick, plus Lordul Hastings, Lordul Dugal şi tatăl tău. Având în vedere situaţia jenantă în care l-am pus când te-am răpit de la Merrick, este clar

că vrea să vină cu mare tărăboi aici și să ridice pretenţii pentru ofensă adusă unei persoane inocente. Mai mult, își va salva puţin faţa dacă va reuși să intre în Claymore, chiar dacă pentru asta trebuie să vină cu steagul armistiţiului și cu un

englez de la Camera Stelelor, care să-l bage înăuntru.

— Și dacă este un grup paşnic, ce ai de gând să faci? strigă ea frenetic.

— O să cobor podul suspendat şi o să-i invit înăuntru, spuse el simplu.

Degetele ei muşcară în muşchii braţelor lui.

— Te rog... nu le face rău...

— Jennifer... spuse el încordat, dar Jenny îşi petrecu braţele pe după el, lipindu-se de el.

— Nu le face rău! striga ea isteric. Mi-ai dat cuvântul tău! Fac tot

ce-o să-mi ceri... totul... dar nu le face rău.

Exasperat, Royce o îndepărtă de el şi o apucă de bărbie.

— Jennifer, singura care va fi rănită în noaptea asta va fi mândria mea. Mă chinuie peste măsură gândul că o să

trebuiască să ridic porțile, să cobor podul și să-l las pe tatăl tău să intre în sala mea.

— De mândria lui nu ți-a păsat, argumentă Jenny sălbatic, când ai escaladat turnul de la Merrick și m-ai răpit de acolo. Cum crezi că se simte el, din cauza asta?

Mândria ta este atât de mare încât nu o poţi pune de-o parte, doar pentru câteva ceasuri, de data *asta?*

— Nu.

Acel singur cuvânt, rostit cu atâta convingere liniștită, o smulse în sfârşit pe Jenny din panica ei

iraţională. Inspirând prelung, adânc, liniştindu-şi respiraţia, îşi lipi fruntea de pieptul lui şi spuse:

— Ştiu că nu îi vei face rău familiei mele. Mi-ai dat cuvântul tău.

— Da, spuse el liniştitor, strângând-o în braţe pentru o sărutare

scurtă. Întorcându-se spre ușă, se opri cu mâna pe mâner.

— Stai aici înăuntru, până când o să trimit după tine, îi porunci el implacabil. Am trimis după preot, să depună mărturie că suntem bine și cu adevărat căsătoriți, dar îmi imaginez că

emisarii regilor noştri vor dori să te vadă, ca să se convingă că eşti în siguranţă şi nevătămată.

— Foarte bine, consimţi ea şi adăugă repede: tata o să fie într-o stare cumplită, dar William este blând şi rareori se pierde cu firea. Aş vrea să-l văd

înainte de plecarea lor – ca să vorbesc cu el şi să-i trimit un mesaj Brennei. O să-i dai voie să urce? Royce înclină uşor din cap.

— Dacă o să mi se pară înțelept, da.

Voci bărbăteşti se înălțau în tunete

mânioase, jos în sală, ajungând până în camera ei, unde Jenny făcea paşi, aştepta, asculta, se ruga. Vocea tatălui ei, tunând şi fulgerând, era acompaniată de vocile mânioase ale fraţilor ei, cât şi de cea a Lordului Hastings şi a Lordului

Dugal. Vocea adâncă a lui Royce, aspră şi autoritară, se înălţă deasupra larmei, după care se făcu linişte... o linişte ciudată, prevestitoare.

Ştiind că dacă ieşea din camera ei şi se ducea la galerie, putea vedea ce se întâmpla, Jenny se

duse la uşă şi puse mâna pe clanţă, dar se opri, ezitantă. Royce îi dăduse cuvântul că nu îi va face rău familiei ei şi tot ce-i ceruse el în schimb, era să rămână unde era. I se păru greşit să nu-i onoreze dorinţa.

Smulgându-şi mâna de pe clanţă, Jenny se

întoarse cu spatele la ea, apoi ezită din nou. Putea totuşi să-i onoreze dorinţa dar şi să audă mai bine, deschizând doar uşa puţin, fără să iasă din cameră, întoarse clanţa precaută, deschizând uşa doar doi centimetri...

— Părintele Gregory

a certificat căsătoria celor doi, spunea Lordul Hastings, emisarul englez de la Curtea Regelui Henric. Se pare că Claymore a respectat scrisoarea de agrement, chiar dacă nu exact în spiritul ei, în timp ce tu, Lord Merrick, complotând să-ţi

ascunzi fata departe de soţul ei de drept, ai încălcat înţelegerea, atât în spirit cât şi în fapt.

Emisarul Scoţiei mormăi ceva liniştitor şi conciliator, dar tatăl lui Jennifer începu să strige, furios:

— Porc de englez ce eşti! Fata mea a ales să

meargă la mănăstire, ea m-a rugat să o trimit acolo. Era pregătită pentru încheierea căsătoriei, dar era dreptul ei sfânt să-l aleagă pe Dumnezeu ca stăpân al ei, dacă dorea asta. Nici un rege nu-i poate nega dreptul de a-și alege singură o viață

de sihăstrie și de devoțiune față de Dumnezeu și tu știi asta! Adu-o aici, strigă el. O să vă spună că a fost alegerea ei!

Cuvintele lui îi sfâșiară lui Jenny sufletul ca o sabie dințată. Era clar că avusese cu adevărat de gând să o

închidă într-o mănăstire pentru tot restul vieţii ei, fără măcar să-i spună ceva; era dispus să-i sacrifice viaţa ca să se răzbune pe duşmanul lui. În sufletul lui avea mai multă ură pentru un duşman decât avea dragoste pentru ea.

— Aduceţi-o aici! O

să vă spună că vorbesc adevărul! tuna tatăl ei. Am cerut să fie adusă aici! Barbarul obiectează pentru că știe că soția lui îl disprețuiește și că o să confirme ce am spus eu.

Vocea adâncă a lui Royce era plină de atâta calmă convingere, încât

inima lui Jenny se umplu de tandreţe amestecată cu durerea trădării tatălui ei.

— Jennifer mi-a spus adevărul şi adevărul este că niciodată nu a colaborat cu tine, în acest complot. Dacă o iubeşti câtuşi de puţin, nu o forţa să coboare

aici ca să-ţi spună în faţă că eşti un mincinos.

— El este mincinosul! urlă Malcolm. Jennifer o să dovedească asta!

— Regret că trebuie să-i provoc această nefericire soţiei tale, interveni Lordul Hastings, dar amândoi, Lordul Dugal şi cu mine

suntem de acord că singurul mod de a rezolva chestiunea aceasta este să auzim ce spune chiar ea. Nu, înălțimea Voastră, adăugă el imediat, Lordul Dugal și cu mine o vom escorta pe doamna aici – pentru ca... să evităm

obiecţiunea de coerciţie, de ambele părţi. Vă rog să aveţi amabilitatea să ne îndreptaţi spre camera ei...

Jenny închise uşa şi se lăsă pe ea, punându-şi obrazul pe banda de fier, simţindu-se ca şi cum ar fi fost sfâşiată de vie.

Sala era încărcată de

tensiune şi ostilitate când apăru, păşind între cele două escorte. Soldaţi de la Merrick, Claymore şi din partea regelui Henric şi a Regelui Jarries erau aliniaţi de-a lungul pereţilor. Tatăl lui Jennifer şi fraţii ei stăteau aproape de

cămin, vizavi de Royce şi toţi se uitau la ea.

— Înălţimea Voastră... începu Lordul Hastings întorcându-se spre Jennifer, dar tatăl ei îl întrerupse nerăbdător.

— Draga mea copilă, spune-le idioţilor ăstora că a fost dorinţa ta să te retragi la mănăstire, mai

curând decât să înduri viața alături de... de bastardul ăsta. Spune-le că m-ai rugat, m-ai implorat să te las să faci asta, că ai știut...

— Nu am știut nimic, strigă Jennifer, nemaiputând suporta simulata onestitate și dragoste de pe chipul

lui.

— Nimic!

Jenny îl văzu pe Royce venind spre ea, văzu susţinerea liniştită din ochii lui cenuşii, dar tatăl ei nu terminase încă.

— Încetează! tună el, înaintând spre Jennifer, pe faţă cu un amestec de

furie şi neîncredere. Cum adică, nu ai ştiut nimic? În seara în care ţi-am spus că urma să te căsătorești cu bestia, m-ai implorat să te las să te întorci la mănăstirea Belkirk.

Jenny păli când această uitată rugăminte a ei, făcută într-un

moment de teroare și refuzată ca imposibilă de tatăl ei, îi striga acum în minte... Mă întorc la mănăstire, sau la mătușa Elinor, sau oriunde spui tu...

— Am... am spus asta, se bâlbâi ea, cu privirea pe chipul lui Royce, privindu-l cum se

întărește, într-o mască a furiei.

— Asta era! Asta confirmă totul! strigă tatăl ei. Jenny îl simți pe Lordul Hastings luând-o de mână, dar ea se smulse.

— Nu, te rog, ascultă-mă, strigă ea cu ochii pe pulsul care bătea în

obrazul lui Royce şi la violenţa arzătoare din ochii lui. Ascultă-mă, îl imploră ea. I-am spus asta, tatălui meu. Am uitat că am spus-o, pentru că... îşi întoarse brusc capul spre tatăl ei... Pentru că tu nici n-ai vrut să auzi asta. Dar eu niciodată, niciodată

nu am fost de acord cu nici un plan, mai întâi să mă mărit cu el şi apoi să fug la o mănăstire. Spune-i, strigă ea, spune-i că nu am fost niciodată de acord.

— Jennifer, spuse tatăl ei privind-o cu amărăciune şi dispreţ, ai fost de acord în clipa în

care m-ai implorat să te las să te întorci la Belkirk. Eu am ales doar o mănăstire mai sigură, mai îndepărtată. Niciodată nu a existat în mintea mea vreo îndoială că mai întâi va trebui să te supui poruncii regelui nostru şi să te măriţi cu porcul.

Şi tu ai ştiut asta. Pentru asta am respins, la început, propunerea ta.

Jenny trecu de la faţa acuzatoare a tatălui ei la faţa de granit a lui Royce şi avu un sentiment de panicată zădărnicie, care depăşea orice simţise vreodată. Întorcându-se, îşi ridică fustele şi

începu să se îndrepte încet spre estradă, ca într-un coşmar.

În spatele ei, Lordul Hastings îşi drese gâtul şi îi spuse tatălui ei şi lui Royce:

— Se pare că a fost un caz de totală neînţelegere, între toate părţile. Claymore, dacă

ai fi atât de amabil să ne oferi adăpost peste noapte, în casa de la intrare, vom pleca mâine dimineaţă.

Picioare încălţate în cizme tropăiau pe pardoseală, în timp ce toată lumea ieşea din sală. Jenny urcase aproape treptele când

urletele cumplite ale tatălui ei îi îngheţară sângele în vine:

— Ticălosule! Tu l-ai omorât! O să te... Bubuitul inimii lui Jenny astupă orice alt zgomot, când se întoarse şi începu să alerge în jos pe scări. Trecând prin dreptul mesei, văzu

oamenii aplecându-se peste ceva aproape de uşă şi Royce, tatăl ei şi Malcolm erau ţinuţi la distanţă, cu sabia.

Şi atunci, bărbaţii înghesuiţi lângă uşă se ridicară încet şi se dădură înapoi...

William zăcea pe jos, cu un pumnal înfipt în

piept, într-o baltă de sânge care se întindea în jurul lui. Strigătul lui Jenny sfâşie aerul, în timp ce alerga spre silueta întinsă pe jos.

— William!

Aruncându-se pe jos, lângă el, gemându-i numele, îi căută sălbatic pulsul, dar nu găsi nimic

şi mâinile ei începură să alerge peste braţele şi obrazul lui.

— William, ah, te rog... striga ea spart, implorându-l să nu moară. William, te rog, nul William... Ochii lui Jenny se întoarseră spre pumnalul cu silueta lupului încrustată pe

mâner.

— Arestaţi-l pe ticălos! striga tatăl ei, încercând să se smulgă din mâinile oamenilor regelui şi să ajungă la Royce.

Lordul Hastings spuse răspicat:

— Pumnalul fiului tău este pe pardoseală.

El trebuie să-l fi scos. Deci nimeni nu va fi arestat. Daţi-i drumul lui Claymore, strigă apoi spre oamenii lui.

Royce veni lângă ea.

— Jenny... începu el, dar Jenny se întoarse pe călcâie asemenea unui derviş şi când începu să se ridice, ţinea în mână

pumnalul lui William.

— L-ai omorât! sâsâi ea, cu ochii plini de durere şi lacrimi şi furie, în timp ce se îndrepta încet, în picioare.

De data aceasta Royce nu îi mai subestima abilitatea sau intenţia. Cu ochii spre ea, urmărea clipa în care

îl va ataca.

— Aruncă pumnalul, spuse el liniştit.

Jenny îl ridică şi mai sus, ţinti spre inima lui şi strigă:

— Mi-ai omorât fratele.. Pumnalul străluci în aer şi Royce o prinse de încheietură ca într-o menghină,

răsucind și eliberând pumnalul, trimițându-l învârtindu-se la podea dar și atunci trebui să se lupte ca să o potolească.

Sălbăticită de durere, Jenny se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept, când acesta o trase strâns la pieptul lui.

— Diavolule! striga ea isteric, în timp ce oamenii îl scoteau afară pe fratele ei. Diavolule, diavolule, diavolule.

— Ascultă-mă! îi porunci Royce încordat, apucând-o de încheieturi. Ochii înălţaţi spre el străluceau de ură şi erau

împânziți de lacrimile pe care nu și le putea stăpâni. Eu i-am spus să stea mai în spate dacă vroia să vorbească cu tine. Royce îi dădu drumul la mâini, în timp ce termina, aspru: când am dat să mă întorc, ca să îl conduc sus, și-a coborât mâna la

pumnal.

Jennifer îl lovi cu palma peste obraz, cu toată forţa ei.

— Mincinosule! urlă ea, cu pieptul ridicându-i-se. Ai vrut să te răzbuni pentru că ai crezut că am conspirat cu tatăl meu! Am văzut asta pe chipul tău. Ai

vrut răzbunare şi ai omorât prima persoană aflată în drumul tău!

— Repet, el şi-a scos pumnalul! Dar în loc să o calmeze, asta o înfurie şi mai tare – şi pe bună dreptate.

— Şi eu am scos pumnalul la tine, strigă ea furioasă, dar l-ai

înlăturat ca pe jucăria unui copil! William era pe jumătate cât tine, dar pe al lui nu i l-ai smuls din mână, pe el l-ai omorât.

— Jennifer...

— Ești un animal! șopti ea, privindu-l ca și cum ar fi fost o arătare obscenă..

Cu fața albă de vinovăție și remușcări, Royce încercă încă o dată să o convingă.

— Îți jur, îți dau cuvântul meu...

— Cuvântul tău! sâsâi ea cu dispreț. Ultima oară când ți-ai dat cuvântul, ai jurat că nu îi vei face nici un rău

familiei mele!

Cea de a doua palmă îl izbi peste obraz cu suficientă forţă ca să-i trimită capul într-o parte.

Royce o lăsă să plece şi când auzi trântindu-se uşa camerei ei, se duse spre foc. Proptindu-se cu cizma pe un buştean,

își vârî degetele mari de la mâini sub curea și începu să se uite la flăcări, în timp ce îndoielile privind intenția fratelui ei de a-l înjunghia începură să-i frământe conștiința.

Se întâmplase totul atât de repede; William era foarte aproape în

spatele lui, aproape de ușă, privindu-i plecând pe oaspeţii neinvitaţi. Cu coada ochiului, văzuse strălucind un pumnal care era scos din teacă și reacţia lui fusese instinctivă. Dacă ar fi avut timp să se gândească – sau dacă William nu ar fi fost atât

de al naibii de aproape, în spatele lui – ar fi reacţionat cu mai puţin instinct şi mai multă precauţie.

Totuşi, privind acum în urmă, îşi aminti perfect că-l măsurase pe tânăr înainte de a-l invita să rămână cu Jenny şi că îl considerase

neagresiv.

Ridicând mâna, Royce își apăsă cu degetul mare și arătător puntea nasului și închise ochii, dar nu reuși să închidă afară adevărul: fie instinctele lui inițiale, care-i spuseseră că William nu era o amenințare pentru el,

fuseseră greşite, fie măcelărise tocmai un tânăr care-şi scosese pumnalul doar ca o precauţie, în cazul în care Royce i-ar fi întins o capcană.

Îndoiala lui Royce erupse într-un sentiment de vinovăţie aproape insuportabil.

De la treisprezece ani începuse să aprecieze oamenii și pericolul pe care-l reprezentau pentru el și nu se înșelase niciodată. În seara aceasta îl considerase pe William ca fiind inofensiv.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

În săptămâna care urmă, Royce se găsi confruntat cu primul zid pe care nu reuşea să-l străpungă – zidul de

gheaţă pe care şi-l construise Jennifer ca să se izoleze de el.

În urmă cu două seri se dusese la ea, crezând că dacă ar face dragoste cu ea, poate că ar înmuia-o. Dar nu a funcţionat. Jennifer nu s-a luptat cu el, şi-a întors doar faţa într-o

parte și a închis ochii. Când a părăsit patul, se simțea ca un animal, așa cum îl numise ea. Aseară, furios și frustrat, încercase să discute cu ea despre William, căutând scandal – crezând că fierbințeala mâniei va reuși acolo unde nu reușise patul.

Dar Jennifer depăşise cu mult nevoia de ceartă; într-o tăcere distantă, intrase în camera ei, încuind uşa.

Acum, stând la cină alături de ea, o privea dar nu putea găsi nimic să-i spună ei, sau oricui altcuiva. Nu că ar fi avut nevoia să vorbească;

cavalerii săi erau atât de conştienţi de tăcerea dintre el şi Jennifer, încât încercau să o acopere cu forţată lor jovialitate. De fapt, singurele persoane de la masă care păreau să nu conştientizeze atmosfera erau Lady Elinor şi Arik.

— Văd că v-a plăcut

la toţi tocana mea de vânat, spuse Lady Elinor, zâmbind larg spre platourile goale, părând să nu fi observat că Jennifer şi Royce mâncaseră foarte puţin. Totuşi, când se uită la Arik care devorase tocmai o altă gâscă, zâmbetul îi dispăru.

— Cu excepţia ta, băiete dragă, îi spuse ea oftând. Tu eşti ultima persoană care ar trebui să mănânce gâscă! Asta nu face decât să-ţi complice problema, ştii asta, doar ţi-am mai spus-o. Am făcut tocăniţa asta de vânat special pentru tine, dar

tu nici nu te-ai atins de ea.

— Nu te supăra pentru asta, my lady, spuse Sir Godfrey, împingându-şi blidul într-o parte şi bătându-se pe stomacul plat. Noi am mâncat-o şi a fost delicioasă.

— Delicioasă,

proclamă Sir Eustace, cu entuziasm.

— Superbă, consimţi din tot sufletul Ştefan Westmoreland, aruncându-i fratelui său o privire plină de îngrijorare.

Numai Arik rămase tăcut, pentru că Arik era întotdeauna tăcut.

Totuşi, când Lady Elinor părăsi masa, Sir Gregory se întoarse furios spre Arik.

— Puteai cel puţin să o fi gustat. A făcut-o special pentru tine.

Arik lăsă jos, foarte încet, piciorul de gâscă şi îşi întoarse capul uriaş spre Godfrey, cu ochii

lui albaştri atât de reci, încât, fără să-şi dea seama, Jenny inspiră adânc, prelung, aşteptând cine ştie ce explozie fizică.

Observându-i temerea, Sir Godfrey îi spuse:

— Lady Jennifer, nu-i da atenţie.

După cină, Royce ieşi din sală şi îşi petrecu un ceas stând de vorbă cu sergentul de gardă. Când se întoarse, Jennifer stătea lângă foc, printre cavaleri, cu profilul întors spre el. Discuţia era, evident, despre obsesia lui Gawin pentru Lady Anne şi Royce

răsuflă uşurat când observă zâmbetul vag de pe buzele lui Jennifer. Era prima oară în şapte zile, când zâmbea. Ca să nu-i strice dispoziţia, Royce se sprijini cu umărul de arcada din piatră şi-i făcu semn unui servitor să-i aducă o stacană cu bere.

— Dacă aş fi şi eu cavaler, îi explica Gawin lui Jennifer aplecându-se uşor în faţă, cu chipul încordat trădând aleanul pentru Lady Anne, l-aş provoca pe Roderick la competiţia de dueluri cavalereşti, din sat!

— Excelent, glumi Sir Godfrey, atunci Lady

Anne o să poată plânge peste cadavrul tău, după ce o să termine Roderick cu tine.

— Roderick nu este mai puternic ca mine! spuse Gawin mândru.

— La ce competiţie te referi? întrebă Jennifer, încercând să-l sustragă o clipă de la

dușmănia față de Sir Roderick.

— Este o competiție care are loc anual aici în sat, după strânsul recoltei. Vin cavaleri de hăt, departe – mă rog, cale de cinci zile de drum, ca să participe.

— Ah, înțeleg, spuse Jenny, care auzise deja

multe discuţii aprinse despre competiţie, de la servitori.

— Şi veţi participa cu toţii?

— Noi da, răspunse Ştefan Westmoreland, apoi, anticipându-i întrebarea nerostită, adăugă:

— Royce nu

participă. El le considera fără rost. Pulsul lui Jenny se înteţi la auzul numelui lui

Royce. Chiar şi acum, după tot ce se întâmplase, doar la vederea chipului lui aspru, i se strângea inima. Noaptea trecută zăcuse treaza până în

zori, luptând cu pornirea de a se duce la el, să-l roage să o ajute să-și aline durerea din suflet. Ce prostie, să-i ceri să-ți aline durerea tocmai celui care ți-a provocat-o. Și totuși, în timpul mesei, când mâneca lui i-a atins brațul, îi venise să se

întoarcă în brațele lui și să plângă.

— Poate că Lady Jennifer sau Lady Elinor, spuse Eustace scoțând-o pe Jennifer din reverie, ți-ar putea sugera ceva mai puțin periculos pentru viața ta, ca să-i câștigi inima lui Lady Anne – altceva decât să

te lupți cu Roderick? Ridicând din sprâncene, Eustace se întoarse spre Jennifer.

— Să mă gândesc, spuse Jenny, ușurată că avea ceva la care să se concentreze, să nu se mai gândească la moartea fratelui ei și la trădarea vicioasă a

soţului ei.

— Mătuşă Elinor, ai tu vreo idee?

Mătuşa Elinor lăsă jos broderia la care lucra, îşi înclină capul într-o parte şi se oferi, dornică să ajute:

— Ştiu! Pe vremea mea exista obiceiul aşteptatului îndelungat,.

Care pe mine mă impresiona foarte mult, ca domnișoară.

— Adevărat, doamnă? Și ce-ar trebui să fac? întrebă Gawin.

— Păi, începu Elinor zâmbind amintirilor, să te duci călare până la poarta castelului lui Lady Anne și să strigi

către toţi cei dinăuntru că ea este cea mai frumoasă fată din toată ţara.

— Şi la ce bun? întrebă Gawin, perplex.

— După care îi provoci pe toţi cavalerii din castel care nu-ţi împărtăşesc părerea, să iasă afară şi să se lupte

cu tine. Fireşte, câţiva dintre ei vor trebui să-ţi accepte provocarea – ca să-şi salveze obrazul faţă de doamnele lor. Şi, termină ea încântată, cavalerii pe care-i vei învinge, vor trebui să se ducă la Lady Anne, să îngenuncheze în faţa ei şi să-i spună: mă înclin

în fața grației și frumuseții voastre!

— Ah, mătușă Elinor, chicoti Jenny, chiar făceau asta pe vremea ta?

— Absolut! Bine, dar a fost un obicei până de curând.

Ștefan Westmoreland interveni, galant:

— Iar eu nu am nici o îndoială că mulți cavaleri au fost învinși de bravii tăi curtezani, my lady și trimiși să se încline în fața ta.

— Ce frumos discurs! spuse mătușa Elinor aprobator. Îți mulțumesc. Iar asta dovedește, i se adresă ea

lui Gawin, că purtarea cavalerească nu dispare niciodată!

— Pe mine însă nu o să mă ajute, oftă Gawin. Până când nu voi fi făcut cavaler, nu pot provoca nici un cavaler. Roderick o să-mi râdă în față dacă aş îndrăzni asta şi cine l-ar putea blama?

— Poate reuşeşti să-i câştigi inima cu ceva mai plăcut decât o luptă, interveni Jenny, amabilă.

Royce ascultă mai atent, sperând să afle o cheie cu care să-i încălzească el, ei, inima.

— Cum ar fi, my lady? întrebă Gawin.

— Păi, există muzica

şi cântecele...

Royce strânse din ochi la gândul că va trebui să-i cânte lui Jenny. Vocea lui adâncă, baritonală, va aduce cu siguranţă toţi câinii de la o distanţă de câteva mile să schelălăie la călcâiele lui.

— Ai învăţat să cânţi

la lăută sau la vreun alt instrument, când ai fost paj, da? îl întrebă Jenny pe Gawin.

— Nu, my lady, mărturisi el.

— Serios? spuse Jenny surprinsă. Am crezut că stăpânirea unui instrument face parte din pregătirea

unui paj.

— Eu am fost trimis paj la Royce, nu la castelul unui lord însurat și la o doamnă. Iar Royce spune că lăuta este la fel de inutilă în luptă ca plăselele fără spadă – doar dacă nu o învârt deasupra capului ca să o lansez asupra

duşmanului meu.

Eustace îi aruncă o privire ameninţătoare, ca să nu-l mai condamne pe Royce în ochii lui Jennifer, dar Gawin era prea preocupat de Lady Anne ca să observe.

— Ce altceva aş putea face ca să o cuceresc?

— Gata, ştiu, spuse

Jennifer. O poezie! Poţi merge la ea – şi să-i reciţi o poezie – una care-ţi place ţie în mod deosebit.

Royce se încruntă, încercând să-şi amintească vreo poezie, dar singura care-i veni în minte suna cam aşa:

A fost odată o fătucă

Mary

Tocmai bună de hârjonit sub tei...

Lui Gawin i se lungi fața și spuse:

— Nu cred că știu vreo poezie Da! Mi-a spus Royce una, odată. Suna cam așa: „A fost odată o fătucă...”

— Gawin! izbucni

Royce fără să vrea şi chipul lui Jennifer îngheţă la auzul vocii lui. Mai potolit, Royce spuse:

— Asta nu e… genul de rimă la care se gândea Lady Jennifer.

— Bine şi atunci ce să fac? întrebă Gawin. Sperând că idolul său va

găsi un mod mai bărbătesc de impresionat o doamnă, îl întrebă pe Royce:

— Tu ce ai făcut prima oară, ca să impresionezi o doamnă – sau erai deja cavaler și i-ai putut arăta îndemânarea ta într-o competiție?

Fără speranța de a o mai putea privi în secret pe Jennifer, Royce se apropie de grup și se rezemă de cămin, alături de ea.

— Încă nu eram cavaler, răspunse el ironic, luând stacana cu bere pe care i-o întindea servitorul.

Jennifer surprinse privirea amuzată schimbată între Ştefan şi Royce şi fu scutită de Gawin să trebuiască să se gândească la detalii, pentru că băiatul insistă:

— Câţi ani aveai?

— Opt, dacă-mi aduc bine aminte.

— Şi ce ai făcut ca să

o impresionezi?

— Păi... am înscenat o întrecere cu Ștefan și Godfrey, ca să o pot vrăji pe fată cu o îndemânare de care eram foarte mândru la vremea aceea.

— Ce fel de întrecere? întrebă Lady Elinor, foarte interesată.

— Un concurs de

scuipat, replică Royce succint, urmărind profilul lui Jennifer, întrebându-se dacă va zâmbi la nebuniile copilăriei lui.

— Și ai câștigat? râse Eustace.

— Absolut, declară Royce sec. Puteam scuipa mai departe

decât orice puşti din toată Anglia, din toate vremurile. În plus, adăugă el, fusesem prevăzător să-i mituiesc pe Ştefan şi pe Godfrey.

— Eu cred că o să mă retrag acum, spuse Jennifer politicoasă şi se ridică.

Royce decise brusc să

le anunţe tuturor vestea acum, decât să păstreze secretul faţă de Jennifer, pentru că tot era deschis subiectul.

— Jennifer, spuse el cu aceeaşi rezervată curtoazie, competiţiile anuale de dueluri cavalereşti care au loc aici, au fost

transformate anul acesta într-o competiție completă, incluzând și un turnir. În spiritul noului armistițiu dintre cele două țări, Henric și James au decis să fie invitați și scoțienii să participe.

Spre deosebire de dueluri, care erau o

competiție de îndemânare între cavaleri, un turnir era o înscenare de luptă, în care cele două părți se lansau fiecare din partea opusă a terenului, cu armele pregătite – care erau totuși limitate ca varietate și dimensiuni. Chiar dacă între

combatanţi nu exista o ură virulentă, turnirurile erau atât de periculoase încât deja cu patru sute de ani în urmă, papii reuşiseră să le desfiinţeze vreme de aproape două sute de ani.

— Azi a sosit un emisar de la regele

Henric, confirmând schimbările, spuse Royce. Cum Jennifer continua să-l privească cu o politicoasă lipsă de interes, Royce adăugă:

— Decizia a fost luată de regii noştri în momentul semnării armistiţiului. Dar Jennifer păru să nu

înțeleagă importanța spuselor lui decât în clipa în care Royce adăugă:

— Și voi participa și eu.

Înțelegând, Jenny îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi se întoarse cu spatele și părăsi sala. Royce o privi

îndepărtându-se şi, într-o disperată frustrare, se ridică şi o urmă, prinzând-o chiar în clipa în care deschidea uşa dormitorului ei.

Royce îi ţinu uşa deschisă să intre, o urmă şi o închise în spatele lui. În faţa cavalerilor săi păstrase tăcerea, dar

acum, în intimitate, Jennifer se întoarse spre el cu o amărăciune mai mare chiar decât cea din seara uciderii lui William.

— Presupun că vor participa la această mică serată și cavalerii din sudul Scoției?

— Da, spuse el

încordat.

— Şi nu va mai fi o întrecere? Acum este un turnir? Şi, fireşte, de aceea o să participi și tu?

— O să particip pentru că eu l-am comandat! Furia se scurse de pe chipul ei, lăsându-l la fel de alb și

de fără speranţă ca un pergament. Jennifer ridică din umeri.

— Mai am un frate – nu-l iubesc atât de mult cum l-am iubit pe William, dar el măcar o să-ţi ofere mai mult sport, înainte de a-l omorî. Este mai aproape de mărimea ta. Bărbia îi

tremura și ochii îi străluceau în lacrimi.

Şi apoi mai este și tatăl meu – este mai bătrân ca tine, dar este un cavaler priceput. Moartea lui o să te amuze. Sper, spuse ea cu voce spartă, că o să găsești în inima ta – dacă este posibil, se

corectă ea, sugerând clar că nu credea că el avea inimă, puterea să nu-mi ucizi sora. Ea este tot ce mi-a mai rămas.

Ştiind că nu vroia să o atingă, Royce nu se putu totuşi opri să nu o tragă în braţele lui. Când ea se întări dar nu se luptă, îi prinse capul

în mâini, apăsându-i-l la pieptul lui, simțindu-i în mână părul asemenea unui satin șifonat. Spuse, răgușit:

— Jenny, te rog, te rog nu face asta. Nu suferi așa. Plânge, pentru numele lui Dumnezeu. Țipă la mine, nu te uita la mine

ca la un asasin.

Şi atunci, Royce înţelese.

Înţelese exact de ce o iubea şi când anume se întâmplase acest lucru: mintea lui se duse înapoi la luminiş, când un înger îmbrăcat în paj îşi ridicase privirile spre el, cu ochi albaştri

strălucitori şi îi spusese încetişor: „Lucrurile care se spun despre tine, lucrurile pe care se zice că le-ai făcut – nu sunt adevărate. Eu nu cred asta.”

Acum ea credea totul despre el şi pe bună dreptate. Şi ştiind, îl durea de o mie de ori

mai mult decât orice rană primise el vreodată.

Şopti, mângâindu-i părul strălucitor:

— Dacă plângi, o să te simţi mai bine. Dar ştia instinctiv că ceea ce-i sugera era imposibil. Trecuse prin prea multe şi-şi reţinuse prea mult lacrimile,

încât Royce se îndoia că exista ceva ce o putea forța să le dea drumul. Nu a plâns când i-a povestit despre prietena ei moartă, Becky și nu a plâns la moartea lui William.

O fetiță de paisprezece ani cu suficient curaj să-și

înfrunte fratele înarmat pe câmpul de onoare, nu ar plânge pentru soțul ei, pe care-l ura. Nu, când nu plânsese pentru prietena ei și nici măcar pentru fratele ei.

— Știu că nu o să crezi asta, îi șopti el cu durere, dar eu o să-mi țin cuvântul. Nu o să-i

fac rău familiei tale, nici vreunui alt membru al clanului tău, în timpul turnirului. Jur.

— Te rog, dă-mi drumul, spuse ea cu voce sufocată.

Dar Royce nu se putu abține și brațele i se strânseră mai tare în jurul ei.

— Jenny, şopti el iar Jenny ar fi vrut să moară pentru că şi acum iubea cum suna numele ei pe buzele lui.

— Să nu-mi mai spui niciodată aşa, îl rugă ea, cu voce răguşită. Royce inspiră adânc, dureros.

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că te iubesc?

Jenny se smulse din strânsoarea lui, dar pe chipul ei nu era mânie.

— Pe cine încerci să ajuți? Royce își lăsă brațele să-i cadă.

— Ai dreptate, spuse el.

Două zile mai târziu, Jenny ieșea din capelă,

după ce stătuse de vorbă cu părintele Gregory care acceptase să rămână la Claymore până când va fi repartizat aici un preot permanent.

Cavalerii lui Royce se antrenau, așa cum făceau în fiecare dimineață, ca să fie tot

timpul pregătiți să lupte. Lucrau ceasuri întregi cu caii lor, sărind cu ei – peste șanțuri și saci cu nisip, sărind în șa fără să se atingă de scară. Restul timpului afară și-l petreceau antrenându-se la stâlpul cu țintă – un stâlp înfipt în pământ, cu o bară

transversală atât de bine echilibrată, încât putea fi făcută să se învârtească doar dintr-o ușoară mișcare a mâinii. De o parte a barei transversale atârna o armură de cavaler, cu un scut. La celălalt capăt al barei, un sac foarte greu, cu nisip. Unul după

altul, iară şi iară, fiecare cavaler îşi întorcea calul spre capătul cel mai îndepărtat al curţii şi, în plin galop, de fiecare dată din alt unghi, ataca „cavalerul” de pe bara transversală. În cazul în care „cavalerul” nu era nimerit exact în piept, bara se învârtea şi

călărețul se alegea cu o serioasă lovitură din partea sacului cu nisip – care nu-şi rata niciodată ținta.

Nu exista cavaler care să nu rateze din când în când, în funcție de unghi şi de obstacolele ridicate în fața stâlpului. Toți cavalerii,

exceptându-l pe soțul ei, remarcă Jenny. Spre deosebire de ceilalți cavaleri, Royce petrecea mai puțin timp la stâlp și mai mult lucrând cu Zeus, așa cum făcea în clipa asta. Îl urmări cu coada ochiului pe Royce, în colțul cel mai îndepărtat al curții

castelului, cu muşchii umerilor goi lucind în soare, în timp ce-şi antrena calul de luptă peste obstacole tot mai înalte, apoi galopa cu el fără obstacole, când exersa mersul în opturi strânse.

Până acum, Jenny ignorase aceste

antrenamente zilnice, dar cu turnirul care se profila la orizont, ceea ce fusese până atunci doar un simplu antrenament, devenea acum îndemânare diavolească, pe care oamenii lui Royce o perfecţionau împotriva oponenţilor lor. Era atât

de absorbită în urmărirea pe furiș a soțului ei, încât nu-l auzi pe Godfrey apropiindu-se de ea, comentând, urmărind direcția privirilor ei:

— Zeus nu a ajuns încă la perfecțiunea tatălui său. Îi mai trebuie un an întreg de

antrenamente.

Jenny tresări la primele cuvinte, dar apoi spuse:

— Este... mie mi se pare magnific.

— Da, este. Dar urmărește genunchiul lui Royce – ai văzut cum a trebuit să și-l miște în față, pentru ca Zeus să

ştie că trebuie să se întoarcă? Thor ar fi făcut mişcarea, cu o apăsare nu mai mare ca asta... întinzând mâna, Godfrey apăsă foarte uşor, cu degetul mare, braţul lui Jenny. Jenny se simţi cuprinsă de un puternic sentiment de vinovăţie, gândindu-se

la splendidul animal de a cărui moarte se făcea vinovată; iar următoarele cuvinte ale lui Godfrey nu îi uşurară sentimentul de vinovăţie.

— Într-o bătălie, faptul că trebuie să-ţi conduci calul atât de ferm cum va trebui s-o

facă Royce la turnir, te poate costa viața.

Eustace și Gawin, care tocmai descălecaseră. Veneau acum spre ei și Gawin – care auzise remarca lui Godfrey, se grăbi să ia asupra lui ofensa lui Royce.

— My lady, nu

trebuie să vă faceţi griji, Royce este cel mai bun cavaler în viaţă – o să vedeţi asta la turnir.

Văzându-şi oamenii urmărindu-l de pe margine, Royce îl antrena pe Zeus într-o altă tură, apoi veni în trap, spre ei. Cum Jenny era mascată de Godfrey

şi de Gawin, nu o văzu decât când opri în dreptul grupului şi Gawin izbucni:

— Lăsaţi-o pe Lady Jennifer să vă privească exersând la bara cu ţintă!

După ce aruncă o privire întrebătoare spre expresia politicoasă,

neimplicată a soţiei sale, Royce declină propunerea.

— Sunt sigur că Lady Jennifer s-a săturat deja privindu-ne la antrenamente.

— Dar, spuse Godfrey cu un zâmbet cu subînțeles, pariez că pe tine nu te-a văzut

niciodată ratând. Haide, dă-i drumul, arată-ne cum se face.

Mai mult în silă, Royce îl întoarse pe Zeus într-un cerc strâns, apoi îl trimise în zbor, spre o oprire bruscă.

— O să rateze intenționat? întrebă Jenny chircindu-se fără

voie la cumplitul zgomot înfundat al sacului cu nisip, de câte ori izbea un cavaler care ratase ţinta.

— Uite, spuse Gawin mândru, nu mai există cavaler care să poată face asta...

În clipa aceea, lancea lui Royce nimeri cu o

lovitură puternică în umărul „cavalerului”, nu în scut, iar sacul cu nisip se roti cu viteza fulgerului – şi rată, când Royce se lăsă mult în jos, într-o parte a coamei în vânt a calului său. Jennifer abia reuşi să-şi reprime aplauzele, într-o uluită surpriză.

Se uită mai întâi la Eustace, apoi la Godfrey, cerând mirată o explicaţie.

— Astea sunt reflexele lui, spuse Gawin mândru. Deşi este atât de mare, Royce se poate mişca într-o clipită.

Jenny auzi în minte

vocea zâmbitoare a lui Royce, amintindu-i de una dintre cele mai fericite nopţi din viaţa ei, priveşte orice luptător evitând o lance şi o să vezi paşi de dans şi un joc de picioare care o să te uluiască.

Gawin plesni demonstrativ din

degete.

— Așa este el de iute, cu pumnalul, cu spada sau cu ghioaga.

De data aceasta, Jenny își aminti de pumnalul din pieptul lui William şi cealaltă amintire, dulce-amară, îi zbură din minte. Spuse, fără emoţie:

— A fost o figură reuşită, la stâlp. Totuşi, nu are cum să-i servească în luptă, pentru că niciodată nu se poate apleca aşa, pe coasta calului, îmbrăcat în armură.

— Ah, dar poate! cârâi Gawin, încântat. Apoi îi căzu faţa, când

Lady Jennifer se retrase, politicoasă.

Godfrey spuse furios:

— Gawin, lipsa ta de percepţie mă sperie. Du-te şi lustruieşte-i lui Royce armura şi ţine-ţi gura închisă! apoi se întoarse spre Eustace şi adăugă, dezgustat:

— Nu ştiu cum poate

Gawin să fie atât de limpede la minte în luptă și atât de opac când e vorba de orice altceva?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— Câţi credeţi că se află acolo, my lady? întrebă Agnes stând în picioare alături de Jenny, pe zid. Agnes

lucrase atât de mult în ultimele zile, încât Jenny insistase să o însoţească afară, să ia puţin aer.

Jenny se uită la spectacolul incredibil, care era rezultatul poruncii regelui Henric ca Lupul să participe la ceea ce odinioară fusese o „competiţie locală”..

Nobili, cavaleri şi spectatori din Anglia, Scoţia, Franţa şi Ţara Galilor veniseră aici cu miile iar valea şi dealurile înconjurătoare erau acum complet acoperite cu corturi viu colorate şi cu pavilioane ridicate de fiecare nou venit, pentru confortul

său. Arăta, își spuse Jenny, ca o mare de culori presărată cu steaguri și cu steme.

Jenny răspunse, zâmbind gânditoare:

— Cred că șase sau șapte mii. Poate mai mulți. Iar Jenny știa de ce veniseră ei: se aflau aici în speranța de a-și

dovedi priceperea, împotriva legendarului Lup al lui Henric.

— Priveşte, încă un grup, spuse Jenny arătând spre est, unde călăreţi şi pedeştri înaintau viermuind în susul pantei. Începuseră să sosească de aproape o săptămână, în grupuri

de o sută sau mai mulţi şi Jenny se familiarizase deja cu rutina gospodăriilor englezeşti, pe cai. Mai întâi îşi făcea apariţia un grup mic, incluzând un gornist care sufla în instrumentul lui, anunţând celor din apropiere sosirea

ilustrului său stăpân. Treaba acestui prim grup era să vină călare la Claymore și să anunțe iminenta sosire a stăpânului – ceea ce nu mai conta acum, pentru că fiecare încăpere din Claymore, de la cele șaizeci din casele de la intrare, până la cea mai

mică incintă de deasupra marii săli a castelului era deja plină cu oaspeţi nobili. Castelul era atât de aglomerat încât toţi însoţitorii şi servitorii nobililor fuseseră obligaţi să rămână în afara porţilor, unde se adăposteau plăcut, în

pavilioanele familiilor respective.

După gornişti şi cercetaşi sosea un alt grup, mai mare, incluzându-l pe lordul şi pe doamna lui, călare pe cai pompos drapaţi. Apoi veneau cohortele de servitori şi căruţe încărcate cu corturile şi

cu tot ce avea nevoie nobila gospodărie: feţe de masă, platouri, bijuterii, cratiţe, tigăi, paturi şi chiar tapiserii.

Toate acestea deveniseră un spectacol obişnuit pentru Jenny, în ultimele zile. Familiile nobile, obişnuite să călătorească până la o

sută de mile între castelele, considerau o nimica toată să vină până aici, să asiste la ceea ce părea a fi cel mai mare turnir din viaţa lor.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva – niciunul dintre noi, spuse Agnes.

— Sătenii fac ce i-am rugat?

— Da, mylady și vă vom fi recunoscători pe vecie, pentru asta. Într-o singură săptămână am strâns mai mulți bani decât într-o viață și nimeni nu a încercat să ne înșele ca de fiecare dată, la competiții.

Jenny zâmbi, îndepărtându-şi părul de pe spate, permiţând brizei de sfârşit de octombrie să-i răcorească ceafa. Odată cu sosirea primelor douăsprezece familii, a început şi jecmănirea sărmanilor iobagi,

cărora li se cereau animale, contra a câtorva monede nenorocite.

Jenny a aflat ce se întâmpla şi acum fiecare colibă din vale şi toate animalele etalau steaguri şi steme cu însemnul capului de lup – pe care le obţinuse Jenny de la

gardieni, cavaleri, armurieri și ori de unde din altă parte reușise să le găsească. Prezența acestor însemne indica faptul că obiectele respective fie aparțineau Lupului, fie se aflau sub protecția acestuia. Împărțindu-le steagurile și stemele sutelor de

iobagi şi şerbi strânşi în curtea castelului, Jenny le explica:

— Soţul meu nu va permite ca oamenii lui să fie trataţi mârşav, de către nimeni. Puteţi vinde tot ce doriţi, dar, îi sfătui ea zâmbind, dacă aş fi în locul vostru şi aş avea ceva ce ar vrea

toţi să cumpere, aş avea grijă să vând celui care îmi oferă mai mult – nu primului venit care-mi oferă te miri ce.

Acum, Jenny reveni la spusele lui Agnes.

— Când se va termina totul, o să văd unde pot găsi războaie de ţesut noi şi

gherghefuri, aşa cum le-am spuse femeilor din sat. Dacă îşi bagă banii câştigaţi acum în gherghefurile acelea, atunci profitul din acele gherghefuri vă va aduce alte profituri. Gândeşte-te, de vreme ce competiţiile astea se ţin anual, cu toţii trebuie să

vă plănuiţi să aveţi mai multe animale şi toate celelalte produse, pe care să le vindeţi la anul. O să discut lucrul acesta cu ducele şi cu vechilii noştri şi dacă vreţi, o să vă ajut pe toţi să vă faceţi un plan cum trebuie.

Agnes se uita la ea cu

ochii umezi.

— Mylady, aţi fost o binecuvântare trimisă de Dumnezeu aici. Cu toţii ne gândim la asta şi ne pare atât de rău pentru primirea pe care v-am făcut-o la sosirea voastră aici. Toată lumea ştie că sunt servitoarea voastră personală şi mă

roagă în fiecare zi să vă spun cât vă suntem de recunoscători.

— Mulţumesc, spuse Jenny simplu. Cu un zâmbet ştrengăresc, adăugă:

— Este cinstit din partea mea, totuşi, să vă spun că ideile mele legate de profiturile pe

care le puteţi scoate din aceste competiţii şi gherghefuri şi toate celelalte sunt cele ale unui scoţian – ştii, noi scoţienii suntem foarte cumpătaţi.

— Acum sunteţi englezoaică, dacă-mi permiteţi să vorbesc aşa. V-aţi măritat cu un

englez, ceea ce vă face să fiţi de-a noastră.

— Sunt scoţiană, spuse Jenny încet. Nimic nu poate schimba asta şi nici nu vreau.

— Da, dar mâine, la concurs, spuse Agnes cu nervoasă determinare, noi toţi, din sat şi din Claymore, sperăm să

stați de partea noastră.

Jenny le permisese tuturor șerbilor din castel să asiste la competiția de a doua zi, care era cea mai importantă, dar și la cea din ziua următoare și atmosfera din castel era însuflețită de surescitarea tuturor

celor care trăiau sau munceau aici.

Jenny fu scutită de nevoia de a răspunde întrebării mascate a lui Agnes referitoare la locul unde intenţiona să stea în timpul competiţiei, de sosirea unui grup de călăreţi care erau gata să o

escorteze afară din curtea castelului. Îi spusese lui Royce că vroia să viziteze pavilionul Merrick, care se afla în partea de vest a văii și el fusese de acord pentru că nu avea altă variantă, Jenny ştia asta – dar numai cu condiţia să fie escortată de

oamenii lui. Jenny văzu în curte „escorta" pe care o considerase Royce obligatorie: toţi cei cincisprezece cavaleri din garda lui personală, inclusiv Arik, Ştefan, Godfrey, Eustace şi Lionel erau deja călări şi înarmaţi.

Văzută de aproape,

valea plină cu corturi viu colorate şi cu pavilioane în dungi era şi mai plină de viaţă decât i se păruse lui Jenny de sus de pe zid. Oriunde era puţin spaţiu, bărbaţii se antrenau şi în faţa fiecărui cort se afla postat câte un cavaler, cu lancea purtând

stindardul respectiv, înfiptă în pământ. Și peste tot era culoare: corturi cu dungi late, roșii și galbene și albastre; flamuri și scuturi, blazoane cu șoimi roșii, lei aurii și bare verzi – unele erau aproape complet acoperite cu atâtea

simboluri, încât nu se putu abţine să nu zâmbească, privindu-le.

Prin deschiderile corturilor mai mari, întrezări tapiserii minunate şi feţe de masă albe ca neaua, întinse peste mesele unde cavalerii sau chiar întreaga familie se

serveau din tăvi de argint și beau din cupe încrustate cu pietre prețioase. Unele familii stăteau pe perne umflate, îmbrăcate în mătăsuri; alții stăteau pe scaune la fel de elegante ca cele din marea sală de la Claymore.

Din când în când

unul sau altul dintre cavalerii lui Royce era salutat de prieteni dar, deşi escorta ei nu se oprise deloc, le trebuiră aproape o oră ca să străbată valea, în sus spre panta vestică. Exact ca în viaţa obişnuită, scoţienii nu se amestecaseră cu englezii

atât de urâţi de ei pentru că, în timp ce valea era domeniu englez, dealurile dinspre nord aparţineau Scoţiei. Iar partea vestică era o provincie a Franţei. Cum cei din clanul ei au fost printre ultimii care au ajuns la Claymore, corturile lor fuseseră

ridicate în partea din spate a pantei nordice, mult deasupra celorlalte. Sau poate, își spuse Jenny, tatăl ei preferase locul acela pentru că îl plasa oarecum mai aproape de nivelul înălțimii pe care se ridica impunătorul castel Claymore.

Jenny se uită în jur la „taberele duşmane”, care acum se aflau în timp de pace. Secole de animozitate întreţinută erau acum lăsate deoparte, în timp ce toate părţile respectau străvechea tradiţie care îi garanta fiecărui cavaler trecere liberă şi

pregătirea în pace pentru turnir. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ștefan îi spuse:

— Asta este probabil pentru prima oară, de câteva decenii, că cele trei țări au ocupat același teritoriu fără să se lupte între ele.

— Și eu mă gândeam

exact la acelaşi lucru, recunoscu Jenny, uimită de remarcă. Deşi Ştefan o trata invariabil cu aceeaşi curtoazie, Jenny simţea la el o dezaprobare tot mai mare, de când se înstrăinase de fratele lui.

Ştefan considera probabil

comportamentul ei lipsit de motivaţie. Poate – dacă el nu i-ar fi amintit atât de dureros de Royce de câte ori se uita la el – ar fi încercat să stabilească cu el aceeaşi relaţie afectuoasă pe care o avea cu Godfrey, Eustace şi Lionel. Aceştia trei

umpleau prudent golul mare dintre Royce și ea, dar era evident, din comportamentul lor, că o înțelegeau. Era evident și faptul că ei erau convinși că răceala dintre Royce și ea era tragică, dar nu ireparabilă. Dar lui Jenny nu îi trecea prin

cap că fratele lui Royce, mult mai mult decât prietenii lui, era poate mai conştient de cât de acut resimţea Royce această înstrăinare şi cât de profund îşi regreta faptele.

Motivul pentru comportamentul mai cald a lui Stefan, astăzi,

nu era un secret pentru Jenny: tatăl ei trimisese vorbă privind sosirea lor, ieri, iar Brenna introdusese și ea un mesaj al ei – un mesaj pe care Jenny i-l dăduse, fără să-l citească, lui Stefan.

Jenny trimisese înapoi un mesager, prin

care își anunța tatăl că va veni azi în vizită la el. Vroia să își ceară scuze pentru reacția ei exagerată și nerațională, privind trimiterea ei la mănăstire. Dar mai ales, venea să-și ceară iertare pentru rolul pe care-l avusese, fără să vrea, în moartea lui William. Ea

fusese aceea care îl rugase pe Royce să-i spună lui William să rămână în urmă. Şi fără îndoială, ieşirea ei privind trimiterea la mănăstire fusese cea care îl întristase pe William şi îl înfuriase pe Royce.

Nu se aştepta ca tatăl

ei sau restul clanului să o ierte, dar simţea nevoia să încerce să se explice. De fapt, se aştepta mai curând să fie tratată ca o paria, dar în timp ce se apropia de corturile Merrick, văzu într-o clipă că nu avea să fie aşa. Tatăl ei apăru în deschiderea cortului şi

înainte că Stefan Westmoreland să apuce să descalece ca să o ajute, Lordul Merrick se şi întindea spre talia lui Jenny, să o coboare chiar el de pe cal. Din celelalte corturi apărură şi alţi membri ai clanului şi dintr-o dată, Jenny se văzu cuprinsă în

îmbrăţişări, iar Garrick Carmichael şi Hollis Fergussson o băteau încetişor pe mâini. Chiar şi Malcolm îşi puse braţul pe umărul ei.

— Jenny, izbucni Brenna când ajunse în sfârşit la sora ei. Ce mult mi-ai lipsit, adăugă ea

strângând-o tare în brațe.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse Jenny, cu vocea răgușită de emoție pentru căldura primirii.

— Intră, draga mea, insistă tatăl ei și spre surprinderea ei, el a fost acela care și-a cerut

scuze pentru că a înțeles greșit dorința *e i* de a prefera să intre la mănăstire, decât să stea cu soţul ei. Dar în loc să o facă să se simtă mai bine, acest lucru o făcu să se simtă mai vinovată.

— Ăsta a fost al lui William, spuse tatăl ei, înmânându-i pumnalul

ornamentat. Ştiu că te-a iubit mai mult decât pe oricare dintre noi, Jennifer şi că ar vrea să-l păstrezi tu. Ar vrea să-l ai cu tine mâine, la turnir, în onoarea lui.

— Da, aşa o să fac, spuse Jenny cu ochii în lacrimi.

Îi povesti apoi cum a

trebuit William să fie așezat spre veșnică odihnă într-un mormânt obișnuit, în pământ nesfințit; îi vorbi apoi despre rugăciunile ridicate pentru curajosul viitor lord Merrik, care fusese ucis înainte de vreme. Când tatăl ei termină, Jenny simți ca

și cum William murise a doua oară – atât de proaspăt îi era totul în minte.

Când sosi timpul să plece, tatăl ei îi arătă un cufăr din colțul cortului.

— Acestea sunt lucrurile mamei tale, draga mea, îi spuse el, în timp ce tatăl lui Becky și

Malcolm cărau cufărul afară.

— Știam că ai vrea să fie la tine, mai ales de când trebuie să ai de a face cu ucigașul fratelui tău. Lucrurile acestea te vor alina și îți vor aminti că ești și că vei fi mereu contesa de Rockbourn. Mi-am luat libertatea,

adăugă ei chiar înainte de plecarea lui Jenny, ca mâine, la turnir, să purtăm şi însemnele tale, însemnele Rockbourn, pe pavilionul nostru.

M-am gândit că le vei dori acolo, deasupra ta, în timp ce ne vei privi învingându-l pe asasinul

iubitului tău frate William.

Jenny era atât de confuză de suferinţă şi de vinovăţie încât abia reuşea să mai vorbească şi când ieşiră afară din cortul tatălui ei, în lumina începutului de asfinţit, descoperi că toţi cei pe care nu

reuşise să-i vadă la sosire, o aşteptau acum să o salute. Era ca şi cum venise tot satul din apropierea castelului Merrick, împreună cu toţi bărbaţii pe care-i ştia.

— Ne e dor de tine, fetiţo, spuse armurierul.

— Mâine te vom face

să fii mândră de noi, îi spuse un văr îndepărtat căruia nici măcar nu-i plăcuse de ea, înainte. Exact așa cum tu ne faci să fim mândri că suntem scoțieni.

Cu voce tare, ca să fie auzit de toată lumea, tatăl ei spuse:

— Regele James m-a

rugat să-ți transmit salutările lui și povața de a nu uita niciodată dealurile și munții patriei tale.

— Să le uit? Cum aș putea, oare? îi răspunse Jenny cu vocea sugrumată.

Tatăl ei o îmbrățișa lung și tandru, un gest

atât de străin firii lui, încât Jenny simţi cum se frânge şi cum îi vine să nu mai vrea să se întoarcă vreodată la Claymore.

— Sper, adăugă tatăl ei conducând-o spre cal, că mătuşa Elinor are grijă cum trebuie, de toţi?

— Să aibă grijă de toți? repetă Jenny uluită.

— Ăă... se corectă tatăl ei repede și evaziv, că se ocupă de poțiunile și de leacurile ei, acolo? Ca să se asigure că ești bine.

Jenny încuviință absentă din cap, strângând în mână

pumnalul lui Malcolm, gândindu-se vag la nenumăratele drumuri ale mătuşii Elinor în pădure, pentru ierburile ei. Era gata să urce pe cal, când privirea disperată a Brennei îi aminti în sfârşit de mesajul cu grijă exprimat, pe care i-l

trimisese ea aseară.

— Tată, spuse ea întorcându-se spre acesta, fără să trebuiască să-și simuleze dorința, crezi că Brenna ar putea să vină cu mine să ne petrecem împreună seara la Claymore? Vom veni mâine împreună la turnir.

Pentru o clipă, chipul tatălui ei se înăspri, dar apoi un zâmbet vag îi apăru în colţurile buzelor şi încuviinţă din cap. Totuşi, dând glas unui gând, spuse:

— Îi poţi garanta siguranţa? Jenny încuviinţă dând din cap.

Vreme de câteva

minute după plecarea Brennei şi a lui Jenny, însoţite de escorta lor înarmată, contele de Merrick rămase afară, în faţa cortului, privindu-le împreună cu Malcolm.

— Crezi că a avut efect? spuse Malcolm cu privirea de gheaţă, dispreţuitoare,

îndreptată spre spatele lui Jenny care se îndepărta.

Lordul Merrick încuviință din cap și răspunse simplu:

— I s-a amintit care este datoria ei și datoria ei va învinge orice plăcere o are pentru asasin. Va sta în

pavilionul nostru și va aplauda pentru noi, în timp ce ne vom lupta cu englezii, sub ochii soțului ei și a oamenilor lui.

Malcolm întrebă viclean, fără să facă vreun efort să-și ascundă resentimentele față de sora lui vitregă:

— Dar va aplauda oare când îl vom ucide pe câmpul de luptă? Mă îndoiesc. În seara când am fost noi la Claymore, efectiv s-a repezit la el, implorându-l să o ierte că te-a rugat să o trimiţi la mănăstire.

Lordul Merrick se întoarse în loc, cu ochi

ca de gheaţă.

— În vinele ei curge sângele meu. Mă iubeşte. Se va supune voinţei mele – a făcut-o deja, cu toate că nu îşi dă seama de asta.

Curtea interioară era luminată de lumina portocalie a torţelor şi înţesată de oaspeţi

zâmbitori și șerbi fascinați, care-l priveau pe Royce conferind titlul de cavaler scutierului lui Godfrey. Pentru plăcerea celor șase sute de invitați și trei sute de vasali și șerbi de serviciu, se decisese ca această parte a ceremoniei să aibă loc în

curtea castelului şi nu în capelă.

Jenny stătea tăcută într-unul din rândurile din faţă, cu un zâmbet timid pe buze, în timp ce grijile ei erau o vreme acoperite de ceremonie şi de pompa care însoţea ritualul. Scutierul, un tânăr muşchiulos pe

care îl chema Bardrick, stătea îngenunchiat în fața lui Royce, îmbrăcat în simbolica tunică albă, lungă, cu mantaua și gluga roșie și pelerina neagră. Postise de douăzeci și patru de ore și își petrecuse noaptea în capelă, rugându-se și meditând. La răsăritul

soarelui se confesase părintelui Gregory, asistase la liturghie şi îşi luase sfânta împărtăşanie.

Acum, ceilalţi cavaleri şi câteva doamne invitate, participau la ceremonialul „înarmării” lui, aducând fiecare pe

rând câte o piesă din noua şi strălucitoarea lui armură şi depunând-o alături, la picioarele lui Royce. Când a fost depusă şi ultima piesă a armurii, Royce se uită la Jenny. Ea ţinea pintenii auriţi, care reprezentau cel mai important simbol al noţiunii de

cavaler, deoarece numai cavalerii aveau dreptul legal să-i poarte.

Ridicându-şi fusta lungă din catifea verde, Jenny păşi în faţă şi îi lăsă jos, la picioarele lui Royce. În timp ce se aplecă, se uită la pintenii auriţi de la tocurile cizmelor din piele ale lui

Royce, înalte până la genunchi și se întrebă dacă investirea lui, pe câmpul de bătaie de la Bosworth fusese la fel de fastuoasă.

Godfrey îi zâmbi în timp ce înainta purtând ultima și cea mai importantă piesă a echipamentului: o sabie

aşezată pe braţele lui. Când sabia fu aşezată lângă Bardrick, Royce se aplecă şi îi puse trei întrebări cu glas scăzut, serios, pe care Jenny nu le putu auzi clar. Iar ce îi răspunse Bardrick îl mulţumi vizibil pe Royce, care aprobă înclinându-şi capul.

Urmă apoi ceremonia tradiţională de investire şi fără să îşi dea seama, Jenny îşi ţinu respiraţia în timp ce Royce ridică mâna într-un arc larg şi-l pălmui pe Badrick pe obraz, cu o lovitură răsunătoare.

Părintele Gregory pronunţă repede

binecuvântarea bisericii asupra noului cavaler și aerul fu încărcat de ovații, în timp ce „Sir” Bardrick se ridica și îi era adus calul. În spiritul tradiției, Bardrick se urcă în plină goană pe cal, fără să atingă scara șeii, apoi făcu un tur călare, prin fața

mulţimii înghesuite în curte, aruncându-le monezi şerbilor.

Lady Katherine Melbrook, o brunetă drăguţă, doar cu puţin mai mare ca Jenny, se apropie de ea, zâmbind în timp ce-l privea pe cavalerul care sălta pe cal, în acompaniamentul

menestrelilor. În ultima săptămână Jenny se surprinse constatând că îi plăceau câțiva dintre englezi – și a fost și mai surprinsă să constate că și aceștia păreau să o accepte.

Era o schimbare atât de dramatică față de seara căsătoriei, încât nu

putea să nu fie puţin bănuitoare. Katherine Melbrook era totuşi singura excepţie, pentru că fusese deschisă şi prietenoasă chiar din prima zi, când o anunţase, râzând:

— Bârfele şerbilor spun că eşti ceva între un înger şi o sfântă. Ni

s-a spus că ai smuls o tresă de pe propriul tău majordom pentru că l-a bătut pe unul dintre şerbii tăi, acum două zile. Şi că un puşti obraznic, priceput la aruncat, a fost tratat mai mult decât milos.

Aşa a început prietenia lor şi

Katherine venea adesea la Jenny, ajutând-o şi îndrumând servitorii, când Jenny şi mătuşa Elinor erau ocupate în altă parte.

Acum îi distrase lui Jenny atenţia de la Sir Bardrick, spunându-i în glumă:

— Eşti conştientă de

faptul că soţul tău te priveşte chiar şi acum cu o privire despre care până şi neromanticul meu soţ zice că este tandră?

Fără să vrea, Jenny se uită în direcţia spre care privea Katherine Melbrook. Royce era înconjurat de un grup

de oaspeţi, printre care şi Lordul Melbrook, dar părea absorbit în conversaţie.

— S-a uitat în altă parte în secunda în care te-ai întors spre el, chicoti Katherine. Totuşi, în cursul serii, când Lordul Broughton se ţinea după fusta ta,

nu s-a întors în altă parte. Părea feroce de gelos. Cine ar fi ghicit, continuă ea veselă, că fiorosul nostru Lup va ajunge să fie îmblânzit ca un pisoiaș, la două luni după nuntă.

— El nu este un pisoiaș, spuse Jenny, luând-o gura pe dinainte

cu atâta impetuozitate încât Katherine rămase cu gura căscată.

— Eu... te rog să mă ierţi, Jenny, cred că eşti într-o stare cumplită. Noi toţi înţelegem asta, sincer.

Ochii lui Jenny se măriră alarmaţi, la gândul că sentimentele

ei intime pentru Royce deveniseră oarecum publice. În ciuda înstrăinării dintre ei, conveniseră, cu mai bine de o săptămână înainte, când începuseră să sosească oaspeţi neaşteptaţi, pentru turnir, să-şi ţină secrete diferendele dintre ei.

— Toţi înţeleg? Ce anume? întrebă Jenny cu prudenţă.

— Cum, cât de dificil o să fie mâine pentru tine – să stai în galeria soţului tău şi să-i oferi lui favorurile tale, sub ochii alor tăi.

— Nu am de gând să fac nici una, nici alta,

spuse Jenny cu calmă fermitate.

Reacţia lui Katherine însă nu fu câtuşi de puţin calmă.

— Jennifer, doar nu te gândeşti să stai în partea cealaltă – cu scoţienii.

— Eu sunt scoţiană, spuse Jenny, dar

stomacul i se strângea în noduri.

— Acum ești o Westmoreland – chiar Dumnezeu spune că femeia trebuie să stea lângă soțul ei! înainte ca Jenny să poată răspunde, Katherine o luă de umeri și îi spuse cu disperare:

— Nu ştii ce provoci dacă le ţii parte, public, oponenților lui! Jenny, asta este Anglia şi soţul tău e... e o legendă! O să-l faci de *râs*. Toată lumea care a început să te placă, te va dispreţui pentru asta, ridiculizându-l pe soţul tău că nu a fost în stare

să-și cucerească nevasta. Te rog, te implor – nu face asta!

— Eu... eu trebuie acum să-i amintesc soțului meu ceva, răspunse Jenny disperată. Am programat seara aceasta pentru vasali, înainte de a ști cât de mulți oaspeți

vom avea, care urmează să vină la Claymore să jure credinţă.

În spatele lui Jenny, doi şerbi se uitau după ea ca şi cum i-ar fi pălmuit şi alergară repede la meşterul fierar care stătea împreună cu vreo două duzini de grăjdari.

— Înălţimea Sa, izbucni unul din şerbi, îngrijorat şi neîncrezător, stă cu scoţienii, mâine. Stă împotriva noastră!

— Minţi! explodă un grăjdar tânăr căruia chiar Jenny îi îngrijise şi-i pansase mâna arsă. Nu ar face niciodată

asta. Este de-a noastră.

— My lord, spuse Jenny când ajunse la Royce și acesta se întoarse imediat spre ea, întrerupându-l pe Lord Melbrook în mijlocul frazei. Iar Jenny nu era în stare să-și alunge din minte cuvintele lui Katherine despre felul în

care se uita la ea soțul ei. Constată ușor amețită că era ceva în ochii lui, când se uita la ea...

— Ai spus...

— Ce am spus? o întrebă el calm.

— Ai spus că în mod normal, toată lumea se retrage devreme, în

seara dinaintea competiţiei, explică Jenny revenindu-şi şi lipindu-şi pe faţă acea expresie politicos impersonală pe care încercase să o adopte de la moartea lui William. Şi dacă vrei ca toată lumea să facă astfel, atunci ar fi înţelept să

termini cu jurămintele de loialitate până nu se face prea târziu.

— Nu te simţi bine? o întrebă Royce studiindu-i chipul.

— Nu, minţi Jenny. Sunt doar obosită. Ceremonia jurării credinţei se desfăşura în marea sală a castelului,

unde se adunaseră vasalii lui Royce. Aproape o oră întreagă a stat Jenny în picioare, împreună cu Brenna, Katherine, Sir Ştefan şi alţi câţiva, privind cum fiecare vasal se apropia pe rând de acesta. Potrivit străvechiului obicei, fiecare

îngenunchiară în fața lui, își punea mâinile într-ale lui Royce, își înclina umil capul și îi jura credință. Era un act de supunere, adesea ilustrat în picturi reprezentând nobili semeți cu supușii lor, recunoscut instantaneu prin simpla postură.

Jenny, care văzuse scena la Merrick, considera întotdeauna ceremonia inutil de umilitoare pentru vasal. La fel i se părea poate şi lui Katherine Melbrook care remarcă încet:

— Trebuie să fie foarte înjositoare pentru vasal.

— Așa se și vrea să fie, spuse Lordul Melbrook, evident neîmpărtășind neplăcerea soției sale. Dar și eu, la rândul meu, mi-am asumat exact aceeași poziție în fața regelui Henric, deci nu este un gest chiar atât de degradant, cum îl

considerați dumneavoastră, doamnele. Totuși, continuă el după ce se mai gândi puțin, poate că sentimentul este altul, când ești un nobil care îngenunchiază în fața regelui.

După ultimul cavaler care îngenunchie și jură

credinţă, Jenny se scuză şi se retrase neobservată în sus pe scări. Când Royce bătu la uşă şi intră, Agnes tocmai terminase să o ajute să se îmbrace în cămaşa de noapte din batist moale, brodată cu trandafiri din mătase roz.

— Mă duc la Lady

Elinor să văd dacă are nevoie de mine, spuse Agnes, apoi se retrase repede, pe lângă Royce.

Dându-şi seama de transparenţa cămăşii de noapte, Jenny apucă un halat din catifea argintie şi-l puse repede pe ea. În loc să râdă de gestul ei – sau să o tachineze – cum

ar fi făcut pe vremea când erau fericiţi împreună, Jenny observă că faţa lui frumoasă rămăsese perfect inexpresivă.

— Vroiam să discut cu tine câteva lucruri, începu Royce calm, când Jennifer termină de înnodat cordonul. Mai

întâi, despre stemele pe care le-ai dat sătenilor...

— Dacă eşti supărat din cauza asta, nu te condamn, spuse Jenny cu sinceritate. Ar fi trebuit să mă consult mai întâi cu tine sau cu Sir Albert. Mai ales că le-am dat în numele tău. Dar nu erai disponibil

atunci şi... şi mie nu-mi place de Sir Albert.

— Jennifer, sunt departe de a fi supărat, spuse Royce politicos. Iar după turnir o să-l înlocuiesc pe Sir Prisham. De fapt, am venit să-ţi mulţumesc că ai remarcat problema şi că ai găsit o soluţie

inteligentă. Dar cel mai mult am vrut să-ţi mulţumesc pentru faptul că nu ai lăsat ca ura ta faţă de mine să fie observată de şerbii mei.

La auzul cuvântului ură, lui Jenny i se strânse stomacul, în timp ce Royce continuă:

— De fapt, ai reuşit

contrariul. Royce se uită spre uşa pe care ieşise Agnes şi adăugă ironic:

— Nimeni nu-şi mai face semnul crucii când trece pe lângă mine. Nici măcar fata ta.

Jenny, care nu ştia că şi el observase acest lucru, înainte, îşi înclină capul, neştiind ce să

spună.

Royce ezită, apoi spuse cu o expresie sardonică:

— Tatăl tău, fratele tău şi alţi trei Merrik m-au provocat pe rând la luptă, mâine.

Conştientizarea senzuală a prezenţei lui Royce, care o marcase

pe Jenny din clipa în care îi atrăsese Katherine atenţia asupra tandreței lui, fu demolată de următoarele lui cuvinte:

— Am acceptat.

— Era firesc, spuse Jenny cu amărăciune nemascată.

— Nu am avut

alegere, spuse el încordat. Regele meu mi-a ordonat clar să nu declin nici o provocare din partea familiei tale.

— O să ai o zi foarte ocupată, remarcă ea, aruncându-i o privire îngheţată. Se ştie că Scoţia și Franţa și-au ales primii lor cei mai

buni cavaleri şi că urmează să te confrunţi cu ei, mâine. Câte partide ai acceptat?

— Unsprezece, spuse el simplu, în afara turnirului.

— Unsprezece, repetă Jenny cu vocea slabă din cauza frustrării provocate de nesfârşita

lui trădare.

— Numărul obişnuit este de trei. Să înţeleg că faţă de ceilalţi, tu ai nevoie de patru ori mai multă violenţă, ca să te simţi curajos şi puternic?

Royce păli.

— Am acceptat doar acele confruntări pe care

mi s-a ordonat să le accept. Am declinat peste alte două sute.

Lui Jenny îi veniră pe buze o duzină de replici sarcastice, dar nu avea chef să le pronunțe. Uitându-se la el, avea senzația că moare, înăuntrul ei. Royce se întoarse să plece, dar

Jenny, dând cu ochii de pumnalul lui William, pe bufetul de la perete, simţi dintr-o dată, cu disperare, nevoia de a apăra acţiunile fratelui ei. Spuse, când soţul ei puse mâna pe clanţă:

— M-am gândit mult şi cred că William a pus mâna pe pumnal nu

pentru că a vrut să-l folosească, ci pentru că își făcea griji pentru siguranța lui, singur cu tine, în sală. Sau poate că se temea pentru siguranța mea. Se vedea clar că erai foarte furios pe mine. Dar nu ar fi încercat niciodată să te atace – niciodată, pe la

spate.

Nu era o acuzaţie, era doar exprimarea unei constatări şi cu toate că Royce nu se întoarse spre ea, îi văzu umerii devenind rigizi, ca şi cum ar fi vrut să se întărească împotriva durerii, în timp ce spuse:

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie în noaptea în care s-a întâmplat, spuse Royce, aproape uşurat că o declarase cu voce tare. Am văzut, cu coada ochiului, un pumnal tras din teacă şi am reacţionat instinctiv. A fost un reflex. Îmi pare

rău, Jennifer.

Femeia cu care se căsătorise nu îi acceptase nici cuvântul, nici dragostea, dar, în mod ciudat, îi acceptă scuzele.

— Mulțumesc, spuse ea cu durere în glas, pentru faptul că nu încerci să mă convingi

că a fost un asasin. Asta face totul mult mai ușor pentru noi... pentru tine și pentru mine, ca să...

Vocea lui Jenny trenă, în timp ce încerca să se gândească la ce îi aștepta pe ei doi, dar nu se putu gândi decât la ce împărțiseră odată... și au pierdut.

— Pentru tine şi pentru mine ca să... să ne tratăm cu amabilitate unul pe celălalt, termină ea jalnic.

Royce inspiră adânc şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Şi asta este tot ce vrei de la mine, de acum înainte? Amabilitate?

Jenny dădu din cap, pentru că nu putea vorbi. Şi pentru că era aproape sigură că în ochii lui citea suferinţă – o suferinţă care o depăşea chiar pe a ei.

— Asta este tot ce vreau, reuşi ea să spună, în final.

La baza gâtului lui

Royce lucră un muşchi, ca şi cum ar fi încercat să spună ceva, dar el dădu doar scurt din cap. Şi plecă.

În clipa în care uşa se închise în spatele lui, Jenny se apucă de stâlpul patului, dând drumul unui şuvoi de lacrimi fierbinţi. Umerii i se

scuturau violent, în hohote pe care nu şi le mai putea controla: îi sfâşiau pieptul şi Jenny îşi înfăşură mâinile în jurul stâlpului, dar genunchii nu o mai puteau susţine.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Galerii acoperite cu pologuri şi prevăzute cu scaune aşezate pe nivele ascendente se aliniau pe toate cele patru laturi

ale enormului câmp de onoare pentru turniruri şi erau deja înţesate cu doamne şi domni în veşminte minunate, la vremea când sosiră Jenny, Brenna, mătuşa Elinor şi Arik. Deasupra fiecărei galerii fluturau steaguri, etalând blazoanele tuturor

ocupanţilor. Când Jenny se uită după propriul ei stindard, îşi dădu imediat seama că Lady Katherine avusese dreptate: galeriile concetăţenilor ei nu se amestecau cu celelalte ci erau plasate în faţa celor ale englezilor – rămaşi chiar şi acum închişi în

opoziţie.

— Uite, draga mea... uite acolo blazonul tău, spuse mătuşa Elinor, arătând spre galeria din partea cealaltă a terenului. Flutură chiar acolo, în spatele steagului tatălui tău.

Interveni Arik, aproape speriindu-le pe

cele trei femei cu vocea lui bubuitoare:

— Voi staţi acolo, porunci el arătând spre galeria deasupra căreia fâlfâiau însemnele Claymore.

Jenny, care ştia că acesta era ordinul uriaşului, nu al lui Royce – pe care oricum nu l-ar

fi ascultat – scutură din cap.

— Eu voi sta sub propriile mele însemne, Arik. Războaiele cu voi ne-au golit deja galeria de mulți care ar fi trebuit să fie acolo. Galeria Claymore este burdușită.

Dar nu era. Nu chiar.

În centrul ei se afla un fotoliu mare, ca un tron, intenţionat neocupat. Ştia că fusese prevăzut pentru ea. Când trecu pe lângă el i se strânse stomacul şi în clipa aceea toţi cei şase sute de oaspeţi de la Claymore şi aproape toţi şerbii şi sătenii din raza

vizuală părură să-şi întoarcă privirile spre ea, urmărind-o, mai întâi şocaţi, apoi dezamăgiţi, apoi, unii, dispreţuitori. Galeria clanului Merrick, fluturând şoimul şi semiluna, se afla între cea a clanului MacPherson şi a clanului

Duggan. Ca să adauge la nefericirea tot mai mare a lui Jenny, în clipa în care clanurile din partea cealaltă a terenului o văzură îndreptându-se în direcţia lor, izbucniră ropote asurzitoare de salut, care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropia.

Jenny privea în faţa ei fără să vadă nimic şi se forţa să se gândească numai la William.

Își ocupă locul în primul rând, cu mătușa Elinor şi Brenna şi de îndată ce se aşeză, rudele ei, inclusiv tatăl lui Becky, începură să o bată pe umăr şi să o

felicite. Oameni pe care-i știa – și mulți pe care nu-i știa – din galeriile înconjurătoare, se aliniară în fața ei, fie să reînnoiască cunoștința, fie să se prezinte. Odinioară, nu tânjise decât să fie acceptată de oamenii ei; astăzi, era adorată și prețuită ca o

eroină națională, de mai bine de o mie de scoțieni.

Și tot ce a trebuit să facă pentru a obține acest lucru nu a fost decât să își umilească și să-și trădeze în public, soțul.

Înțelegând acest lucru, simți cum i se

strânge stomacul şi i se umezesc mâinile. Se afla aici de mai puţin de zece minute şi Jenny se gândea deja că nu va rezista mai mult de câteva alte minute, fără să i se facă fizic rău.

Şi asta, înainte ca publicul care se înghesuise în jurul ei să

se îndepărteze în sfârşit şi Jenny să îşi dea seama că era punctul de atracţie al aproape tuturor ochilor din partea ocupată de englezi. Oriunde se uita, englezii fie se zgâiau la ea, fie le atrăgeau altora atenţia asupra ei.

— Uită-te, spuse

mătuşă Elinor încântată, arătând din cap spre englezii furioşi care priveau spre ele, toţi privesc la coifurile minunate pe care le purtăm cu toate! Exact cum m-am aşteptat – toate ne-am lăsat purtate de spiritul acestei zile şi ne-am pus

pe cap chestiile astea care erau la modă pe vremea tinereţii noastre.

Jenny se forţă să-şi ridice capul, aruncându-şi privirea oarbă peste marea de corturi colorate, de steaguri care fluturau şi de văluri fâlfâitoare din partea cealaltă a terenului. Erau

coifuri ascuţite, cu văluri atârnând până la pământ; coifuri duble, care se înălţau de o parte şi de alta a capului ca nişte aripi uriaşe, coifuri în formă de inimă, cu voaluri, coifuri ca nişte coarne cu draperii şi chiar coifuri care arătau ca două

bucăţi pătrate de voal, întinse pe beţe lungi, înfipte în părul doamnelor. Jenny se uita la ele fără să le vadă, la fel cum era doar vag conștientă de ce îi spunea Elinor:

— Şi draga mea, când te uiţi în jur, ţine-ţi capul drept, pentru că

tu ai ales – deşi este o alegere greşită, după părerea mea – iar acum trebuie să încerci să mergi mai departe.

Jenny îşi întoarse brusc capul spre ea.

— Ce vrei să spui, mătuşă Elinor?

— Ceea ce aş fi vrut să-ţi spun înainte, dacă

m-ai fi întrebat: locul tău este lângă soțul tău. Totuși, locul meu este lângă tine. Așa că iată-mă aici. Iar de partea cealaltă a ta este draga de Brenna, care, bănuiesc eu, se gândește intens cum să facă să rămână în urmă, să se vadă cu fratele soțului

tău. Acum era rândul Brennei să se întoarcă şi să se uite la mătuşa Elinor, dar Jenny era prea afundată în propria ei vinovăţie şi incertitudine, ca să înregistreze alarma din ochii Brennei.

— Mătuşă Elinor, tu nu mă înţelegi. L-am

iubit mult pe William.

— Şi el te-a iubit, spuse Brenna cu dragoste şi Jenny se simţi puţin mai bine, până când Brenna adăugă:

— Spre deosebire de tata, el te-a iubit mai mult decât şi-a dispreţuit „duşmanul”.

Jenny închise ochii.

— Vă rog, le şopti ea la amândouă, nu-mi faceţi asta. Eu... Eu ştiu ce este corect...

Dar fu scutită să spună mai multe, de sunetul brusc al trâmbiţelor, în timp ce trompetiştii intrau pe teren, urmaţi de heralzi,

care aşteptară până când se făcu oarecare linişte şi începură apoi să proclame regulamentul.

Turnirul avea să fie precedat de trei dueluri între cavaleri, strigau heralzii, cele trei întreceri urmând să aibă loc între şase cavaleri consideraţi cei mai buni.

Jenny îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu încet drumul: primii doi combatanţi erau un cavaler francez şi unul scoţian; cel de al doilea era între Royce şi un francez, Dumont; iar al treilea, era între Royce şi Ian MacPherson – fiul fostului „logodnic” al lui

Jenny.

Mulţimea parcă înnebunise; în loc să trebuiască să aştepte toată ziua sau poate chiar două zile ca să-l vadă pe Lup, aveau să-l vadă de două ori într-o jumătate de oră.

Regulile păreau pentru început cât se

poate de fireşti: primul cavaler care acumula trei puncte era considerat învingător; punctele se acordau cavalerului care îşi lovea suficient de tare oponentul, ca să-i frângă suliţa. Jenny îşi spuse că era nevoie cel puţin de cinci pase pentru fiecare

cavaler ca să acumuleze puncte, având în vedere că nu era floare la ureche să-ți pui lancea în poziția cea mai bună, să ținteşti pe un cal în galop şi să-ți ataci oponentul exact în locul care să facă sulița să vibreze – mai ales de când suprafața lucioasă

a armurii era gândită astfel încât să provoace alunecarea lancei. Trei puncte şi meciul erau acordate automat cavalerului care efectiv îşi dărâma oponentul de pe cal.

Următoarele două anunţuri făcură mulţimea să urle

aprobator şi pe Jenny să se chircească: luptele aveau să se desfăşoare în stilul german, nu francez – ceea ce însemna că se vor folosi lăncile masive, obişnuite şi nu cele din lemn de plop – iar capetele ucigătoare ale lănciilor nu aveau să fie îmbrăcate cu capişoane

boante.

Mugetele de entuziasm ale mulţimii erau atât de puternice, încât dură mult până când heraldul reuşi să încheie, anunţând că turnirul va avea loc imediat după cele trei dueluri şi că restul duelurilor vor avea loc

în următoarele două zile. Totuşi, adăugă el, datorită renumelui cavalerilor care aşteptau, duelurile care vor urma turnirului vor fi organizate în funcţie de importanţa cavalerilor.

Din nou mulţimea urlă entuziasmată. În loc să trebuiască să

privească lupte între cavaleri obscuri, cu alţii şi mai puţin cunoscuţi, îşi vor putea privi mai întâi preferaţii.

În afara ringului, conetabilii terminaseră de verificat legăturile şeilor, să se asigure că nici un cavaler nu se va folosi de chingi de piele

ca să se menţină în şa. Mulţumit, conetabilul şef dădu semnalul, heralzii ieşiră tropăind de pe teren şi timpanele, buhaiele şi trompetele începură să răsune, anunţând ceremonialul paradei tuturor cavalerilor.

Nici Jenny nu rămase

indiferentă la spectacolul ameţitor care urmă: cavalerii defilară în şiruri de câte şase, în armură completă, călare pe cai falnici, împodobiţi cu căpestre din argint scânteietor şi clopoţei, cu paruri colorate şi harnaşamente din

catifele şi mătăsuri strălucitoare, pe care erau etalate însemnele cavalerului. Armurile lustruite sclipeau în soare atât de puternic, încât Jenny se pomeni mijindu-şi ochii în timp ce prin faţa ei defilau zale şi scuturi purtând blazoane reprezentând

animale nobile ca lei, tigri, şoimi şi urşi, până la dragoni şi inorogi bizari; altele purtau însemne în dungi şi pătrate, jumătăţi de lună şi stele; iar altele, flori.

Paletele de culori orbitoare, deopotrivă cu neîncetatele urlete ale mulţimii, o încântară

atât de mult pe mătuşa Elinor încât începu să aplaude un cavaler englez care călărea prin faţa ei cu un blazon cât se poate de special, reprezentând trei lei frenetici, doi trandafiri, un şoim şi o lună nouă, verde.

Oricând altădată,

Jenny ar fi spus că acesta era cel mai înnebunitor spectacol pe care-l văzuse vreodată. Tatăl şi fratele ei trecură prin dreptul lor, împreună cu ceea ce aprecie ea să fi fost în jur de patru sute de cavaleri. Totuşi soţul ei nu apăru şi prima pereche de cavaleri intră

pe teren în strigătul general, dezamăgit, „Lupul!” „Lupul!”.

Înainte de confruntare, fiecare cavaler se apropia de galeria unde se afla soția sau doamna inimii lui. Coborând vârful lanciei, aștepta ceremonialul acordării unui favor –

eşarfa ei, o panglică, vălul sau chiar o mânecă, pe care doamna o lega mândră de capătul lanciei. După care, cavalerii călăreau spre direcţii opuse, îşi potriveau coifurile, îşi verificau vizierele, îşi apreciau greutatea lanciei şi în sfârşit

aşteptau să sune goarna. La prima notă, vârau pintenii în cai şi-i trimiteau zburând înainte. Lancea francezului lovi scutul oponentului său uşor excentric, scoţianul se clătină în şa şi îşi reveni. Au mai fost necesare încă alte cinci pase, până

când francezul să încaseze în sfârşit o lovitură care să-l trimită la pământ, într-o grămadă de picioare şi braţe îmbrăcate în oţel strălucitor şi în acompaniamentul ovaţiilor asurzitoare.

Jenny abia dacă remarcă finalul, deşi

cavalerul căzut se afla practic la picioarele ei. Uitându-se la mâinile încleştate în poală, aştepta, pândind chemarea trompetelor.

Când în sfârşit o auzi, mulţimea înnebuni şi în pofida faptului că nu vroia să se uite, îşi ridică totuşi capul. Înaintând

falnic spre teren, cu calul drapat într-un harnaşament roşu superb, era francezul pe care îl remarcase în timpul paradei, în parte că era uriaş, dar, şi în parte, pentru faptul că epoleţii care îi protejau umerii erau enormi, nişte plăcuţe plisate care

se desfăceau ca într-un evantai, amintindu-i de aripile unui liliac. Cavalerul își întoarse calul spre una din galerii, pentru ceremonialul favorului, timp în care zgomotul mulțimii începu să se estompeze.

Un freamăt de groază

o făcu pe Jenny să-şi întoarcă repede privirea, dar chiar fără să se uite, ştiu că Royce îşi făcea în sfârşit intrarea în teren – pentru că mulţimea deveni dintr-o dată straniu de tăcută. Atât de tăcută, încât sunetele periodice ale trompetelor se înălţau

spre cer ca un dangăt de moarte. Neputându-se abţine, îşi înălţă capul şi se întoarse; ceea ce văzu îi făcu să stea inima în loc: în contrast cu veselia şi coloritul şi strălucirea din jur, soţul ei era înveşmântat complet în negru. Calul lui negru era drapat în

negru, având o parură tot neagră iar pe scut, Royce nu-şi etalase blazonul armelor ci un cap de lup rânjit.

Chiar şi lui Jenny, care îl cunoştea, i se păru terifiant, când Royce începu să traverseze terenul. Îl urmări privind spre

galeria lui şi îi simţi greșeala de moment când văzu o femeie stând în fotoliul central al galeriei, care ar fi trebuit să fie Jenny. Dar în loc să călărească spre aceasta, sau spre oricare dintre cele pe puţin o mie de femei din jur, care-și agitau

înnebunite vălurile şi panglicile spre el, Royce îl trimise pe Zeus în zbor în direcţia opusă.

Inima lui Jenny bătu să-i sară din piept când își dădu seama că Royce se îndrepta spre ea. Mulţimea văzu şi ea şi deveni din nou tăcută, în aşteptare. În timp ce

toată lumea din galeria Merrick începu să strige înjurături la adresa lui, Royce se opri brusc la o lungime de lancie în fața lui Jenny. Dar în loc să îndrepte lancea spre ea, pentru favorul pe care știa că nu îl va primi, făcu ceva mult mai cutremurător, ceva ce

nu mai văzuse făcându-se vreodată: stătu acolo, cu Zeus neliniştit sub el şi se uită la ea, apoi, fără un cuvânt, îşi îndoi sabia, trimiţându-i capătul spre pământ.

Era un salut! strigă inima ei. O saluta şi Jenny cunoscu un moment de panică şi

durere care depăşea orice, chiar şi moartea lui William. Se ridică pe jumătate din scaun, nesigură ce vroia să facă şi clipa trecu. Răsucindu-l pe Zeus în loc, Royce îl trimise în galop spre capătul părţii lui de teren, trecând prin dreptul francezului

care își potrivea viziera pe coif, fixând-o mai bine pe nas și flexându-și brațele ca și cum ar fi testat greutatea lanciei.

Royce își întoarse calul cu fața spre oponentul lui, își coborî viziera, își aranja lancea... și rămase nemișcat. Perfect

nemişcat – violenţă, răceală, lipsă de emoţii, toate şterse pentru o clipă, în aşteptare...

La prima notă a trompetei, Royce se aplecă mult, intră cu pintenii în Zeus şi îl trimise în zbor direct spre oponent. Lancea lui izbi cu atâta forţă scutul

francezului, încât scutul zbură într-o parte și cavalerul se rostogoli spre spate, aterizând pe piciorul drept, legat, astfel încât nu mai exista nici o șansă să nu şi-l fractureze. Royce galopă în partea opusă a terenului şi aşteptă, cu faţa spre intrare. Din

nou nemişcat.

Jenny îl mai văzuse înainte pe Ian MacPherson în dueluri cavalereşti şi îl considera magnific, Ian intră pe teren arătând la fel de letal ca şi Royce, în culorile verde şi galben ale clanului MacPherson, cu calul

într-un trap mărunt.

Cu coada ochiului, Jenny văzu că Royce nu-şi lua ochii de la Ian MacPherson şi ceva în uitătura lui o convinse că Royce îl aprecia pe viitorul şef al clanului MacPherson şi că nu subestima ameninţarea pe care o reprezenta Ian.

Jenny avu revelația că Royce și Ian erau singurii cavaleri în armură germană, liniile puternic unghiulare ale acesteia scoțând în evidență trupul omului. De fapt singurele ornamente de pe armura lui Royce erau două plăci mici, concave, din

alamă, de dimensiunea unui pumn. Câte una pe fiecare umăr.

Jane îşi ridică privirea piezişă spre chipul lui Royce şi simţi aproape forţa neîntreruptă a privirii lui, sfredelindu-l p e Ian. Era atât de absorbită, încât nici nu-şi dădu seama când Ian

MacPherson se opri în faţa ei, întinzând spre ea vârful lanciei.

— Jenny! Tatăl lui Becky o apucă de umăr, atrăgându-i atenţia asupra lui Ian. Jenny îşi ridică privirile şi scoase un geamăt de panică, paralizată de uluire, dar mătuşa Elinor scoase un

strigăt de exagerată încântare:

— Ian MacPherson croncăni ea smulgându-și vălul. Ai fost întotdeauna cel mai galant bărbat. Și aplecându-se ușor într-o parte, își înnodă vălul de lancea cavalerului care se încrunta la ea.

Când Ian îşi ocupă locul, în partea opusă lui Royce, Jenny observă imediat subtila diferenţă din ţinuta lui Royce: era la fel de nemişcat ca înainte – dar acum se apleca uşor spre faţă, adus, ameninţător – dornic să se dezlănţuie asupra nebunului care a

îndrăznit să-i ceară un favor soţiei lui. Trompeta sună, caii de luptă se lansară, avântându-se, repezindu-se în față; lăncile se ridicară în poziție, cu vârfurile strălucind ucigător – şi exact în clipa în care Royce era gata să atace,

Ian MacPherson scoase un strigăt de luptă înfiorător și lovi. O lancie explodă pe un scut și o clipă mai târziu Ian și magnificul lui cal sur cădeau împreună la pământ, izbindu-se, apoi rostogolindu-se într-un nor de praf.

Urlete de spart

timpanele ţâşniră din mulţime, dar Royce nu rămase să savureze momentul. Cu rece indiferenţă faţă de valorosul lui adversar căzut la pământ, al cărui paj îl ajuta să se ridice, Royce îl răsuci pe Zeus în loc şi îl trimise în galop afară din teren.

Urmă turnirul, ceea ce Jenny detesta cel mai mult, pentru că și acasă turnirurile aproape că nu erau altceva decât adevărate lupte între două grupuri de forțe opozante, care se năpusteau una spre cealaltă, din părțile opuse ale terenului.

Singurul lucru care le împiedica să se transforme într-un adevărat masacru erau câteva reguli, dar în timp ce heraldul termină de anunțat regulile acestui turnir, groaza lui Jenny se multiplică de zece ori. Ca de obicei, era

interzisă intrarea în teren cu arme cu vârfuri ascuţite. Era interzisă lovirea unui om care era întors cu spatele, sau a unui cal. Era de asemenea interzisă atacarea unui cavaler care şi-a scos o vreme coiful, să răsufle – totuşi, fiecărui cavaler

nu i se admiteau decât două astfel de perioade, exceptând cazul în care îi obosea calul. Partea câștigătoare era aceea care avea cei mai mulți luptători încă în șa, sau nerăniți.

Alte reguli nu existau, nu existau funii sau garduri care să despartă

forţele, odată angajate. Nimic. Jenny îşi ţinu respiraţia, ştiind că mai urma să fie anunţată o singură decizie şi când se întâmplă acest lucru, i se prăbuşi inima: astăzi, striga heraldul, având în vedere priceperea şi valoarea cavalerilor, erau permise

și paloșele și lănciile, cu condiția să fie boante.

Două cavalcade de câte o sută de cavaleri fiecare – una condusă de Royce, cealaltă de Dumont – veneau spre teren din părți opuse, urmate de paji cărând lănciile și paloșele.

Jenny începu să

tremure din tot trupul când se uită la cavalerii conduşi de Dumont: era şi tatăl ei acolo, ca şi Malcolm şi MacPherson şi alte douăsprezece clanuri cărora le recunoscu blazoanele. Terenul era împărţit între englezi, de o parte şi francezi şi scoţieni, de

cealaltă parte. Exact ca în viaţă, aceşti bărbaţi erau împărţiţi, pe terenul competiţiei, la fel cum erau dispuşi pe terenul de luptă. Dar nu trebuia să fie aşa, striga inima ei; în turnir luptai pentru gloria personală şi pentru spectacol, nu pentru triumful unuia

sau altuia dintre dușmani. Turnirurile care se purtau între dușmani – și au existat câteva – fuseseră adevărate băi de sânge! Jenny încercă să-și liniștească presimțirile, dar fără succes; instinctul ei striga deja că avea să se petreacă

ceva de nedescris.

Trompetele scoaseră trei sunete puternice de atenționare și Jennifer începu să se roage în neștire pentru siguranța tuturor celor pe care-i știa. Funia care despărțea temporar terenul în două, se

încorda; cel de al patrulea sunet de trompetă despică aerul şi funia fu azvârlită în lături. Două sute de cai tropăiau duduind, pământul tremura sub copitele lor, în timp ce erau ridicate paloşe şi lăncii – şi apoi se întâmplă: douăzeci

dintre cavalerii clanului ei, conduşi de tatăl şi de fratele ei, se desprinseră de ceilalţi şi se îndreptară spre Royce, agitând în aer paloşele răzbunării.

Ţipătul lui Jenny fu înecat de urletele de dezaprobare ale englezilor, în timp ce

scoţienii se apropiau de Royce asemenea Cavalerilor Apocalipsei. În clipele care urmară, Jenny fu mărturie celui mai impresionant spectacol de măiestrie în mânuirea spadei şi de forţă, pe care l-a văzut ea vreodată: Royce se lupta ca un posedat, cu

reflexele atât de rapide, cu o întoarcere atât de puternică, încât mătură de pe cai şase oameni, până când în sfârşit fu doborât de pe calul său. Dar coşmarul se înrăutăţi şi mai mult; fără să-şi dea seama că se ridicase în picioare, ca toţi ceilalţi

spectatori, încerca să vadă prin grămada de oameni și metal, cu urechile explodându-i de atâta zăngănit, de izbit și de sunetul săbiilor pe oțel. Cavalerii lui Royce văzuseră ce se întâmplase și începuseră să taie o potecă spre el și atunci – din punctul de

observaţie al lui Jenny – păru că întregul aspect al bătăliei se schimbase. Royce se ridică din grămada de oameni ca un demon al răzbunării, ţinând paloşul cu amândouă mâinile în timp ce-l ridica deasupra capului, lansându-l cu toată forţa

lui... asupra tatălui ei.

Jenny nu văzu mişcarea încheieturilor lui Royce, care aduseseră sabia asupra unui alt scoţian în locul tatălui ei, pentru că îşi acoperise faţa şi ţipa în mâini. Şi a văzut sângele care se scurgea pe sub armura lui Royce, din

găurile sălbatice pe care i le făcuse fratele ei când își înfipsese pumnalul dosit, în punctul vulnerabil de la gât, între coif și pieptarul armurii; nu a văzut când l-au înjunghiat în coapsă, prin armura ușoară și nici când, ascuns vederii, l-au lovit

în spinare și în umeri și în cap.

Când și-a descoperit fața, nu a văzut decât că tatăl ei era încă în picioare, printr-o minune, iar Royce îl ataca pe MacPherson și pe alți doi, ca un nebun înrăit, cu sânge rece, învârtindu-și paloșul și

hăcuind...

Jenny se năpusti din scaun, gata să cadă peste Brenna care-și închisese strâns ochii.

— Jenny! nu cred c-ar trebui să... începu mătușa Elinor, dar Jenny nu o asculta; bila i se urcase în gât, într-un val amar. Pe jumătate orbită

de lacrimi, alergă la calul ei şi smulse frâiele din mâinile şerbului uluit...

— Priviţi, my lady! strigă acesta entuziasmat, ajutând-o să se urce în şa, arătând spre Royce. Aţi mai văzut asemenea curaj, în viaţa voastră? Jenny îşi mai ridică o dată

privirea și văzu paloșul lui Royce explodând pe umărul unui scoțian. Îi văzu pe tatăl ei, pe fratele ei, pe tatăl lui Becky și o duzină de alți scoțieni care se ridicau de pe pământul deja mustind de sânge.

Văzu moartea iminentă.

Imaginea o înnebunea, stând la fereastra deschisă a camerei ei, cu faţa palidă lipită de ramă, cu braţele cuprinzându-şi mijlocul, încercând într-un fel să ţină în ea toată durerea şi groaza. Trecuse o oră de când plecase de acolo şi

duelurile sportive erau deja în plină desfășurare. Royce îi spusese că acceptase unsprezece întâlniri, dintre care în două luptase înainte de turnir. Bazându-se pe anunțul heraldului, potrivit căruia duelurile care vor urma după turnir vor începe cu cei

mai buni luptători, Jenny nu se îndoia că toate întâlnirile lui Royce aveau să urmeze imediat după turnir. Cât de impresionant va fi pentru Regele Henric să demonstreze o dată pentru totdeauna că şi epuizat de efort, faimosul lui campion

putea înfrânge orice scoţian suficient de nebun să îl provoace.

Numărase deja cinci întâlniri – putea face asta după strigătele batjocoritoare care se ridicau din mulţime, de fiecare dată când un înfrânt părăsea terenul. După alte patru meciuri,

Royce va ieşi din teren; până atunci, cineva îi va aduce, cu siguranţă, vestea despre câţi dintre oamenii ei au fost măcelăriţi de el. Nu se gândea, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz, că Royce ar fi putut păţi ceva; el era invincibil. Văzuse asta în timpul

duelurilor lui de la început. Şi... Dumnezeu să o ierte... fusese mândră. Chiar şi când se confrunta cu Ian MacPherson, fusese mândră...

Cu inima şi gândul răvăşite de duplicitara ei loialitate, stătea acolo, incapabilă să vadă

terenul dar capabilă să audă ce se întâmplă. După prelungitele, urâtele urlete ale mulțimii – care deveneau tot mai puternice spre sfârșitul fiecărei confruntări – Jenny își spunea că spectatorii nu găseau cine știe ce satisfacţie în

spectacolul oferit de perdant. Evident că scoţienii ei nu meritau nici câteva aplauze de politeţe...

Sări în sus când uşa se deschise brusc şi se trânti de perete.

— Ia-ţi pelerina, izbucni Ştefan Westmoreland

amenințător. Te întorci cu mine înapoi pe teren, chiar dac-ar fi să te târăsc până acolo!

— Nu mă întorc acolo, se opuse Jenny, întorcându-se înapoi spre fereastră. Nu pot aplauda când soțul mei îmi ciopârţeşte familia sau...

Ştefan o apucă de umeri şi o întoarse spre el, cu vocea ca şfichiul biciului.

— Să-ţi spun eu ce se întâmplă acolo! Fratele meu moare acolo, pe teren! A jurat că nu va ridica mâna împotriva a lor tăi şi în clipa în care ei au înţeles asta, în

timpul turnirului, preţioasele tale neamuri l-au masacrat! Ştefan continuă, printre dinţi, scuturând-o:

— L-au sfâşiat în bucăţi, în timpul turnirului! Iar acum, se luptă în duel... Auzi lumea batjocorind? Pe el îl batjocoreşte. Este atât

de grav rănit, încât nu cred că ştie când a fost doborât de pe cal. A crezut că îi va putea manevra în timpul duelurilor, dar nu poate şi a mai fost provocat de încă paisprezece scoţieni.

Jenny se holba la el, cu pulsul alergându-i

nebunește, dar trupul parcă prinsese rădăcini în pardoseală, ca și cum ar fi alergat într-un coșmar.

— Jennifer! Royce îi lasă să îl ucidă. Mâinile lui Ștefan îi strângeau dureros brațele, dar vocea lui era spartă de îngrijorare.

— Este acolo pe teren, murind pentru tine. Ţi-a omorât fratele şi acum plăteşte... Se întrerupse când Jennifer se smulse din mâinile lui şi începu să alerge...

Garrick Carmichael scuipă pe jos, lângă Royce, în timp ce

părăsea victorios terenul, dar Royce nu înregistra asemenea insulte subtile. Se ridică în genunchi, clătinându-se, vag conştient că urletele mulţimii căpătau încet proporţii asurzitoare. Balansându-se pe picioare, îşi smulse coiful; încercă să-l mute

în mâna stângă, dar brațul lui atârna inutil de-a lungul trupului și coiful căzu la pământ. Gawin alerga spre el... nu, nu era Gawin... era cineva într-o pelerină albastră și Royce își miji ochii, încercând să vadă ca prin ceață, întrebându-se dacă nu

era cumva următorul lui oponent.

Prin perdeaua de sudoare și sânge și durere care îi încețoșa privirea, Royce crezu o clipă că vedea silueta unei femei alergând – alergând spre el, cu părul descoperit dat spre spate, strălucind în

soare, roşu şi auriu. Jennifer! Strânse din nou din ochi, neîncrezător, holbându-se, în timp ce strigătele tunătoare ale mulţimii se înălţau mai mult, mai mult.

Royce gemu în sinea lui, încercând să se ridice în picioare, împingându-se în braţul

nerupt. Jennifer se întorsese – acum, să fie martoră la înfrângerea lui. Sau la moartea lui. Chiar și așa, nu vroia ca ea să-l vadă murind, târându-se pe jos și cu ultima fărâmă de putere, reuși să se ridice pe picioarele nesigure. Odată sus, își șterse

ochii cu dosul palmei, vederea i se limpezi şi înţelese că nu îşi imagina. Jennifer se apropia de el şi o tăcere ireală se aşternu peste mulţime.

Jenny îşi înghiţi un strigăt când se apropie suficient ca să-i vadă braţul bălăngănindu-i-se

rupt, de-a lungul trupului. Se opri în fața lui și urletul tatălui ei o făcu să se întoarcă spre lancea căzută la picioarele lui Royce.

— Folosește-o. Folosește lancea, Jennifer! tuna tatăl ei.

Atunci Royce înțelese de ce venise ea: venise ca

să termine treaba începută de rudele ei; să-i facă şi lui ce-i făcuse el fratelui ei. Rămase nemişcat, privind-o, observând lacrimile care se prelingeau în jos, pe chipul ei frumos, în timp ce se apleca încetişor. Dar în loc să ia lancea sau să-şi scoată

pumnalul, îi luă mâna în mâinile ei şi îşi apăsă buzele pe ea. Prin ceaţa durerii şi a confuziei, Royce înțelese în sfârşit că ea îngenunchia în faţa lui şi un geamăt i se smulse din piept:

— Iubita mea... spuse el cu voce spartă, întărindu-şi mâna,

încercând să o facă să se ridice în picioare... Nu face asta...

Dar soţia lui nu îl ascultă. În faţa a şapte mii de spectatori, Jennifer Merrick Westmoreland, contesă de Rockbourn, îngenunchia în faţa soţului ei, într-un gest

public de umilă supunere, cu chipul apăsat de mâna lui, cu umerii zguduiţi de. Hohote violente de plâns. Când în sfârşit se ridică, puţini erau spectatorii care să nu fi văzut gestul ei. Ridicându-se, se dădu înapoi, îşi înălţă spre el

fața brăzdată de lacrimi și își îndreptă umerii.

Mândria explodă din nou în pieptul zdrobit al lui Royce – pentru că, printr-o minune, ea reușea să stea atât de mândră – și de sfidătoare – ca și cum tocmai ar fi îngenunchiat în fața

unui rege.

Gawin, care fusese imobilizat de mâna lui Ştefan încleştată pe umărul lui, se repezi înainte, în clipa în care mâna îl eliberă. Royce îşi petrecu braţul pe după umărul lui şi ieşi şchiopătând din teren.

Ieşea în

acompaniamentul ovaţiilor mulţimii, care erau aproape la fel de sonore ca atunci când îi doborâse de pe cal pe Dumont şi pe MacPherson.

În cortul lui, Royce deschise ochii încet, împotrivindu-se, întărindu-se pentru

valul de durere insuportabilă care avea să-i revină odată cu recăpătarea cunoştinţei. Dar nu simţi nici o durere.

Putea spune, după zgomotul de afară, că jocurile încă nu se terminaseră şi se întreba

amețit unde era Gawin, când își dădu seama că cineva îi ținea mâna dreaptă. Întorcându-și capul se uită în direcția respectivă și o clipă își spuse că visa: Jennifer se apleca deasupra lui, învăluită într-o aureolă orbitor de strălucitoare, în soarele care se revărsa

înăuntru, în spatele ei, prin deschizătura cortului. Zâmbea în jos spre el cu atâta tandreţe în ochii ei frumoşi, încât se cutremură privindu-i. Ca de undeva de departe, o auzi spunându-i:

— Bună-dimineaţa, dragostea mea.

Înțelese brusc motivul pentru care o vedea înconjurată de lumina tremurătoare, motivul lipsei de durere şi al tandreţei incredibile cu care îi vorbea şi îl privea. Spuse tare, cu o voce impersonală, lipsită de orice emoţie:

— Am murit.

Dar viziunea care se apleca asupra lui își scutură capul și se așeză cu grijă pe pat, alături de el. Întinzând mâna, îi îndepărtă de pe frunte o șuviță de păr ondulat și zâmbi, dar genele ei dese erau ude de lacrimi.

— Dacă ai fi murit, atunci presupun că eu ar fi trebuit să mă întorc pe teren și să-l înfrâng pe fratele meu vitreg, glumi ea cu o voce îndurerată.

Degetele ei erau reci pe fruntea lui și Royce simțea ceva categoric uman în felul în care se

apăsa cu coapsa de şoldul lui. Poate că nu era o viziune angelică, totuşi; poate că el nu murise, hotărî Royce.

— Cum ai face asta? întrebă Royce – era un test, să vadă dacă metodele ei erau spirituale sau mortale.

— Ei bine... spuse

viziunea, aplecându-se ușor asupra lui şi mângâindu-i buzele cu buzele ei...ultima oară când am făcut-o... mi-am ridicat viziera... şi am făcut așa... Royce gemu când limba ei îi pătrunse ușor în gură. Nu murise. Precis că îngerii nu sărutau așa.

Mâna lui liberă se ridică pe după umărul ei, trăgând-o în jos, dar exact în clipa în care vroia să o sărute, prin minte îi trecu un alt gând și se încruntă.

— Dacă nu am murit, de ce nu simt nici o durere?

— Mătușa Elinor,

şopti ea, a făcut o poţiune specială pe care te-am forţat să o bei.

Ultimele pânze de păianjen se ridicară de pe mintea lui şi cu un oftat de uşurare o trase în jos, sărutând-o, simţind că pluteşte când ea îşi desfăcu buzele şi îi întoarse sărutul, din tot

sufletul ei. Când îi dădu în sfârşit drumul, tânjea să-i spună cuvinte care meritau să fie rostite într-un loc mai bun decât aici, în cortul care se zguduia de răcnetele mulţimii.

După un minut, Royce o întrebă calm:

— Cât de rău am fost

rănit?

Jenny își mușcă puțin limba, cu ochii umbriți de durere pentru rănile suferite de el din cauza ei.

— Atât de rău? glumi el răgușit.

— Da, șopti ea. Ai mâna stângă fracturată, plus două degete. Rănile

de la gât și de la clavicul, despre care Ștefan și Gawin spun că sunt opera lui Malcolm sunt lungi și adânci, dar nu mai sângerează. Tăietura de pe picior este monstruoasă. Dar noi am oprit toată sângerarea. Capul tău a încasat o lovitură

cumplită – evident, când ai rămas fără coif – și neîndoios, spuse ea plină de dorința răzbunării, când ai fost atacat de către altcineva dintre rudele mele asasine. În afară de toate astea, ești plin de vânătăi, peste tot.

Royce își ridică

sprâncenele, amuzat.

— Nu sună prea rău.

Jenny dădu să zâmbească la această revoltătoare concluzie, dar Royce spuse cu o voce plină de înțelesuri:

— Și ce o să urmeze acum?

Jenny știa ce întreba el și aprecie rapid

gravitatea unor noi răni pe care le-ar putea căpăta dacă s-ar mai întoarce pentru încă un duel, apoi se gândi la cumplitul rău pe care l-ar avea de suferit mândria lui, dacă nu ar face-o.

— Depinde de tine, răspunse ea peste o

clipă, incapabilă să-şi reţină animozitatea pentru tatăl şi fratele ei, când adăugă: totuşi, acolo, pe „câmpul de onoare” pe care familia mea l-a dezonorat astăzi, se află un cavaler, Malcolm Merrick, care ţi-a lansat o provocare publică, acum o oră.

Royce o mângâie pe obraz cu dosul degetelor şi o întrebă tandru:

— Să presupun, din remarca ta, că de fapt crezi că sunt atât de bun încât să-l bat cu scutul prins de umăr peste un braţ fracturat?

Jenny îşi lăsă capul pe o parte:

— Poţi?

Un zâmbet galeş îi flutură în colţul gurii şi buzele lui senzuale formară un singur cuvânt:

— Absolut.

Afară din cort, lângă Arik, Jenny îl privea pe Royce aplecându-se să-şi

ia lancea de la Gawin. Royce se uită la ea, ezită o fracţiune de secundă – o pauză care părea plină de semnificaţie – apoi îl întoarse pe Zeus în direcţia ringului. Atunci înțelese Jenny ce sperase el de la ea dar nu îi ceruse şi îl strigă să o aştepte.

Se repezi în cortul lui Royce și înfașcă foarfecele cu care tăiase fâșii de pânză, să-i lege rănile. Alergând înapoi spre calul de luptă negru, care devenise nerăbdător, lovind pământul cu copitele din față, se opri și se uită în sus, la soțul ei

zâmbitor. Apoi se aplecă şi tăie o fâşie din tivul fustei ei de mătase albastră, se întinse şi o legă în jurul capătului lanciei lui Royce.

Arik veni lângă ea şi împreună îl urmăriră îndreptându-se călare spre câmpul de luptă, în timp ce mulţimea îşi

urla încântarea. Ochii lui Jenny se îndreptară spre stindardul albastru-deschis care flutura în vârful lanciei lui Royce şi în ciuda iubirii puternice pentru el, simţi un nod dureros de lacrimi umflându-i-se în gât. Foarfecă din mâna ei atârna ca un simbol

greu a ceea ce tocmai făcuse: în clipa în care legase stindardul de lancea lui Royce, tăiase toate legăturile cu țara ei.

Înghiți sonor, apoi sări speriată când mâna lui Arik se lăsă dintr-o dată pe creștetul ei. La fel de grea ca un ciocan,

rămase o clipă acolo, apoi alunecă încet de-a lungul obrazului, trăgându-i fața lângă el. Era o îmbrățișare.

— Nu-ți face griji că-l trezim, draga mea, spuse mătușa Elinor, cu absolută convingere. O să doarmă neîntors, ceasuri întregi.

O pereche de ochi cenuşii se deschiseră brusc, cercetară camera, apoi se întoarseră cu leneşă admiraţie spre frumuseţea curajoasă, cu părul de aur, care stătea în uşă, ascultând-o pe mătuşa ei.

— Chiar şi fără licoarea pe care i-am

dat-o, continua mătușa Elinor, în timp ce se îndrepta spre flacoanele și pudrele de pe un cufăr, orice bărbat care s-ar întoarce, rănit, ca să mai participe la încă cinci confruntări, ar dormi toată noaptea. Deși, adăugă ea zâmbind larg, nu i-a trebuit prea

mult să-i pună pe fugă. Cât poate să îndure omul ăsta. Și ce măiestrie. Niciodată nu am mai văzut pe cineva ca el, adăugă Elinor cu un zâmbet admirativ.

Jenny însă era mai preocupată acum de starea lui Royce decât de faptele lui de vitejie,

când revenise în competiţie.

— O să-l doară cumplit, când o să se trezească. Aş vrea să-i mai dai din poţiunea pe care i-ai dat-o azi-dimineaţă, înainte de a reveni pe teren.

— Da, ar fi plăcut, dar nu recomandabil. În

plus, după cicatricele de pe trupul lui, știu că este obișnuit cu durerea. Și așa cum ți-am spus, nu este înțelept să ia mai mult de o doză. Are unele efecte nedorite, îmi pare rău că trebuie să-ți spun.

— Ce fel de efecte? întrebă Jenny, sperând

totuşi că l-ar putea ajuta.

— În primul rând, l-ar face incapabil să se manifeste în pat, cel puţin o săptămână.

— Mătuşă Elinor, spuse Jenny cu fermitate, mai mult decât dornică să-şi sacrifice plăcerea

proprie de a face dragoste cu el, pe altarul stării lui de bine, dacă doar pentru atâta trebuie să-mi fac griji, atunci te rog, mai pregătește-i o porție.

Mătușa Elinor ezită, apoi încuviință cu greu, luând borcanul cu pudră albă de pe cufăr. Jenny

spuse ciudat:

— Păcat că nu mai poţi adăuga ceva la chestia asta, care să-l menţină calm când o să-i spun că Brenna este aici şi că ea şi Ştefan vor să se căsătorească. Cât şi-a dorit el o viaţă paşnică, şi cât de hărţuit a început să fie din clipa

în care a pus ochii pe mine, chicoti Jenny.

— Sunt convinsă că ai dreptate, îi răspunse mătușa Elinor, fără să o ajute prea mult. Dar Sir Godfrey mi-a mărturisit că înălțimea Sa nici nu a râs vreodată mai mult decât de când este cu tine, deci nu putem

decât spera că îi place suficient de mult să râdă, încât să compenseze o viaţă tumultuoasă.

Jenny spuse, cu ochi întunecaţi de durere, în timp ce se uita la pergamentul de pe masă, pe care-l primise de la tatăl ei:

— Cel puţin nu va trebui să trăiască aşteptând mereu să fie atacat de tata, ca să ne elibereze pe Brenna şi pe mine. Tata ne-a dezmoştenit pe amândouă.

Mătuşa Elinor se uită cu compasiune la Jenny şi spuse, filosofic:

— A fost întotdeauna un om capabil de mai multă ură decât de dragoste, draga mea, doar că tu nu ai văzut niciodată asta. Dacă mă întrebi pe mine, singurul om pe care-l iubeşte mai mult decât orice altceva, este chiar el. Dacă nu ar fi fost aşa,

nu ar fi încercat niciodată să te mărite, mai întâi cu bătrânul Balder, apoi cu MacPherson. Nu l-a interesat niciodată persoana ta decât în măsura în care-i puteai servi interesele egoiste. Brenna îl vede aşa cum este, pentru că nu este

tatăl ei adevărat, deci nu este orbită de dragoste.

Jenny şopti, tremurat:

— Mi-a dezmoştenit şi copiii – pe care îi voi avea vreodată... închipuie-ţi cât de mult trebuie să mă urască, încât să se lepede de proprii lui nepoţi.

— Dacă tot vorbim

de asta, nu ceea ce ai făcut tu astăzi l-a înrăit împotriva copiilor tăi. Niciodată nu i-a dorit, dacă erau concepuți de duce.

— Nu... nu pot crede asta, spuse Jenny, neputându-se opri să nu se tortureze cu sentimentul de vină. Ar

fi fost și copiii mei.

— Nu și pentru el, spuse mătușa Elinor. Ridicând în lumină o sticluță, se uită la cantitatea de pudră pe care o conținea, apoi mai adăugă puțină.

— Pudra asta, dacă este administrată câteva săptămâni în cantități

mici, poate face un bărbat total impotent. Acesta este motivul pentru care tatăl tău a vrut să te însoțesc la Claymore. A vrut să fie sigur că, nu o să îți facă niciun copil. Ceea ce, i-am subliniat eu, însemna că și tu vei rămâne fără copii, dar

nu i-a păsat de asta.

Lui Jenny îi tremură respirația, mai întâi de oroare față de acțiunile tatălui ei, apoi la gândul că mătușa Elinor i-ar fi putut urma instrucțiunile.

— Tu... tu nu ai pus nimic din chestia asta în mâncarea sau în băutura

soțului meu, nu?

Inconștientă de tensiunea furioasă a privirii care se îndrepta din pat spre ea, mătușa Elinor își acordă timp amestecând cu lingurița combinația de pudră și vin.

— Dumnezeule Mare, nu și nici n-aș fi făcut-o.

Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc, adăugă ea ducând cu grijă amestecul spre pat, că atunci când tatăl tău a decis până la urmă să nu mă mai trimită la Clyamore, trebuie să fi avut deja altceva mai bun în minte. Acum du-

te la tine şi încearcă să dormi puţin, îi ordonă ea severă, nedându-şi seama că tocmai adăugase încă ceva la suferinţa lui Jenny, convingând-o că tatăl ei intenţionase într-adevăr să o închidă într-o mănăstire pentru tot restul vieţii ei.

Mătuşa Elinor aşteptă până când Jenny intră la ea în cameră. Mulţumită că nepoata ei o să aibă în sfârşit puţin parte de somn, se întoarse spre duce şi tresări, ducând mâna la gât, speriată, văzând privirea ucigătoare cu care se uita ducele la paharul

din mâna ei.

— Prefer durerea, doamnă, spuse el scurt. Scoate pudra asta din camera mea. De pe tot domeniul meu, se corectă, implacabil.

Revenindu-și din scurta ei sperietură, Lady Elinor zâmbi încet, aprobator.

— Este exact ce m-am așteptat să spui, dragul meu băiat, șopti ea mândră. Se întoarse apoi să plece, dar reveni înapoi, de data aceasta cu sprâncenele ei albe adunate într-o linie severă.

— Sper, îl preveni ea, că în seara asta o să ai

grijă de cusăturile pe care ţi le-am făcut – în timp ce te vei asigura că poţiunea nu şi-a făcut încă efectul asupra ta.

Îngreunat de mâna stângă şi de degetele legate, lui Royce îi trebuiră câteva minute bune ca să se lupte să intre în halatul gri de

cașmir și să-și lege în jurul brâului cordonul negru. Deschise ușa spre Jenny încet, așteptându-se să o găsească fie în pat, dormind – fie mai curând stând în întuneric, încercând să se împace cu tot ce i se întâmplase în ziua aceea.

Rămas în uşă, constată că Jenny nu făcea nici una, nici alta. Lumânările de seu erau aprinse în sfeşnicele lor de pe pereţi şi ea stătea senină la fereastră, cu faţa uşor ridicată în sus, părând să se uite la valea iluminată de torţe, cu mâinile împreunate la

spate. Cu profilul ei delicat sculptat şi cu părul roşu-auriu revărsat pe umeri, arăta, îşi spuse Royce, ca o statuie magnifică pe care o văzuse el în Italia, reprezentând o zeiţă romană privind în sus, spre ceruri. Uitându-se la ea, se simţi umilit de

curajul şi de sufletul ei. Într-o singură zi îşi sfidase familia şi patria şi îngenunchiase înaintea lui, în faţa a şapte mii de oameni; fusese dezmoştenită şi dezamăgită – şi totuşi mai putea încă sta la fereastră şi să se uite afară, la lume, cu un mic

zâmbet pe buze.

Royce ezită, dintr-o dată nesigur cum să se apropie de ea. Astăzi, când în sfârşit părăsise câmpul de onoare, aproape că leşinase şi până acum nu putuse sta de vorbă cu ea. Gândindu-se la tot ce sacrificase pentru el,

„mulțumesc” era mult prea puțin. Îi veni în minte „te iubesc”, dar nu părea chiar potrivit să dea drumul, dintr-o dată acestor cuvinte. Și dacă, cine știe, ea nu se gândea totuși că astăzi își pierduse familia și țara, nu vroia să spună ceva care să-i

reamintească de asta.

Decise să lase dispoziția ei să aleagă pentru el și se apropie de ea, împrăștiind o umbră pe peretele din dreptul ferestrei.

Încercând să-și ascundă îngrijorarea, Jennifer spuse:

— Nu cred că m-ar

ajuta cu ceva dacă aş insista să te întorci înapoi în pat?

Royce se sprijini cu umărul bun de perete şi-şi înfrână nevoia urgentă de a se întoarce înapoi în pat – cu condiţia să vină şi ea, cu el. Spuse în schimb:

— Absolut deloc. La

ce te gândeai adineauri, când te uitai pe fereastră?

Spre surprinderea lui, întrebarea o tulbură.

— Nu… nu mă gândeam.

— Atunci ce făceai acolo? întrebă Royce, curios. Un zâmbet trist îi încețoșa o clipă ochii

şi se uită pieziş la el, înainte de a se întoarce cu spatele la fereastră.

— Vor... vorbeam cu Dumnezeu. Este un obicei al meu, recunoscu ea.

Uimit şi uşor amuzat, Royce spuse:

— Adevărat? Şi ce avea Dumnezeu să-ţi

spună?

— Cred... cred că a spus... „Cu plăcere.”

— Pentru ce? o tachina Royce.

— Pentru tine.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Royce și o trase brutal la pieptul lui, strivind-o de el.

— Jenny, şopti el gutural, afundându-şi faţa în părul ei înmiresmat. Jenny, te iubesc.

Jenny se contopi cu el, modelându-şi trupul de contururile rigide ale trupului său, oferindu-şi gura în sus, sărutului său devorator, puternic,

apoi îi cuprinse faţa în mâini. Lăsându-se puţin pe braţul lui, cu ochii ei albaştri, umezi, privind adânc într-ai lui, soţia lui îi răspunse cu voce tremurată:

— Înălţimea Voastră, eu cred că vă iubesc mai mult.

Sătul şi teribil de mulţumit, Royce stătea întins în întuneric, cu Jenny ghemuită lângă el, cu capul pe umărul lui. Îşi plimba mâna leneş de-a lungul curbei taliei ei, în timp ce se uita la focul din partea cealaltă a încăperii, amintindu-şi cum arăta ea astăzi în

timp ce alerga spre el de-a lungul terenului, cu părul fluturând în vânt. O văzu îngenunchind în fața lui și apoi o văzu ridicându-se, cu capul mândru în sus, uitându-se la el cu dragoste și cu lacrimi scânteind fără rușine, în ochi.

Ce ciudat, se gândea

Royce, că după ce ieşise victorios din mai bine de o sută de bătălii adevărate, cel mai mare moment de triumf pe care-l trăise vreodată s-a pogorât asupra lui pe un câmp de bătălie înscenat, unde stătea singur, doborât de pe cal şi înfrânt.

În această dimineață, viața lui fusese la fel de neagră precum noaptea. În seara aceasta, ținea fericirea în brațe. Cineva sau ceva – soarta sau destinul sau Dumnezeul lui Jenny – își aruncase privirile în jos, asupra lui, în această dimineața și îi văzuse chinul. Și,

cine ştie din ce motiv, Jenny i-a fost dăruită înapoi.

Închizând ochii, Royce o sărută uşor, pe frunte. Mulţumesc, spuse el în gând. Şi ar fi putut jura că în inima lui auzise o voce răspunzându-i, cu plăcere.

EPILOG

1 ianuarie 1499

— Ce ciudată senzaţie să vezi sala asta aşa de pustie, glumi Ştefan uitându-se la cei vreo douăzeci şi cinci de oameni, din care cincisprezece

reprezentau garda personală a lui Royce, care tocmai terminaseră de mâncat cina somptuoasă.

— Unde sunt urşii dansatori în seara asta, draga mea? glumi Royce petrecându-şi braţul pe după speteaza scaunului lui Jenny şi zâmbindu-i.

În ciuda glumelor lui cu urşii, Royce nu se bucurase încă niciodată de un Crăciun, ca de acesta.

— S-ar părea că am înghiţit eu unul, spuse Jenny râzând şi punându-şi mâna pe burtă.

În ciuda sarcinii

avansate, Jenny insistase ca la Claymore, toţi locuitorii să celebreze cele paisprezece zile ale Crăciunului, până la Epifanie, conform tradiţiei, adică având casa deschisă! Drept rezultat, în ultimele opt zile petrecerile s-au ţinut lanţ şi orice călător

sosea la porţile castelului era automat bine venit în sânul familiei. Aseară, castelul fusese scena unei petreceri colosale, organizate în mod special pentru plăcerea şerbilor lui Royce şi a iobagilor, ca şi a tuturor sătenilor. A fost muzică

şi au fost cântece de Crăciun cântate de menestrelii tocmiţi special, urşi dansatori, jongleri şi chiar o scenetă despre Naşterea Domnului.

Jenny îi umpluse viaţa cu râs şi cu dragoste şi în orice clipă putea să-i nască primul lor copil.

Mulţumirea lui Royce nu cunoştea margini – într-atât, încât nici măcar bufoneriile lui Gawin nu-l mai enervau în seara asta. În spiritul deciziei lui Jenny de a celebra Crăciunul respectând aidoma tradiţia, lui Gawin i se distribuise rolul

Lordului de Purtare-Rea – ceea ce însemna că vreme de trei zile prezida la masa de pe estradă, unde rolul lui îi permitea să-şi imite stăpânul, să emită comenzi revoltătoare şi în general reuşea să facă şi să spună lucruri pentru care, în altă

situaţie, Royce l-ar fi izgonit din Claymore.

Acum, Gawin stătea întins pe spate în scaunul lui Royce, în centrul mesei, cu braţul întins pe speteaza scaunului mătușii Elinor, într-o comică imitaţie a felului în care stătea Royce, lângă

Jennifer. Imitând tonul sacadat al lui Royce când se aştepta la o supunere instantanee, Gawin spuse:

— Înălţimea Voastră, există la masa aceasta câţiva care abia aşteaptă dezlegarea unei enigme.

Royce îşi ridică o sprânceană spre el şi

aşteptă resemnat întrebarea.

— Este o realitate sau o minciună aceea că vi se spune Lupul pentru că aţi ucis o asemenea bestie la vârsta de opt ani şi i-aţi mâncat ochii, la cină?

Jenny începu să râdă irezistibil şi Royce îi

aruncă o privire prefăcut ofensată.

— Doamnă, spuse el, râdeți pentru că vă îndoiți că am fost suficient de puternic să ucid un animal la o vârstă atât de fragedă?

— Nu, my lord, chicoti Jenny, aruncând o privire conspirativă

spre Godfrey, Eustace şi Lionel, dar pentru un bărbat care preferă să sară peste o masă decât să mănânce una prost pregătită, nu vă pot vedea mâncând ochii cuiva!

— Ai dreptate, zâmbi el.

— Domnule,

interveni Gawin, vă rog, aştept un răspuns. Nu contează ce parte a bestiei aţi mâncat-o. Ce contează este vârsta dumneavoastră când aţi ucis-o. Legenda vă plasează undeva între patru şi paisprezece ani.

— Adevărat? îl întrebă Royce ironic.

Interveni Jenny, privindu-l întrebătoare:

— Eu am crezut că povestea era adevărată. Mă refer la partea cu uciderea bestiei, când erai copil.

— Henric mi-a acordat titulatura de Lup pe câmpul de luptă de la Bosworth.

— Pentru că aţi ucis unul acolo! decretă Gawin.

— Pentru că, îl corectă Royce, erau prea multe lupte şi prea puţină hrană ca să-mi păstreze carnea pe oase. La sfârşitul bătăliei, Henric s-a uitat la carcasa mea sfrijită şi la

părul meu negru și a spus că îi aminteam de un lup înfometat.

— Eu nu cred... începu Gawin, dar Royce îl întrerupse cu o privire reprimată, care spunea clar că se săturase de imitațiile lui, în seara aceea.

Jenny, care își

ascunsese cu grijă durerile care o asaltau, se uită la mătuşa Elinor şi îi făcu un semn imperceptibil cu capul. Lăsându-se spre Royce, îi spuse încetişor:

— Eu cred că o să mă odihnesc puţin. Nu te ridica. Royce îi strânse uşor mâna şi dădu din

cap.

Când Jenny se ridică, se ridică şi mătuşa Elinor, care însă se opri în dreptul lui Arik, cu mâna pe speteaza scaunului acestuia.

— Băiatul meu, încă nu ţi-ai deschis cadoul, îi spuse ea.

Toată lumea făcuse

astăzi schimb de cadouri, dar Arik nu apăruse decât la vremea cinei.

Arik ezită, cu mâna pe obiectul mic, înfăşurat în mătase, de lângă tava lui. Arătând sublim de stânjenit ca centru al atenţiei tuturor, îl despături

stângaci, se uită la lanţul gros de argint cu un obiect mic, rotund, care atârna de el, apoi îl acoperi cu mâna. Dădu scurt, neobişnuit, din cap, exprimându-şi „profunda gratitudine”, dar mătuşa Elinor nu dezarma. Când Arik dădu să se ridice de la

masă, mătuşa Elinor îi spuse zâmbind:

— Înăuntru sunt flori uscate de viţă de vie.

Arik îşi încruntă sprâncenele groase şi vocea lui bubui, deşi vorbise pe cel mai scăzut ton:

— De ce?

Aplecându-se la

urechea lui, îi şopti autoritar:

— Pentru că şerpii se tem de florile de viţă de vie. E dovedit.

Elinor se întoarse să o acompanieze pe Jenny, aşa că nu văzu lucrul ciudat care se petrecu cu faţa lui Arik, dar aproape toţi ceilalţi de la

masă observară și se uitau la el fascinați. O clipă, chipul lui Arik păru să se întindă puternic, apoi începu să crape. În dreptul ochilor și a pungilor de sub aceștia, se formară crevase. Linia dreaptă a buzelor lui severe fâlfâi, la început la un colț,

apoi la celălalt, apoi apărură dinţii...

— Dumnezeule Mare! izbucni Godfrey, înghiontindu-l pe Lionel şi chiar pe Brenna, în entuziasmul lui. O să zâmbească! Ştefan, priveşte! Arik al nostru.

Godfrey se întrerupse

când Royce, care o urmărise pe Jennifer crezând că aceasta intenţionase să se aşeze lângă foc, se ridică brusc de pe scaun, încă ţinând în mână stacana cu bere şi se repezi la picioarele scării care ducea în sus, spre galerie.

— Jennifer, unde

pleci? întrebă el tare, cu o voce alarmată.

O clipă mai târziu, mătuşa Elinor se uita în jos, de la galerie, spunându-i veselă:

— Se pregăteşte să dea naştere copilului vostru, înălţimea Voastră.

Şerbii din sală se

întoarseră să schimbe priviri zâmbitoare şi unul dintre aceştia se năpusti afară să împărtăşească vestea personalului de acolo.

Când Royce dădu să urce treptele, mătuşa Elinor îl preveni pe tonurile cele mai îndrăzneţe:

— Să nu cumva să urci. Nu sunt lipsită de experiență în chestiunile astea, iar tu nu o să faci decât să-mi stai în drum. Apoi mătușa Elinor adăugă în trecere, nescăpându-i paloarea bruscă de pe chipul lui Royce:

— Faptul că mama

lui Jenny a murit la naştere nu este un motiv de îngrijorare.

Stacana lui Royce se sparse de pardoseala de piatră.

Peste două zile, şerbii, iobagii, vasalii şi cavalerii îngenunchiaţi în curtea interioară nu

mai zâmbeau în fericita anticipare a sosirii moştenitorului castelului Claymore. Ei stăteau de veghe, cu mâinile împreunate în rugă. Copilul nu sosise şi veştile care se filtrau până aici, dinspre şerbii din marea sală, erau din ce în ce mai proaste.

Nici gestul ducelui, care rareori punea piciorul în capelă, dar acum se afla de patru ore aici, tulburat și îngrozit – nu era privit ca un semn bun.

Chipurile se ridicară cu speranță când ușile sălii se deschiseră brusc, apoi înghețară de groază

când Lady Elinor o porni în goană spre capelă. O clipă mai târziu, ducele ţâşni pe uşă, dar cu toate că nimeni nu putea spune după chipul lui răvăşit care erau veştile, nu se puteau aştepta la ceva bun.

— Jenny, şopti Royce aplecându-se asupra ei,

cu mâinile de o parte şi de alta a pernei.

Ochii ei albaştri se deschiseră zâmbindu-i somnoroşi, în timp ce-i şoptea:

— Ai un fiu.

Royce înghiţi sonor, îndepărtându-i de pe obraji buclele încâlcite.

— Mulţumesc, draga

mea, spuse el neajutorat, cu vocea încă spartă după cele două zile de groază prin care trecuse. Se aplecă și îi acoperi gura cu a lui, sărutul lui tandru-aspru arătându-i dragostea și profunda ușurare că ea era bine.

— L-ai văzut? întrebă ea când Royce își luă în

sfârşit buzele de pe ale ei.

Ridicându-se, Royce se duse spre leagănul din lemn, unde se afla fiul lui nou-născut. Aplecându-se, atinse cu un deget mânuța minusculă, apoi se uită în sus la Jenny, cu sprâncenele încruntate

de alarmă:

— Pare... mic.

Jenny chicoti, gândindu-se la paloşul greu, cu un rubin încrustat în mâner, pe care Royce poruncise să i se facă, de îndată ce aflase că ea aştepta un copil.

— Puţin cam micuţ

acum ca să se joace cu paloșul, glumi ea.

În ochii lui Royce se citea amuzamentul.

— Niciodată nu o să fie în stare să-l ridice pe cel la care lucrează Arik.

Zâmbetul lui Jane deveni o încruntare derutată când își întoarse capul spre

fereastră şi descoperi că, deși era aproape întuneric, sute de torţe luminau curtea interioară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea amintindu-și de torţele aprinse, din prima seară când venise tatăl ei la Claymore.

Royce își părăsi fiul cu părere de rău și traversă spre patul ei.

— Oamenii continuă să se roage, spus el ușor derutat. Am trimis-o pe mătușa ta jos să le spună că totul este bine. Probabil că nu a ajuns, încă. Dar având în vedere cum am alergat

aici, de la capelă, când a venit adineauri după mine, probabil că nu o cred.

Zâmbind, Jenny își ridică brațele spre el și Royce înțelese.

— Nu vreau să răcești, o preveni el, dar se apleca deja, ridicând-o din pat, învelind-o

bine în blănuri. O clipă mai târziu o ducea în braţe, afară pe parapet.

În curtea de dedesubt, meşterul fierar arătă spre parapet şi strigă. Cei care se rugau, în lacrimi, se ridicară încet în picioare, cu feţele zâmbitoare întoarse spre

Jenny şi dintr-o dată aerul fu spintecat de ovaţii asurzitoare.

Ridicându-şi braţul într-o mişcare liniştitoare de salut, Jennifer Merrick Westmoreland se uita în jos, la oameni şi nu văzu nici o privire răuvoitoare. Oamenii

ovaţionară şi mai tare când Royce o ridică mai sus şi mai aproape de el şi era limpede pentru oricine că ducesa de Claymore era mult iubită de toţi cei pe care îi iubea.

Jenny plângea şi le zâmbea. În fond, nu în fiecare zi o femeie

primeşte în dar regatul viselor ei.

SFÂRŞIT